

အဲဒါ ငါအဖေ

သုခချမ်းသာ
တစ်ဦး(၃)

သုခချမ်းသာ နှင့် မိဘမေတ္တာရသစုပျား

မေတ္တာရင်(ရွှေပြည်သာ)
သိတကုကြယ်တင်ပွင့်
ဝေဖိုး(ကျွန်းလှ)
လယ်တွင်းသားစေ့ခုပ်
ပြည်ပန်းမိုး
မစန္ဒာ
မနင်းဗွေ
ဖိုးကျော
မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းဥ)
နန္ဒာမိုးကြွယ်
ရဲခေါင်ပဲမောင်

နောင်ဝင်းထွန်း
တက်လူ
ညီဗေဟာ
ထန်းတပင်စန်းလွင်
မောင်စောထွန်း(ကျောင်းကျန်း)
မြတ်နိုး
မောင်သက်
ချစ်မင်းသူ
ကျော်ခိုင်ခန့်
သန်းထိုက်လူ
မေအေး

အောင်သာကျော်
မင်းထွေးသက်
တွင်းသားဦးတင်ဝင်းဦး
သားစိန်ခိုင်
မောင်မောင်အုန်း(လယ်ဝေး)
ဝလင်းဦးအောင်သိန်း
တိမ်တမန်(ရွှေပြည်သာ)
အက်စ်ပုန်းကြိုင်(မော်ကျွန်း)
ဝင်းမောင်ကျော်
ကေဇော်မိုး

အဲဒါ...ငါ့အဖေ စာစဉ်(၃)

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

သီတဂူကြယ်တစ်ပွင့်

ဝေမိုး(ကျွန်းလှ)

လယ်တွင်းသာ၊ စောချစ်

ပြည်ပန်းမိုး

စသည့် စာရေးဆရာများပါဝင်အားဖြည့်ထားသည့်

သုခချမ်းသာ

မိဘမေတ္တာနှင့် ရသစာစုများ

ကလောင်စုံလက်ရာ

ပြည်ပန်းမိုး မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု > ၂၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးစိုးတင့်၊ ညီမေတ္တာ ပုံနှိပ်တိုက်

သုဒ္ဓိပဿနာရိပ်သာ၊ မော်ဘီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစိုးတင့်၊ ညီမေတ္တာစာပေ၊

အမှတ် (၂၇၂/က)၊ ဗထူးလမ်း၊ (၆/၁၀)ရပ်ကွက်၊

ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ > ဝင်းမောင်မောင်

Computer (DTP) a Than Htike Lu

အတွင်းဖလင် > ကိုဦး (ဖလင်) (၀၉-၅၀၇၀၆၆၃)

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

စာအုပ်ကတ်သလောက်အညွှန်း (CIP)

808.84

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)နှင့် စာရေးဆရာများ စုစည်းမှု

“သုခချမ်းသာနှင့် မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများ” (ကလောင်စုံ)

ညီမေတ္တာစာပေ၊ ၂၀၁၃။

စာ ၃၄၄၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ

သုခချမ်းသာနှင့် မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများ

၁။ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ကျေးဇူးရှင် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ၃

၂။ ရွှေမြင့်မိုရ် ပြိုသောနေ့ သီတာက ကြယ်တစ်ပွင့် ၁၇

၃။ မချစ်တတ်သော သားနှင့်

အချစ်ငတ်သော မိခင် ဝေမိုး(ကျွန်းလှ) ၂၅

၄။ နေရောင်မှာတပြောင်ပြောင်

တလက်လက် လယ်တွင်းသားစောချစ် ၄၁

၅။ သုခ ချမ်းသာ ပြည်ပန်းမိုး ၄၅

၆။ ကျွန်မ၏ ဖခင် မစန္ဒာ ၆၁

၇။ အဖေမေတ္တာ အဇ္ဈာ မနှင်းဖွေး ၇၅

၈။ ကျွန်တော့်အဖေ ဖိုးကျော် ၈၇

၉။ တိုင်ချက် မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ) ၉၇

၁၀။ အဖေဝတ္ထု နန္ဒာမိုးကြယ် ၁၀၉

၁၁။ ဟိုတုန်းကတော့ ဖရဲသီး ရဲခေါင်မဲမောင် ၁၂၁

၁၂။ မြင့်မိုရ်တောင်ရုပ်ရှင် နောင်ဝင်းထွန်း ၁၂၇

၁၃။ မေတ္တာနိဒါန်း လွမ်းမပြေ တက်လူ ၁၃၅

၁၄။ ချိုးရေက နွေး မေတ္တာရေကအေးအေး ညီမေတ္တာ ၁၄၅

၁၅။ ဂန္ထဝင် သူရဲကောင်းများ ထန်းတပင်စန်းလွင် ၁၅၁

၁၆။ တစ်ခါတုန်းကတော့သား

ခုများမူ အဖေ မောင်စောထွန်း ၁၇၃

(ကျောင်းကုန်း)

၁၇။ ငွေတစ်ရာ မြတ်နိုး ၁၈၃

၁၈။ နေတစ်ဆူ လတစ်စင်း	<u>မောင်သက်</u>	၁၉၇
၁၉။ သံယောဇဉ်အသီးအပွင့်များ	<u>ချစ်မင်းသူ</u>	၂၀၇
၂၀။ သားကိုထမ်း၍ ပန်းဝင်မည်	<u>ကျော်ခိုင်ခန့်</u>	၂၁၉
၂၁။ လွှစင်ပေါ်က အဘိုးအို	<u>သန်းထိုက်လူ</u>	၂၂၉
၂၂။ ကမ္ဘာတည်သော မေတ္တာ	<u>မေဒေး</u>	၂၄၃
၂၃။ မြင့်မိုရ်ထပ်ကိန်း အာဝါသ	<u>အောင်သာကျော်</u>	၂၅၃
၂၄။ ဒါမှငါ့သား	<u>တင်ထွေးဆက်</u>	၂၆၃
၂၅။ လမင်းများစွာသာလိမ့်မယ်	<u>တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး</u>	၂၆၉
၂၆။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မေမေ	<u>သားစိန်ဒိုင်</u>	၂၈၇
၂၇။ အဖေချစ်တဲ့သက်သေ	<u>မောင်မောင်အုန်း(လယ်ဝေး)</u>	၂၉၅
၂၈။ အဖေချစ်တဲ့သား၊	<u>စလင်း ဦးအောင်သိန်း</u>	၃၀၇
သားချစ်တဲ့အဖေ		
၂၉။ ကျွန်မဘဝထဲက ကျွန်မတို့ အဖေ	<u>တိမ်တမန်(ရွှေပြည်သာ)</u>	၃၁၉
၃၀။ အဖေမဟုတ်သောအဖေ		
	<u>အက်စ်ဖန်းကြိုင်(မော်ကျွန်း)</u>	၃၂၉
၃၁။ အမိကောင်းတော့ အဖေခင်	<u>ဝင်းမောင်ကျော်</u>	၃၃၇
၃၂။ မပြပဲသောမေတ္တာ	<u>ကေဇော်မိုး</u>	၃၄၉

ဖခင်မေတ္တာ ဗုတ်တိုင်(၃)

သားသမီးများစွာ မွေးထားသော မိခင်တစ်ယောက်ကို-

“နင့်ကလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ထွားကျိုင်းသန်မာ လိုက်တာ”ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုကြပါလျှင် ထိုမိခင်ဖြစ်သူသည် အလွန်ပင် ဝမ်းသာအားရ ရွှင်လန်းပီတိလွှမ်းသော စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ မိမိကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသောအပင်မှ ပွင့်သီးလာသော အသီးများကို အလုံးထွားလိုက်တာ၊ အသီးလှသလို ချိုလည်းချိုပြီး အရသာရှိလိုက်တာဟု မုဒိတာပွား ချီးမွမ်းစကားဆိုလာ ပါလျှင် ကာယကံရှင် ဥယျာဉ်မှူးသည် ဝမ်းသာပီတိ ပျော်ရွှင်မိပါမည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရွှေပြည်သာစာပေမှ ထုတ်ဝေလိုက် သော “အဲဒါငါ့အဖေ”ဆိုသည့် စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး နားလည်သွားသည့် ထိုင်းနိုင်ငံ ရောက် မြန်မာအလုပ်သမ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆရာတော်နှင့် အတူ ထိုင်းနိုင်ငံကိုကျွန်တော်ရောက်သွားခိုက် လာရောက်တွေ့ဆုံကာ ရပ်ဖွင့်ပြောကြားခဲ့သော စကားကို ဖော်ပြရပါလျှင်-

“ဆရာညီမေတ္တာဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ညီမေတ္တာဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မ ဆရာကိုကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ကဲ. . ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုကြောင့် ကျေးဇူးတင်ချင်တယ်ဆိုတာကို”
“ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီထိုင်းနိုင်ငံကို ရောက်နေတာ ခြောက်နှစ် ရှိပါပြီ။ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အဖေနဲ့ အမေ၊ မောင်၊ ညီမလေးတွေကို ထောက်ပံ့နေတာပါ။ ငွေလွှဲတိုင်း အမေ့နာမည်နဲ့ပဲ လစဉ်လွှဲပေးပါတယ်။ “အဲဒါ ငါ့အဖေ” စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေကို ပိုပြီးနားလည်လာရပါတယ်။ အရင်ကတော့ အဖေ့ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့၊ လေးစားအားထားရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို့သာ သိနေတာပါ။ “အဲဒါငါ့အဖေ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်မိတော့မှ အဖေ့ကို ကျွန်မ စာနာ လာမိတယ်။ အဖေ့မေတ္တာ၊ စေတနာတွေကို ပိုပြီး နားလည်ခဲ့ရတယ်။ အဖေ့ကိုလည်း အရမ်းသတိရမိတယ်။ ဒါကြောင့် ခုတစ်ခါ ငွေလွှဲတာ အမေ့နာမည်နဲ့ လွှဲလိုက်တယ်။ ငွေလွှဲပြီး မကြာပါဘူး၊ အမေ့ဆီက ဖုန်း ဝင်လာတယ်။ ဖုန်းထဲက အမေ့အသံဟာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ပျော်နေပုံ ရတယ်ဆရာ၊ အမေက-

“သမီးရေ. . . ညည်းအဖေကလေ ဒီကောင်မလေး ဘာစိတ်ကူး ပေါက်လို့လဲ မသိဘူး၊ တစ်ခါမှ ငါ့နာမည်နဲ့ ငွေမလွှဲဖူးဘဲနဲ့ ဒီတစ်ခါ ငါ့ နာမည်နဲ့ ငွေလွှဲလိုက်တယ်တဲ့၊ ခုမှ ဖအေကို သတိတရ ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ နင့်အဖေမျက်နှာက ပြုံးဖြူနေ ပျော်နေပုံရတယ်တဲ့” ဒီစကား ကြားလိုက် ရတော့ ကျွန်မဖြင့် ပျော်လိုက်တာဆရာရယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ပါဝင်ရေးသား ကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါဆရာ” တဲ့။

ဒီလိုကြားလိုက်ရတော့ စာအုပ်စီစဉ်သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပျော် မိသလို အဲဒါငါ့အဖေစာအုပ်မှာ ပါဝင်ရေးသားကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေ လည်း ပျော်ကြမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ယခု အဲဒါငါ့အဖေ စာစဉ်(၃) ကို ရောက်လာပါပြီ၊ ဖခင်တို့ရဲ့ မေတ္တာကို ဖော်ကျူးသည့်မှတ်တိုင်တစ်ခု

ထပ်မံစိုက်ထူလိုက်နိုင်ပြန်သည့်အတွက် အဖေကျေးဇူးကို တစ်စိတ် တစ်ဒေသအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်သည်ဟု ခံစားယုံ ကြည် နေမိပါ၏။

အချုပ်ခန်းတွေ၊ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ အမျိုးသားတွေ များနေ တယ်၊ အကြောင်းအရင်းကို စိစစ်လိုက်မှ များသောအားဖြင့် သားမယား အတွက် ခုလိုရောက်ရတာတဲ့။

“သားမယားအတွက်” တဲ့။
ကိုယ့်အတွက် မပါဘူး။

ညီမေတ္တာ

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်

graphicdesign:theinaungsoe

အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

မိဘကျေးဇူးနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအတင်ပြောနေကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ဖူးပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက မိဘဖြစ်သူထံ ဦးဦးဖျားဖျား ချက်ထားသော ဟင်းလေးကိုသွားပေးမည်ပြုရာ လင်သားဖြစ်သူက-

“အဲဒါ ဘယ်သွားပေးမလို့လဲ”

“အဖေတို့ဆီ သွားပေးမလို့”

“မင်းနှယ် အလုပ်ရှုပ်ပါကွာ”

“ဘယ်က အလုပ်ရှုပ်ရမှာလဲတော့၊ မိဘကျေးဇူးဆိုတာ သားသမီးတွေ အပေါ် ဘယ်လောက်များလဲ ပြောစမ်းပါအုံး... ကိုင်း... ဘယ်လောက်များလဲ ပြောစမ်း”

ဇနီးဖြစ်သူကား စာပေဗဟုသုတ ရှိဟန်မတူပါ။ သို့သော် ကြားဖူးနားဝရှိသော စကားလေးကိုကား ပြောလိုက်ရှာပါ၏။

“မိဘကျေးဇူးဆိုတာ ဆပ်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူးဆိုတာ တော်မကြားဖူးဘူးလား”

ထိုအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူ ပြန်ပြောလိုက်သော ရွတ်နောက်နောက် စကားကြောင့် စကားဝိုင်းလေးမှာ ပြီးစရာဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကြားဖူးသားပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဆပ်လို့မှ မကုန်တော့တဲ့ဟာ ဆပ်မနေပါနဲ့တော့ကွာ”ဟူသတည်း။

မိဘကျေးဇူးကြီးမားကြောင်းကို ရှေးလူကြီးသူမများ ဆိုဆုံးမနေကြသည်မှာ မြတ်ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကိုကြည့်ရှု နာကြား၍ ဆိုဆုံးမနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိဘကျေးဇူး ဆပ်မကုန်နိုင်ဟူသော စကားမှာ ကျမ်းဂန်လွတ်ပြောဆို ဆုံးမသော စကားမဟုတ်ကြောင်းကို ထင်ရှားသိသာရန် အာဂမ-ကျမ်းအကိုးအကား။ ယုတ္တိ-အသင့်ယုတ္တိသဘော သဘာဝတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ ဤဆောင်းပါးကို တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိဘကျေးဇူး ကြီးမားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အင်္ဂုတ္တိုရ်၌ မြတ်စွာဘုရား ဤကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူထားပါသည်။

အို. . . ရဟန်းများတို့ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့အပေါ်၌ လွန်စွာ ကျေးဇူးများကြသည်။ မည်မျှ ကျေးဇူးများသနည်းဟူမူ-

ပထဝီဝေဠုကံပတ္တံ - ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော ဤ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မိဘကျေးဇူးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဝါးရွက်လေးမျှလောက်ငယ်သွားရသည်။

သိနေရဥျာနဝမ္ပိကံ - ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်မြင့်သော မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးသည် မိဘကျေးဇူးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အပ်နဖားပေါက်မျှ ကျဉ်းကျိတ်သွားရသည်။

သမုဒ္ဒေပါတိကံယထ - သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကြီးသည် မိဘကျေးဇူးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက မိုးရေပေါက်လေးသဖွယ်သေးငယ်သွားသည်။

ထိုမျှလောက် ကြီးမားများပြားသော မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်၍မကုန်နိုင်သည်မှာ သံသယရှိစရာ မလိုပါပေ။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းကား ထိုကြီးမားသော မိဘကျေးဇူးကို စံချိန်တင် ရာဇဝင်တင်လောက်အောင် ကျေးဇူးဆပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အဘယ်သို့များ ဆပ်ခဲ့လေသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်၏ ကျေးဇူးဆပ်ပုံကို ပုတ္တောဝါဒမျိုး၌-

အံ့လောက်စရာ	မိမာတာနှင့်
ဝိတာအဖ	မြတ်ဂုဏအား
ဆပ်ငြားပါလို	မိကိုလက်ျာ
ဖကိုလက်ဝဲ	အမြဲထားလျက်
ပခုံးထက်တွင်	သို့ပင်နိစ္စ
လုပ်ကျွေးကြလည်း	ရှေးကပြုဖူး
မွေးကျေးဇူးကို	အထူးမြဲခိုင်
မဆပ်နိုင်တည်း။	

ဤသို့ ဖွဲ့ပြထားပါသည်။ အမိကို ညာပခုံးပေါ်၊ အဖကို ဘယ်ပခုံးပေါ်သို့ အမြဲတမ်းတင်ထားကာ လုပ်ကျွေးပြုစုပါသော်လည်းမိဘ၏ ကျေးဇူးကိုကား ကုန်အောင် မဆပ်နိုင်ပါချေ။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်သူများ အတွက် ကျေးဇူးဆပ်နည်း နှစ်မျိုးကို ခွဲပြထားပါသည်။

၁။ ရိုးရိုးကျေးဇူးဆပ်နည်း- ထိုရိုးရိုး ကျေးဇူးဆပ်နည်းတွင်

- (က) မိဘကို နင်းနှိပ်ပေးခြင်း၊
- (ခ) မိဘအတွက် ချိုးရေ သောက်ရေ ထည့်ထားခြင်း၊
- (ဂ) မိဘအတွက် နေအိမ်ဆေးဝါး အဝတ်အစား စသည်ကို စီမံပေးခြင်းဟု (၃)မျိုး ပြထားပါသည်။

၂။ အထူးကျေးဇူးဆပ်နည်း- ဤ၌လည်း

- (က) ရတနာသုံးပါး၌ မကြည်ညိုသေးသော မိဘမျိုးဖြစ်နေလျှင် သားသမီးက ရတနာ(၃)ပါး၌ ကြည်ညိုအောင် သွေးဆောင်ညွှန်ပြခြင်း။

(ခ) သီလဆောက်တည်စေခြင်း။

(ဂ) မိဘတို့ကို ရသေ့ရဟန်းပြုလုပ်စေ၍ စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဟု (၃)မျိုးပင် ပြထားပါသည်။ မိဘကျေးဇူးတရားသည် ကြီးမားသလို မေတ္တာသည်လည်း နှိုင်းစရာမရှိပါချေ။ သာဓကတစ်ခု ပြချင်ပါသည်။

တောထဲ ထင်းခွေလိုက်ချင်သော သားငယ်ကို အမေဖြစ်သူက ငယ်သေး၍ မလိုက်ရန် တားမြစ်ပါသည်။ သို့သော် သားငယ်ကား နားမထောင်ပါချေ။ ဇွတ်လိုက်သွား၏။

အိမ်မှထွက်သွားသော သားငယ်ကို အမိဖြစ်သူက လှမ်းကြိမ်ဆဲလိုက်လေသည်။

“မိဘစကားကို နားမထောင်တဲ့ကောင် တောထဲမှာ ကျွဲရိုင်းခတ်ပါစေတော်”

သားငယ်ကား မိခင်စကားကို ဂရုမစိုက်ပါချေ။ တောထဲရောက်သောအခါ အဖော်တွေနဲ့ ကွဲကာ မျက်စေ့လည်တော့။ မိဘစကား နားမထောင်မှု၏ အပြစ်ကို စတင်ခံစားရလေပြီ။ ထိုသို့ တဝဲလည်လည်နှင့် သွားနေရာ တစ်နေရာအရောက် မိခင်ကြိမ်ဆဲလိုက်သည့်အတိုင်း ကျွဲရိုင်းကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ရတော့၏။

ကျွဲရိုင်းကြီးကား တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာလေပြီ။ လွတ်ဖို့မလွယ်သည်ကိုလည်း သားငယ် နားလည်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း မိဘမေတ္တာကို တိုင်တည်၍ သစ္စာစကားတစ်ခုကို ဆိုလိုက်မိသည်။

“ငါ့မိခင်၏ နှုတ်ကပြောသည့်အတိုင်း မဖြစ်ဘဲ၊ စိတ်ထဲကရှိသည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေ”

သားငယ်၏ သစ္စာစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသော ကျွဲရိုင်းကြီးမှာ နောက်မှဆွဲထားလိုက်သည့်အလား တုန်တနဲ ရပ်တန့်သွားတော့၏။ ရပ်သွားရာမှတစ်ဖန် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားပါတော့သည်။ မိဘမေတ္တာကား အံ့ဩစရာပါပေ။ ထိုကို

ရည်၍ မန်လည်ဆရာတော်က-

မိဘမှန်က သက်ဆုံးတိုင်ပဲ
ပစ်နိုင်ခဲ့မို့ ဝမ်းထဲရှုပ်ထွေး
စိတ်မအေး၍ မြွေပွေးကြီးကိုက်
ကျားကြီးကိုက်ဟု ကြိမ်လိုက်လေငြား
ဆဲဆိုငြားလည်း စိတ်ထားမပြု
သန့်စင်ဖြူ၏
ဟု စပ်ဆိုပြခဲ့ပါသည်။

လူမိဘ၏ မေတ္တာကိုမဆိုထားဘိ၊ တိရစ္ဆာန်မိဘတို့၏ မေတ္တာသည် ပင် မော်ကွန်းတင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ မေတ္တာအပြည့် အဝဖြင့် သားငယ်နွားလေးကို နို့တိုက်နေသော နွားမကို မုဆိုးက လုံဖြင့် ထိုးသတ်လေ၏။ နွားမကြီး၏ နွားလေးအပေါ်ထားသော မေတ္တာတရား၏ အရှိန်ကြောင့် လှံတံသည် နွားမကြီး၏ကိုယ်ကို မဖောက်နိုင်ဘဲ (၃)ကြိမ်တိုင်အောင် ပျော့ခွေသွားရလေသည်။

လူကပ်တချို့က နွားအရေက ထူလို့၊ သို့မဟုတ် လှံတံက ပျော့လို့ ဟူသော စောဒနာများ ဝင်ခဲ့ငြားအံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤသို့ဖြေရှင်းချင်ပေသည်။ မေတ္တာပွားသောကြောင့် ရရှိသော အကျိုးများထဲတွင် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာနိပါတ် မေတ္တာသုတ်၌ နဿအဂ္ဂိဝါဝိသံဝါ သတ္တဝါကမတိ၊ ထိုမေတ္တာပွားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား မီးသည်လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဓားစသော လက်နက်သည်လည်းကောင်း မကျရောက်နိုင်ဟု ဟောတော်မူထားပါသည်။

သတ္တံအရ ဓား၊ လက်နက်ဆိုသည်မှာ ဥပလက္ခဏာနည်း၊ ပဓာနနည်း အားဖြင့်သာလျှင် ဟောကြားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တံအရ လက်နက်အားလုံးကို ယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ပါဠိတော် ဟောစဉ်မှန်သမျှ ဤနည်းချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့သော တရားတော်နှင့်ပြခဲ့သော သာဓကမှာ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ရှိလှပါသည်။

ယခုလို သိပ္ပံခေတ်ကြီးတွင် လက်တွေ့ကိုမှ ယုံချင်ကြသည်။ ထိုလက်တွေ့မှ ယုံကြည်သောဝါဒကို ဗုဒ္ဓဘာသာက စိန်ခေါ်နိုင်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးတွင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အကျိုးပေးရမည်ဟူသော သဒ္ဓိဋ္ဌိက ဂုဏ်တော်တစ်ခု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပါနေသောကြောင့် အနောက်တိုင်း သိပ္ပံပညာရှင် ဆာဟရီဆင်ဂိုးဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်က ဗုဒ္ဓတရားတော်၏ သိပ္ပံပညာနှင့် အဝင်ခွင်ကျရှိပုံကို-

သိပ္ပံပညာ၏ ချီတက်မှုသည် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အောင်ပွဲရမှုပင်ဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာ၏ အသစ်တွေ့ရှိချက်များသည် ဗုဒ္ဓဝါဒအား အကောင်းဆုံးသော သက်သေပြချက်များပင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ပေသည်။

နွားသတ္တဝါမိဘ၏ မေတ္တာမှာ စူးရှလှသလို လိပ် သတ္တဝါမိဘ၏ မေတ္တာဓာတ်ကလည်း အလွန်တရာမှ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ထက်မြက်လှပါသည်။ ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်မှာ ရှိသော ဥများ ရှိရာ၌ နေဖို့မလွယ်ပါချေ။ မိခင်အတွက် အန္တရာယ်တွေက များလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလိပ်မကြီး၏ မေတ္တာဓာတ်စွမ်းအားမှာ လိပ်မကြီး အသက်ရှင်နေသမျှ မသိသာသေးသော်လည်း လိပ်မကြီး သေသွားသောအခါ၌ကား အံ့ဩဖွယ်ရာ ထင်ရှားလှပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

ဥများမပေါက်ခင် လိပ်မကြီး သေသွားပါက လိပ်မကြီး၏မေတ္တာဓာတ်ကို မရတော့သော ထိုဥများသည် ပုပ်သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခွေးကိုက်ခံရပြီဟေ့ဆိုလျှင် ထိုကိုက်သောခွေးကို မုန်းကြမိဖြစ်သော်လည်း ခွေးသားအုပ်မခေါ် သားသည်မအေ ခွေးမမျိုးကိုက်ရာ၌ ကား မည်သူမျှ ငွေမယူတတ်ကြပေ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ထိုမိခင်ခွေးမ၏ မေတ္တာကို လေးစားရင်းရှိနေသောကြောင့်ပင်။ လေးစားလောက်စရာပါပေ။ မိမိစားလာခဲ့သောအစာကို အန်၍ပင်ကျွေးရှာသော ထိုခွေးမ၏ မေတ္တာအား အဘယ်သူသည် မလေးစားဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ ရောဂါကြောင့် ရူးပြီးသေရသော ခွေးများကို တွေ့ဖူးကြမည်ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးအတွက် ရူးပြီးသေရသော

ခွေးမျိုးကိုကား တွေ့ဖူးသူ ရှားပါးပေလိမ့်မည်။ စာရေးသူကား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကားလမ်းနှင့်ကပ်နေသောကြောင့် ကျောင်းမှခွေးများ ကားကြိတ်ခံရသည်ကို ခဏခဏ တွေ့နေရပေသည်။ ယခုတစ်ခါ တွေ့သော ကားကြိတ်ခံရမှုမှာကား စာရေးသူတစ်သက်တာ ဘယ်တော့မှမေ့၍ ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အချိန်ကား ပြာသိုလမို့ ခွေးများပြာပုံမှ မထတမ်း ထိုးအိပ်နေကြရသော အချိန်ပင်။

ကတ္တရာလမ်းကား အနွေးဓာတ်ရနေသောကြောင့် ခွေးများ မကြာခဏဝင်၍ ကွေးကြသည်။ စိတ်မရှည်သော ခွေးမျိုးကား မကွေးပါပေ။ ကားလာတိုင်း ဖယ်ပေးနေရသောကြောင့် ယနေ့မနက်လည်း မိုးလင်းလင်းချင်း မိနက်နှင့် တစ်ကောင်တည်းသာကျန်သော သမီးဖြူမတို့ ကျောင်းရှေ့ ထွက်လာကြပါသည်။ ခွေးလေးဖြူမက အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပြေးကွေးပါတော့သည်။

မိနက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်မကွေးသော်လည်း သမီးဖြူမကို စောင့်ရှောက်ရန် ကားလမ်းဘေးတွင် ဝပ်နေပါသည်။ ခွေးမများ၏ မေတ္တာကြီးမားမှုတွင် မိနက်ကား စံချိန်တင်လောက်ပေသည်။ ကျောင်းဝိုင်းဘေးတွင် ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသောကြောင့် ခွေးလေးခွေးလွင့်များကို သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ဖို့ပင် မလွယ်ကူပါချေ။ မိနက်လည်း ထိုခွေးလေးခွေးလွင့်များတွင် တစ်ကောင်အပါအဝင်ပင်။

အနေကြာလာသောအခါ ကိုရင်ဖြစ်သော စာရေးသူတို့က ကျောင်းခွေးအဖြစ် လက်ခံသော်လည်း ဘုန်းကြီးကား လက်မခံပါပေ။ မိနက်မီးဖွားသောအချိန်တွင် မီးမကုန်သေးသောကြောင့် ကျောင်းဘေးခြံတစ်ခုထဲမှာ မီးဖွားရရှာသော မိနက်အဖို့ သူခန္ဓာကိုယ် အိမ်အမိုးလို သဘောထားပြီး မတိမ်ဘဲ တစ်ညလုံး ကလေးတွေအပေါ် ရပ်ပေးနေသည်မှာ မြင်ရသူတိုင်း မျက်ရည်လည်စရာပါပင်။

မိုးရွာနေချိန်လေးအတွင်း ကျောင်းထဲခဏသွင်းထားရန် ဘုန်းကြီးကို မကြာခဏ လျှောက်သော်လည်း ခက်ထန်သော ဘုန်းကြီး၏စိတ်

ထားကြောင့် တစ်ခါမှ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ကျောင်းထဲသွင်းဖို့ ဝေးစွာ ကျောင်းပိုင်းထဲ ဝင်လာမှာကိုပင် ဘုန်းကြီးက စိုးရိမ်နေသေးသည်။
(၇)ကောင်မွေးရာတွင် နှစ်ကောင်မှာ အအေးပတ်ကာ သေသွားရသည်။

ထိုနှစ်ကောင်သေသွားမှပင် စာရေးသူတို့လည်း အကြံရကာ မလှမ်း မကမ်းမှ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေပေးလိုက်ကြပါသည်။ လွယ် လွယ်ကူကူကား မဟုတ်ပါ။ မိနက်ကြီးကို ပရိယာယ်ဖြင့် အခန်းတစ်ခုတွင် တံခါးပိတ်ပြီးမှ သူခလေးများကို ရွှေကြရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် မိနက်ကြီးသည် သူခလေးများကို ဘယ်သူကိုင်တာမှ မကြိုက်ပေ။ သခင်ဖြစ်သော စာရေးသူတို့ကိုပင် ခွင့်မလွှတ်ပေ။

မကိုက်ပေမယ့် ခလေးတွေနားလာလျှင် ဟိန်းဟောက်နေသော ကြောင့် သူခလေးများကို ရဲရဲ မကိုင်ဝံ့ပါပေ။ တိုက်ပျက်ထဲ နေရာပြောင်း ပေးလို့မှ မကြာသေး၊ ပြဿနာတစ်ခု တက်တော့သည်။ တခြားမဟုတ် ပေ။ တစ်နေ့တွင် မိနက်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာသည် မသိ၊ စာရေးသူဆို ပြေးလာပြီး တအီးအီးနှင့် ငြီးပြလိုက်၊ သူနေသော တိုက်ပျက်ကြီးဆီသို့ ပြေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့သည်။

စာရေးသူလည်း အတော်လေးကြာမှ သဘောပေါက်သလို ရှိလာ သဖြင့် မိနက်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်ပါသည်။ တိုက်ပျက်ထဲရောက် သောအခါကျမှပင် အဖြစ်သနစ်ကို သေချာသိရပါတော့သည်။ တိုက်ပျက် ကြီးမှာ မြေအောက်ခန်းပါသောကြောင့် ထိုမြေအောက်ခန်းထဲတွင် မိုးရေ များဝင်နေပါသည်။ ထိုမြေအောက်ခန်းထဲ၌ မိနက်ကြီးနှင့် အရောင်တူ ခွေးထီးလေးတစ်ကောင် ရေနစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

စာရေးသူရောက်သောအခါ၌ကား နောက်ကျသွားပေပြီ။ ခွေးလေး မှာ အသက်မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူတို့လည်း နောက်ထပ်ခွေး လေးတွေ ရေနစ်မသေရလေအောင် ယခင်နေရာကိုပင် ပြန်ပြောင်းပေး လိုက်ကြရပါတော့သည်။ ထိုမျှနှင့် ပြဿနာက မပြီးဆုံးသေးပါ။ တော်တော်ဝေးဝေးမှာ စာရေးသူတို့ ပစ်ထားသော ထိုခွေးသေလေးကို မိနက်ကြီးက ပြန်ချီလာပြီး နို့တိုက်နေသောကြောင့်ပါပင်။

သားသေကိုပင် မှသိရှာဘဲ ကြင်နာနေသော မိနက်ကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စာရေးသူတို့ မျက်ရည်ပင်ဝဲခဲ့ကြရပါသည်။ ဒီလိုနှင့် မိနက်ကြီး မှာ ခလေးလေးကောင်သာ ကျန်ပါတော့သည်။ မိုးကလည်း ကုန်လေပြီ သို့သော် ကြမ္မာဆိုးမိုးကား မိနက်ကြီးအတွက် မကုန်သေးပါချေ။ ခွေး လေးများသည် ကျောင်းဘေး၌လာချသော မြို့ထဲမှ အမှိုက်များထဲသို့ အစာရှာစားကြပြန်သောကြောင့် အမှိုက်မှ အပူများမိကာ သုံးကောင်မှာ ကိစ္စချောရပြန်ပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးကျန်နေသော ဖြူမကို မိနက်ကြီး အချစ်ပို နေပုံ ရပါသည်။ ဖြူမ သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ စောင့်ရှောက်ရှာပါသည်။ ယခုလည်း ကားလမ်းပေါ် ကွေးနေသော ဖြူမ ကို ကားလမ်းဘေးမှ ထိုင်စောင့်ပြီး စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် အစိုးရဌာနများမှ အသုံးများသော ခေါင်းတို ကားလေးတစ်စင်း အရေးတကြီး အမြန်မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မိနက်ကြီးကလည်း သတိရှိပါသည်။ ဇိမ်ရှိရှိ ကွေးနေသော ဖြူမထံ သို့ ခပ်သွက်သွက် ထသွားလိုက်ရှာပါသည်။ သို့သော် မိနက်ကြီး နောက်ကျသွားချေပြီ။ သူ့ရှေ့မှာပင် ဖြူမ၏ဦးခေါင်းမှာ ကားဘီးအောက် တွင်း ပြားကပ်သွားပါတော့သည်။ မိနက်ကြီး ရူးလေပြီ။ ခလေးသေကို ကြည့်လိုက်၊ တောင်မြောက်လေးပါးကို ဟောင်လိုက်နှင့် ဟိုပြေး ဒီပြေး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ် စက်ဘီးတစ်စီး ကားလမ်းကိုဖြတ်လာရာ စက်ဘီးပေါ်က လူကိုပင် မိနက်ကြီးက ခုန်ဆွဲပါတော့သည်။ စက်ဘီးမှာ ဘယ်လိုမှ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲပါလေတော့သည်။ ထိုစဉ် တတ်စံကားတစ်စင်း လာပြန်ရာ မိနက်ကြီး စက်ဘီးကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ကားနောက်သို့ ဆက်လိုက်ပြန်ပါသည်။ တတ်စံကားက အရှိန်နှင့်မောင်း လာသောကြောင့် မိနက်ကြီး မှီဖို့မလွယ်ပါပေ။

သို့သော် မိနက်ကြီး ပြေးလိုက်သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်အဝေး ထိ ရောက်သည်မသိ၊ မနက်က ကားနောက် ဒေါသတကြီး လိုက်သွား

သော မိနက်ကြီးမှာ ခိုးချုပ်မှပင် ပြန်ရောက်လာပါတော့သည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ မိနက်ကြီးမှာ အစာလုံးဝ မစားတော့ဘဲ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သမီးဖြစ်သူ ဖြူမနောက်သို့ လိုက်သွားရှာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာမကြီး မစ္စက်ပလက်ရှားက-

မေတ္တာတရားခေါင်းပါး၍ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ဤကမ္ဘာကြီးတွင် စွမ်းအားအကြီးမားဆုံး အနက်ရှိုင်းဆုံးနှင့် ထာဝစဉ်ရှင်သန်နေသော မေတ္တာထုကို မိခင်များ၏ နှလုံးသားတွင်သာ အစဉ်အမြဲ တွေ့မြင်နိုင်၏ ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ပေသည်။ စာရေးသူ ကိုရင်ဘဝက လူထွက်လိုကြောင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ပြောခဲ့မိပါသည်။ ထိုအချိန်က မိခင်ပြန်ပြောခဲ့သောစကား တို့မှာ တစ်သက်တာတွင် မေ့နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါချေ။ မိခင်ပြောခဲ့ သော စကားတို့မှာ-

“ငါသား... အမေတို့က သားတို့ကို ကိုရင်ဝတ်ပေးတယ်ဆိုတာ မလုပ် မကျွေးနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသားကို တခြားမိဘတွေလို တစ်ဘဝ တင် ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘဝထိချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီဘဝ ချမ်းသာရုံနဲ့ အမေတို့က မကျေနပ်သေးဘူး။ ငါသားကို နောက်ဘဝထိ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်စေချင်တာ။

“ငါသား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီသင်္ကန်းသာဝတ်ပြီး ကောင်းကောင်း နေမယ်ဆိုရင် ခုဘဝဧရာ၊ နောက်ဘဝပါ ဘယ်လိုဆင်းရဲမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ နိုင်ဘူး။ လူ့ဘဝမှာတော့ တခြားဘာကိုမှ မကြည့်နဲ့၊ ငါသားရဲ့ အဖေကို ကြည့် သားမယားတွေကို လုပ်ကျွေးနေရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ လို့၊ ဒါတောင် သားတို့အဖေက အသိရှိနေလို့ ဒီဘဝတင်ဆင်းရဲပင်ပန်း တာ၊ အသိမရှိလို့ မသမာတဲ့နည်းမျိုးတွေနဲ့သာ သားမယားကို လုပ်ကျွေး မိရင် နောင်ဘဝထိ ဆင်းရဲပင်ပန်းအုံးမှာ။

“ဒါကြောင့် သားက ဆင်းရဲအပင်ပန်းခံနိုင်လို့ ထွက်ချင်တယ်ဆို တောင် ငါသား ချမ်းချမ်းသာသာဖြစ်နေတာကို မြင်ချင်တဲ့ အမေတို့ကို ငဲ့ပြီး လူမထွက်ပါနဲ့ သားရယ်”

မိဘ၏ မေတ္တာတရားကား ကြီးမားလွန်းလှပါဘိ။ ထို့ကြောင့်

အင်္ဂလိပ် တရားသူကြီး လောစီလင်ဒေးလ်က-

ကမ္ဘာလောကကြီးကိုတစ်ဖက်၊ အမေကိုတစ်ဖက် ချိန်ခွင်တွင်ထည့် ၍ ချိန်ပါက အမေဘက်က ဇောက်ထိုးကြီးသာနေမည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါကလည်း လူထွက်ချင်နေသော စာရေးသူမိတ် ဆွေ ကိုရင်နှင့် သူ့အဖေတို့ စကားအကြိတ်အနယ် ပြောနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသေးသည်။

“ကိုရင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ ထွက်တော့မယ်”

“မထွက်ပါနဲ့ ကိုရင်ရယ် ကျုပ်ကို သနားစမ်းပါဦး”

“ဒကာကြီးကို သနားလို့ ထွက်တာပဲဗျ၊ ဒကာမကြီး မရှိတဲ့နောက် ဒကာကြီး ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတုန်း၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာကလည်း ကလေး နှစ်ယောက်က ဘာမှ လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့လူက လည်း ကိုရင်ဝတ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒကာကြီး ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတုန်း”

“ကိုရင်သာ ဒီအဝတ်နဲ့ မြဲနေလို့ကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်တော့ မှ ပင်ပန်းတယ်လို့ မရှိဘူး။ ကိုရင်ကို ရဟန်းခံရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ။ ဘယ်လောက်အားရှိတယ် မှတ်တုန်း။ အခု လက်ထဲတောင် နှစ်ထောင်နီးနီး ရှိနေပြီ။ ကိုရင် လူ့ဘဝ နေတာဆိုရင် ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ စုမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုတ်ပေသည်။ အလျဉ်းသင့်၍ တင်ပြချင်ပေသည်။ လူချမ်းသာ၊ လူဆင်းရဲ နှစ်မျိုးတွင် လယ်သမားများကို လူဆင်းရဲထဲ သွင်းထားပေ သည်။ ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းကား ရာဇဝင်အဆက်ဆက်တွင် အကြောင်း အမျိုးမျိုး ရှိပေသည်။ အပယ်က အပေါ်ယံ အကြောင်းတရားများကို ဤ၌ မဝေဖန်လိုပေ၊ လိုရင်း အဓိကကျသော အတွင်းစိတ်နေသဘောကို သာ ဝေဖန်ပြလိုပေသည်။ လယ်သမား မိသားစုများ၏ အိမ်ထောင်ကျပြီ ဟောဆိုကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကား ပါပြီးသားပင်။

တခြားမဟုတ်၊ သားယောက်ျားလေးများကို ရှင်ပြုပေးရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ပင်။ အလှူလုပ်၍ ရှင်ပြုပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်တို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါပေ။ နောက်ဆုံး

အကြွင်းအကျန်လေးကား မိသားစု ထမင်းနပ်မှန်ရေးနှင့် ရွာဦးကျောင်း အား ဆွမ်းမှန်မှန်ပို့ရေးလောက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူဌေးကြီးဖြစ်ရ မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်မျိုးကား မည်သည့်တောသူ တောင်သားမှ မရှိသလောက်ပင်။

မချမ်းသာချင်လို့ မချမ်းသာသော ထိုတောသူတောင်သား လယ် သမားများကို အထင်သေးစရာ တစ်ကွက်မှမရှိပါပေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူတန်းစားအားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်တို့တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ တောသူတောင် သားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကား အမြတ်ဆုံး၊ ဘုရားအလိုတော် အကျဆုံးပါ ပေ။ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပုဂါဟု ဆိုချင်ပေသည်။

မူးနုတ် ပဲနုတ်၊ စု၍လုပ် တရုတ်တိုက်ကြီးတည်

တစ်ပြား နှစ်ပြား စုပါများ ကုလားတိုက်ကြီးတည် တဲ့။

တည်ချင်သလို တည်ကြပါစေ၊ တောင်သူတောင်သားတို့ကား အား မကျပါချေ၊ မြို့သူ မြို့သားတွေ မြတ်နိုးသော ဘီအက်စ်၊ အမ်ဘီဘီအက်စ် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတွေထက် ရှမ်းလူမျိုးများကို ပေးလေ့ရှိသော ပူလွယ် နှိုင်း လွယ် ဘွဲ့ထူးမျိုးကိုသာ ဗုဒ္ဓဘာသာ တောသူတောင်သားတို့က မြတ်နိုး ကြပါသည်။

ထိုဘွဲ့ထူး မြန်မာပြည်မှာ ပူ-အဖိုး၊ လွယ်-တောင်။ နှိုင်း-အဖွား၊ လွယ်-တောင် ဟုဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်ကား နောင်တမလွန်ဘဝအတွက် အလှူဒါနများကို တောင်ကြီးတမျှ လှူဒါန်းခဲ့သူဟု ဆိုလိုပေသည်။ ထို အချက်တို့ဖြင့် တောသူတောင်သားများကိုပညာရှိများအဖြစ်လည်း အမွှန်း တင်ချင်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လုပ် သံသရာကိုကြည့်ပြီးလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သာ ပညာရှိပီသကြောင်းကို မဟော် သောနှင့် သိန်းအမတ်တို့အဖြစ်က သက်သေခံလျက်ရှိပေသည်။

မည်သူ ပညာရှိပီသကြောင်း စကားပြိုင်ပြောကြရာ ယခုဘဝ ကြီး ပွားချမ်းသာရေးလောက်သာ ပြောသော ဘိန်းအမတ်မှာ ရှုံးနိမ့်၍ သံသရာအတွက် ကြီးပွားချမ်းသာရေးကိုပါ လက်ကိုင်ထား၍ ဟောပြော သော မဟောသောမှာ ပညာရှိသူခမိန်ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍ ထိုတောသူတောင်သားတို့မှာ ရင်သွေးသားလိမ္မာတစ်ယောက် က သာသနာ့ဘောင်မှာအမြဲနေပြီဆိုလျှင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလုံးရပေသည်။

တခြားမဟုတ် ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမဘဝရောက်ရှိရေးပင် ဖြစ် ပါတော့သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ ပင်ပင် ပန်းပန်း မဖြစ်စေလိုချင်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း စာရေးသူ မိတ်ဆွေ၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သားဖြစ်သူအား လူမထွက်ရန် တားမြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ပြောမရသည့်အဆုံး၌ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော ဒကာကြီး၏ စကားမှာ ဘေးမှ နားထောင်နေသော စာရေးသူရင်ထဲ၌ပင် နင့်ကနဲနေ အောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဒကာကြီးက-

“အဲလောက်မှ ပြောမရလဲ ထွက်တာပေါ့ကိုရင်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သေတဲ့အထိတော့ စောင့်ပါဦး၊ ကျုပ်သေမှ ထွက်ပါ၊ ကျုပ်မျက်စေ့ရှေ့ မှာတော့ ကိုရင်ပင်ပန်းတာကို မမြင်ပါရစေနဲ့”တဲ့။

မိဘမေတ္တာကား တုနှိုင်းမရပါပေ။ သို့သော် ထိုမိဘကျေးဇူးကို သိတတ်သူမှာကား ရှားလှပါပေသည်။ ကျေးဇူးသိရုံတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရဖို့ မလွယ်သေးပါ။ အောက်ပါအင်္ဂါအချက်လေးချက်နှင့် ညီမှသာလျှင် မိဘများကို သားသမီးများက ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ပါမည်။ စဉ်းစား၍ သေချာစွာဖတ်ပါ။

၁။ ကျွေးမွေးကျေးဇူးဆပ်ရကောင်းမွန်းသိသော စေတနာရှိခြင်း။

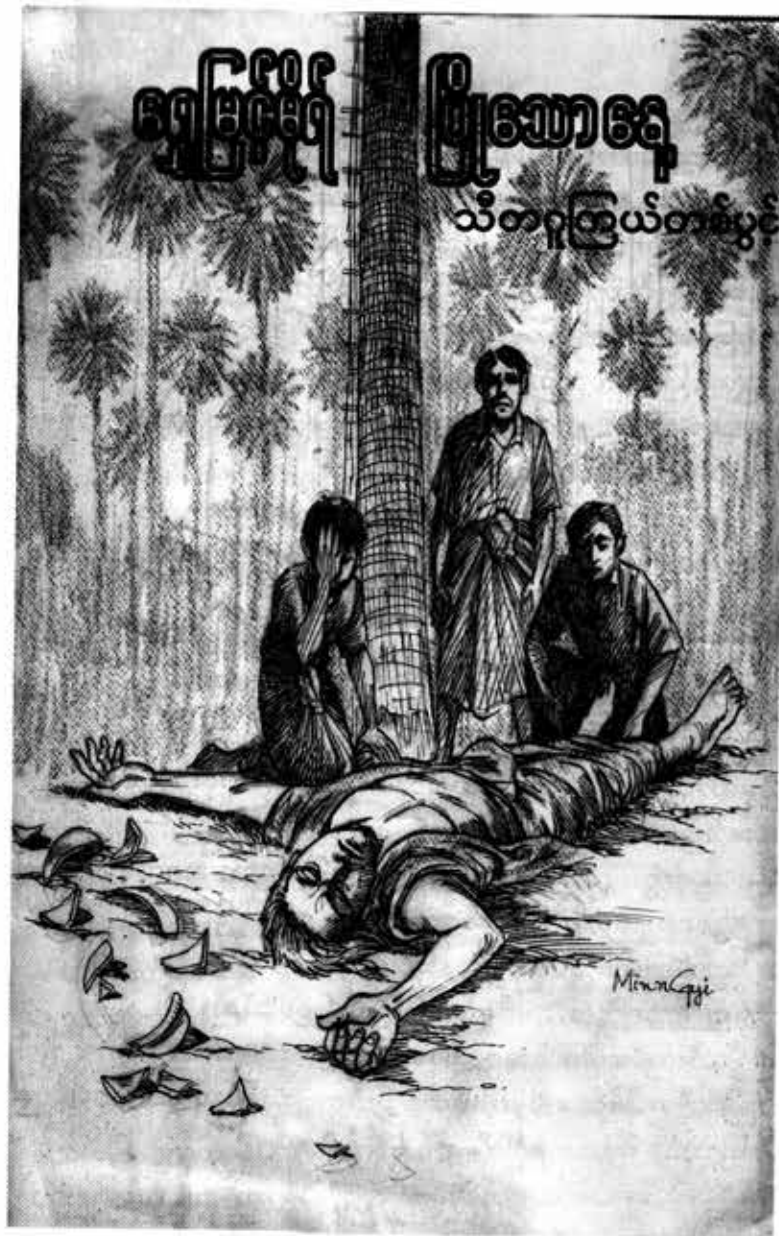
၂။ ကျွေးမွေးနိုင်လောက်သော အခြေအနေရှိခြင်း။

၃။ မိဘများ မိမိထံ မှီခိုနေခြင်း။

၄။ မိဘများ အသက်ရှင်နေခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သားသမီးတိုင်း မိဘကျေးဇူးကို သေချာသိသောအချိန်ကား ရှိပါ သည်။ ထိုအချိန်ကား မိမိကိုယ်တိုင် မိဘဘဝကို ခံယူရသော အချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်နိုင်ကြပါစေ။

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

ရွှေမြင့်မိုရ်

ပြုသောနေ့

သီတဂူကြယ်တစ်ပွင့်

ရွှေမြင့်မိုရ် ပြုသောနေ့

သီတဂူကြယ်တစ်ပွင့်

- ❖ နွေဥတုရဲ့
ကြွေလူလူဝါရွက်တွေ
- ❖ ပတ္တမြားစီ ထက်ဝေယံမြင့်
လက်ပံပွင့်ဝေ။
- ❖ တပေါင်းနေ့
ချောင်းရေကို ငုံ့အသောက်။

စစ်ကိုင်းတောင်ခြေတော်ရင်းမှာ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် မြစ်မင်း
ရော ကမ်းနဖူးက လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း
မြင်ရသည့်ရှုခင်းနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်သော မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)
၏ 'နွေထဲမှာ' ဆိုသည့် ကဗျာလေးကို ခပ်တိုးတိုးလေး ရွတ်နေမိသည်။

ဟုတ်ပါသည် ကြွေလူလူ ရွက်ဝါတွေကလည်း ပင်မြင့်မှာဝေလို့၊
ရွက်ကြွေတစ်ချို့ကလည်း လေမှာ ဝဲလို့၊ ပျံလို့ ပတ္တမြားအသွေး နီစွေးစွေး၊
လက်ပံပွင့်တို့ကလည်း ပင်ယံမှာတင့်လို့၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပေါင်းလေက
ချောင်းရေကို ငုံ့သောက်နေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မြစ်အတွင်းသို့ ရေချိုး
ဆင်းလာလားတော့ မသိ၊ တပေါင်းလ၏ တစ်ညနေ ဆည်းဆာအလှက
တော့ဖြင့် စာဖွဲ့မမိအောင် လှပနေတာ သေချာနေပြီ။

မြန်မာလများတွင် နောက်ဆုံးလဖြစ်သည့် (၁၂)ခုမြောက် လသည်
တပေါင်းလဖြစ်သည်။ တပေါင်းလဟူသော စကားသည် တန်း+ပေါင်း၊

ထန်း+ပေါင်းမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟုယူဆရသည်။ ထန်းပေါင်း၌ ထန်းသည် ထန်းရည်ကိုဆိုလို၍ ပေါင်းကား ပေါင်းတင်သည်။ ကျီချက်သည် ဟုဆိုလိုသည်။ ထန်းရေကိုကျီချက်၍ ထန်းလျက်ပြုလုပ်သောဟုဆိုလိုသည်။

ဒီလ ဒီရာသီရောက်တိုင်း ဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော်ငိုနေကျ ဖြစ်သည်။ မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရသော ထန်းပင်လေးများ၏ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားမှုများသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဝင်ရောက်ပွတ်တိုက် ဆုပ်နယ်ကြိတ်ခြေနေသည့်အလား နာကျင်စွာ ခံစားရပါသည်။ ထိုအခါ ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်အစိုင်အခဲများသည် မျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းလဲကာ မျက်လုံးပေါက်မှတစ်ဆင့် ထွက်လျှံကျလာသည်။

‘ဪ... အဖေရယ်’

လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၉ နှစ်ကလည်း ဒီလ၊ ဒီရာသီ၊ ဒီအချိန်မှာပါပဲလေ။

‘သားရေ... ထမင်းကြမ်းစားပြီး အဖေတို့သွားရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’

အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သည်။ စကြာဝတေးမင်းထက် ကျွန်တော့်အဖေကို ကျွန်တော်ပိုတန်ဖိုးထားသည်။ ပိုချစ်သည်။ ပိုအားကိုးသည်။ အဖေသည် အသက် (၃၂)နှစ်ပင်ရှိသေးသော်လည်း မိသားစု(၈)ယောက်ရှိ အိမ်ထောင်စုတစ်စုလုံးကို အပြုအပြင်မရှိအပင်ပန်းဆင်းရဲခံကာ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ အဖေသည် ထန်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မြို့မှသူဌေးတွေလို ကားကြီးစီးပြီး ဟိုတယ်မတက် နိုင်ပေမယ့် ခါးမှာ ဓားချိတ်ပြီး ထန်းပင်တက်သည့်နေရာမှာတော့ အဖေကို မိတဲ့လူ မရှိပေ။ အဖေ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ မချမ်းသာသော်လည်း မဆင်းရဲကြ။ လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ နေထိုင်စားသောက် ဝတ်ဆင်နိုင်ကြသည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက်တော့ ဧရာမဆိုတာထက်သာသော ဧရာမလွန် ကျေးဇူးရှင်ကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခြောက်ယောက်ရှိသည်တွင် အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုပိုချစ်သည်ဟုထင်သည်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အထင်သာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ မိဘဟူသည် ကျောသား ရင်သား

မခွဲခြား အားလုံးကို တစ်ပြေးတစ်ညီတည်း ချစ်ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော့်ကို ပိုချစ်သည်ဟု ကိုယ့်ဘက်ကသာသာထိုးထိုး တွေးသည်။ ပိုလည်းချစ်စေချင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေကို ပိုချစ်သည်ကိုး။

အဖေသည် ထန်းတက်သွားသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ မှောင်ရိုးတဝါး အလင်းရောင်များ အားနည်းလာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ထန်းရွက်များကို မီးရှို့ပြီး အဖေကိုပြသည်။ ထန်းရွက်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် အဖေလုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်သွားသည်။ ဤသို့ အဖေကို ကူညီဖော်ရနေသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်စွာ ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် အဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပိုချစ် ပိုအားကိုးသည်ဟု ထင်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် သာရေး၊ နာရေးများသို့ သွားသည့်အခါနှင့် မြို့သို့ဈေးဝယ်တက်အခါများတွင် ကျွန်တော့်ကိုသာ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ရည်ရွယ်ချက်က မျက်စိ၊ နား အမြင်ကျယ်ကာ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံစေဖို့ ဆင်းရဲတွင်းမှာ ခြေစုံရပ်မနေဘဲ ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရာကို ရှာဖွေတတ်ဖို့၊ ကောင်းမြတ်သည့်အရာတိုင်းမှာ အတုကိုမြင် အတတ်သင်ယူတတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

သွားရင်းလာရင်းလည်း အဖေက ဆုံးမစကားကို နားဝင်အောင် ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အမေဆူလို့ စိတ်ကောက်ပြီး အဖေကို တိုင်သည့်အခါမျိုးတွင် ‘အမေဆူရင် အဖေဆီပြေးခဲ့ပေါ့ကွာ ဟုတ်လား၊ ဟာ... ဟား... ဟား’ဟု ရယ်မောကာ စိတ်ညစ်နေသော တစ်ဖက်သားကို ရွှင်သွားအောင် ပထမ ပြောလိုက်ပြီး...

မိဘဆိုတာ သားသမီးများအပေါ် ဘယ်လိုစေတနာထားကြောင်း မိဘမေတ္တာ ဘယ်၍ ဘယ်မျှ ကြီးမားကြောင်း၊ ကိုယ့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ဆုံးမတဲ့ မိဘများအပေါ် ငြိုငြင်စိတ်ကွက်ခြင်း မဖြစ်သင့်ကြောင်း စသဖြင့် တစ်မျှတစ်ခေါ်ကြီး ဆုံးမသြဝါဒ ပေးတတ်ပါသည်။ အဖေအဆုံးအမ သြဝါဒ စကားများသည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲတွင် စွဲမြဲစွာ

တည်ရှိနေပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်၍မရသော နွေရက်များ
စွာ၏ တစ်နေ့-

‘သားရေ အဖေတို့သွားကြရအောင်ဟေ့။ နေတောင်အတော်စောင်း
နေပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

အဖေသည် ထန်းလှီးဓားကို ခါးမှာချိတ်ပြီး ယင်းတောင်ထမ်းကာ
ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း မီးဖုတ်ပြီး အလင်ခံထား
သော ထန်းရည်အိုးများကို ထမ်းပိုးဖြင့်လျှိုကာ သားအဖနှစ်ယောက်
စကားတပြောပြောဖြင့် ထန်းတောရှိရာသို့ ထွက်လာကြသည်။

‘သား... မင်းကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

‘ဟို... ဘဘုန်းလို ကိုရင်ဝတ်ရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကောင်းတယ်’

အဖေသည် အားပါးတရ ရယ်မောကာ ကျွန်တော့်စကားကို
ထောက်ခံသည်။

‘ကိုရင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘုန်းကြီးလို့ပြောရတယ်။ အေး... ငါ့သား
က တကယ်ဘုန်းကြီးဖြစ်မယ့် ရုပ်မျိုးကွ၊ ခေါင်းကကြီးပြီး လုံးနေတာပဲ။
နားရွက်ကလည်း ပညာတတ်ဖြစ်မယ့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်’

အဖေပြောကာမှ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် ပြန်စမ်းကြည့်မိသေးသည်။

‘ငါ့သား တကယ်လို့ဘုန်းကြီးမဖြစ်ဘဲ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ ပညာတတ်
ကြီးဖြစ်ပြီး ကြီးပွားလာရင် အဖေတို့ မိသားစုကို မေ့မသွားရဘူးနော်’

‘ဟား... အဖေကလည်းဗျာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

သားအဖနှစ်ယောက် ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျကာ ရယ်မော
လိုက်ကြသည်။ သည်လိုနှင့် ထန်းတောထဲကို ရောက်လာကြသည်။
အဖေသည် ထန်းပင်များကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် တက်လိုက်ဆင်း လိုက်

ပြုလိုက်ပြင်လိုက်နှင့် ချွေးများတဒီးဒီးကျကာ မောပန်းနေသော်လည်း
မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်း လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ကိုယ့်
အလုပ်နှင့်ကိုယ်မို့ နေလုံးရဲရဲကြီး ဟိုးအဝေးက တောင်တန်းတွေရဲ့
နောက် ပြုတ်ကျသွားတာကို သတိမထားမိလိုက်ကြ။ အလင်းရောင်များ
အားပျော့သွားလို့ အမြင်မရှင်းတော့မှ-

‘သားရေ... မှောင်လာပြီဟေ့ အောက်ကနေ ထန်းရွက်မီးရှို့ပြကွာ၊
ဒီတစ်ပင်ပြီးရင် ပြန်ရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’

ဒီလိုနှင့်အဖေသည် ယင်းထောင်ထောင်ကာ ထန်းပင်ပေါ်တက်
သွားသည်။ ဤထန်းပင်သည် အခြားအပင်များထက် ပိုမြင့်သည်။ ယင်း
ထောင်နှင့် ယင်းဆွဲမဆက်မိ။ လူတစ်ရပ်စာမျှ ကွာဟနေသည်။ ကျွန်တော်
သည် ထန်းရွက်များ မီးရှို့ပြီး အဖေကိုမော့ကြည့်နေသည်။ အဖေသည်
ယင်းထောင်အထက် ကြိုးကို ပိုင်နိုင်စွာချည်နှောင်ပြီး အထက်ကို ဆက်
တက်သွားသည်။ ယင်းထောင်ထိပ်အရောက်တွင် ခဏရပ်ကာ ကျွန်တော့်
ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီး ယင်းထောင်နှင့် ယင်းဆွဲအကြား လွတ်
နေသော လူတစ်ရပ်စာကို ဖက်တက်သွားသည်။ သို့သော် ယင်းဆွဲ
အောက်ခြေသို့အရောက် လက်လှမ်းလိုက်ချိန်မှာ-

‘အား... ဖုန်း’

‘အဖေ’

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ အကျယ်လောင်ဆုံးအော်ပြီး
အဖေကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

‘ဟင်း... အဖေမှာ သွေးတွေ ဟီး... ဟီး...’

အဖေ ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် ပါးစပ်၊ နား၊
နာခေါင်းတို့မှ သွေးများ ယိုစီးထွက်လာကြသည်။

‘သား... လိမ်လိမ်မာမာနေနော်’

အဖေစကားများသည် ပီသမှု မရှိတော့၊ ထန်းရွက်မီးများ ငြိမ်းသွားပြီ
မို့လည်း အဖေမျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့။ ကျွန်တော် အဖေကို
နေရာတွင် ခဏထားကာ အမေ့ဆီ အတင်းပြေးပါတော့သည်။

‘အမေရေ... အမေ၊ အဖေ ထန်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့လာပါဦး’
‘ဟင်... ကိုပြားရေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်းတော်’

အမေလည်း ကလေးကို နို့တိုက်နေရင်းမှ အော်ငိုကာ ပုခက်ပေါ် သာသာချထားပြီး ပြေးထွက်လာပါသည်။ ကလေးကလည်း နို့မဝသေး၍ နို့ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ထင်ပါသည်။ အမေသည် ခြေလှမ်းခဏတုံ့ပြီး ကလေးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် အဖေရှိရာသို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အစ်မတို့လည်း နောက်ကပြေးလိုက်လာ ကြသည်။ အဖေရှိရာရောက်တော့ ကျွန်တော်က ထန်းရွက်များ မီးရှို့ကာ အလင်းရောင်ပေးသည်။ အမေသည် အဖေကို ပြေးပွေ့ကာထူသည်။ အဖေ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဖြင့် နီရဲနေသည်။

အဖေသားသမီးများနှင့် အိမ်နီးချင်းများ ဓာတ်မီးများဖြင့် ရောက်လာ ကြသည်။ မကြာမီအမေသည် အမေရင်ခွင်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကိုကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောချင်ဟန် အမူအရာပြပြီး ဇက် လည်ကျသွားပါတော့သည်။

အဖေဆုံးပြီ

ယင်းအချိန်ကား ကျွန်တော် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့တတ်သည်။ ခံစားနားလည်တတ်သည်။ အဖေလိုပဲ အမေလည်း သေသွားခဲ့ရင်ဆိုသည့် အတွေးပင် ဝင်လာသည်။ လုံးဝ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်တော့မည်။

အမေ့ကို မသေစေချင်သေး။ အဖေ့လို အမေကပါ ခွဲခွာသွားမယ် ဆိုရင် တို့တစ်တွေ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးရဲတော့။ အဖေ့ကိုဖက်ကာ ငိုယိုနေကြသော အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကြားမှ ကျွန်တော်ကုန်းရုန်းထ ကာ အမေ့ကို ပြေးဖက်မိသည်။

‘စိတ်ချပါ ကိုပြားရယ်၊ ကျွန်မ မုဆိုးမဘဝရောက်ခဲ့ပေမယ့် အားမာန် ကို မလျှော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သားသမီးတွေအတွက် အသက်ရှင်နေဦးမှာပါ။ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်တော်’

အမေသည် မျက်ရည်များဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာ အဖေ့ကို တိုင်တည် နေသည်။

နောက်နှစ်တွင် အမေသည် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ရှင်ပြုပေးသည်။ အဖေ့ရဲ့ အလိုအပ်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ခြင်း ဟု ဆိုသည်။ မုဆိုးမ အလှူပေမယ့် မျက်နှာမငယ်ရ စည်စည် ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ရှိသည်။

အဖေဆုံးပြီးကတည်းက အရယ်အပြုံးတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသော အမေ။ အဲသည်နေ့ အလှူပွဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေနှင့်ပြုံးနေသည်။ လောကဓံကို အံ့တုနိုင်သည့် အောင်ပွဲရ မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မဆုံးသေးသော ကဗျာလေးကို ဆက်ဆိုလိုက်မိသည်။

။ အဟောင်းချွေခန်း၊ တပေါင်းနေသရမ်းပေမယ့်
သပြေပန်းအညွန့်နီနီတို့
အစွန့်ရှည်ရှည် အနေရဲ
နွေထဲမကြောက်... ။

မေတ္တာ

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော
မေတ္တာတရားသည်
ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော
ဒေါသ တရားထက်ပို၍
အစွမ်းထက်၏။

သီတဂူကြယ်တစ်ပွင့်

။ ။ ။

မချစ်တတ်သော သားနှင့် အချစ်ငတ်သော မိခင်

ဝေဗိုး (ကျွန်းလှ)

(၁)

သတိထား-

ကျိန်စာသင့်တတ်တယ်၊

ဒါကြောင့်-

ကျိန်စာမတိုက်နဲ့

မကျိန်ဆဲနဲ့

မကျိန်ဆိုနဲ့

ကျွန်မက မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့မှ ပြောတာပါ။ . . ။

ကိုယ်တွေ့မှ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်စေချင်လို့ သတိပေးနေတာပါ။

ကျွန်မက အသမုဒ္ဒါပါ။

"လူ"မဟုတ်ပါဘူး၊ "ဘီလူးမ"ပါ။

ကျွန်မ ရှေ့ကပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ကျိန်စာကြောင့် ဘီလူးမ ဖြစ်ခဲ့ရသူ
ပါ။ ကျွန်မဟာ အရင်ဘဝက ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား ဖြစ်ခဲ့တယ်။
မင်းကြီးက ကျွန်မကို သူ့မှတစ်ပါး အခြားသူနဲ့ ကျွေးလွန်တယ်ဆိုတာနဲ့
ကျွန်မကလည်း တကယ်လို့ ကျွေးလွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ငြားအံ့ နောင်ဘဝမှာ

ဘီလူးမ ဖြစ်ရပါစေလို့ ကျိန်စာဆိုလိုက်တယ်။

အဲဒီကျိန်စာရဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် အခုဘဝမှာ ကျွန်မ အဿမုခီ ဆိုတဲ့ ဘီလူးမ ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မခံချင်စိတ် ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မသိနားမလည်လို့ ဖြစ်စေ ကျိန်စာဆိုတာ မလုပ်မိကြဖို့ အလေးအနက်ထား ပြောကြားချင်တယ်။

(၂)

ကျွန်မက ဘီလူးဆိုတော့ လူ့အသားကိုပဲ စားတာပေါ့။

အလျား ယူဇနာသုံးဆယ်၊ အနံ ငါးယူဇနာအတွင်းမှာရှိတဲ့ လူတွေ ကို ဖမ်းယူစားသောက်ပိုင်ခွင့် ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း ဝဿ ဝဏ် နတ်မင်းကြီးက သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နယ်နိမိတ် အကျယ်အဝန်း ပါ။ ဒီနယ်နိမိတ် အကျယ်အဝန်းကို ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူး။ သိသွားခဲ့ရင် ကျွန်မကို အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်သလို၊ ကျွန်မရဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရသွား မှာ စိုးရိမ်ရလို့ပါ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မပိုင်နက်အတွင်းကို အစာရှာဆင်းခဲ့တယ်။ ကုန်သည်တွေ လာမလား၊ ခရီးသွားတွေ လာမလား၊ အမဲလိုက်မုဆိုးတွေ လာမလားဆိုပြီး တောနင်းရှာဖွေနေမိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်မ အလွန် ချောမောလှပတဲ့ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခြံအရံလူတွေလည်း အများကြီး ပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာတော့ ချောမောလှပတဲ့ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကွက်ပြီးမြင်နေ ရတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ပုဏ္ဏားလုလင်ရှိရာကို တစ်ဟုန်ထိုး အပြေးလိုက်

တော့တာပဲ။ ကျွန်မကိုလည်းမြင်ရော ကြောက်လန့်ပြီး အသက်ဘေးက လွတ်အောင် အတင်းထွက်ပြေးကြတယ်။ ကျွန်မက ပုဏ္ဏားလုလင်ကိုသာ လက်ရဖမ်းမိဖို့ ဦးတည်ချက်ထားတာမို့ အခြားလူတွေကို စိတ်မဝင်စား ပါဘူး။ ပုဏ္ဏားလုလင်ကို ဖမ်းမိတာနဲ့ ကျွန်မနေထိုင်ရာ တောင်ခြေရင်း က လိုက်ဝူတွင်းကို ဖမ်းခေါ်လာခဲ့တယ်။

ဘီလူးနဲ့လူသား

ကွာခြားကြတဲ့ဘဝ၊ မတူကြတဲ့ ရုပ်ဆင်းရူပကာ၊ ကျွန်မက ဘီလူး ဆိုတော့ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှကြည့်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါတယ်။ အစွယ်ကြီးက ငေါငေါ၊ မျက်လုံး က ပြူးပြူး၊ အမွှေးအမျှင်တွေကလည်း မြင်မကောင်း၊ ရုပ်ကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်း နဲ့ မြင်တဲ့သူတိုင်း ထွက်ပြေးကြမယ့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမျိုးပါ။

ပုဏ္ဏားလုလင်လေးကျပြန်တော့ ရွှေစင်ရွှေတုံးလေးလို အမြဲထိုင် ကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် ပြေပြစ်တင့်တယ်လွန်းတယ်။ ပုဏ္ဏားလုလင် လေးနဲ့ ကျွန်မရုပ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူက လူသားဆိုတော့ အင်္ကျီ၊ လုံချည် အဝတ်အစားတွေနဲ့ ကျွန်မမှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိဘူး။ သူက ထမင်း အစရှိတဲ့ လူ့အသုံးအဆောင်တွေကို သုံးဆောင်စားသောက်တယ်။ ကျွန်မ ကတော့ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီထမင်းစားကြတဲ့ လူတွေကို အမိဖမ်း၊ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း သတ်ဖြတ်၊ သူတို့ရဲ့အသားကို စားသောက် ပြီး ဝမ်းစာဖြေရှင်းလို့ အသက်ဆက်နေရတဲ့ ဘဝပါ။

မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။

ဒီပုဏ္ဏားလုလင်ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ဖို့ သူ့အသားနဲ့ ဝမ်းစာ ဖြေရှင်းဖို့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သတ်ဖြတ်ဖို့ ဝေလာဝေး၊ ကျွန်မက သူ့ကို အရုပ်ကလေးလို ထိုင်ကြည့်နေချင်တာပါ။ လူအများက ရယ် ကောင်း ရယ်နေကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မလေ တကယ်ပါ ပုဏ္ဏားလုလင်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ နှစ်သက်မြတ်နိုးစိတ်တွေ တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ဘယ်နေရာမှ တူညီတဲ့အချက်တွေ မရှိပေမဲ့ မေတ္တာရှိတာချင်း

တော့ တူနိုင်ကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သူနဲ့အတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ဖို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ . . .

ပုဏ္ဏားလုလင် ရွှေစင်ရွှေတုံးလေး ငါ့ကိုမကြောက်ပါနဲ့၊ ငါဟာ သူ တစ်ပါးတွေအတွက် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် သင့်အတွက်တော့ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သင့်ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အလိုမကျတဲ့ အမူအရာနဲ့တောင် မကြည့်ပါဘူးလို့ ကတိပေး ပါတယ်။ သင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အသက်၊ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်၊ အခု သင့်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးလို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းပါ။ လူသူမရှိတဲ့ ဒီတော၊ ဒီ တောင်ကြီးတွင် သင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင် တော့ပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် အကျပ်ကိုင် အနိုင်အထက်ပြုမှုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး လုလင်ရယ်။ တောင်းပန်ခယ တိုးလျှိုးပြီး အသနားခံမှု ပြုပါရစေ။ သင် လုလင်အပေါ်မှာ စွဲလန်းတပ်မက်စိတ်တွေ ယိုဖိတ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာ ကို ချစ်တာနဲ့ တုန့်ပြန်ပေးပါလို့ တောင်းခံချင်ပါတယ်။ . . .

အဲဒီလို ကျွန်မက အရှိအတိုင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တော့ လုလင်ကလေးက ကြောက်လို့လား၊ မပြောရဲလို့လား၊ ကျွန်မကို သနား သွားလို့လား မသိဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အရုပ်ဆိုးတဲ့ မျက်နှာကြီးကို စူးစိုက် ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေတယ်။ ဘာပဲပြောပြောလေ သူ ကျွန်မကို ကြောက်နေ မှာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးမ လာဖြစ်ရတဲ့ အပြစ်ရှိသူက ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ လူသူကင်းတဲ့ လိုဏ်ဂူတွင်းမှာ ပုဏ္ဏားလုလင်နဲ့ ကျွန်မ အဿ မုခိတို့ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ရာက နှစ်ကာလ အတန်ကြာ တော့ သားလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လာခဲ့ပါတယ်။

အရင်ကတော့ ခင်ပွန်းသည် ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်အတွက် သာ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည် ရှာဖွေပေးခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်တို့ကို နှစ်ယောက်စာ ရှာဖွေနေရ တယ်။ ကျွန်မပိုင်နက် နယ်မြေအတွင်း ကျော်ဖြတ်သွားလာသူတွေထဲက

အစားအစာနဲ့ အဝတ်အစားတွေ လုယက်ယူငင်ပြီး လင်သားနဲ့ သားဖြစ် သူတို့ကို ပေးရတာပေါ့။ အော်. . . သူတို့က လူသားတွေဖြစ်နေတော့ သူတို့အတွက် အသုံးအဆောင်နဲ့ အစားအစာ ရှာဖွေပေးဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ။

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မ သူတို့ကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးဘူး။ လိုဏ်ဂူ တွင်းမှာပဲ နေရမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ဒီတောက ကြမ်းတယ်။ ဆင် ရိုင်းတွေ၊ ကျားတွေ၊ ခြင်္သေ့တွေ၊ မြွေတွေ အစရှိတဲ့ သင်တို့ကို အန္တရာယ် ပေးမယ့် တိရစ္ဆာန်တွေ များစွာရှိကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အပြင်မထွက်ပါနဲ့ လို့ ပြောထားရတယ်။ အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ခုက ကျွန်မ အပြင်ကို အစာရှာသွားတုန်း သူတို့ထွက်ပြေးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိလို့ပါ။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်မ အပြင်သွားတဲ့အခါတိုင်း လိုဏ်ဂူပေါက်ကို ကြီးမား တဲ့ ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်နဲ့ ပိတ်ထားခဲ့လေ့ရှိတယ်။ ညှာတာခြင်းကင်း ပြီး ပိတ်ပင်ချုပ်ချယ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူတို့သားအဖမရှိ ရင် မနေတတ်လို့ပါ။ မျိုးကွဲဇာတ်ခြားပေမယ့် သံယောဇဉ်တရားက ခိုင်မြဲ နေပြီမို့ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ခွဲပြီး မနေရဲတော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝနဲ့အသက်ဟာ သူတို့ သားအဖလက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ယုံပါ့မလား။

(၃)

ကျုပ်အဖေကတော့ ပြေပြစ်တင့်တယ်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ကျုပ်အမေကျတော့ အဖေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အစွယ်ငေါငေါ၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ အမွှေးအမြင်တွေထူပျစ်နဲ့ ကျုပ်မကြည့်ရဲဘူး။ ကျုပ်အမေကို ကျုပ် မကြည့်ရဲဘူး။ အဖေကပြောတယ်။ အခုလို အဖေနဲ့အမေ ရုပ်ဆင်း မတူတာက အဖေက လူ၊ မင်းအမေက ဘီလူးမဖြစ်တာကြောင့်ပါပဲတဲ့။ ဝါဖြင့် ကျုပ်က ဘီလူးနဲ့အတူ လိုဏ်ဂူတွင်း နေနေရတာပေါ့။ မတော်လို့ စိတ်ဖောက်ပြီး ကိုက်သတ်စားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ မဖြစ်ဘူး။ အယ်နည်းနဲ့မှ အတူနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုဏ်ဂူအတွင်းက လွတ်မြောက် မအောင် ကြံစည်ရမှာပဲ. . .

ကျုပ် 'ပဒကုသလ'ကတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဒီလိုဏ်ဂူအတွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ ကြံစည်တွေးတောနေမိတယ်။ ကျုပ်မိခင် အပြင်ထွက်တဲ့အခါတိုင်း လိုဏ်ဂူပေါက်ကို ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို တွန်းရွှေ့ကြည့်တယ်။ မရပါဘူး။ ကျောက်ဖျာကြီးက အလွန်ကြီးမား လေးလံတာကြောင့် ရွှေ့ဖို့မလွယ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အားအလျှော့ပါဘူး။ ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖူးရောက်စိတ်မွေးပြီး မိခင်ကြီး အပြင်ထွက်တဲ့အခါတိုင်း ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို တွန်းရွှေ့နေခဲ့တယ်။

အလွန်မာကြောတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီးကို အလွန်နူးညံ့တဲ့ ဂွမ်းစလေးနဲ့ပွတ်ပေးပါဖူးရင် အရာထင်ရသေးတာပဲ အခုလည်းကျုပ် ဝီရိယနဲ့အကျိုးကို လက်တွေ့ခံစားခွင့်ရလိုက်တယ်။ မိခင်ကြီးမရှိခိုက် ကျောက်ဖျာကြီးကို တွန်းရွှေ့လိုက်တာ လိုဏ်ဂူပေါက် ပွင့်သွားတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဖခင်ကြီးကိုလည်း လိုဏ်ဂူအပြင်ထွက်ခဲ့ဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ဖခင်ကြီး လိုဏ်ဂူအပြင်ရောက်လာခိုက်မှာပဲ ကျုပ်တို့အတွက် အစားအစာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ သွားရှာနေတဲ့ မိခင်ဘီလူးမကြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ လိုဏ်ဂူပေါက်ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်ဖျာကို ဘယ်သူဖွင့်တာလဲမေးတော့ ကျုပ်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ကျုပ်ဖွင့်တဲ့အကြောင်း ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့လည်း သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့ မိခင်ကြီးဟာ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းစကား ဘာမှမပြောကြားဘဲ ကျုပ်တို့သားအဖကို လက်ဆွဲပြီး လိုဏ်ဂူထဲ ပြန်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

“မနေနိုင်ဘူး...”

ဘယ်နည်းနဲ့မှ လိုဏ်ဂူထဲမှာ ဆက်ပြီးမနေနိုင်ဘူး”

ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နည်းနဲ့လွတ်အောင် ထွက်ပြေးရမလဲဆိုတာကိုပဲ ကျုပ်အမြဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိတဲ့ ဖခင်ကြီးကတော့ တားပါတယ်။ စိတ်လျှော့ပြီး ဒီမှာဆက်နေဖို့ နောက်တစ်ခါ ကြိုးစားလို့ မအောင်မြင်ပါက နှစ်ယောက်လုံး

သတ်ဖြတ်စားခံရနိုင်ကြောင်း သတိပေးစကားနဲ့ တားမြစ်နေတယ်...။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျုပ်မှ ဒီမှာဆက်မနေချင်တာ၊ ဒီမှာနေရတာ ကျုပ် တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ ဒီတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ အဖော်အပေါင်းလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်မိခင်ရဲ့ ဖျက်နှာကိုကြည့်ရတာလည်း ကြောက်စရာကြီး။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘယ်တော့များ ကိုက်သတ်စားလေမလဲဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရတဲ့ညရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ မဖြစ်ပါဘူး ဟု ဒီမှာဆက်နေဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအရပ်ရဲ့ အဝေးဆုံးကို ပြေးပုန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမှ လူ့လောက၊ လူဝန်းကျင်မှာ လူတွေနဲ့အတူ ပူးပေါင်းပျော်ရွှင်ခွင့်ရမှာပေါ့...။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကျောက်ဖျာကြီးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကိုထမ်းလို့ တလကြမ်း ထွက်ပြေးတော့တာပဲ...။

(၅)

‘ဟင်... လိုဏ်ဂူပေါက် ပွင့်နေပါလား’ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေများ အန္တရာယ် ပေးရောသလားဆိုပြီး ကျွန်မ လိုဏ်ဂူထဲ အပြေးအလွှားဝင်ကြည့်လိုက် တယ်။ ဘယ်သားရဲ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ ခြေရာလက်ရာကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ အန္တရာယ် အငွေ့အသက်လည်း တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ တန်တော့ ဒင်းတို့ သားအဖ ငါနဲ့အတူ မနေချင်လို့ ထွက်ပြေးကြပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ မဖြစ် ဘူး။ ငါ့ပိုင်နက်နယ်မြေအတွင်းက မကျော်လွန်ခင် အမိလိုက်မှဖြစ်မယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာခံပြီး လေကဲ့သို့သော အလျင်အဟုန်နဲ့ အပြေးလိုက်သွားတယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အမိလိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့စားဖို့ အစားအစာရှာလို့ ပင်ပန်းရတာကတစ်မျိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားလို့ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရတာတစ်ဖုံနဲ့ ကျွန်မအာရုံနောက်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်သွားရတယ်။

“ပုဏ္ဏားလုလင် ကျွန်မကိုပစ်ပြီး ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးရသလဲ၊ ဒီမှာနေရတာ သင်တို့သားအဖအတွက် ဘာများလိုအပ်ချက် ရှိနေလို့ပါလဲ” လို့ ကျွန်မက မေးတော့...

“ငါ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ သင့်သား ပဒုကုသလက ငါ့ကို ထမ်းပြီးယူခဲ့လို့ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။

အင်း... ဟုတ်မှာပါ သားဖြစ်သူ လူလားမမြောက်ခင်အထိ နှစ် ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့တာ ဒီလို တစ်ခါမှ ထွက်ပြေးတာ မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့ဆန္ဒသဘောအရဆိုရင်တော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ မျိုးမတူဇာတ်ခြားပေ မဲ့ မယားတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အခုလို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မသားဆိုတာကလည်း အသက်အရွယ်က ငယ်ရွယ် သေး၊ ပညာဗဟုသုတကလည်း မရှိရာလေတော့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တာ ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ရင်ကပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ သားဆိုတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးရ တာပါပဲ။

■
(၆)

ကျုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ရကောင်းလားဆိုပြီး မကျေ မနပ် ဖြစ်နေတာ။ အသက်ကြီးတော့ တစ်နည်းသာသတဲ့။ ငါ့ထက် အသက်အရွယ် အသိဉာဏ်ပညာပြည့်စုံတဲ့ ဖခင်ကြီးနဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံရပြီး...

“ဖခင်... ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်း ကောင်းများရှိရင် ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြပေးပါ”

ကျောက်ခဲကိုကြိတ်လို့ ဆီထွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ အပင် ပန်းခံပြီး မကြိုးစားချင်ပါနဲ့၊ မင်း မိခင်လက်က လွတ်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ် ပါဘူး။

“သေးငယ်လွန်းလှတဲ့ ခြကောင်ကလေးတွေသော်မှ တောင်ပို့ဖြစ် အောင် တည်ဆောက်နိုင်ကြသေးတာပဲ ဖခင်ရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က လူတွေ ပဲ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ သား မသိတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။

မင်း မိခင်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာခံပြီး ဘယ်သူ ဘယ်အရပ်သွား တယ်ဆိုတာ တပ်အပ်သိနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ် နိမိတ်အတွင်းကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မလွယ် ပါဘူး သားရယ်”

“အဲဒီ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်နိမိတ် အကျယ်အဝန်းကိုကော ဖခင် သိပါ သလား”

“အဲဒါကိုတော့ မင်းမိခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သလို သူက လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမှာမဟုတ်ပါ ဘူး”

ဖခင်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်မိခင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်နှစ်ခုကို သိခွင့်ရလိုက်တယ်။ ခြေရာခံခြင်း အတတ်ပညာနဲ့ ပိုင်ဆိုင် မှု နယ်နိမိတ်အကြောင်းတွေပဲ။ ကျုပ် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမှာက မိခင်ကြီးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု နယ်နိမိတ် အကျယ်အဝန်းကို သိရှိထားဖို့ပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကာလအတန်ကြာသည်အထိ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပြလိုက်ပြီး မိခင်ကြီး မေ့လောက်ပြီးလို့ ယူဆရတဲ့အချိန်မှာ...

“မိခင်... သားတို့လူတွေမှာတော့ တိုက်တာ၊ အိုးအိမ်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာတွေ ရှိပါတယ်။ မိခင်ကြီးမှာကော အဲဒီလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိပါသလား”

“သားက ဒီအမေးကို ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ မိခင်၊ မိဘတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို သားသမီးတွေက အမွေဆက် ခံရပါတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မိခင်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရင် ကျုပ်က ဘယ်အရာကို အမွေဆက်ခံရမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဒီအဖြေစကားလည်းကြားရော မိခင် အဿမုခိ ဘိလူးမကြီးက လူသားဟာ စိတ်တည်ငြိမ်လာကာ ဒီအရပ်မှာ တစ်သက်လုံးနေတော့ မယ်ထင်ရဲ့ ယူဆပြီး...

“ရှိတာပေါ့သားရယ်၊ အမေ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိတာပေါ့၊ အရှေ့ဘက် လားရင် တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးရဲ့ ဒီဘက်ခြမ်း၊ အနောက်ဘက်လား

ရင် ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့ ဒီမှာဘက်ကမ်း အပိုင်းအခြားရှိတဲ့ အလျားယူနေသုံးဆယ်၊ အနံ ငါးယူနေရှိတဲ့ နယ်မြေတွေကို အမေပိုင်တယ်။ ဒီနယ်မြေအတွင်းမှာရှိတဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အမေပစ္စည်းတွေပေါ့သားရယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အမေမရှိတဲ့နောက် ငါသားလေး ဆက်ခံရမယ်လေ”

ကျုပ် ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်တော့မည်မို့ အတော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ မိခင်ကြီး ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ နယ်မြေအပိုင်းအခြားကိုလည်း သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ မိခင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်အောင် သုံးရက်ခန့် ဘယ်မှမသွားဘဲ နေပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မိခင်ကြီး ခမာမှာ ကြည်နူးနှစ်သက်တဲ့ အမူအရာတွေနဲ့ ပီတိတွေ ဝေဖြာနေခဲ့တယ်။

သုံးရက်လွန်မြောက်လို့ လေးရက်အရောက်မှာ လိုဏ်ဂူပေါက်ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို တွန်းဖွင့်၊ ဖခင်ဖြစ်သူကို ပခုံးမှာထမ်းလို့ ကျုပ် ဒလကြမ်း ပြေးထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။ မောပန်းတာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်မနားပါဘူး။ မိခင်ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေက လွတ်ဖို့ အရေး အပြေးကိုလည်း လျှော့ချလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မနေမနား ပြေးလွှားလာလိုက်တာ မိခင်ပိုင်နက် အစွန်အဖျားဖြစ်တဲ့ မြစ်ကမ်းနားကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

မိခင်ပိုင်နက်ဟာ ဒီမှာဘက်မြစ်ကမ်းအထိဖြစ်လို့ အနားမယူနိုင်သေးဘဲ သားအဖနှစ်ဦး မြစ်အတွင်း ခုန်ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ရေက ခါးလယ်သာသာပဲရှိလို့ ရေသာနက်ရင် ရေမကူးတတ်တဲ့ ကျုပ်တို့ သားအဖအတွက် “ထိုင်နေကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ” ဆိုသလို မလွယ်ကျောပါပဲ။

တကယ်ပါဗျာ၊ သိသိကလေး လွတ်သွားတာမျိုး။ ကျုပ်တို့သားအဖ အလွန်ကဲကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ သားအဖ ရေထဲခုန်ဆင်းလိုက်ချိန်မှာပဲ လေကဲ့သို့သော အလျင်အမြန်နဲ့ ပြေးလိုက်လာတဲ့ မိခင်ဟာ ကမ်းစပ်ရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မိခင်ကိုလည်းမြင်ရော ကျုပ်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဖခင်လက်ကိုဆွဲလို့ မြစ်ထဲကို ဆက်ကူးခဲ့တယ်။

ကျုပ်ထင်တာက မိခင်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့နောက် ဆက်လိုက်လာမှာပဲလို့ ယူဆပြီး ကြောက်လန့်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် မိခင်ကြီးဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေပေမယ့် လူသားတွေထက်ပင် သစ္စာရှိ ကတိတည်တာကို တွေ့ရတယ်။ သူပိုင်နက်ကို မကျော်လွန်ဘဲ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေရင်းက ကျုပ်တို့သားအဖကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

မိခင်ကြီး လိုက်မလာဘူးဆိုတာ သိတာနဲ့ ကျုပ်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်လည်း မြစ်အတွင်း မတ်တပ်ရပ်ရင်း အပန်းဖြေ အနားယူနေလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိခင်ကြီးထံက လှမ်းအော်ပြောတဲ့ စကားသံတွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“သားရယ် အမေ့ကိုသနားရင် ပြန်လာခဲ့ပါ။ မင်းတို့သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ကင်းပြတ်ပြီး အမေ မနေတတ်ဘူးဆိုတာ ငါသား သိမှာပါကွယ်”

“အမေ့ကိုတော့ သနားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က လူဆိုတော့ လူအသိုင်းအဝိုင်း၊ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ နေချင်လို့ပါ မိခင်ရယ်၊ သွားခွင့် မြဲပါ”

“ဪ... ငါသားက လူနဲ့ လူအသိုင်းအဝိုင်းကို အထင်ကြီးနေတာကိုးကွယ်၊ လူသားတွေဆိုတာ ပရိယာယ်၊ မာယာတွေသုံးပြီး လှည့်စားဖျားယောင်းတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မရှိကို အရှိ၊ မသိကို အသိလုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ လိမ်းကျံထားကြလို့ လူသားတွေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဟာ အန္တရာယ်များပါတယ် သားရယ်။ မသွားချင်ပါနဲ့”

“ကျုပ်က ခုချိန်ထိ လူလောကရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေအကြောင်း ဘာမှ ကောင်းကောင်း မသိရသေးဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ခဏဖြစ်ဖြစ် သွားခွင့်ပြုပါ မိခင်”

“သားရယ်... အမေက သားတို့ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံမှာစိုးရိမ်လို့ပါ။ ဇီလောကကြီး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်အောင် လုပ်နေတာလည်း လူသားတွေပဲ၊ လူသားတွေကိုပြန်ပြီး အန္တရာယ်အပေးဆုံးကလည်း လူသားတွေပဲ သားရဲ့။ အမေတို့လို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့၊ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ စစ်မက်ခင်း ကျင်း သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲနေကြတာ အမေတို့လို တိရစ္ဆာန်တွေလား၊ လူသားတွေလားဆိုတာ သားလေးစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ၊ လူသားတွေရဲ့ အနိုင် ယူ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံကြရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတိရစ္ဆာန်တွေအားလုံး ကလည်း လူသားတွေဆိုရင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြတယ်။ ကတိမတည် တာတွေ၊ သစ္စာမစောင့်တာတွေ ဆိုတာလည်း လူ့ဘောင် လူ့လောကမှာ ပဲ ရှိပါတယ်သားရယ်။ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ လူ့လောက လူဝန်း ကျင်ကို မသွားချင်ပါနဲ့၊ အမေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ သားရယ်၊ အမေ့ကိုလည်း ငဲ့ညှာသနားပါဦး။”

အဲဒီလို စကားတွေအများကြီးလည်း ပြောပြီးရော ကျုပ်မိခင် အဿ မုခိ ဘီလူးမကြီးရဲ့ မျက်လုံးအစုံက မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ မျက်ရည် တွေ ဖုံးနေတော့ ကျုပ်တို့သားအဖကို မမြင်ရဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒါနဲ့ ပြည့်လျှံ နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူလက်ကြမ်းကြီးနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ် အသိတစ်ချက် ဝင်သွားတယ်။ ဩော်. . . မိခင်၊ မိခင် တိရစ္ဆာန် ပင် ဖြစ်စေတော့ သားသမီးတွေအပေါ် ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ် ထူထည် ပမာဏက ကြီးမားလှပါတကား. . . ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကလေးပါ။ ဒါပေ မယ့် ကျုပ်က လူသားဆိုတော့ လူကြားကိုပဲ သွားချင်နေတဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ဖျောက်ဖျက်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။

“မိခင်. . . သား မိခင်ကို သနားပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ သံယော ဇဉ်တရားကို နားလည်သိရှိလိုက်ရလို့လည်း မိခင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တန်ဖိုး ထားမှုလည်း ရှိပါတယ်။ လူနဲ့ လူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပေးလို့လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားထက်ပိုပြီး အလေးအနက်ထားပါတယ်။ လူ့လောက လူဝန်းကျင်မှာ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ရှောင်ကွင်းနေထိုင် သွားပါမယ်။ သားကိုချစ်ရင် မတားပါနဲ့မိခင် သွားခွင့်ပြုပါ။”

“ငါ့သား စိတ်ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြတားမရလို့ သွားမယ်ပဲဆိုရင်လည်း အမေ မတားတော့ပါဘူးသားရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သားလေး လူဝန်းကျင်

လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ရောက်သွားတဲ့အခါ ပညာမတတ်ရင် မျက်နှာငယ်ရ လိမ့်မယ်။ ပညာမတတ်တော့ ကန်းသလိုပဲ”တဲ့ သားရဲ့။ ငါ့သားလေး သူကန်းလမ်းလျှောက် မဖြစ်ရအောင် အောက်တန်းကျ မျက်နှာငယ်ရ အောင်၊ ငါ့သားအတွက် စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့် မန္တန်ပညာ ရပ်တစ်ခု သင်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီ စိန္တာမဏိမန္တန်ကို တတ်မြောက်ပါက တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အထက်က ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ခြေရာခံပြီး ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒီပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုရင် ငါ့သား ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ စိန္တာမဏိမန္တန်ကို ငါ့သားလေး သင်ယူပါ။”

မိခင်ကြီးစကားအဆုံးမှပဲ ကျုပ်ဟာ မတ်တပ်ရပ် လက်အုပ်ချီပြီး စိန္တာမဏိ မန္တန်ပညာကို နားလည်တတ်မြောက်အောင် သင်ယူလိုက်ပါ တယ်။ သင်ယူပြီးမြောက်တဲ့အခါမှာ မိခင် အဿမုခိ ဘီလူးမကြီးကို ရိုရိုသေသေ ဦးချကန်တော့လိုက်တယ်။ မိခင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ လည်း မျက်ရည်ဖုံးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့မို့ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ပြီး-

“အို. . . ကျေးဇူးကြီးလှသောမိခင်၊ ကျုပ်တို့ကို တွေ့မြင်နေရရင် မိခင်သည်းအူနှလုံး ကြွေပြန်းမတတ် ခံစားနေရမယ်။ ဒါကြောင့် စိတ် အားတင်းပြီး နေရင်းရပ်ဌာန်ပြန်ဖို့ သားမောင်တောင်းပန်ပါရအေ”

“ချစ်သား. . . သင်တို့မရှိခြင်းက ငါ့အတွက် ဘဝမရှိခြင်းပါပဲ။ သင်တို့ကို မမြင်တွေ့ရတဲ့ရက်ဟာ ငါ့အတွက် အသက်ရှင်သန်ခြင်း မရှိ နိုင်တော့သလို သင်တို့နဲ့ကင်းပြီး ရှင်သန်နေရခြင်းကိုလည်း အလိုမရှိ တော့ပါဘူး။”

စကားဆုံးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မိခင် အဿမုခိဘီလူးမကြီးဟာ နှလုံး သည်းအူ ပွက်ပွက်ဆူပြီး မတ်တပ်ကလည်း ရွှေရင်ကွဲလို့ သေပွဲဝင်သွား ရှာခဲ့တယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဖခင်ကြီးတို့လည်း မိခင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းမွန် စွာ သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံပြီး လူတို့ရှိရာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ တယ်။

(၇)

ကျုပ်ဟာ ဗာရာဏသီရောက်တော့ ပြဟွဒတ်မင်းထံ ခစားရတယ်။ အဲဒီမင်းထံ ခစားနေရင်းက ပညာစမ်းလိုတဲ့မင်းနဲ့ ပုရောဟိတ်အမတ် တို့က နန်းတော်တွင်းကပစ္စည်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ခိုးယူပြီး ကျုပ်ကို ခိုးသူ အား ဖော်ထုတ်ပေးရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က မဖော်ထုတ်ပါရစေနဲ့လို့ အတန်တန်ငြင်းပေမယ့် အမိန့်နဲ့ အပြင်းအထန် ဖော်ထုတ်ခိုင်းတာ ကြောင့် ကျုပ်လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ခြေရာခံပြီး ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ခိုးယူသူတို့မှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ မင်းနဲ့ ပုရောဟိတ်အမတ်ဖြစ် နေတာကို သိသွားတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတို့က စိတ်ဆိုးအမျက်ထွက်ပြီး ပိုင်းဝန်းပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်တာကြောင့် မင်းနဲ့ ပုရောဟိတ်နှစ်ဦးလုံး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ စိန္တာမဏိမန္တန်ရဲ့ အစွမ်းနဲ့ ခြေရာခံဖော်ထုတ်ပေး တဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ ဗာရာဏသီပြည်ရဲ့ မင်းအဖြစ် တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း တင်မြှောက်လိုက်ကြတယ်။

သားတည်းဟူသော စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပေးအပ်ခဲ့တဲ့ မိခင် ရဲ့ စိန္တာမဏိမန္တန်ကြောင့် ကျုပ် ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ကျုပ် မိခင် အဿမုခိ ဘီလူးမကြီးခမျာမှာတော့...

မျိုးမတူဇာတ်ခြားတဲ့ လူသားကို ချစ်နှစ်သက်မိတာကြောင့် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ နပမ်းလုံးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကဲ့သို့သော သား ကို အကြောင်းပြုပြီး နေ့စဉ်ရက်စက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမြေ့မှုတွေ ခံစား သွားခဲ့ရရှာတယ်။

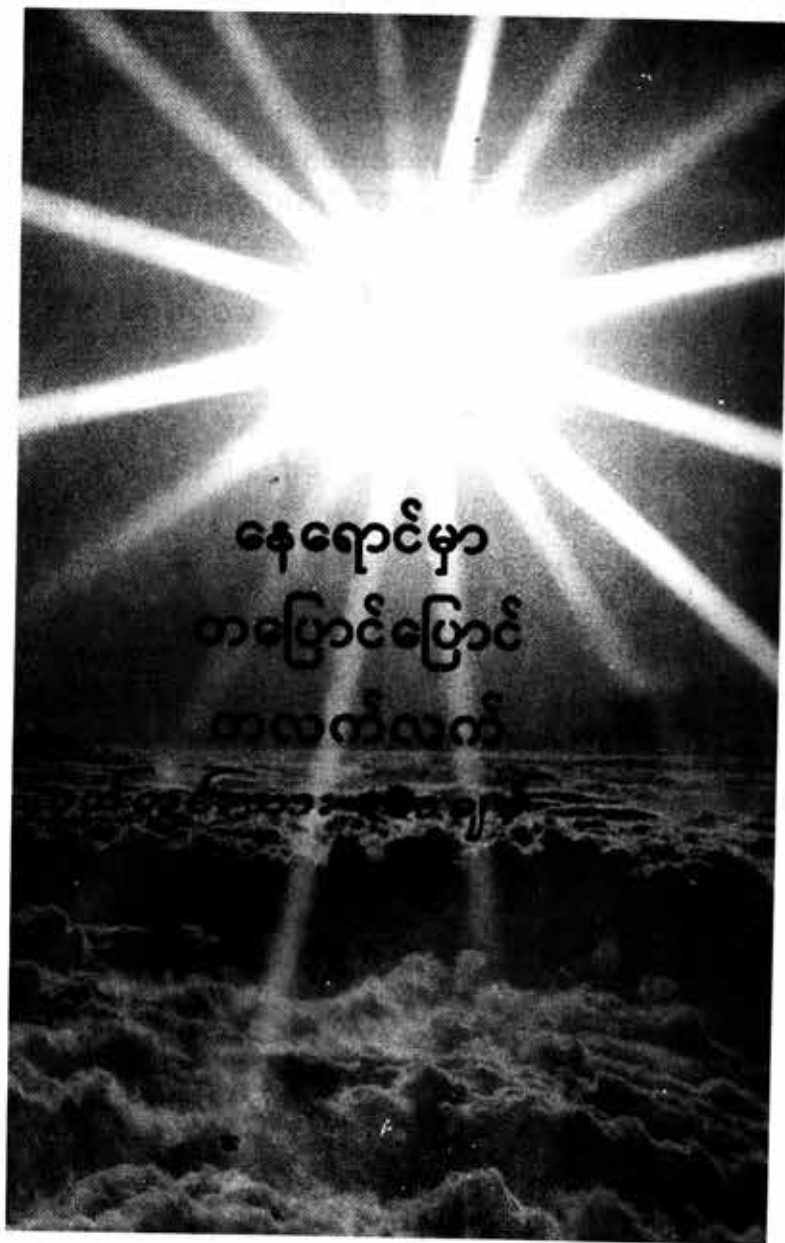
မိခင် ဘီလူးမကြီးခမျာ တဏှာပေမကို အခြေခံတဲ့ လိုချင်တပ်မက် မှုဆိုတဲ့ (ခင်ပွန်း)ချစ်ခြင်းနဲ့ မေတ္တာကို အခြေခံသော သံယောဇဉ်စပ်ယှဉ် တဲ့ (သား)ကို ချစ်ခြင်းတို့ကြားတွင် အပူပွား ဗျာများလျက် သေဆုံးသွား ရရှာသည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံပြီး ကျုပ်သိလိုက်ရတာက သူတစ်ပါးကို ချစ်ခြင်းက စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတို့နဲ့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ဖြစ်စေပါတယ်။ မိမိကိုယ် မိမိချစ်ခြင်းက ကြိုးစားအားထုတ်မှုတို့နဲ့ ဘဝက လွတ်မြောက်

ခြင်းကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ ချစ်တတ်အောင် ကြိုး စားပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ ချည်နှောင်ဆက်စပ် ယက်ဖောက်ထားတဲ့ဘဝ က လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ကြပါလို့ပဲ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရ စေ...။

ဝေမိုး(ကျွန်းလှ)

နေရောင်မှာ
တပြောင်ပြောင်
တလက်လက်

လယ်တွင်းသား စောချစ်

နေရောင်မှာ
တပြောင်ပြောင် တလက်လက်

လယ်တွင်းသား စောချစ်

ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဝန်းသိုရွာ၏ အနောက်တောင်ထောင့် မှာရှိသော ရွှေကူကြီးမြတ်စွာဘုရားတွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ပြောင်ရေ သွန်းပွဲတော်ကို စည်ကားစွာ ကျင်းပသည်။

နေ့လည်ကတည်းက ရွာထဲမှာ တီးသံမှုတ်သံ ခြိမ့်ခြိမ့်ညံနေသည်။ မိန်းကလေးများ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်နေကြပြီ။ ညနေစောင်းသည်နှင့် ရွာ လည် ဝတ်တက်စင်မှာ စုရုံးကြသည်။ အပျိုများက ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲများ ရွက်လာသည် ငယ်သောမိန်းကလေးများက ပြောင်ရေသွန်းအိုးများ ရွက်လာကြသည်။

လူကြီး လူငယ်တစ်ရွာလုံး အားခဲထားသော ဘုရားပွဲဖြစ်၍ သွားကြ လာကြ လှုပ်ရှားကြ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာအရှေ့ပိုင်းမှ ဦးအောင်စတစ်ယောက် ရွာလယ်လမ်း အတိုင်း ရွာတောင်ပိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ သူ့ကိုယ်အထက် ပိုင်းမှာ အကျီမပါ။ ဗလာနတ္ထိ။ ဦးအောင်စ လျှောက်လှမ်းလာပုံက ထော့ ကျိုး ထော့ကျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ခြေတစ်ဖက်မသန်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားတစ်ယောက်ရချိန်မှာ နှမ်းရိတ်ရင်း ခူးခေါင်းကို နှမ်းရိုးငုတ်ထိုးမိ သည့် ဒဏ်ကြောင့် အနာကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံရောက်သောအခါ

ကြိုးစားကု၍ အသက်မသေသော်လည်း ခူးခေါင်းတစ်ဖက်ဖျက်စီးပြီး ခြေထောက် ကွေးသွားသည်။ ပြန်ဆန်၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်လျှင်ခူးတစ်ဖက်ရှေ့ထွက်၍ ခြေဖျားထောက်ပြီး ထော့ကျိုးထော့ကျိုးသွားရသည်။ ထိုခြေထောက်ဖြင့်ပင် ဦးအောင်စထွန်သည်။ ထယ်ထိုးသည်။ လယ်ယာလုပ်၍ မိသားစုကို ပြည့်စုံအောင် လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ရွာလည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာနေသော ဦးအောင်စသည် ဘုရားသို့သွားရန် မဟုတ်။ ရွာတောင်တံခါးသို့ မရောက်မီ ညာဘက်မှာ ရှိသော သူ့အစ်ကို ဦးအောင်လှ၏ အိမ်ဝင်းထဲမှ တန်းလျားထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

တန်းလျားထိုင်ခုံသည် လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ အပေါ်မှာလည်း သစ်ပင်ရိပ်နှင့်အေး၏။ ဦးအောင်စ တန်းလျားခုံမှာ အစောဆုံးနေရာ ဦးပြီးထိုင်လိုက်သည်။ ထိုတန်းလျားခုံပေါ်မှ ထိုင်ကြည့်လျှင် ဘုရားသွားသူအားလုံးကို မြင်နိုင်သည်။ ထိုလူအားလုံးတွင် ဦးအောင်စ အကြည့်ချင်ဆုံး အမြင်ချင်ဆုံးမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်၍ ဘုရားပွဲသွားကြမည့် သူသားနှစ်ယောက်နှင့် သူသမီး နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူထိုင်ကြည့်၍ မကြာမီပင် ဘုရားပွဲသွားမည့်သူများ ရွာတောင်တံခါးဆီသို့ထွက်လာနေကြပြီ။ လှည်းများဖြင့် သွားသူများက နွားများကိုအမြန်မောင်းပြီး ညာသံပေးသွားကြသည်။ ရယ်သံများနှင့် တပျော်တပါးဖြစ်၏။

ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားသူ စက်ဘီးဖြင့်သွားသူများကလည်း ခင်မင်ရာအပေါင်းအသင်းများနှင့် အုပ်စုဖွဲ့သွားကြရင်း ပြောကာဆိုကာ ရယ်မောကာ။

ဟော... . ဟိုမှာ လာနေပြီ။

ဆိုင်ကယ်သံစီးမှာတစ်စီးက ဦးအောင်စ၏သားကြီးဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် နေကာမျက်မှန် တပ်ထားသည်။ ဆိုင်ကယ်မှ ထွက်သောအရောင် နာရီလက်စွပ်တို့မှ ထွက်သောအရောင်များသည် နေရောင်မှာ တပြောင်ပြောင်တလက်လက်။

သားကြီးကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်စ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက်။

ခဏအကြာတွင် ကိုးတန်းကျောင်းသားအရွယ် သားငယ်သည် သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြ၏။

ဦးအောင်စ သူသားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှာထိုးဦးထုပ်အဖြူ ဆောင်းထား၏။ အားလုံးထဲမှာ သူသားစက်ဘီးက အသစ်ဆုံး။ ဝယ်ပေးသည်မှာ မကြာသေး။ စက်ဘီးသစ်အရောင် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးက အရောင်တို့မှာ နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

“ဟော... ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲတွေ အားလုံးလာကြပြီဟေ့”

ဦးအောင်စ ထိုင်နေသော တန်းလျားခုံမှာ လာထိုင်ကြည့်သူများနှင့် ပြည့်သွားပြီ။ အိုးစည်သံ၊ ဒိုးပတ်သံ၊ ဖျောရိုက်သံများရွာတောင်တံခါးဆီသို့ လာနေကြပြီ။ ဆွမ်းတော်ကြီးရွက်သော မိန်းကလေးများ၊ ညောင်ရေသွန်းအိုးရွက်သော မိန်းကလေးများ တန်းစီလိုက်ပါလာကြသည်။

ဦးအောင်စ လူအားလုံးကို လှမ်းကြည့်ရင်း လူတန်းထဲမှာ သူသမီးနှစ်ယောက်ကို ရှာနေသည်။ တွေ့ပါပြီ။ သမီးအကြီးက ဆွမ်းတော်ပွဲရွက်ထားသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသောရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက် ရွှေဘီး၊ ရွှေနားကပ်တို့က နေအရောင်မှာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

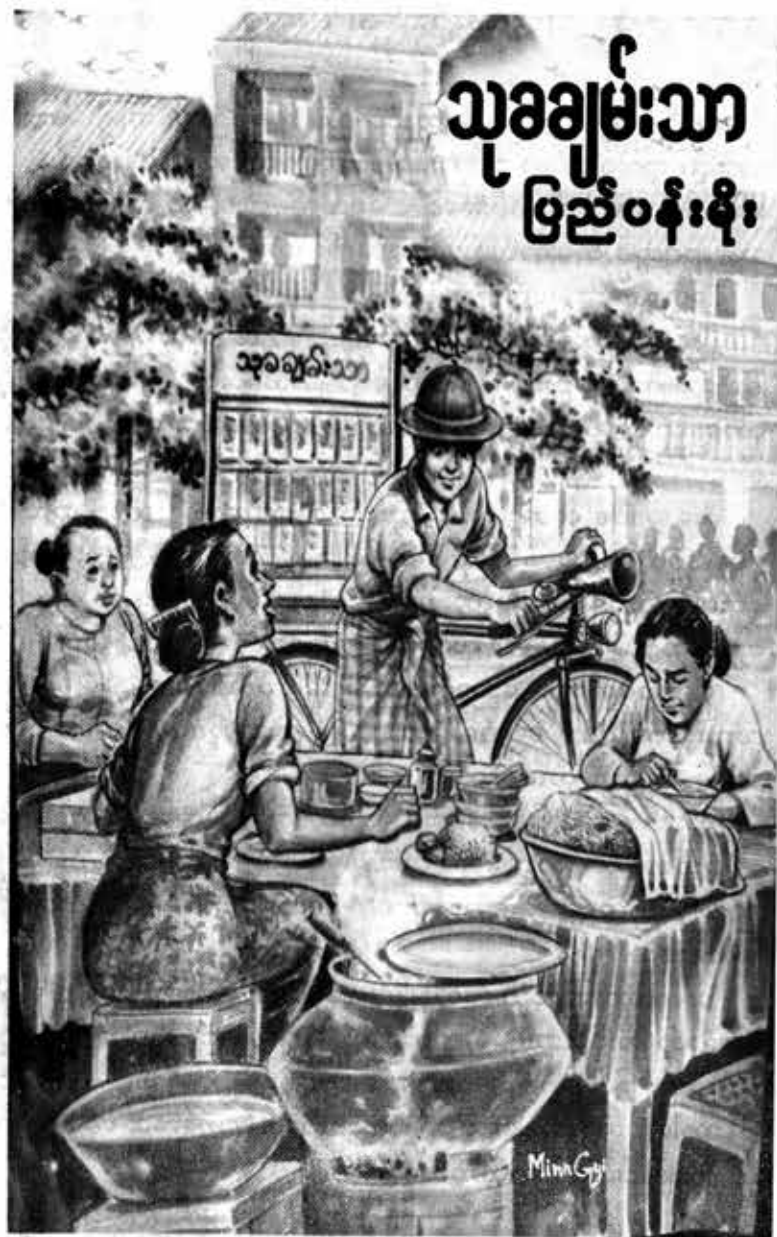
နောက်ဖက်တွင် ညောင်ရေသွန်းအိုးရွက်လာသော သမီးငယ်ကလည်း ရွှေဘယက် ရွှေလက်ကောက် ရွှေနားဆွဲတို့နှင့် နေအရောင်မှာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

လှလှပပဝတ်ဆင်၍ အများထဲမှာ တောက်တောက်ပြောင် တင့်တယ်စွာ ဝတ်စားသွားလာကြသော သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မြင်လိုက်ရ၍ ဦးအောင်စ ကျေနပ်သဘောကျစွာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည်။

ဘုရားသွားကြသည့် လူတန်းကြီး၊ ကုန်သွားပြီ။ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာသော တီးဝိုင်းအဖွဲ့ပင် ရွာတံခါးကို ကျော်လွန်သွားကြပြီ။ ကြည့်သူများလည်း ပြန်ကြပြီ။ ဦးအောင်စ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနှင့် သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွား၏။ အင်္ကျီ မပါသော သူ့ကျောပြင်ညှိမှောင်မှောင်သည် နေအရောင်မှာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

သုခချမ်းသာ ပြည်ဝန်းမိုး

သုခ ချမ်းသာ

ပြည်ဝန်းမိုး

ပူလောင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ ရှက်ဒေါသက ဝန်းကနဲ ထကြွလာသည်။ ထိုဒေါသစိတ်သည် လူကို မူးမူးမိုက်မိုက်ပင် ဖြစ်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ထိမ်းလိုက်ရ၏။ မိမိစိတ်ကို ထိမ်းသိမ်းနိုင်ခြင်းသည် အရာရာ အောင်မြင်စေသည် မဟုတ်ပါလား။

■ ■ ■

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သားက မပြောရင် မဖြစ်လို့ ပြောရတာ။ မမကြီးက နောက်ဖေးလမ်းကဆိုင်မှာ ဆီရယ်၊ ဘဲဥတွေရယ် ကြွေးယူထားတယ်။ အဲဒါ ဆိုင်ကလာတောင်းတယ်။ မေမေကလည်း တစ်နေ့ကို ဆေးလိပ်တစ်ရာဖိုး၊ တစ်ရာဖိုးနဲ့ ယူထားတာ လေးငါးခါရှိပြီပြောတယ်။ အဲဒါ ဖေဖေ နဲ့ကပြန်လာရင် ပြောလိုက်ပါဆိုလို့ သား ကျူရှင်သွားတော့မယ်၊ အခု ညစာလည်း မမကြီးက ဆန်မရှိလို့ ဘာမှမချက်ရသေးဘူး”

သားကြီး အောင်အောင်မိုး၏စကား၊ သည်စကားကို သားကနှစ်ခါ ထပ်၍ပြောသည်။ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်လွယ်လိုက်သည်။ သားကြီးစကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ကျင်ရှသွားရ၏။

သားကြီးက သည်နှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေရမည်။ စာမေးပွဲက လည်း နီးကပ်လာပြီ။ စာတော်သော သားကြီးမို့ အနီးကပ်ကျရှင်ထားပေး ရ၏။ သို့မှသာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

မှန်သည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော စာမေးပွဲဖြေဆိုရမည် မို့ သူ့ကို လုံးဝစိတ်ထိခိုက်မခံနိုင်။ သမီးကြီးကမူ ဆယ်တန်းနှစ်ခါ ကျရှုံး ပြီးပြီမို့ သည်နှစ်ဆက်မဖြေတော့ဟု ဆိုသည်။

စာမေးပွဲဆက်၍ဖြေလျှင်လည်း သမီးကြီး အောင်မြင်မည်မဟုတ်။ အိမ်၏ လစ်ဟာနေသော အိမ်ထောင့်တာဝန်များကို မီးဖိုချောင်ကိစ္စမှ အစ အားလုံး သမီးကြီးခေါင်းပေါ်၌ ပုံကျနေ၏။ မိသားစု စားမှုသောက် မှု၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်မှုမှအစ သမီးကြီးက မအေးကိုယ်စား တာဝန်ယူ၍ ဖြေရှင်းရ၏။

ယခုလည်း မောင်နှင့်ညီမလေးများ၏ ကျောင်းမသွားခင် ထမင်းစား မှို့ သောက်ဖို့ကိစ္စများ လျှော်ဖွပ်ရေးကိစ္စများက သမီးကြီး၏ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရ၏။

“ကဲ... သားကြီးက ညကျရှင်ကျောင်းသွားရမှာဆိုတော့ ထမင်း ဆာနေမှာ- ရော အဆာပြေစားဖို့ ပိုက်ဆံနှစ်ရာယူသွား၊ သမီးကြီးက အခုညစာအတွက် နောက်ဖေးဆိုင်က ဘဲဥပဲ တစ်ယောက်တစ်လုံးကျ ဝယ်ပြီး ကြော်ထားလိုက်၊ ဆီဖိုးနဲ့ ဘဲဥဖိုးရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ယူထားတဲ့ အကြွေးကို ဖေဖေဈေးရောင်းထွက်ရင်းနဲ့ ဝင်ရှင်းပေးလိုက်မယ်။ သမီးကြီး ကော ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ။ သမီး မေမေအတွက် ဆေးလိပ်ကို အကြွေးမယူနဲ့တော့လို့ပြော၊ ဆေးလိပ်ဖိုးကို အဖေသက်သက်ပေးထား ခဲ့မယ်”

မှာစရာရှိသည်များကို သမီးကြီးအား မှာရသည်။ ကျသင့်ငွေကို လည်း သမီးကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သမီးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“မမကြီး ထမင်းမြန်မြန်ချက်၊ မနက်က သမီး ကျောင်းကပြန်လာ

တော့ ငါးဟင်းလေးက နည်းနည်းလေးနဲ့စားရတာ။ သမီး ထမင်းမဝဘူး။”

အငယ်ဆုံး သမီးထွေးလေး မေစုစုအောင်၏ တင်ပြချက်။ သမီး ထွေးလေးက တတိယတန်းကျောင်းသူ၊ အိမ်၌ အတန်းအငယ်ဆုံး၊ အသွက်ဆုံး၊ လူကင်းပါး၍ လူရည်လည်သည်။

ယခုလည်း ဖခင်ထံမှ မုန့်ဖိုးလိုချင်၍ မနက်စာထမင်း စားရစဉ်က အဆင်မပြေကြောင်း သွယ်ဝိုက်စွာဆိုသည်။ စကားပြောရာ၌ သူမမကြီး ဖြစ်သူကို ရည်ရွယ်ပြောသော်လည်း သူမမျက်လုံးအစုံက ဖခင်ဖြစ်သူထံ သို့ ငေးကြည့်နေ၏။

“ဪ... သမီးလေးက မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့နဲ့တယ်... ရော၊ ရော သမီးက တစ်ဆယ်သုံး၊ သမီးကိုပြန်လာရင် မမကြီးဆီက ပိုက်ဆံ တစ်ဆယ်တောင်းပြီး ပေးလိုက်။ ရော၊ ရော သမီးလေး မုန့်သွားဝယ်စား”

“ဟေး... ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ၊ နောက်ဖေးလမ်းကဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ် ပေးပါဆိုတာ မမကြီးက ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုပြီး ဝယ်မကျွေးဘူး”

သမီးငယ်လေးက အလွန်ပျော်သွား၏။ သူ့ကို မုန့်ဝယ်မကျွေးရ ကောင်းလားဟု သူမမကြီးကို မကျေနပ်။ ယခုမှ သူ၏ မကျေနပ်ချက် ကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ပထမယူထားတဲ့အကြွေးတောင် မပေးနိုင်လို့ နောက်တစ်ခါ အကြွေးယူလို့ ဘယ်ရမလဲ ညီမရဲ့။ အခု ဖေဖေရုံးကပြန်လာတော့ အကုန် ရှင်းပေးပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ဝယ်လို့ရမှာပေါ့။ လာ... မမကြီးနဲ့ ဈေးဆိုင်လိုက်ခဲ့၊ ဟိုရောက်မှ ညီမလေးကြိုက်တဲ့ မုန့်ဝယ်စား... လာ၊ သွားမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဖေဖေကြီးဆီက မုန့်ဖိုးသိပ်မတောင်းနဲ့နော်၊ ဖေဖေကြီး သနားပါတယ်”

အစ်မကြီးလုပ်သူက သူညီမလေး လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်နောက်ဘက် ရှိ ဈေးဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဟင်း...”

သည်တော့မှ ကိုလှမောင်အဖို့ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ လိုက်သည်။ သားကြီးလည်း မုန့်ဖိုးရ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျရှင်ကျောင်း သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

သမီးတို့ညီမနှစ်ယောက်လည်း ဈေးဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ အဆော့မက်သော သားအလတ်ကောင် တစ်ဦးသာ အိမ်၌မရှိ။ မည်သို့ဆိုစေ ယနေ့ညနေစာအတွက် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီမို့ တစ်မျိုးတော့ စိတ်အေးသွားရပြီ။

မှန်သည် ယခုမှပင် ကိုလှမောင် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ထိစက်ဘီးလေးကို ရပ်ထားရာမှ အိမ်ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ၌ အသင့်ဆောင်ထားသော အောင်ဘာလေ ထိလက်မှတ်ကတ်များကို ထိခံတန်း၌ ချိတ်သည်။

အထူးမင်္ဂလာစုံတွဲအုပ်ကြီး၊ မင်္ဂလာမောင်နှံ နှစ်စောင်တွဲ၊ သုံးစောင်တွဲ၊ ငါးစောင်တွဲ ကတ်ကလေးများကို ချိတ်ပြီးသောအခါ ထိခံလေးက ထိလက်မှတ်တွေနှင့် ဝေဝေဆာ၍ လှပသွားသည်။

ထို့နောက် ထိခံက ဘက်ထရီမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ “သုခချမ်းသာ”ဟူသော ထိခံစက်ဘီးလေးမှာ ဘက်ထရီမီးချောင်းရောင်အောက်၌ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာလေတော့၏။

“အံ့မယ်... အံ့မယ် ငါ့ကို မုန့်ဖိုးတို့၊ ဆေးလိပ်ဖိုးတို့ တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ နင်ထွက်သွားလို့ ရမလား။ ငါက နင်ထိထွက်ရောင်းမယ့်အချိန်ကို မှန်းပြီးပြန်လာတာ။ ပေးခဲ့... ပေးခဲ့”

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို အနားသို့ရောက်လာမှန်း မသိသော ကိုလှမောင်၏ ဇနီးဖြစ်သူအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သည်အသံကိုကြားသည်နှင့် ကိုလှမောင်၏ ရင်ထဲ၌ မောဟိုက်ဆို့ကျပ်သွားရ၏။ လှိုက်မောသွားရ၏။ ကျင်ရှု၍ လှိုက်မောသွားရ၏။

ပိန်သွယ်သောကိုယ်လုံး၊ မဲပြာသော အိုးမည်းများ လိမ်းထားသည့် မျက်နှာ ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်နေသော ဆေးလိပ်မှ မီးခိုးတို့သည် ထိခံဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံ၍ မှန်တက်လာပါ၏။ ထို့ပြင် သူ့ဆီမှ အောက်သိုးသိုးအနံ့ဆိုးတို့က ရင်တစ်ခုလုံးကို မွန်းကျပ်ပြုတက်၍ သွားရ

၏။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားရာမှ ပြန်လာသော စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဇနီးပင်။

“မင်းအတွက် ဆေးလိပ်ဖိုးနဲ့ မုန့်ဖိုး သမီးဆီမှာပေးထားခဲ့တယ်။ ဟိုနောက်ဖေးကဆိုင်မှာ မင်းယူထားတဲ့ ဆေးလိပ်ဖိုးတွေလည်း ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက် အကြွေးသွားမယူနဲ့”

“အံ့မယ်... ငါက ဆိုင်တကာလည်ပြီး အကြွေးဝယ်ရအောင် ရွာနေတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါက ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကြွေးမဝယ်ဘူး။ ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါးပဲ။ ပေး... ဆေးလိပ်ဖိုး။ ဆေးလိပ်ဖိုးလေးတောင်းရင် မပေးချင်ဘူး။ မုန့်ဖိုးဆိုရင်လည်း တောင်းနိုင်မှပေးတာ။ ဟဲ့... ငါလည်းလူပဲ။ နင်းသားသမီးတွေပဲ ဗိုက်ရှိတယ် မအောက်မေ့နဲ့။ ငါလည်း ဆာတတ်တယ်။ ဗိုက်ပါတယ်ဟဲ့...။ ဘယ်နှယ့်တော် အခု မိုးတောင်စုပ်စုပ်ချုပ်တော့မယ်။ ခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး။ မုန့်ဖိုးကျတော့လည်း မူးတင်း ပဲတင်းနဲ့ သူများသားသမီးယူထားပြီး တောက်... ငါ တယ်လေ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဪ... အမေပြန်လာပြီလား၊ ဒီမှာ၊ ဒီမှာ အမေဖို့ ကိတ်မုန့်ဝယ်ထားတယ်။ ဆေးလိပ်လည်း ဝယ်ပြီးပြီ၊ ဖေဖေ ထိရောင်းသွားတော့မလို့။ သွား... သွား ဖေကြီး၊ မေမေကိစ္စ သမီးရှင်းပေးလိုက်မယ်။ ဖေဖေဖို့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းလည်း ချန်ထားလိုက်မယ်”

တော်သေး၏ ဈေးဆိုင်မှ ဘဲဥနှင့် ဟင်းချက်ရန် ပစ္စည်း၊ ပစ္စယများ သွားဝယ်ရာမှ ပြန်လာသော သမီးကြီးက လွမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့အမေလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွား၏။

ကိုလှမောင်၏ ထိခံဝန်းကျင်၌ အောက်သိုးသိုး အနံ့ဆိုးနှင့် ဆေးလိပ် မီးခိုးနံ့တို့ ထုံမွန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကိုလှမောင်၏ ထိခံဆီမှ ဘက်ထရီမီးချောင်းရောင်က ဝန်းကျင်ကို လင်းထိန်နေသလို အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ မေတ္တာပို့သီချင်းသံက လွှမ်းမိုးထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကြီးပွားရေးရယ်... ကြီးပွားရေးရယ်... သမီးရည်းစားရေးလည်း အောင်ပါစေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ လှူဒါန်းမယ့်သူတွေ၊ အောင်ပါစေ၊ ရွှေရေချမ်းလောင်းလို့ တောင်းဆုပန်ဆွေ... အောင်ပါစေ၊ အောင်ပါစေ”

ကိုလှမောင်၏ ထိစက်ဘီးလေးသည် ဘက်ထရီမီးရောင် တထိန် ထိန်နှင့် မေတ္တာပို့သံ သီချင်းလေးဖွင့်၍ တရွေ့ရွေ့နှင့် အမှောင်ထုကို ဖြတ်သန်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

သည်နေ့အဖို့ အရောင်းအဝယ် မဆိုးလှ၊ ရုံးတက်ရင်း အလုပ်ပါး ချိန်လေး၌ ဆရာဦးမြင့်သိန်း (တင့်ဇော်) လက်ထောက်စက်ရုံမှူး ထံသို့ အလုပ်ကိစ္စသွားတင်ပြရင်း ထိရောင်းခဲ့၏။

ဆရာက ပိုလန်ပြန် ပညာတတ်အရာရှိတစ်ဦး၊ စာရေးဆရာတစ်ဦး လည်းဖြစ်သည်။ စီးပွား၊ ဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံသူမို့ ရုံးကိစ္စတင်ပြရင်း ထိပါ ရောင်းရ၏။ ဆရာက ကိုလှမောင်၏ လက်ရှိရပ်တည်နေရသော ဘဝ ကို နားလည်၏။ သူထံသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်ရ၏။ တင်ပြ စရာရှိသည်တို့ကို တင်ပြရ၏။ သူက ညွှန်ကြားစရာရှိသည်တို့ကို ညွှန် ကြား၏။ လိုအပ်လျှင် စက်ရုံမှူးထံ တိုက်ရိုက်တင်ပြနိုင်အောင်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ပညာတတ်ပီပီ လူကင်းလည်းပါး၏။

မှန်ပါသည်။ ဆရာတင့်ဇော်က လက်ထောက်စက်ရုံမှူး အထွေထွေ စီမံခန့်ခွဲရေး အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာတင့်ဇော်သည် ဟင်္သာတမှ သူဌေးကြီး ဦးမြ၏ မြေးဖြစ်သည်။

ကိုလှမောင်က စက်ရုံကြီး၏ စာကြည့်တိုက်၌ တာဝန်ယူရသော စာကြည့်တိုက် တာဝန်ခံ အလုပ်ရုံစုမှူးကြီး ဖြစ်သည်။ ကိုလှမောင်၏ ဌာနအတွက် တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သူမှာ ဆရာတင့်ဇော်ဟုဆိုလျှင်လည်း မှန်၏။ ထို့ပြင် အခြားဌာနများ၏ လိုအပ်ချက်များကိုလည်း စက်ရုံအကျိုး အတွက် ရှေးရှု၍ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသူ၊ စီစဉ်ညွှန်ကြားရသူဖြစ်၏။ သူက စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူရေးသော ဝတ္ထုတိုလေးများ

သည် များသောအားဖြင့် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းကြီး၌ ပါဝင်တတ်၏။ သူ၏ ပင်ကိုစရိုက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားထားသော ဈေးချင်းဖြင့် မတူပါလေ၊ နတ်ရေကန်၊ အောက်မေးများပင် ပြုတ်ရချည်ရဲ့နှင့် လေးထောင့်တစ် ဟူသော ဝတ္ထုတိုလေးများကို အလုပ်သမားများ၏ ရင်ထဲ၌ စွဲငြိကြောင်း စာဖတ်သူ အလုပ်သမားများ၏ ပြောကြားချက်အရ သိရ၏။ ထို့ပြင် ကိုလှမောင်အကြောင်းကို “ထိ”ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ‘မဟေသီ’မဂ္ဂဇင်း၌ရေးသားခဲ့၏။ ဆရာတင့်ဇော်၏ ဝတ္ထုတိုဖတ်မိသူများ က ကိုလှမောင်ကိုသနား၍ လုံချည်အင်္ကျီ ဝယ်ပေးသူများ၊ မုန့်ဖိုးပေးသူ များပင် ရှိသည်။ လက်မခံပါဟု မည်သို့မှ ငြင်းမရအောင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဦးလှမောင် အလုပ်မှပင်စင်မသွားခင် ဆရာတော် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည် သာ)၏ ကျောင်းသို့လည်းရောက်၏။ ဆရာတော်၏ ပထမဆုံး လုံးချင်း ဖြစ်ရပ်မှန်စာအုပ် “မျက်ရည်မကျခင် သိစေချင်”စာအုပ်ကို စက်ရုံမှူးကြီး ဖတ်ချင်လွန်း၍ ရွှေပြည်သာရှိ မန္တလေးကျောင်းသို့ သွားဝယ်ရသည်။ ပြင်ပစာအုပ်ဆိုင်များ၌ ဆရာတော်၏စာအုပ်မှာ ရှာမရ၍ ရွှေပြည်သာရှိ မန္တလေးကျောင်းတိုက်သို့ စာအုပ်သွားဝယ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဆရာတော်ထံမှ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို အရောင်းဌာန၌ သွားဝယ်ရ၏။ ဆရာတော်က စာရေးသူဖတ်ဖို့ပါ တစ်အုပ်လက်ဆောင်ပေး၍ စာအုပ် နှစ်အုပ် သွားဝယ်ရာ သုံးအုပ်ရခဲ့သည်။

စက်ရုံမှူးကြီးက စာအုပ်ကို သူလက်ဖျားက မချသလို အလုပ်သမား များကိုလည်း ဖတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဆရာတော်က ဦးလှမောင်ထံမှ ထိငါးစောင်တစ်တွဲလည်း ထိုးသေး၏။

“အေးပေါဒကာ စာရေးဆရာရယ်၊ ဘုန်းကြီးက လောဘမရှိပါဘူး။ စာရေးသူချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ထိထိုးတာပါ။ ပေါက်ရင်လည်း လှူဖို့ ပဲ၊ သာသနာပြုဖို့ပဲ။ အခုလည်း ဒကာကြီးအခက်အခဲကို ကျုပ် ကူညီတယ် ပဲ သဘောထားပါ။ စာအုပ်ဝယ်တဲ့နေရာမှာ ထိဖိုးဝင်ယူသွား”

ဟု ပြောဖူး၏။

ဆရာတော် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)ကို ထိုပေါက်ပါစေဟု ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုတောင်းသော်လည်း ဆရာတော်ထိုးသော ထိလက်မှတ်မှာ ထိမပေါက်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ယခုအခါ စာပေရေးသားခြင်း၌ အောင်မြင်သလို ဆရာတော်၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်၍ ရှိခိုးဦးတင်ပြီး သာဓုအခါခါ ခေါ်ရပါသည်ဘုရား။ (ဤဝတ္ထုဖြင့် ဆရာတော် မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ ၏ ဖြူစင်သော မေတ္တာကို ရင်ထဲစွဲအောင် မှတ်တမ်းတင်ရပါ၏။)

“ကလေးလေးယောက်နဲ့ အယောင်တစ်ဂူး” ဟူသော ကျွန်တော့်အပြောကို သူဝတ္ထုထဲ၌ ဆရာတင်ဇော်က ထည့်ရေးသောအခါ ကိုလှမောင်၏ သားက အယောင်တစ်ဂူးဆိုတာ ဘာလဲဖေဖေဟု မေးရသည့်အဖြစ်ကို ကိုလှမောင်က အယောင်တစ်ဂူး ဆိုတာ အရူးတစ်ကောင်ပေါ်သားရယ်ဟု ပြောသောအခါ သားကြီးဖြစ်သူက မိခင်ဖြစ်သူကို သတိရပြီး မျက်ရည်ကျသည်။(ထိုသားကြီးမှာ ယခုတော့ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။သမီးအငယ်ဆုံးမှာဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။)

ဤသည်မှာ ကိုလှမောင်၏ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှု၏ ရလဒ်ကောင်းများပင် ဖြစ်ပါ၏။

“အံ့မယ်... သုခချမ်းသာ ဆိုပါလား...။ ဘယ့်နှယ့်လဲ ထိဆရာမုန့်ဟင်းခါး စားမလို့လား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မုန့်တစ်ပွဲလောက်...”

မုန့်ဟင်းခါး၊ ဟင်းရည်နဲ့က မွှေးလွန်းလှ၏။ ညနေရုံးဆင်းပြီးကတည်းက ကိုလှမောင် ဘာမျှ မစားရသေး။ သွားရည်များပင်ကျမိ၏။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ညစာအတွက် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို သမီးကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့တတွေ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ပြီး ထိစက်ဘီးကိုဆွဲ၍ ထွက်လာရသည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် စက်ဘီးကို တွန်း၍တစ်ဖျံ၊ စီးနင်း၍တစ်ဖုံ ညအချိန်၌ အောင်ဘာလေထိလက်မှတ်

များ လှည့်လည်ရောင်းချရသည်။ ယခု သမိုင်း ကုလားကျောင်းရပ်ကွက်သို့ ထိစက်ဘီးလေး ရောက်လာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လှည့်လည်ရောင်းချလာသည်မို့ ဗိုက်ကလည်း အလွန်ဆာလောင်နေပြီ။

မနက်ရုံးတက်စဉ်ကတည်းက ရုံးလုပ်ငန်းများကို တစ်ဖက်က လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က ထိရောင်းခဲ့သည်။ စက်ရုံကြီး၏ မော်တော်ယာဉ် ၄၁နုများသို့လည်း သွားရောင်းခဲ့၏။ ယခုလည်း ထိစက်ဘီးလေးနှင့် ရပ်ကွက်တကာလှည့်လည်၍ ရောင်းသည်မို့ ရောင်းရငွေ မဆိုးလှ။ နေ့တွက်စီပြီဟု ဆိုရမည်။ လူလည်း မောဟိုက်လာပြီ။

ဦးလှမောင် (သုခချမ်းသာ)အမည်ရှိ ထိစက်ဘီးလေးမှာ ရောင်းအားဝယ်အားလည်း မဆိုးဟု ဆိုရမည်။ မကြာခဏ ပေါက်ဂဏန်းများပါ၏။ ထို့ပြင် ကျပ်သိန်းတစ်ရာဆုမှ သိန်း ရာကျော်ဆုကြီးများအပါအဝင် အထူးပေါက်အား ကောင်းပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိအော်နာကြေးဟုခေါ်သော မုန့်ဖိုးကိုမူ ပြောပလောက်အောင် ရခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့။ ဦးလှမောင်ကလည်း သိပ်တောင်းလေတောင်းထ မရှိ။ အလိုက်သိ၍ ပေးလျှင်ယူ၏။ မပေးလျှင်လည်း မတောင်း။

“သူကနဲ့သူ ထိုက်တန်လို့ရတာ၊ သူ့ဆီက ထိဖိုးပိုက်ဆံလည်း တန်ရာတန်ကြေးရပြီးပြီ။ သူ့စေတနာရှိရင် ပေးလိမ့်မယ်။ မပေးလည်း ထိထိုးပေးရင် ပြီးတာပါပဲ”ဟူ၍ လောဘသတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက ထိထိုးသူအသိတစ်ဦးက ထိဆယ်စောင်တွဲတစ်တွဲ အကြွေးထိုး၏။ ထူးထူးခြားခြား ထိုဝန်ထမ်းမှာ ထိငါးသောင်းဆုပေါက်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားသည်။ ထိပေါက်ကြောင်း သွားပြောပြီး ထိဖိုးကြွေးတောင်းမှပင် ထိုဝန်ထမ်းမှာ အလုပ်မှထွက်သွားကြောင်း သိရသည်။ ရင်အောင့်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ ထိထိုးသူက ထိပေါက်ပြီး ထိအကြွေးရောင်းမသာ ထိသမားဖြစ်သူ၏ ထိဖိုးငွေမှာ ထိပေါက်သူထံမှ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမပင် မရသော “သုခချမ်းသာ” ထိဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလှမောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါကလည်း မရောင်းဘဲ ချန်ထားသော ထိလက်မှတ်(၁၀)စောင်တွဲ ငါးလုံးတိုက် ထိကတ်တစ်ကတ် ကျန်နေဖူး၏။ ထိဂဏန်းလေးက

အပူးဂဏန်းလေးမို့ မိမိစိတ်ထဲ၌ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် သိမ်းထားမိသည်။ ထိုထိကတ်လေးမှာ ပေါက်ဂဏန်းဖြစ်မည်ဟု စိတ်က စွဲစွဲလန်းလန်းထင်နေမိသည်။

ထိလက်မှတ်မှာ ၁၀စောင်တွဲ ငါးလုံးတိုက် ကတ်ပြားလေးပင်။ ထိုထိကတ်လေးမှ တစ်စောင်မှာ သိန်း ၅၀ဆု ဝင်လျှင် ကျန်(၉)စောင်သော ထိလက်မှတ်မှာ အကွရာနှင့် ဂဏန်းငါးလုံးတူနေပြီမို့ တွတ်ကော၊ ဒဲ့ပါ ပေါက်နိုင်သည့် (၁၀)စောင်တွဲ ငါးလုံးတိုက် ကတ်ပြားလေးပင်ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူဌေးလောင်းရွှေ့ချယ်ပွဲကြီး ကျင်းပတော့မည်။

“ဟေ့... ထိဆရာ... လက်ကျန်ရှိသေးလား၊ လက်ကျန်လေးရှိရင် ရောင်းခဲ့ပါဗျာ”

အပတ်စဉ် အပတ်တိုင်း ကိုလှမောင် (သုခချမ်းသာ)ထီဆိုင်မှ ထီထိုးတတ်သူ ကိုအောင်ငြိမ်း။ ကိုအောင်ငြိမ်းမှာ စက်ရုံကင်တီး၌ စာရင်းကိုင်အလုပ်ကို လုပ်ရသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး။ ထိဝါသနာလည်း ပါသူမို့ သူက လိုလိုချင်ချင် ပြောလာသောအခါ မငြင်းချင်တော့။ မိမိရောင်းမည့်အထဲမှ မိမိစိတ်ကြိုက် သိမ်းဆည်းထားသော ၁၀ စောင်တွဲ ထိကတ်လေးတစ်ကတ်ကို သွားသတိရမိသည်။

“ရှိသေးတယ်၊ ဆယ်စောင်တွဲ တစ်ကတ်ကျန်သေးတယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်ရင် ယူဗျာ”

“အေးဗျာ... ယူမယ်၊ မနက်ဖန်ဆို ထီဖွင့်တော့မှာပါ။ တော်ကြား ကံမစမ်းလိုက်ရပဲ နေမှာစိုးလို့၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“တစ်ထောင့်တစ်ရာ၊ ဟုတ်လား၊ ရော့... ယူဗျာ။ ဪ... ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ရာ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့”

သူက ထောင်တန်တစ်ရွက်နှင့် နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပေး၏။ ပိုငွေကို ပြန်အမ်းမခိုင်းဘဲ ထိလက်မှတ်ကတ်လေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ယူဆောင်သွား၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်နေ၏။

ဦးလှမောင်မှာ မိမိအမြတ်တနိုးသိမ်းထားသော ထိလက်မှတ်လေး

ကို မှတ်စုစာအုပ်ကြားထဲမှ ထုတ်ရောင်းလိုက်ပြီး ကိုအောင်ငြိမ်းကို ထီဆုကြီးပေါက်ပါစေဟု ဆုပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုံးဆင်းချိန်မို့ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ရုံးဖယ်ရိကားပေါ်သို့ တက် ရောက်လာခဲ့ရသည်။ တစ်နေကုန်အောင် ရုံးအလုပ်များကိုလုပ်ပြီး ရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှသာ မိမိစီးပွားရေးကို လုပ်ရသည်သာ။

စင်စစ် ဦးလှမောင်မှာ ထီရောင်းသူဖြစ်သော်လည်း ထီကိုများများ စားစား မထိုးရဲ။ ရင်းနှီးငွေများ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် မလွယ်။ မိမိ၏ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကိစ္စမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပူပန်နေရသည်။

“ကြည့်စမ်း... မနက်က ရုံးမလာခင်လေးတင် မိသားစု စားဝတ်နေရေး ကိစ္စကို ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ရုံးရောက်တော့ရုံးအလုပ် လုပ်ရ၏။ ယခု အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း အိမ်၏ဈေးဖိုး၊ ကလေးများ မုန့်ဖိုး၊ ကျောင်းစရိတ် စသည်များက ခေါင်းထဲသို့ အလျှိုအလျှို ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိထီဆိုင်မှ ဂဏန်းကြိုက်၍ အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားသော ထိလက်မှတ် (၁၀)စောင်ကိုပင် အိမ်စားစရိတ်အတွက် ထုတ်ရောင်းလိုက်လိုက်ရ၏။ မိမိအတွက် ကံစမ်းဖို့ လက်ကျန်ထိပင် တစ်စောင်မှ မကျန်တော့ချေ။

စင်စစ် ကိုအောင်ငြိမ်းက ကုသိုလ်ကံထူးသည်ဟု ဆိုရမည်သာ။ ထီဖွင့်လျှင် ဖွင့်ချင်း ကျပ်သိန်းငါးဆယ်ဆုကြီးကို တိုက်ရိုက်ဆွတ်ခူးသွား၏။ ထို့အတူ ကျန်(၉)စောင်မှာလည်း ငါးလုံးတူ၍ တွတ်တစ်သိန်းစီရ၏။ ဒဲ့က သိန်းပေါင်း(၅၀)၊ တွတ်က ထီ(၉)စောင်မို့ ကိုးသိန်း။ ပေါင်းလိုက်သောအခါ (၅၉)သိန်းတိတိ ဆွတ်ခူးသွားပါတော့သည်။ ရုတ်ချည်းပင် ကိုအောင်ငြိမ်း (၅၉)သိန်းပိုင်ရှင် သူဌေးလေးဖြစ်သွားပါတော့၏။ (၂၀၀၃-၂၀၀၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ရပ်အမှန်ဖြစ်သည်။)

ထိုအခါ ဆင်းရဲသား ဝန်ထမ်းအလုပ်ရုံစုမှူး သုခချမ်းသာထံသမားကြီးကို ငွေကျပ်တစ်သောင်းလာ၍ ဆုငွေပေးဖူး၏။ စင်စစ်၊ ဝန်ထမ်းထံသမားကြီး ဦးလှမောင်မှာ ငါသာထီပေါက်ရင်ဟူသော အတွေးတွေ့၊

စိတ်ကူးယဉ်တွေ၊ ပျောက်ပြီး ကိုအောင်ငြိမ်းဘဝတူ မိသားစု လက်တွေ့ ချမ်းသာသွားသည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရမိသည်မှာ အမှန်ပါဟူ၍ ဖြူစင်သော မေတ္တာတရားနှင့် သစ္စာဆိုရဲပါ၏။

“အကြော်ထည့်ဦးမလား” အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်း ထနေသော မုန့်ဟင်းခါးသည် အဒေါ်ကြီး၏ ဈေးခုံရှေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါးရည်အိုးကြီး နှင့် မုန့်ဖတ်၊ ပဲကြော်များအပြင် ထမင်းပွဲတစ်ပွဲက အသင့်တွေ့မြင်ရသည်။ ငါးဆီပြန်ဟင်းခွက်ဆီမှ သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်ခုက မုန့်ဟင်းခါးနဲ့များထဲမှ ထိုးဖောက်၍ ကိုလှမောင်၏ နှာခေါင်းဝသို့ ငါးဟင်းနံ့က တိုးထွက်လာ၏။

စင်စစ် ကိုလှမောင်သည် မုန့်ဟင်းခါး စားချင်၍ စားသည်မဟုတ်။ ဗိုက်အာလွန်း၍ မုန့်ဟင်းခါးကို အဆာပြေလိုပြေငြား ဝင်စားခြင်းဖြစ် သည်။ အမှန်မှာ ကိုလှမောင် စားချင်နေသည်မှာ ထမင်းပင်ဖြစ်သည်။

သည်လိုငါးဟင်းဆီပျံ့လေးနဲ့များ ယခုနေအခါ စားလိုက်ရရင် ဘယ် လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟုလည်း တွေးပြီး ဝိုင်းတွေ့နေမိသည်။ အမှန် ပင် ငါးဟင်းဆီပြန်နှင့် ထမင်းကို ဝအောင်စားပစ်လိုက်ချင်၏။

“ဒီမှာရှင့်... ရှင့်ကို အကြော်ထည့်ဦးမလားလို့ မေးနေတာ၊ ရှင်က ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဪ... ဪ... မထည့်ပါနဲ့၊ မုန့်အလွတ် တစ်ပွဲပဲပေးပါ”

ကိုလှမောင် သတိရသွား၏။ မုန့်ဟင်းခါးသည် အမျိုးသမီးကြီးရှေ့ က ထမင်းပန်းကန်ပြားဆီမှ မျက်စိကို ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနှင့် လွှဲဖယ်လိုက် ၏။ ထမင်းစားချင်သော တပ်မက်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပစ်ရင်း မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ဆီသို့ အာရုံပြုလိုက်သည်။ “ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်က သားတွေသမီးတွေစားဖို့ ရှိသေးတယ်” တွေး၏။

“ရှင် ထမင်းစားချင်လို့လား၊ စားချင်ရင်စားပါ ကျွန်မကုသိုလ်ရတာ ပေါ့”

မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသူ အမျိုးသမီးကြီးက ကိုလှမောင်ကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုခုကို ခံစားသွားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုလှမောင်ကို မုန့်

ဟင်းခါး ပန်းကန်လှမ်းပေးရင်း သူ့ထမင်းပန်းကန်ကိုပါ မျက်စိပြလိုက် သည်။ သူ့ထမင်းပန်းကန်သည် ဈေးခုံပေါ်၌ ကော့ပျံ့နေသော တောင်ပျံ စပါးနက် ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်၊ ပြီးတော့ ဟင်းပန်းကန်နှင့် ငါးပိရည် ပန်းကန်။

စင်စစ် မုန့်ဟင်းခါး၏ ငါးရည်နှစ်ထက် စွဲဆောင်မှုရှိသော ထမင်း ဟင်းနှင့် ငါးပိရည်သည် ဗိုက်ဆာနေသူအတွက် သွားရည်ကျစရာပင်။

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေးကို တွေးနေ မိလို့ပါ။ ဒီလမ်းက ဝင်ပြီးရင် သမိုင်းက ဝါဝါဝင်းလမ်းကိုဝင်၊ အဲဒီလမ်း ကို ဝင်ရောင်းပြီးရင် အိမ်ပြန်ဖို့နဲ့ ကျွန်တော့်ရောင်းအား ဝယ်အား စဉ်းစား နေတာ။ အစ်မကော ဈေးရောင်းကောင်းရဲ့လား။”

“ကောင်းပါတယ်တော်၊ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ မဆိုးပါဘူး။ အားမနာနဲ့ နော်၊ ငါ့မောင်ကြည့်ရတာ ထမင်းသိပ်ဆာနေပုံရတယ်၊ ဈေးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်၊ ထမင်းနဲ့ မုန့်ဟင်းရည်ဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေ ပါတယ်။ ထမင်းထည့်ပေးရမလား။ ထမင်းဖိုး မပေးရပါဘူး။ ဘယ်နှယ့် လဲ၊ ရောင်းကောင်းရဲ့လား... ပြီးရင် တို့လည်း ထိနှစ်စောင်လောက် (မင်္ဂလာမောင်နဲ့) တစ်ခုလောက်ရောင်းခဲ့ကွယ်၊ လိပ်စာ သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ သမိုင်း ဝါဝါဝင်းလမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်ခွက်ထော် ဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ်ကွဲ့...”

မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်ခွက်ထော်က ကိုလှမောင်၏ အဖြစ်ကို ဈေး သည်ချင်းမို့ အကဲခတ်မိပုံပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် မုန့် ဟင်းခါးရည်နှင့် သူ့ရှေ့က ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ကော့ပြန်နေသောထမင်း ကိုပင် ကျွေးရန်စကားဆို၏။ ထို့နောက် မီးတထိန်ထိန် လင်းနေသော ထိစက်ဘီးကို ကြည့်၍ “သုခချမ်းသာ” ဆို ပါလားဟုလည်း အသံထွက်အောင် ဖတ်ပြလိုက်သေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သုခချမ်းသာကို အလိုရှိတဲ့လူတွေအတွက် ကံ တရားရဲ့ အကျိုးဆောင်လေးပါခင်ဗျာ”

“အံ့မာ. . . တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ပထမတော့ မင်္ဂလာမောင်မယ် နှစ်စောင်တွဲလောက်ပဲ ထိုးမယ်မှန်းထားတာ။ အခု ထိသမားက အပြော ကောင်းတာနဲ့ ငါးစောင်တွဲတစ်တွဲ ပေးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”

“နေပါဦး. . . စားပါဦး။ စားပြီးမှ ယူလည်းရတာပဲ။ သုခချမ်းသာ ထိစက်ဘီးပိုင်ရှင် ကိုလှမောင် ထမင်းဆာလည်း ပျောက်သွား၏။ ထိလည်း ငါးစောင်တွဲ ရောင်းရမည်ဆို၍ အလွန်ဝမ်းသာပြီး ထိုင်ရာက ထရန်ပြင်သည်။ ထိုအခါ မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်ခွက်ထော်က သဘော ကောင်းစွာနှင့် အရောင်းအဝယ် စကားပြောရင်း စားသောက်ပြီးမှ ထိ လက်မှတ်ကို ယူပေးရန် တား၏။

ထို့ကြောင့် ကိုလှမောင်က သူ့အတွက် ပြင်ပေးထားသော မုန့်ဟင်း ခါး တစ်ပွဲကို အမြန်ကုန်အောင် စားပစ်လိုက်သည်။ ထမင်းစားချင်၍ ထွက်ကျလာသော သွားရည်သည် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်နှင့် ဝမ်းထဲသို့ ဝိုခနဲ မျိုကျသွား၏။ ဆာနေလို့လားပင် မသိ၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ခဏလေးနှင့် ကုန်သွား၏။ ဟင်းရည်ပင် တောင်းမသောက်တော့။ အနီး ရှိ မောင်းတောင်ချိုင့်ထဲမှ ရေနံခွက်ခန့်ကို ဗိုက်ကားအောင် ဆင့်၍ ဆင့်၍ သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . . သိန်းတစ်ထောင်ဆုကြီး ပေါက်ပါစေခင်ဗျာ”

ကိုလှမောင်က ထိုင်ရာက ထသည်။ ထိခံစက်ဘီးပေါ်က ထိငါး စောင်တွဲ တစ်တွဲကိုဖြုတ်ပြီး လိပ်စာပါ သေသေချာချာမှတ်၍ မုန့်ဟင်း ခါးသည် ဒေါ်ခွက်ထော်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ခွက်ထော်က ကျသင့်သောငွေကို မုန့်ဟင်းခါးဖိုးနှင့်နှိမ်၍ ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မုန့်ဟင်းခါးစားစဉ်က ပိတ်ထားခဲ့သော ထိစက်ဘီးဆီမှ ကက်ဆက်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဘက်ထရီမီးကလေး တလက် လက်နှင့် ကိုလှမောင်၏ စက်ဘီးကလေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှေ့မှ တရွေ့ ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်။

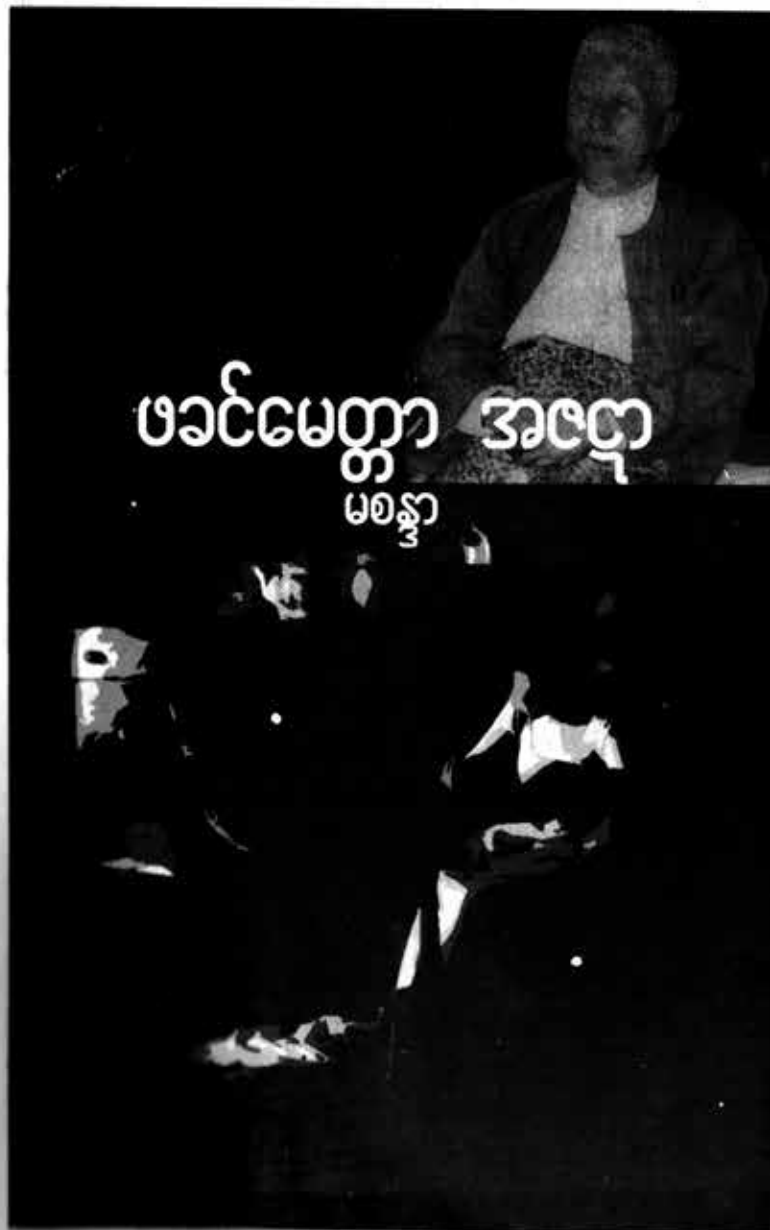
ကိုလှမောင်၏ စက်ဘီးလေးဆီမှ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အောင်ပါစေ သီချင်းသံလေးမှာ လေထဲ၌ပျံ့လွင့်၍ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်း အောင်မြင်ကြပါစေ။ အရာရာ အောင် မြင်ကြပါစေ။ ချမ်းသာသုခ ပြည့်ဝကြပါစေဟု ကိုလှမောင်က လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲကြီး ဆုတောင်းလိုက်လေတော့သည်။

““စီးပွားရေးရယ်၊ ကြီးပွားရေးရယ်၊ သမီးရည်းစားရေးလည်း အောင်ပါစေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ လှူဒါန်းမဲ့သူတွေ. . . အောင်ပါစေ. . . ရွှေရေချမ်း လောင်းလို့လေ. . . အားလုံးပဲ. . . မင်္ဂလာဆုပန်ချေ”””

ပြည်ပန်းမိုး

■ ■ ■

ဖခင်မေတ္တာ အလှူ မစန္ဒာ

ကျွန်မ၏ ဖခင်

မစန္ဒာ

ကျွန်မတို့ ကြီးပြင်းခဲ့ရာအိမ်သည် စမ်းချောင်းရပ်ကွက်၊ လမ်းတိုကလေးအတွင်းတွင်ရှိသော နှစ်ထပ်ယဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပေအစိတ်၊ ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက်ကို ရွှေဘက်တွင် ဆယ်ပေခန့်သာ ဖျန်၍ အပြည့်ဆောက်ထားရာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိသော်လည်း ပုံစံတော့ မကျလှပါ။

အိမ်ပေါ်ကဆင်းလျှင် သုံးလေးလှမ်းစာသာကျန်သော အိမ်ရှေ့ မြေပိုကလေးက ကျဉ်းလှပါသည်။ ထို ကပ်ကပ်သပ်သပ် မြေကြီးကလေးတွင် ဇွက်ခေါက်တမ်းကစား၍လည်းမရ၊ သူခိုး၊ ပုလိပ်ဖမ်းတမ်းလည်း မကစားနိုင်၊ ထုတ်စည်းထိုးဖို့အရေးကတော့ ဝေလာဝေးမို့ ကျွန်မတို့မောင်နှမ တစ်တွေမှာ အိမ်ပေါ်တွင်သာ သားရေကွင်း ထပ်ကြရသည်။ ဂေါ်လိပ်စ်ကြရသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင်ပင် ဂျင်ပေါက်ကြရသည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးရိုက်တမ်း ကစားကြတော့ ခေါင်းအုံးတွေပေါက်ပြီး လဲမို့တွေ ထွက်ကုန်သည်။ မေမေ မသိအောင် ကပြကသီ ပြန်ကောက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါက်ထဲ ပြန်သွတ်ထည့်ကြရသည်။ ယဉ်းကတိုးကြမ်းခင်းများပေါ်တွင် ဂျင်ပေါက်ရာများနှင့် ရုပ်အဆင်း ပျက်လာသောအခါတွင် တော့ မေမေ့မျှ အတော်ကြီးကို စိတ်ညစ်လက်ညစ် ဖြစ်ရှာလေသည်။ ထိုမျှဆော့နိုင်သော ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေမှာ ဖေဖေရှေ့

ကျလျှင်တော့ ပြောင်းဆန်အောင် မဆော့ရဲကြပါ။ ခပ်ကုပ်ကုပ်နေရပါသည်။ ဖေဖေသည် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ မိန်းမ မလိုက်၊ သူ့အတွက်လည်း ငွေပိုတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မသုံးသော စံပြဖခင်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်တော့ တော်တော်တိုပါသည်။ ဒေါသလည်း ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေနှင့် နှိုင်းဆာလျှင် ဖေဖေကို ကြောက်ကြရသည်မှာ အမှန်ပင်။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်မ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေရုံးမှ ပြန်လာသောအခါ ဆေးရောင်ခြယ် ရေဆေး Water Colour ဘူးလေး နှစ်ဘူး ပါလာသည်။ စုတ်တံနှစ်ချောင်း၊ သုံးချောင်းရှိလျှင် တစ်ဘူးတည်းကိုပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အတူသုံး၍ ရပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မတို့က လောဘသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တစ်ဦးတည်း အပိုင်လိုချင်တော့ သူယူမယ်၊ ငါယူမယ်နှင့် လှကြပါတော့သည်။ လုယက်ကြရင်း အသံကျယ်ကာ ဆူဆူညူညူဖြစ်လာတော့ ဖေဖေသည် ဘာမှပြောမနေ ဘူးနှစ်ဘူးလုံးကို ကောက်ယူပြီး အိမ်သာပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ (ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ဇလားအိမ်သာကြီးများ သုံးပါသည်။) ဇလားထဲကျပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စလေး ပေါ်နေသော ဆေးရောင်ခြယ်ဘူးလေးများကို နှမြောလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားသည်မို့ နောက်ထပ် ဘာကိုမှ မလုပ်ရဲကြတော့ပါ။

ကျွန်မတို့မိသားစုသည် ငွေကြေးချောင်ချောင်လည်လည် ပေါပေါများများ မသုံးစွဲနိုင်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဖေဖေသည် အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ တစ်သက်တာပတ်လုံး လစာမှလွဲ၍ အပိုင်ငွေ တစ်ပြားမှ ရှာခဲ့သူ၊ လက်ခံခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လစာနှင့် လောက်ငှအောင် တော်တော်လေး စိစစ်သုံးစွဲရပါသည်။ ကျွန်မတို့ဖတ်သော ဝတ္ထုများထဲတွင် အတွင်းဝန်၊ ခရိုင်ဝန်နှင့် တိုင်းမင်းကြီး စသူတို့သည် အလွန်ချမ်းသာ ခမ်းနားသူများဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ ကတော်များသည်လည်း ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပါသည်။ သားသမီးများသည်လည်း

ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် နုနုနယ်နယ်လေးများဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများကိုဖတ်ရလျှင် ကျွန်မတို့မောင်နှမများသည် “ငါတို့ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါလား”ဟု အချင်းချင်းပြောကာ ရယ်ကြရသည်။

နံနက်ပိုင်း မေမေဈေးသွားပြီး ပြန်လာလျှင် ဈေးခြင်းထဲ၌ ထောပတ်ငှက်ပျောသီးလေးတစ်ဖီး အမြဲလိုလို ပါလာတတ်သည်။ မေမေက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်နဲ့ဆိုရင် တစ်မတ်ပေးရတယ်။ မေမေတစ်ယောက်တည်းပဲ စားရမယ်။ မုန့်ဟင်းခါး မစားဘဲ နောက်ထပ် ငါးပြားဖြည့်လိုက်တော့ ပြားသုံးဆယ်နဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ရတယ်လေ။ အဲဒါကျတော့ အားလုံးစားလို့ ရတာပေါ့”ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ထောပတ်ငှက်ပျောသီးကို ယခုမတွေ့ရတော့ပါ။ ခေတ်လူငယ်တို့ မြင်သာအောင်ပြောရလျှင် ငှက်ပျောချဉ်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်အနည်းငယ် ဆင်ပါသည်။ အခွံက မထူမပါးရှိကာ အရသာကတော့ အချို့လေးသည်။ စားရသည်မှာလည်း လေးလေးနစ်နစ်ရှိသည်။

ဘီစကစ်စက်ရုံမှ ဘီစကစ်အကျိုးများကိုလည်း မေမေက ဝယ်တတ်ပါသေးသည်။ လေးထောင့်သံပုံးများနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထည့်ကာ ရောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးလည်းပေါ့ပါသည်။ မေမေက ပါးစပ်ထဲရောက်ရင်လည်း ကျိုးရတာပဲ။ ကျိုးရုံမက ကြေအောင်တောင် ပါးရသေးတာ အကောင်းတစ်ပုံးဝယ်မယ့်အစား အကျိုးနှစ်ပုံး ဝယ်မှာပေါ့ကွယ်”ဟု ပြောတတ်သည်။ ကျွန်မတို့လည်း ပျော်ပျော်ကြီး စားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့သာမကပါ ဖေဖေသည်လည်း ထိုဘီစကစ်များကို မညည်းမငြူစားခဲ့ပါသည်။ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်တစ်ဦးသည် သူ၏ နေ့လည်စာအဖြစ် ဘီစကစ်မုန့် အကျိုးလေးများကို ကော်ဖီခပ်ကျဲကျဲနှင့် တို့၍စားနေသည်ဟု ဘယ်စာရေးဆရာကမှ ရေးဖွဲ့ရန် စိတ်ကူးမိမည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်းကျယ်ကြီး၏ အလည်နားကျကျတွင် သုံးပေ ၆ပေခန့်ရှိသော သစ်သားစားပွဲကြီး ရှိပါသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်ဆိုလျှင် ထိုစားပွဲကြီးတွင် ပိုင်းထိုင်ပြီး စာကျက်ကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေက ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့်

ထိုင်ကာ စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မတို့တွက်နေသော သင်္ချာများ၊ ကျက်နေသော စာများကို တစ်စေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်ရင်း နားထောင်နေတတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ အသံထွက်များ မှားနေလျှင် လှမ်းပြင်ပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာကျက်သံပျောက်ပြီး လေပေါ်နေမိလျှင် 'ဟေ့ . . . ဟေ့'ဟု လှမ်းအော်တတ်လေသည်။

ည ကိုးနာရီခွဲ၊ ဆယ်နာရီခန့် ဖေဖေအိပ်ရာဝင်လျှင်တော့ မေမေက ကျွန်မတို့ မောင်နှမများအား တစ်လဲဆီ နင်းခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ဖေဖေက တစ်နေကုန် ရုံးထိုင်ရသော အညောင်းသမားမို့ တစ်ခါတစ်ရံ မနင်းဖြစ်လျှင်လည်း မေမေကိုယ်တိုင် နှိပ်ပေးတတ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ကဖြစ်၍ အင်တာနက်ဟူသည် ကို ကြားပင်မကြားဘူးသေးပါ။ ကွန်ပျူတာ မဆိုထားနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား စက်ဆိုသည်ကိုပင် ကြားဖူးရုံသာ ရှိသေးသည်မို့ ဖျော်ဖျေရေးပစ္စည်း အတော်ရှားပါးပါသည်။ ရေဒီယိုမှလာသော သီချင်းကိုသာ နားထောင်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လျှင်လည်း ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားသည့်အပြင် လက်မှတ်ဝယ်ကာ ကြည့်ရမည်မို့ ရုပ်ရှင်ဆိုသည်ကို တစ်လတစ်ခါပင် မကြည့်ခဲ့ကြရပါ။ ဒီတော့လည်း ကျွန်မတို့ကို လက်ကမ်းကြိုဆိုနေသော စာအုပ်ပုံကြီးထဲသို့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမများသည် ကျွမ်းပစ်ပြီးတော့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ကြာတော့လည်း ဆူဆူညံညဆော့ကစားရခြင်းထက် စာဖတ်ရခြင်းကို ပိုပြီးနှစ်သက်လာရသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ငွေကြေးဥစ္စာနှင့် စိန်ရွှေရတနာ မပေါများသော်လည်း စာအုပ်များကတော့ နေရာတကာတွင် ရှိနေပါသည်။ ဖေဖေစုဆောင်းထားသော စာအုပ်များ၊ လက်ဆောင်ရသော စာအုပ်များ၊ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများသည် စားပွဲပေါ်မှာ၊ အိပ်ရာဘေးမှာ၊ ဘီရိုထဲမှာ၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မီးဖိုချောင်မှာ (မီးဖိုချောင် အလုပ်လုပ်ရသော ကျွန်မတို့ မောင်နှမများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းအိုး အပွက်ကိုစောင့်ရင်း၊ ငါးကြော်ရင်း၊ ဝတ္ထုဖတ်ကြပါသည်။) စသည်ဖြင့် တစ်အိမ်လုံးတွင် နေရာအနှံ့ ရှိနေသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ထင်းရှူး

သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးထဲတွင်လည်း စုံထောက်ဝတ္ထု၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု၊ မှော်ဆရာဝတ္ထု၊ သရဲဝတ္ထု ဖတ်ချင်ရာဖတ် အစုံအလင် ရှိပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများကို ကျွန်မတို့သည် ဝါးစားသလို လောဘတကြီး ဖတ်ခဲ့ကြပါသည်။

စာဖတ်ရည် အနည်းငယ် ဝလာသောအခါ နောက်တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ရေးကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ရေးချင်စိတ်ပေါ်ပြီး တကယ်ရေးကြည့်သောအခါ တကယ်မလွယ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိလာရပါသည်။

ကျွန်မသည် ငါကြီးလာသောတစ်နေ့တွင် ဖေဖေလို အရာရှိကြီးဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးမိပါ။ သို့သော် ဖေဖေလို စာရေးဆရာဖြစ်ရမည်ဟူ၍တော့ မကြာခဏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဆရာဝန်ဖြစ်မလား၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မလား၊ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်မလားဟု မသိခင် အခြေအနေကတည်းက စာရေးဆရာတော့ ဖြစ်ရမည်ဟု မာန်တင်း၍ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှစ၍ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းရောက်သည်အထိ ကျွန်မသည် ဘယ်လိုမှ ဖတ်မပျော်သော ဝတ္ထုလေးများကိုရေးလိုက်၊ ဖွတ်လိုက်နှင့် သံသရာလည်နေပါသည်။ စာရေးချင်စိတ် တစ်ခုတည်းသာရှိ၍ ကျန်လိုအပ်ချက်များဖြစ်သော အသက်အရွယ်ရင့်ကျက်ခြင်းနှင့် ကုန်ကြမ်းလည်း မရှိ၊ အတွေ့အကြုံနှင့် ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းရည်လည်း မရှိ၊ ဝတ္ထုရေးခြင်း အတတ်ပညာလည်းမရှိ ထိုသို့မရှိခြင်းများနှင့်သာ အထူးပြည့်စုံနေသော ကျွန်မသည် ရေးသမျှ ချာတူးလန်နေသော မပ်ချာချာ ကောင်မလေးသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကဗျာကလေးစပ်၊ ဝတ္ထုကလေးရေးနှင့် စာပေနယ်ကို ခြေလှမ်းနေသော ကျွန်မ၏ အစ်ကိုကြီး (နောင်အခါ ကိုရင်မော်အမည်နှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့ကာ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။)ကတော့ ကျွန်မ၏ ဗျာတူးလန် ဝတ္ထုလေးများကို စာတိုက်ပုံးထဲသွား၍ ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခါမျှ အရွေးမခံခဲ့ရပါ။

ထိုချာတူးလန် သံသရာမှ ကျွန်မကိုဆွဲထုတ်ခဲ့သူမှာ ကျွန်မ၏ဖခင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်သောအခါ ကျွန်မတို့သည် တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်သေးဘဲ ငါးလခန့် နားနေရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူငယ်ရေးရာ အစီအစဉ်နှင့် နီးစပ်ရာမြို့နယ်ရှိ မူလတန်းကျောင်းလေးများတွင် ဆရာ ဆရာမအဖြစ် လုပ်အားပေးခဲ့ကြရသည်။ နေ့တွင် မူလတန်း ဆရာမလုပ်ပြီး ညဘက်တွင် ယခင်လို စာကျက်စရာမရှိ၍ အားနေပါသည်။ ထိုစဉ်က ဖေဖေသည် စုပေါင်းလယ်ယာစနစ်ကို ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးများဆင်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသားထားသော ချင်ချိုယန်း၏ ဝတ္ထုများကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုနေပါသည်။ ညဘက်အားနေသော ကျွန်မက ဖေဖေကို ကူညီခဲ့ရသည်။

ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို လက်မှတ်ကိုင်ရင်း စိတ်ထဲမှ အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်ကာ နှုတ်မှ မြန်မာလိုပြန်ပြီး ရွတ်ဆိုသည်။ ကျွန်မက လိုက်ရေးရသည်။ ပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မလိုက်ရေးထားသမျှကို ဖေဖေက ပြန်ဖတ်ပြီး ပြင်ပါတော့သည်။ အရေးအသား၊ သဒ္ဒါ၊ စကားအသုံးအနှုန်းဘာသာပြန်အဓိပ္ပါယ် စသည်များကို ပြန်လည်စိစစ်ကာ ရှုပ်ပွနေအောင် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုရှုပ်ပွနေသော စာမူကို ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သွားအောင် ပြန်လည်ပြီး ကူးပေးရသည်။ ထိုစာချောကိုဖတ်ပြီး ဖေဖေက ဟိုပြင် ဒီပြင်နှင့် ပြင်ပြန်ပါသည်။ ပေပွသွားတော့ ပြန်ကူးရပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးခါလောက် ကူးရသည်လည်း ရှိပါသည်။ ထိုသို့ အခါခါ ပြင်ပြီး အခါခါ ပြန်ကူးရသော ဝတ္ထုဆယ်ပုဒ်ခန့် ရေးပြီးသွားသော အခါ ယခင်က အလွန်တရာ အလွမ်းဝေးကွာနေသော ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်နှင့် ကျွန်မ၏ လက်တို့သည် နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားရပါသည်။

ဖေဖေကို ထိုသို့ကူခဲ့ရခြင်း၏ အကျိုးကို ကျွန်မချက်ချင်း ခံစားခဲ့ရသည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ မသိရ။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်မဝတ္ထုရေးတတ်သွားခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်လိုအခြေ

တည်ပြီး စာဖတ်သူ၏အာရုံကို ဘယ်လိုဆွဲယူကာ ဘယ်လိုလေး အဆုံးသတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆိုသည်များကို ရေးရေးမျှ သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ကျွန်မ၏ဖခင်သည် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသော စာရေးချင်စိတ်တည်းဟူသော သွေးထဲသို့ စာရေးခြင်းအတတ်ပညာ သွေးသစ်များကို ထပ်မံ၍ ဖြည့်စွက်ထားပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စာကောင်းတစ်ပုဒ် ပြီးစီးအောင် ရေးရခြင်းသည် လွယ်လွယ်လေးတော့မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေလိုပင် အခါခါပြင် အခါခါဖျက် အခါခါဆုတ်နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြိုးစားလာခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်ရောက်သည်အထိ ပြင်ရဆဲ၊ ဖျက်ရဆဲ၊ ဆုတ်ရဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဖေဖေကို ကူညီရင်း ကျွန်မသည် ချာတူးလန်ဘဝမှ တိုး၍ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖတ်ပျော်သော ဝတ္ထုလေးများကို ထိုအချိန်ကတည်းကစ၍ ရေးနိုင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရေးသော ဝတ္ထုတိုလေးများသည် မြဝတီ၊ ငွေတာရီနှင့် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ရံဖန်ရံခါ ပါလာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မရေးသမျှကိုလည်း ဖေဖေက ပြင်ပေးနေရဆဲ၊ သင်ပေးနေရဆဲဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစာရေးရာတွင် မလိုအပ်ဘဲနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားများ ညှပ်ရေးလျှင် လုံးဝမကြိုက်တတ်ပေ။ ကျွန်မက ဝတ္ထုထဲတွင် လူတစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးကို 'အဲဒီနေရာမှာ ဆိုင်းထိုးလိုက်ပါ'ဟု ပြောထားမိလျှင် ဖေဖေက မှင်နီဝိုင်းတတ်သည်။ 'ဆိုင်းဆိုတာ တို့မြန်မာစကားမှ မဟုတ်ဘဲသမီးရဲ့ယလက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါလို့ ရေးရမယ်' ဟု ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း 'ရှေ့က အဲရိုးပြထားတဲ့ လမ်းလေးထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ'ဟု ရေးမိသည်။ ဒီတော့လည်း 'မြားပြထားတဲ့လမ်းလေးလို့ ရေးရမယ်လေ'ဟု ပြင်ပေးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ငါတို့မြန်မာတွေလည်း တယ်ခက်တာပဲ၊ သိုင်းကြ၊ သိုင်းကြနဲ့ ဘာများဖြစ်နေကြတယ် မသိဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တို့ရဲ့ မြန်မာစကားလေးက ဒီလောက်တောင် လှလှ

ပပ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိနေသားနဲ့ဟု စိတ်အလိုမကျစွာ ပြောတတ်သည်။ ယခုခေတ် အချို့စာများတွင် တွေ့နေရသော 'ဒီကလေးက Charactor သိပ်ကောင်းတာ၊ နောက်ပြီး Talent ကလည်း ရှိတော့ Top Ten ထဲမှာ အမြဲပါတယ်လေ'ဟူသော အရေးအသားမျိုးကို ဖတ်ရလျှင် မည်သို့ ခံစားရရှာမည် မသိ။

ကျွန်မ၏ စာပေဘဝကတော့ အမှတ်တရပင်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်တော့ ကျွန်မရေးထားသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် မြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တက်နေသော ခြောက်နှစ်တာ ကာလတွင် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုရှည်လေးများ ကြိုးစားရေးသားရင်း ကလောင်ကလေးလည်း အနည်းငယ် ခိုင်လာခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရသောအခါတွင် ဆရာဦးလေးမြိုင်၏ လမ်းညွှန်အားပေးမှုနှင့် စာပေလောက စာအုပ်တိုက်မှ ဦးမျိုးညွန့် (မိုးမိုး-အင်းလျား)၏ခင်ပွန်း၏ အစီအစဉ်တို့ကြောင့် 'ငယ်သူမို့မသိပါ' လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုလောကသို့ စတင်ခြေချနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဖေဖေသည် ဧရာဝတီတိုင်း မင်းကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ်ဖြစ်၍ ပုသိမ်မြို့တွင် ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်မက ရန်ကုန်တွင်အလုပ်ဝင်ရသဖြင့် ကျွန်မ၏ 'ငယ်သူမို့'ကို ပုံမနှိပ်ခင် ဖေဖေ မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် စာအုပ်ကလေးဖြစ်လာပြီး သူ၏အပေါင်းအသင်း စာရေးဆရာများကလည်း မေတ္တာစိတ်အရင်းခံနှင့် အမှာစာလေးများ (ဆရာမောင်ထင်၊ ဆရာသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာသော်တာဆွေ၊ ဆရာတင့်တယ်နှင့် ဆရာအောင်ဗလ)ရေးပေးထားကြသည်ကိုတွေ့တော့ တပြုံးပြီးနှင့် ပီတိဖြစ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော့်အကူအညီ ဘာမှမပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်သွားတာဗျ။ ကျွန်တော်တောင် အသေအချာ ဘာမှသိလိုက်ရတာမဟုတ်ဘူး”ဟု သူ၏အပေါင်းအသင်းများကို ဂုဏ်တယူယူနှင့် ပြောနေတတ်ပါသည်။

နိုင်ငံဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူမို့ ဖေဖေသည် ပုသိမ်မှတစ်ဆင့် တောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရသည်။ တောင်ကြီးမှတစ်ဖန် ရန်ကုန်တွင် သတင်းနှင့်စာနယ်

ဇင်းလုပ်ငန်း ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် သွားရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရပြန်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်နေရပြီဖြစ်သော ကျွန်မတို့သားသမီး အကြီးပိုင်းများမှာ မိဘနှင့်အတူ မလိုက်နိုင်ကြတော့ပါ။ အငယ်ကလေးသုံးဦးသာ သွားလေရာသို့ ပါသွားကြလေသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းတွင် ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးသန့်အရေးအခင်း ဖြစ်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းသားများက အစိုးရကို မကျေနပ်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပါသည်။ အဖမ်းအဆီး ခံသွားရသူများအတွက်လည်း တအံ့နွေးနွေးနှင့် မခံချင်ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်နေ့တော့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် ရောက်သောအခါ ဆရာဆရာမများက ဆီးပြီးဖျောင်းဖျ ဆုံးမကြသဖြင့် ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားကြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာတွင် ထိုသတင်းကိုဖော်ပြပြီး 'စက်မှုကျောင်းသားများ လှည့်ပြန်သွားကြသည်'ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ စက်မှုကျောင်းသားများက သူတို့သတ္တိကြောင်းပြီးပြန်လှည့်သွားသလို ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထိုအသုံးအနှုန်းကို မကျေနပ်ပါကြောင်း၊ ပြင်ဆင်ချက် ထည့်ပေးစေလိုကြောင်း တောင်းဆိုချက်နှင့်အတူ သတင်းစာတိုက်ကို ဝိုင်းကြပါတော့သည်။ အယ်ဒီတာချုပ်ကလည်း မပြင်ပေးနိုင်ကြောင်းပြော၍ ကျောင်းသားများ အံ့ကြွလာသည်။

သတင်းစာတိုက်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျနေသော တပ်မတော်အရာရှိနှင့် ဖေဖေတို့ တယ်လီဖုန်းနှင့် အပြန်အလှန်ပြောနေစဉ် ကျွန်မဘေးမှ ကြားနေရပါသည်။ တပ်မတော်အရာရှိက ကျောင်းသားများ ရှေ့တိုးလာပြီး သတင်းစာတိုက်ကို ဖျက်လားဆီးလားလုပ်မှာ အတော်စိုးရိမ်နေပါသည်။ ထိုသို့သာ ဖြစ်လာလျှင် သူကလည်း တာဝန်အရ တားဆီးရတော့မည်ဖြစ်၍ ပစ်လား၊ ခတ်လား လုပ်ရတော့မည်။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တော့မည်။ သူက ထိုသို့မလုပ်ချင်ပါ။ ကျောင်းသားများဘက်ကကြည့်လျှင်လည်း ပြင်ဆင်ချက်ထည့်ပေးမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်သွားကြမည်ပင်

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစကားကို တာဝန်ယူခေါင်းခံ၍ မည်သူက ပြောမည်နည်း။ ထိုစဉ်က တိုင်းပြည်အခြေအနေသည် အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း အထက်ကမလှုပ်လျှင် မည်သူမျှ မလှုပ်ရဲသော အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် မမြန်လျှင် သွေးဆူနေသော ကျောင်းသားများက ရှေ့တိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေက-

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်၊ ပြင်ဆင်ချက်ထည့်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ယတိပြတ်ပြောခဲ့သည်။ ထိုတာဝန်ယူမှုကြောင့် တပ်မတော်အရာရှိလည်း စိတ်ချမ်းသာပြီး ကျောင်းသားများလည်း ကျေနပ်သွားကြသည်။ အခြေအနေက ချက်ချင်းအေးချမ်းသွားသည်။

မအေးချမ်းသည်ကတော့ ကျွန်မ၏ဖခင်ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာတိုက် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာချုပ်က-

‘ဒါဟာ Very High Policy နော် သွားထိရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်’ ဟူသော စကားကို တွင်တွင်ပြောနေသည်။ ဝန်ကြီးကလည်း တာဝန်မယူချေ။ နီးစပ်ရာ အရာရှိ အသိုင်းအဝိုင်းတွင်-

“သူက ဘာမှီလို့ ကျောင်းသားကိစ္စမှာ သွားပြီးတာဝန်ယူရဲတာလဲ၊ ကြည့်နေ ပြုတ်တော့မယ်” ဟု တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေသည် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ညတွင်းချင်း တွေ့ခွင့်တောင်းကာ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်သည် ဦးစိန်ဝင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက ပြင်ဆင်ချက်ကို သတင်းတိုလေးတစ်ပိုဒ်အနေနှင့် ထည့်ပေးသင့်ကြောင်း၊ တာဝန်ယူလိုက်ပြီလည်းဖြစ်ကြောင်း တင်ပြပြောဆိုတော့ အလွယ်တကူပင် လက်ခံခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စသည် အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ပြီးဆုံးသွားပါသည်။

သတင်းစာတိုက်ဝိုင်းရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သော စက်မှုကျောင်းသားများသည်ပင် ယခုအချိန်တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်တွေ ဖြစ်နေလောက်ပေပြီ။ ထိုစဉ်က သူတို့ကို ပြစ်လား ခတ်လားလုပ်ရမည်ကို စိုးရိမ်

လှ၍ မိမိ၏ ရာထူးစည်းစိမ်ကို ရင်းကာ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်း တာဝန်ခံခဲ့ရသူမှာ မည်သူမည်ဝါနည်းဟု ဆိုသည်ကို သူတို့တွေ သိခဲ့ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းကာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင်တော့ နိုင်ငံတော် ကောင်စီဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးခဲ့သည့်အတွက် နိုင်ငံတော် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းထဲတွင် ပါလာပါသည်။

၁၉၈၆-၈၇ နှင့် ၈၈ ကာလများတွင် တိုင်းပြည်သည် ကြိမ်မီးအုံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အာဏာရှင်စနစ်ဆန်လာပြီး တိုင်းပြည်တိုးတက်မှုကလည်း နှေးကွေးလှပါသည်။ ဖြစ်တည်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျွန်မတို့မိသားစုသည် အခြားပြည်သူများနည်းတူ ခံစားရသည်မို့ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ထဲမှအတွေးများ၊ ခံစားချက်များသည် ဝတ္ထုတိုလေးများအဖြစ် အံ့ထွက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စာပေလုပ်သား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော၊ နောင်အခါ၌လည်း နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်ဖြစ်လာသော ကျွန်မ၏ဖခင်က တစ်ခါတစ်ရံမျှ မတားမြစ်ခဲ့ဘူးပါ။

“ဒီနေရာမှာ ဒီလို လေး ရေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းသွားမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝီလိုလေးဖြည့်လိုက်ရင် ပိုထိတာပေါ့ သမီးရဲ့”

ဟု မြှောက်၍ပင်ပေးတတ်ပါသေးသည်။

တစ်ခါကတော့ ကျွန်မသည် အတင့်ရဲပြီး “ချိုကြီးနှစ်သောင်းပုံပြင်” ဟူသော ဝတ္ထုတိုလေးကို ရေးခဲ့ပါသည်။ မြို့နယ်၊ မြို့ရွာ ကိစ္စများကို အရေးမစိုက်သော မြို့ဝန်မင်းကြီးတစ်ဦးအကြောင်း စာပြောင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်ကြီး တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာမည်ဆိုသောအခါကျမှ ရုပ်ဖျက်စုံစမ်းသောအခါ သူ့မြို့ သူ့ရွာတွင် သူ့ဦးသူဝှက်များ ပေါများလှကြောင်း သိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ စိတ်ညစ်နေစဉ် သိကြားမင်းကြီး ရောက်လာ၍ လိုရာဆု တောင်းစေသောအခါ သူ၏ မြို့ရွာထဲရှိ သူ့ဦးသူဝှက် အကုန်လုံး ခေါင်းပေါ်တွင် ချိုပေါက်နေပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ချိုပေါက်နေသူအားလုံး

ကို ထောင်ထဲဖမ်း၍ ထည့်ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ခိုးသူဝှက်များ ကင်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ဘုရင်ကြီးရောက်လာလျှင် လူကောင်း သူကောင်းများနှင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု အတိရှိနေသော မြို့ကိုတွေ့ရမည် ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အိပ်ရာ ထဲတွင်ပင် နံနက်စာ သုံးဆောင်လေ့ရှိသော မြို့ဝန်မင်းကြီးအတွက် မြို့ဝန် ကတော်ကြီးက နံနက်စာလိုက်ပို့သည်။ ထိုစဉ် မြို့ဝန်ကတော်ကြီး၏ လက်ထဲမှ နံနက်စာ ပြင်ဆင်ထားသော လင်ပန်းသည် ပြန်းခနဲ လွတ်ကျ သွားသည်။ မြို့ဝန်ကြီးက အတန်ငယ်စိတ်တိုကာ 'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိမိရဲ့' ဟု မေးသောအခါ မြို့ဝန်ကတော်ကြီးက "အောင်မယ်လေး မောင် မောင်ဘုရားရဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ' ဟု အလန့်တကြားအော်သည် ဟုဆိုကာ ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ထားပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို မဂ္ဂဇင်းတိုက် မပို့ခင် ဖေဖေက ဖတ်ကြည့်ပြီး သိပ်မကျေနပ်လှပါ။

"သမီးဟာက မြို့ဝန်ကတော်ကြီးက တုန်တုန်ရီရီနဲ့ အော်တယ်ဆိုပေ မဲ့ မြို့ဝန်ခေါင်းပေါ်မှာ ချိုပေါက်နေလို့ဆိုတာ ဖတ်တဲ့သူက သိချင်မှသိမှာ' ဟု ပြောသည်။

'သိပ်သိသာသွားရင်လည်း မကောင်းဘူးဖေဖေရဲ့'

ရေးမယ့်သာ ရေးသော်လည်း ကျွန်မက ကြောက်တော့ကြောက် တတ်ပါသည်။ ဖေဖေကတော့ ဖတ်သူ နားမလည်မှာကိုသာ စိုးရိမ်နေ ပါသည်။

"ဒီလောက်ကြီးရေးလာပြီးမှ ဘာထူးလဲ သမီးရယ်။ ဖတ်တဲ့သူ တစ်ခါ တည်း သဘောပေါက်သွားအောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းပေါ်မှာလို့ ဖြည့်လိုက်"

ထိုမျှသာမကပါ။ အိပ်ပျော်သွားသော သမီးလေးက မကြားလိုက်၍ ပြန်မေးသောအခါ 'မြို့ဝန်ကြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ဘာတွေ့လို့လဲဟင်' ဟု ထပ်ဖြည့်ခိုင်းပါသေးသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းသည် ဖေဖေ၏ စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အများသိကြသည့်အတိုင်း ထိုစဉ်က စာပေစိစစ်ရေးမှူးမှာ အတော်

လေး တင်းကျပ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း မထိခလုတ် ထိခလုတ်ရေး ထားသော ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုလေးမှာ အပယ်မခံရပါ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဘာမှ မဖြတ်မတောက် မှင်မသုတ်ဘဲ ပါလာတတ်သည်ကို ကျွန်မကိုယ် တိုင် အံ့သြမိပါသည်။

စာပေစိစစ်ရေးမှူးမှ အရာရှိကြီးကို ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက-
"ဒီစာတွေကိုဘာလို့ လွှတ်ပေးနေတာလဲ၊ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား" ဟု မေးကြည့်သောအခါ-

"သူ့သမီးရေးနေတာ ပြဿနာဖြစ်ရင် သူ့အဖေက အရင်ဆုံးဖြစ်မှာ ကုလားထိုင် အကြီးကြီးကတောင် အပြုတ်ခံနိုင်သေးရင် ကျွန်တော့် ကုလားထိုင်က သေးသေးလေးပါ။ ဘာအပြုတ်မခံနိုင်စရာရှိလဲ"

ဟု ပြန်ပြောခဲ့ကြောင်း တစ်ဆင့်ပြန်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုလေးများသည် စာပေစိစစ်ရေးမှူးမှ လွတ်ထွက်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ မသိမသာ လွှတ်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ စာပေစိတ်ဓာတ်နှင့်လွတ်ပေးနေခဲ့သော ထိုအရာရှိကြီးကိုလည်း ကျေးဇူး အထူးတင်မိပါသည်။

ထို့ပြင်... ကျွန်မ၏ဖခင်-

ကျွန်မရေးသော အနှောင့်မလွတ်၊ အသွားမလွတ် ဝတ္ထုလေးများ အတွက် စာရေးဆရာ မန်းတင်သည် နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင် ဦးထွန်းတင် ၏ ကုလားထိုင်ကြီးကို အပေါင်ထားခဲ့ရပါသည်။ ထိုကုလားထိုင်ကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်ရန်လည်း ဝန်မလေးခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။ အကြောင်း ကတော့ ဦးထွန်းတင်၏ နှလုံးသားသည် 'မန်းတင်' ဖြစ်နေသောကြောင့် ပါတည်း။ ထိုအတွက်လည်း ကျွန်မ 'မစန္ဒာ' သည် အစဉ်အမြဲ ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်နေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မစန္ဒာ

အဖေမေတ္တာ အဇ္ဈာ
မနှင်းပွေ့

အဖေမေတ္တာ အဇ္ဈာ

မနှင်းပွေ့

အလုပ်ကို အခင်တွယ်ဆုံး အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို ပြပါဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အဖေကို ပြရမည်ထင်သည်။

အဖေလောက် အလုပ်ကို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး အလေးထားသည့် လူမျိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့စဖူး။ ရုံးသွားရတာကိုပဲ အမြဲလိုလို ပျော်ရွှင် တက်ကြွနေသော အဖေရှင်သွင် ဟန်ပန်သည် ကျွန်တော် ကလေးဘဝ တုန်းကလည်း သည်အတိုင်း။ ယခုလည်း သည်အတိုင်း။ လုံးဝမပြောင်း လဲခဲ့။ အဖေတို့များ ဖျားခဲနာခဲသလို တော်ရုံတန်ရုံ ဖျားနာရင်လည်း ရုံးအဖျက်မခံ။ မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိလျှင်ပင် လုပ်စရာကိစ္စပြီး လျှင် အပြေးအလွှားသွား၍ ရုံးကို ရသလောက်တော့ တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေတို့ဌာနက ချီးမြှင့်သော ဖျတ်ရက်မရှိ ဝန်ထမ်းဆုကို အဖေအမြဲလိုလို ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေက ရိုးသားသည်။ ကြိုးစားသည်။ စာရိတ္တကောင်းသည်။ တာဝန် ကျေပွန်သည်။ လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာထားသည်။ ဘယ်ဝန်ထမ်းက ဘာ နှိုင်းခိုင်း မငြီးမငြူ လုပ်ပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေကို တစ်ရုံးလုံး က ချစ်ခင်ကြသည်။ ယုံကြည်ကြသည်။ စေတနာ ထားကြသည်။

တကယ်တော့ အဖေရာထူးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ပါ။ ရုံးတစ်ရုံး မှာ အနိမ့်ဆုံးရာထူးဖြစ်သော ရုံးအကူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အဖေ အလုပ်လုပ်သည့် စီမံရေးဌာနတွင် ရုံးအကူ လေးယောက်ရှိ သည့်အနက် အဖေက အသက်အကြီးဆုံးနှင့် လုပ်သက်အရင့်ဆုံးဖြစ် သည်။ ကျန်သုံးယောက်က ၂၀ ကျော်၊ ၃၀ တန်း လူငယ်တွေဖြစ်ကြပြီး အဖေလောက် လက်ကြောမတင်းဟု အဖေက ပြောပြသည်။

ဌာနခွဲမှူး အပျိုကြီးဒေါ်ခင်အုန်းရိတ်ဆိုလျှင် လူငယ်ရုံးအကူလေးများ ကို စိတ်တိုင်းမကျသည့်အခါတိုင်း အဖေနှင့် ခိုင်းနှိုင်းပြီး သူတို့ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသတဲ့။

“နင်တို့ဟာလေ... တစ်နေရာရာ စာပို့ခိုင်းလိုက်ရင် စူဠလိပ်ရေချ သလို ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ဘယ်တော့ခိုင်းခိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ။ နင်တို့ ဦးလေးကြွယ်ကို အတုယူစမ်းပါ။ ဦးလေးကြွယ်က နင်တို့အဖေအရွယ်၊ ဦးရီးအရွယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ထက် သွက်တယ်။ နင်တို့ထက်မြန်တယ်။ နင်တို့ကတော့ လူသာငယ်တယ်၊ အလကား ဖွတ်ကျား”ဟူသည့်စကား မျိုးလည်း ပြောလေ့ရှိသတဲ့။

အဖေသည် သူ့အလုပ်ဌာနတွင် နာမည်ကောင်းရပြီး အထက်လူကြီး သဘောကျသည့် မှန်သော်လည်း အသက် ၁၈ နှစ်မှ စလုပ်ခဲ့သော ရုံး အကူ အဆင့်သည် လုပ်သက်နှစ်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ရလည်း ရှေ့ဆက် မတက်နိုင်ခဲ့။ အကြောင်းကတော့ ၆ တန်း အထိသာ ကျောင်းနေခဲ့ဖူး သော အဖေပညာအရည်အချင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်းအဖေက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သော ကျွန်တော် ကို ပညာတတ် ဘွဲ့ရကြီးတစ်ယောက် အလွန်ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

“ငါ့သားက ဘွဲ့ရပြီး အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်ကွ” ဟူသည့် စကားသည် အဖေကြီးဝါးချက်ဖြစ်သည်။ အဖေရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် လိုအပ်သမျှ အဖေ အတတ်နိုင်ဆုံး ပံ့ပိုးဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။

လူချမ်းသာသားသမီးမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ စာအုပ်၊ ခဲတံကိစ္စ၊ ကျောင်းဝတ်စုံကိစ္စ၊ ကျောင်းရံပုံငွေကိစ္စ စသည့် ကုန်ကျမှုများ နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါမျှမျက်နှာမငယ်ခဲ့ရပေ။ ကျောင်းသွားတိုင်း သိပ်မညှဲ သော ဟင်းလျာနှင့် ထမင်းချိုင့်သာမက မုန့်ဖိုး၊ ပဲဖိုးလေးလည်း လက်ထဲ

အမြဲပါသည်မို့ ကျောင်းနေပျော်၍ ကျွန်တော် စာတော်ခဲ့ပါသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းကို ပျော်ပျော်ကြိုးတက်ချင်အောင်၊ စာတော်အောင် ကြံဆောင်သည့်နေရာမှာ အဖေနည်းတူ အမေကျေးဇူး တရားကလည်း ကြီးမားလှသည်။ ထမင်းချိုင့်ထဲ ဟင်းကောင်းထည့်ပေး နိုင်တာ၊ မုန့်ဖိုးလည်း မှန်မှန်ပေးနိုင်တာက ဈေးထိပ်မှာ အမေရောင်း သော ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ ကြာဇံသုပ်က နာမည်ရပြီး ဝင်ငွေက အဖေလခ ထက် အပုံကြီး သာနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဖေက ဆေးလိပ်မသောက် ကွမ်းမစား၊ အရက်သေစာလည်း ရှောင်၍ ရသမျှလစာ အမေလက်ထဲ အကုန်အပ်သည့်သူ။ အမေကလည်း မိန်းမပီသစွာ ခြီးခြံချွေတာရုံမက တစ်ဘက်တစ်လမ်းက စီးပွားရှာပေးနေ သူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့၏ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်တည်းရှိ သည့် အိမ်ထောင်စုလေးသည် မရှိပေမယ့် အရှားကြီးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားတွေမှာ ကျွန်တော် ဆုတက်ယူရတိုင်း အဖေက သူ့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်အကြောင်း ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြတတ်သည်။ ထိုအခါ အဖေဆရာသမားများ ကလည်း ကျွန်တော်ကို အားပေးချီးမြှောက်ကြသည်။

“သားရေ... မင်းအဘန်းမှာ မင်း ပထမရတယ်ပြောလို့ ဒုညွန့်ချုပ် က မင်းကို ဆုချလိုက်တယ်။ လာယူလှည့်”

အဖေလခ၏ တစ်လစာနီးနီး ဆုငွေကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သား အမိ သားအဖသုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူး၍ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်ရသေးသည်။

“ခွဲမျှက မင်းကို စပို့ရုပ်တစ်ထည် ပေးလိုက်တယ်။ သူ့သားအတွက် ဝယ်လာတာ၊ ဆိုက်ကသေးနေလို့တဲ့ကွာ။ အတော်ပဲ မင်း စပို့ရုပ်လိုချင် နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒေါ်ခင်ပပကလည်း မင်းဖို့ ပုဆိုးတဲ့။ မှာလည်းမှာလိုက်သေးတယ်။ စာကြိုးစားတဲ့။ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့။ ကြားလားသား”

ကျွန်တော် ၁၀ တန်းရောက်သည်နှစ်မှာတော့ အဖေကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာကောင်းများနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြံဖုံးတွင်ရှိသော ကျွန်တော်နေသည့်ကျောင်းက

အောင်ချက်မကောင်းလှပါ။ ဆရာများ၏သင်ပြချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် အားမရ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရန်ကုန်မြို့လယ်က နာမည်ကြီး ဘာသာစုံ ကျူရှင် ကျောင်းကို ကျွန်တော်တက်လိုသည်။ သင်ယူချင်သည်။ သို့သော် ကျူရှင်ခ အတွက် အဖေတို့၊ အမေတို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေလိုသဖြင့် ကျွန်တော် မပူဆာရက်ခဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို အဖေက သိနေသည်။

ကျွန်တော် တက်ချင်သော ကျူရှင်ကျောင်းက ဆရာတစ်ဦးက အဖေ ဆရာ ဌာနခွဲမှူး ဦးကျော်ကျော်နှင့် ခင်မင်သည်။ ရုံးကိုလည်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ အဖေနှင့်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိသည်တဲ့။ အဖေ က ဦးကျော်ကျော်ကိုအကူအညီအကြောင်းပြောပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်သည်။

ဦးကျော်ကျော်က ကျူရှင်ဆရာထံချက်ချင်းဖုန်းကောက်ဆက်ပေးသည်။ “ကလေးက စာတတ်တယ်ဗျာ၊ လိမ္မာရေးခြားလည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော့် ဆီက ရုံးအကူ ဦးကြွယ်ရဲ့ သားလေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ကျောင်း တက်ချင် တယ်။ ကျူရှင်ခတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ ကူညီ ပေးနိုင်မလဲလို့” စသဖြင့် ပြောသည်တဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးကျော်ကျော်၏ နှုတ်စောင်မမှု၊ ဆရာမျိုး၏ ပညာ ဒါနဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်တက်ချင်သော ကျူရှင်ကျောင်းတွင် အခကြေး ငွေ ပေးစရာမလိုဘဲ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သောအားဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း မနားမနေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့သည့်ရလဒ်အဖြစ် စာမေးပွဲတွင် ခြောက် ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် ကျွန်တော်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနှစ်တွင် အဖေတို့ရုံးရှိ အဖေအထက် အဆင့်ဆင့်က ရုံးဝန်ထမ်း အချို့၏ သားသမီးများလည်း တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြပါသည်။ အချို့ အောင်သည်၊ အချို့ကျသည်၊ အချို့က ရိုးရိုးအောင်၊ အချို့က ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာ၊ နှစ်ဘာသာ၊ သုံးဘာသာ၊ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူး မည် သူမျှ မရခဲ့။ ထို့ကြောင့် “ရုံးအကူ ဦးကြွယ်၏သားက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူး နဲ့ အောင်သည်တဲ့” ဆိုသည့် သတင်းစကားက ရုံးတွင်းမှာ ဟိုးလေး တကြိမ်လေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အဖေတို့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်က ဆက်သွယ်ထောက်ခံပေး

သဖြင့် မြန်မာလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပိုင် ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု၏ အထောက်အပံ့ကိုလည်း ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ကျွန်တော် လုံးဝမမျှော်လင့်ရဲခဲ့သော ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုလည်း ကျွန်တော် တက်ခွင့်ပြန်သည်။

အဖေရုံးကပြုလုပ်သော ပညာရည်ချွန် သားသမီးများ ဆုချီးမြှင့်ပွဲ မှ ရရှိသည့် ဆုငွေကို အမေက ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းနိုးရာရာ အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင် ဝယ်သည့် နေရာတွင် သုံးစေ သည်။ နိုင်ငံခြားမှပြန်လာသော အဖေဆရာ အရာရှိငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အတွက် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကိုလည်း ဆုချခဲ့သဖြင့် ဆေး ကျောင်း စတက်သည့်နေ့က ရှိုးနှင့်မိုးနှင့် အိမ်မှထွက်သွားသော ကျွန်တော့်ကို အဖေတို့၊ အမေတို့က မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် ပြီးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ယနေ့အထိ မမေ့နိုင်သေး။

နောက်ထပ် ကံကောင်းသည့်အချက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့နေ ထိုင်သော မြို့သစ်မြေကွက်တွေက ဈေးတွေတစ်ရပ်ရပ် တက်လာခြင်းဖြစ် သည်။ သည်မြေကွက်ကလည်း အဖေဝန်ထမ်းလုပ်သက်အရ ဌာနဆိုင် ရာမှ ချပေးသော မြေကွက်ဖြစ်သည်။ မြေကွက်ရခါစက နေမည့်သူပင် မရှိ။ နောက်တော့ အစိုးရက ဈေးငွေများထုတ်ပေးပြီး အိမ်ဆောက်ခိုင်း တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုပိုင် သစ်သားအိမ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့ လေသည်။ မြေတန်ဖိုးတက်လာတော့ အဖေ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။

“ငါတို့သားကို ပညာအမွေတင်မကဘူး။ ဥစ္စာအမွေလည်း ပေးနိုင် ပြီပေါ့ မအေးရယ်”

ဟုဆိုကာ ဖေဖေ ပီတိတွေ ပွားနေခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ရုံး၊ သူ့ဆရာသမားများနှင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရ ကိုပါ ကျေးဇူးတွေတင်ပြီးရင်းတင်ကာ အလုပ်တွေကို ဖိလုပ်သည်။ ပို ကြိုးစားသည်။ ပိုတာဝန်ကျေပြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်ကို အခင် တွယ်ဆုံး အစိုးရဝန်ထမ်းကို ပြုပါဆိုလျှင် အဖေကို ပြရမည်ထင်သည်ဟူ သော စကားကို ကျွန်တော်ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးကျောင်းသားဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ အဖေမျက်နှာပွင့်ခဲ့ပေမယ့် ရုံးအကူဖြစ်သောအဖေကြောင့် ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် မျက်နှာမပွင့်ဖြစ်ရသည်ကိုတော့ အဖေသိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တတိယနှစ်အရောက်တွင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားဝယ် မထင်မှတ်ဘဲ အချစ်ညောက်လေးတစ်ညောက် ပေါက်လာခဲ့သည်။ ခပ်အေးအေးနေပြီး ကျောင်းစာတစ်ခုတည်းကို အာရုံထားသော ကျွန်တော့်ကို အတန်းတူမိန်းကလေးတွေက ခင်မင်ကြသည်။ အပေါင်းအသင်း လုပ်လိုကြသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြသည်။ ထိုမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများထဲမှ ချိုမြမြ အပြုံးပိုင်ရှင် 'ရတီနွယ်' ဆိုသူလေးကတော့ အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အပြုံးလေးဖြင့် ပုတ်နှိုးခဲ့သည်။

သူ နားမလည်သော စာများကို ရှင်းပြရင်း သူ့အိမ်မှ တကူးတက ယူလာကျွေးသော မုန့်များကိုစားရင်း သူ့အပြုံးလှလှကို မသိမသာ ငေးမောရင်း ကျွန်တော် ရင်တွေ့ခန့်ခဲ့သည်။

အခြေအနေပေးသည့် တစ်နေ့တွင် သူ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်းအနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း လေးငါးခြောက်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးမှာပါ"ဟုလည်း ပြောသည်။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း စာရင်းမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါသည့်သဘောပေါ့လေ။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် သူ့အိမ်ကို သူငယ်ချင်း လေးငါးခြောက်ယောက်လောက်ပဲ ရောက်လာကြသည်။ ထူးခြားသည်က ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ အားလုံးက မိန်းကလေးတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

ရွှေဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး ဆွဲထားသည့် သူ့မိခင်က ကျွန်တော့်ကို ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ မသိမသာ အကဲခတ်သည်ဟုလည်း ကျွန်တော်ခံစားရသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ သူ့မိခင်က ကျွန်တော့်အနားကို လာထိုင်

သည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တီးခေါက်မေးမြန်း စူးစမ်းသည်။

“မိဘများက ဘာအလုပ်များ လုပ်ကိုင်သလဲ”

ဟူသည့် မေးခွန်းကိုတော့ ညာမပြောတတ်သော ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေခဲ့သည်။

“ရုံးအကူ ဟုတ်လား”

ဟူသော အလန့်တကြား အာမေဍိတ်အသံနှင့်အတူ ကွက်ခနဲပျက်သွားသော သူ့မိခင်၏မျက်နှာက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့မိခင်က အံ့ဩတင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အပါးမှ ရုတ်ခနဲထသွားလေသည်။ ရှက်အမ်းအမ်း၊ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကျန်ရစ်သူက ကျွန်တော်။

ထိုနေ့က ရတီနွယ်တို့အိမ်မှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ အဖေက-

“ဟော. . . သားပြန်လာပြီလား”

ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားကိုပင် မကြားဟန်ပြု၍ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တန်းဝင်ကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ရိုင်းပြသွားသော ကျွန်တော့်အပြုအမူအတွက် အဖေကိုတောင်းပန်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး နောက်တော့ အဖေကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုသဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ၍ အိပ်နေလိုက်သည်။

ထိုနေ့မှစပြီး နောက်ပိုင်း ရတီနွယ်၏ ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံရေးသည်လည်း သိသိသာသာ ကျဲပါးသွားခဲ့သည်။ ယခင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက်လည်း မရှိတော့။ စာမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့သလို မုန့်ပဲသရေစာများလည်း ယူလာမကျွေးတော့ပေ။ ခါတိုင်းလို ချိုမြမြ အပြုံးလေးပြီးပြဖို့ပင် တွန့်တိုနေတော့သည်။

အခြေနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲက အချစ်ညောက်ကလေးက အပင်ဖြစ်ခွင့်ပင် မရလိုက်။

နောက်ဆုံးတော့ ရတီနွယ်ကို မေ့ပစ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို ကျောင်းစာတစ်ခုတည်းမှာ ပြန်လည်စုစည်းမြှုပ်နှံရပြန်သည်။ ထိုနှစ်

အကုန်မှာ ရတီနွယ်က သူထက် အသက် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြီးသော နိုင်ငံခြား သင်္ဘောအရာရှိတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ လက်ထပ်ပြီးလျှင်လည်း ကျောင်းဆက်တက်မည်ဟူသော သတင်းစကား ကြားရပေမယ့် တကယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ရတီနွယ် ကျောင်းကိုခြေဦးမလှည့်တော့ပေ။

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ မဆုံရမည့်တူတူ အနေဝေးသွားတာက မှ စိတ်သက်သာဦးမည်ဟု တွေး၍ ဖြေသာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်သွားသည်။ ချစ်ရမှာကိုလည်း ကြောက်သွားသည်။ နှလုံးသားတံခါးကိုလည်း ယာယီအားဖြင့် သော့ခတ် ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော့်နှလုံးသား ပွင့်ဟသွားရပြန်သည့်အချိန်က တော့ ကျွန်တော် ဆရာဝန် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် ပညာရေး ဖောင်ဒေးရှင်းပိုင်ရှင် တည်ထောင်ထားသော ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ရခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းလေးကလည်း အတန် အသင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ယခုတစ်ခါ စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်မိသူက စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာမလေး သက်ထား။ သူလည်းပဲ ချစ်စရာအပြုံး လှလှလေး ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင်ဖြစ်သည်။

ခဲမှန်ဖူးသော စာသင်္ဃာလို့ သူ့ကိုချစ်ခွင့်ပန်ဖို့အရေးကျတော့ ကျွန်တော် မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။ အရင်တစ်ခါလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံရအောင် ကျွန်တော်သည် သူ့ရဲဘောနည်းစွာဖြင့် အဖေ့ကို အငြိမ်းစားယူခိုင်းသည်။

“ဘာ... အဖေက ပင်စင်ယူရမယ် ဟုတ်လား။ ဟာ... မဟုတ် တာကွာ။ အဖေက အခုမှ ၅၇ နှစ်ရှိသေးတာကွာ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ နောက် သုံးနှစ်ကျန်သေးတယ် သားရ”

“ဘယ်နှနှစ်ကျန်ကျန်ပေါ့အဖေရယ်၊ အဖေ ကျွန်တော်တို့ကိုလုပ်ကျွေး လာတာ အနှစ် ၃၀ မကတော့ဘူးလေ။ အခု ကျွန်တော် ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ပြီ၊ အလုပ်လည်းရပြီ၊ ဆေးခန်းလည်း လူသိလာပြီ၊ အဖေ့ကို တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖေ နားပါတော့လို့ ပြောတာပါ”

အဖေက ခေါင်းခါသည်။

“အဖေ့ကို တစ်လှည့်ပြန်လုပ်ကျွေးချင်တယ်ကြားလို့ ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက အလုပ်လုပ်နိုင်သေးတယ်ကွာ။ လုပ်လည်း လုပ်ချင်သေးတယ်။ လူက အကောင်းကြီးဟာကို၊ မနားချင်သေးပါဘူး ကွာ၊ ကြိုကြီးစည်ရာ”

“အဖေကလည်း ခက်လိုက်တာဗျာ၊ အဖေလုပ်ရတဲ့အလုပ်နဲ့ အဖေ ရတဲ့ လခနဲ့ မကာမိလို့ ပြောနေရတာဗျ”

“ဟ... ကောင်ရ၊ အဖေ အလုပ်စဝင်တော့ လခ ဘယ်လောက်ရ တယ် မှတ်လဲ။ တစ်ရာဗျ။ တစ်ရာ။ နှစ်တိုးက တစ်နှစ်မှ နှစ်ကျပ်၊ တစ်ရာ တစ်ဆယ်မှာ ဘားဆုံးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငါလုပ်လာတာ။ အခု လစာလည်းတိုး၊ ရှားပါးစရိတ်နဲ့ပေါင်းရင် တစ်လရှစ်သောင်းနီးနီးလောက် ရနေတာ နည်းလားကွ”

“အဖေ့လစာထက် မနည်းတဲ့ငွေနဲ့ ကျွန်တော် အဖေ့ကို လစဉ်ကန် တော့ပါမယ်။ အဖေ အလုပ်ကနားပါ အဖေရယ်”

“ရုံးမှာက အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ မောင်စောတို့ သန်းဝေတို့က သိပ် နမောနဲ့နဲ့နိုင်တဲ့ကောင်တွေ။ အလုပ်ကို သူတို့နဲ့ပြစ်ထားလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဖေရယ်၊ စကားရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ငါးကန်းသေ ရင် ငါးစွေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေကို အဖေစိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး”

“ငါ အသက် ၆၀ ထိတော့ အလုပ်လုပ်ပါရစေကွာ”

“မထူးပါဘူး အဖေရယ်၊ အခုပဲ နားလိုက်ပါ”

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် အချီအချ ဆွေးနွေးငြင်း ခုံကြသည်မှာ ည သန်းခေါင်တိုင်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ အဖေက တော့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဖြစ်ကတည်းက အဖေက သူ့အသုပ်ဆိုင်ကို သူ တူမအား လွှဲပြောင်းပေးပြီးဖြစ်၍ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှလည်း ပြော စရာ မလိုတော့။

အဖေနှင့်သာ ပြောဆိုရင်းနှင့် နောက်ဆုံးတော့ အဖေ တစ်စုံတစ်ခု

ကို တွေးမိပြီး သဘောပေါက်သွားသည့်အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ကျွန်တော့်ကို လက်လျှော့အားပေးခဲ့သည်။

“အေးလေ... ဒါဆိုလည်း နားပါမယ်ကွာ” ဟု သက်ပြင်းရှည်ကြီး နှင့် အတူပြောရင်း ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။

အဖေ အငြိမ်းစားယူပြီး မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် သက်ထားကို ချစ်ခွင့်ပန်သည်။ သက်ထားကလည်း ကျွန်တော့်အချစ်ကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ လက်ခံသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ့မိဘများနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံစဉ် ကျွန်တော့်မိဘ အလုပ်အကိုင်မေးတော့ “အငြိမ်းစား” ဟုကျွန်တော် မတွန့်မဆုတ်ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။ “ဘာအငြိမ်းစားလဲ” ဆိုသည့် အထိ ကတော့ မမေးသင့်သည့် စကားမို့လားမသိ မေးလည်းမမေးသလို ဖြေလည်း မဖြေခဲ့ရပေ။ သည်တစ်ခါမှာတော့ ချစ်သူ၏ အပြုံးလှလှကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ကြည်နူးမဆုံးဝမ်းသာမဆုံး ပြုံးပျော်မဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် မရွှင်နိုင်သူက အဖေ။ ပင်စင်ယူပြီးကတည်းက အဖေ နေမကောင်းဖြစ်သည်။ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်နှင့် လူလည်းတော်တော် ပိန်သွားသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးရုံခေါ်၍ အထွေထွေ ဆေးစစ်ကြည့်တော့လည်း ဘာရောဂါမျှ မည်မည်ရရမတွေ့။ အဖေ မရွှင်မပျံ့နှင့် လေးလေးလံလံဖြစ်နေတာကို မြင်ပြန်တော့ အဖေကို နေကောင်းသည်ဟု ဆို၍မရနိုင်။

“အဖေနဲ့အမေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဘုရားဖူးခရီး ထွက်မလား၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးမယ်လေ” ဟု တိုက်တွန်းတော့လည်း ခေါင်းခါသည်။

တစ်ညနေ ကျွန်တော် ဆေးခန်းမှအပြန် အဖေတို့အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ကုတင်မှာလှဲနေသည့် အဖေကို ထိုးနေကျ အားဆေးထိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် အဖေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မျက်လုံးလေးမှေးစင်း၍ ငေးကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ငါ့သား... အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အဖေ”

“စိတ်ကော ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပျော်ကော ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“အေး... အေး... ကောင်းတယ်၊ အလုပ်လုပ်တာ ပျော်မှကွာ၊ မင်း အလုပ်ထဲမှာ ပျော်တယ်ဆိုလို့ အဖေဝမ်းသာတယ်” ထိုစကားကို ပြောပြီးနောက် အဖေမျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင်လေး ဖြစ်လာသည်။

“ဒီမယ်... သား၊ အဖေကို ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ကြားလား၊ အဖေဖြစ်နေတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ပင်စင်စား အဘိုးကြီးတွေ ပင်စင်ယူခါစမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ရောဂါ။ အလုပ်မလုပ်ရလို့ ဖြစ်တဲ့ ပင်စင်နာကွ။ နောက်နည်းနည်း အသားကျသွားရင် သူ့အလိုလို ကောင်းသွားမှာ”

“အို... အဖေကပဲ ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်နေပြန်သည်ကော။ မစိုးရိမ်ဖို့ ပြောနေပြန်သည်ကော။ မပူပန်ဖို့ အားပေးနေပြန်သည်ကော။

အဖေလက်ဖျံသွေးကြောထဲ ဆေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးသွင်းရင်း ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း၍ စိတ်ထိခိုက်လာသည်။

တကယ်တော့ အဖေ အခုလိုနေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်တော့် ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အတ္တကြောင့် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် စေတနာ အယောင်ပြ၍ အဖေကို ဝေဒနာပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် အဖေပျော်ရွှင်မှုကို ကျွန်တော်ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

နောင်တစိတ်တွေ ရင်ထဲမှာပြည့်သိပ်လာပြီး ကျွန်တော့်အမြင်တွေ မှန်ဝါးလာသည်။ မျက်လုံးအိမ်ဝယ်စုလာသော မျက်ရည်များကိုတော့ ဖိတ်ကျမလာခင် ကျွန်တော် မျက်တောင်ခတ်၍ အသာသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

အဖေကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် လုံးဝ အပြစ်မမြင်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်ရင်း ဆက်ပြောနေသေးသည်။

“တောက်... အဖေကိုယ်၌ ကျွန်တော့တာပါတာပါကွာ... ”တဲ့

မနွှင်းဖွေး

ကျွန်တော့်အဖေ ဖိုးကျော့

ကျွန်တော့်အဖေ

ဖိုးကျော့

ရွှေပြည်သာစာပေမှ ၂၀၁၂ ခု မတ်လတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော အဲဒါ ငါ့အဖေနှင့် မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများစာအုပ်တွင် အဖေမေတ္တာ၊ အမေ မေတ္တာအကြောင်း မိမိ နှစ်ပုဒ်ရေးပြီးပြီ။ ယခုတစ်ခါလည်း စာမူတောင်း သူ “ဆရာပြည်ပန်းမိုး”က အဖေမေတ္တာအကြောင်းပဲ ရေးပေးပါဦးဆို တော့ ကျွန်တော့်အပေါ် အဖေဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်က လည်း အဖေကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ရေးပြီးပြီမို့ ယခုတော့ အဖေ သည် အမေတို့အပေါ်တွင် တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပီတောက်ဆို ပီတောက် မေတ္တာထားခဲ့ပုံ၊ အချစ်ကြီးပုံကို ရေးပြပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဇာတ်လမ်းက ယခု တိပိမှာပြသလေ့ရှိသော ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းနှင့် အတော်တူသည်။ ကျွန်တော် ၁၃ နှစ်သား ရွာကျောင်းတွင် ကိုရင်(သာမဏေ)ဘဝနှင့် နေနေစဉ် တစ်နေ့၌ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်းစဉ် ကမ်းခေါ်သော အရပ်မှ မေးစမ်းပြီး သူ့အဖေရှိရာ ရမ်းငြိကျွန်းက မိမိ တို့ရွာ ချောင်းဝကို လူကြုံနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့အသက်က ၁၆နှစ်၊ သူ့နာမည်က မောင်ဘစောဖြူ၊ အဖေနာမည်က ဦးဘောက်ဖြူ။

ကိုဘစောဖြူ ရွာကိုရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့မှာ အမေ ဒေါ်ချက်ကောင်းမ အပြင် နောက် ဒေါ်ဦးမဖြူ မည်သော အမေလေး တစ်ယောက် ရှိသေးကြောင်း သိရတော့၏။ ကိုဘစောဖြူသည် သူ့အမေ မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း သူ့အဖေဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ တော့၏။

ထိုအချိန်၌ အဖေတွင် သားကြီးနှစ်ယောက်၊ သားငယ်ငါးယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် အားလုံး သားသမီးခုနစ်ယောက်ပင် ရှိနေပြီ။ ထိုအချိန် ကျမှ ကျွန်းစဉ်ကမ်းဘက်တွင် အမေလေးနှင့်ရခဲ့သော သား ကိုဘစော ဖြူက ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းယဉ်က ၁၇ နှစ်၊ အစ်ကိုသစ် ယခုမှပေါ်လာသူ အမေလေးသား ကိုဘစောဖြူက ၁၆ နှစ်၊ ကိုစောယဉ်က ၁၅ နှစ်၊ မိမိက ၁၃ နှစ်၊ မိမိအောက် မောင်ဖိုးဆင် (အိမ်ခေါ်နာမည် မောင်မဲ)က ၁၁ နှစ်၊ မောင်ဖိုးသွယ်က ၉ နှစ်၊ ညီမ မအုံးမြက ၇ နှစ်၊ မောင်ဖိုးအေးက ၅ နှစ်၊ အမေ အဖေတို့တွင် သားသမီး ခုနစ်ယောက်ရှိ၏။ အားလုံး နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ် ဖြစ်ကြ၏။ ယခု အမေလေးသား ကိုဘစောဖြူ ရောက်လာတော့ အဖေတွင် သားခုနစ် ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ပေါင်း ရှစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။

အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းယဉ်နှင့် အစ်ကိုလေး ကိုဘစောဖြူတို့ တစ်နှစ် ကြီး တစ်နှစ်ငယ်ဟု ဆိုရသော်လည်း သက္ကရာဇ် ခြားသွား၍သာ။ အမှန် က သူတို့နှစ်ယောက်သည် လကြီးလငယ်သာ ဖြစ်ကြ၏။ ဤသို့ ဘာ ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင်-

အဖေအကြောင်း၊ အမေအကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးသားရာ၌ အဖေသည် ပဉ္စင်းလူထွက် စာဖတ်တတ်၊ ဆေးဆရာဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဖေသည် ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ အဖိုးလေး ဖြစ်သော ကျေးတောတပ်ရွာ ဆရာတော်ဆီတွင် ရှင်သာမဏေဘဝနှင့် သွားနေ၏။ သူဦးလေးဆီတွင် ရှင်သာမဏေဘဝမှ ပဉ္စင်းခံသည်။ ထိုမှ စာသင်ရန် မန္တလေးတက်သွားသည်။ ထိုမှ ပခုက္ကူရောက်သည်။ တဖန် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မိမိရွာ ချောင်းဝကို ရောက်လာပြီး လူထွက်သည်။

ပဉ္စင်းလူထွက် အဖေသည် အဘိုး သူကြီး၏ သားအကြီးဆုံးဖြစ် သည်။ ပဉ္စင်းကလူထွက်ပြီး မိဘလယ်ကို မလုပ်၊ ဆေးဆရာလုပ်သည်။ ကျေးတစ်ရာ ပိုးခေါင်းပေါင်း သံတွဲလုံချည် ပိုးပုဆိုးတရွှမ်းရွှမ်းနှင့် မိမိရွာ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ၌ ဆေးလည်ကုသည်။ အချို့ကမူ ပဉ္စင်းလူထွက် ယောင်ခြောက်ဆယ်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ မိမိရွာသူ အမေနှင့်အိမ်ထောင် ကျသည်။ အမေကလည်း ရေနံတောင်ရွာ သူကြီးသမီးပင်။ မိမိရွာ

ချောင်းဝသို့ အမေတို့သမီးအမိနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်မှာ အမေ ၏ အမေ အဘွားသည် ဆိုးသွမ်းသော အမေ၏ အဖေကို မပေါင်းလို တော့သဖြင့် မိဘရှိရာ ကုလားပါရွာသို့ ပြေးလာသည်။ အမေတို့ အမေမှာ ကုလားပါရွာ၌ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ဖြစ်သဖြင့် ရေနံတောင်သူကြီးအမေ၏ အဖေက အကြိမ်ကြိမ် လာခေါ်သော်လည်း ဆိုးသွမ်းသောခင်ပွန်းကို မပေါင်းလိုတော့သဖြင့် လိုက်မသွားပေ။ အမေ၏ အဖေ ရေနံတောင် သူကြီးကလည်း ဆွေမျိုးအုပ်ကြောင့် ကုလားပါရောက်နေသော အမေ အမေကို အတင်းအကျပ်လာပြီး ဆွဲမခေါ်ရဲ။ နောက်တော့ အမေအဖေ သေဆုံးသွားသည်။ ထိုအခါ အရွယ်ရှိသေးသူ အမေအမေက မိမိတို့ရွာ ချောင်းဝသားနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး အမေပါ ချောင်းဝရွာကို ရောက်လာ သည်။ ထိုအခါ ပဉ္စင်းလူထွက် အဖေဆေးဆရာနှင့် တွေ့ပြီးညားကြ၏။

အမေနှင့်ညားသော အဖေသည် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာသော် လည်း မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း လယ်ယာကိုင်ကျွန်းကို မလုပ်။ ဆေး ဆရာသာ လုပ်နေသည်။ နောက်တော့ ဆေးကလည်းလိုက်လာ၏။ အဖေကုသူတိုင်း အဖိတ်အစဉ် မရှိသဖြင့် နာမည်ရလာသည်။ ဟိုရွာက လာခေါ် သည်ရွာကလာခေါ်နှင့် တကယ့်ဆေးဆရာကြီး ဖြစ်လာ၏။ တခြား ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ဆေးဆရာများ ကုသ၍ မပျောက်နိုင်သော ရောဂါ ကို အဖေကုလျှင် ပျောက်၏။ ဆေးကျမ်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း နုရသုခ၊ နုရမာလာ စသည် ဆေးကျမ်းများကို အဖေကား အလွတ်ပင်ရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် ဆရာများကပင် နာတာရှည်ဖြစ်နေသော လူ မမာ တစ်ယောက်ကို ဆေးကျမ်းနှင့်ညှိပြီး ကြံကြ၊ ဖန်ကြ၊ ကုသကြမည် ဆိုလျှင် အဖေကို မိသူမရှိ။ ထို့ကြောင့် အဖေကို ပတ်ဝန်းကျင် ဆေးဆရာ များကပင် ချီးကျူးကြသည်။

သည်လိုနှင့် အစ်ကိုကြီးကို ကိုယ်ဝန်ရစ သုံးလေးလမှာ အဖေသည် ရွာစဉ်ဆေးလျှောက်ကုရင်း မိမိတို့ ရမ်းဗြီကျွန်းတွင်မက ကျွန်းစဉ်ဘက် ကပင် လာပင့်ကြသဖြင့် ကျွန်းစဉ်ဘက် ဆေးကု၍ ရောက်သွားသည်။ ထိုသို့ ရောက်သွားရင်းက သူဦးလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ထိုင်နေသော ကျေးတောတပ်ရွာ၊ သူ သာမဏေဘဝနှင့်နေခဲ့သော ရွာကိုရောက်သွား

သည်။ ထိုရွာတွင်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများတွင်လည်းကောင်း ဆေးလိုက်ကုရင်း ကျေးတောတပ်ရွာသူမ ရှေးကဖော်ပြခဲ့သော ကိုဘ စောဖြူအမေဖြစ်လာမည့် ဒေါ်ဦးမဖြူနှင့် ညားသည်။

အမှန်က သာမဏေဘဝ၊ ပဉ္စင်းဘဝတွင် ထိုရွာရှိ ဦးလေးဘုန်းကြီး ဆီ နေခဲ့တုန်းကပင် မျက်စိကျနေခဲ့ပုံရ၏။ ကျေးတောတပ်ရွာသူ ဒေါ်ဦးမဖြူ ကလည်း ဆေးဆရာဟူသော ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကျေးတပ်ရာခေါင်းပေါင်း၊ သံတွဲပိုးလုံချည် တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနှင့် ရောက်လာ သော ပဉ္စင်းလူထွက် ဆေးဆရာ ကိုဘောက်ဖြူကို အဖေလိုပင် ယခင်က သံယောဇဉ်ရှိခဲ့၍ ယူလိုက်ပုံရ၏။

ဒေါ်ဦးမဖြူမှာ မိဘချမ်းသာသလို ရုပ်လည်းချော၊ ရွာပန်းတောင်ကိုင် ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်အမေလည်း ရုပ်ချောသူ သူကြီးသမီး ရွာပန်းတောင် ကိုင် ကွမ်းတောင်ကိုင်ပင်။ သို့သော် ဒေါ်ဦးမဖြူတို့လောက်တော့ အမေ တို့က ချမ်းသာသူ မဟုတ်။ ဒေါ်ဦးမဖြူ မိဘတို့ကမူ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ကျေးရေ တက် ရွာမျက်နှာဖုံးဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်ဦးမဖြူ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဒေါ်ဦးမဖြူကို အဖေကလည်း သူတွင် မိမိရွာချောင်းဝ၌ မယားကြီးရှိကြောင်း ပြောပုံမရ။ လူပျိုဟန်ဆောင်ကာ ဒေါ်ဦးမဖြူကို ယူလိုက်ပုံရ၏။ အဖေဆို သူကား တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့ဆိုမလား၊ အဖေ မိမိရွာအမေဆီ မပြန် တော့။ တွေ့၍ သူကြိုက်သော မိန်းမတွေကို တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပိတောက်ဆို ပိတောက်ဟု ပြော၍များ ယူလိုက်သလား မသိပေ။

အမေမှာ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရင့်လာပြီ။ ဆေးကုသွားသော အဖေက လည်း ပေါ်မလား။ သည်ကြားထဲ အမေက စိတ္တဇကြောင့်လား၊ ဘာ ကြောင့်လားတော့ မသိ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖောရောင်လာ သည်။ ထိုအခါ အဖေ့သတင်းကို စုံစမ်းရ၏။ ဆေးသွားကုရင်း ယခင်က သူနေဖူးသော ကျေးတောတပ်ရွာတွင် မိန်းမရနေပြီဟုသာ သတင်း စကား ကြားရတော့သည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ ဖောရောင်နေသော ကိုယ် ခန္ဓာကို ပတ်ဝန်းကျင် ဆေးဆရာများနှင့်လည်း ကုသ၍ မပျောက်သော အခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သမားတော်ကြီးဆီကို အခေါ်လွှတ်ရသည်။

ထိုကျေးတောတပ်ရွာသူ မိန်းမကို ပေါင်းသင်းနေမည်ဆိုလျှင်လည်း

ပေါင်းသင်းနေပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ မိမိ၏ ရောဂါကိုသာ လာရောက် ကုသပေးပါ။ မိမိရောဂါပျောက်လျှင် ကျေးတောရပ်ရွာသူဆီ ပြန်လွှတ်ပါ မည်ဟု ကတိပေးပါသည်ဟု ပြောခိုင်း၊ ခေါ်ရန် မတ်တော်မောင်နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသော ကိုထွန်းအောင်ဖြူနှင့် ကိုထွန်းညိုဦးတို့ကို အခေါ်လွှတ်ရ၏။

သို့သော် ကျွန်းစဉ်ကမ်းကို ရမ်းငြိကျွန်းကသွားမည်ဆိုလျှင် လှေတစ် တန်၊ ကုန်းတစ်တန်နှင့် သွားရမည်။ လမ်းခရီးတွင် အနည်းဆုံး နှစ်ည သုံးညအိပ် ကြာမည့်အပြင် ထိုခေတ်က လမ်းခရီးတွင် ဓားပြတို့လည်း ထူပြောသည်။ စစ်တွေဘက်ကို စပါးရောင်းပြန် လှေတွေကိုလည်း မကြာ ခဏ ဓားပြတိုက်သည်။

ဤထက်ခက်ခဲသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဆေးဆရာ ဦးဘောက်ဖြူ တွင် မိမိရွာ၌ သားကြီးမယားကြီး ရှိသည်။ ယခုအခါ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ရောဂါလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် လာရောက်ခေါ်ကြသည်ဟုသိလျှင် ကျေး တောတပ်ရွာ ရွာသားများဆီတွင် ဦးဘောက်ဖြူရော လာခေါ်သူပါ အသတ်ခံရလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ မသွားရဲပါဟု အမေ၏ မောင် နှစ်ယောက်က အမေ့ကို ပြောကြသည်။ ထိုအခါ အမေက-

“နင်တို့သွားကြရမှာက ဆေးသမား လာပင့်သူအဖြစ် သွားကြ၊ ချောင်းဝရွာက ဆိုတာလည်း မပြောနဲ့၊ ရမ်းငြိကျွန်းက လူနာ အရေးကြီး နေလို့ လာပင့်တဲ့သဘောပြော၊ ပြီးတော့ သူနဲ့တွေ့မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြ”

ဟု အမေက ပြောသည်။

ထိုအခါ အဖေ့ညီ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့် ညီအရင်းတစ်ယောက်က အမေ့ကိုလည်း သနားကြရာ-

“မရိုး အကြံကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားပါ့မယ်”ဆိုပြီး ကျွန်း စဉ်က အဖေ့ကို ခေါ်ရန် သွားကြသည်။

ကျေးတော်တပ်ရွာကိုရောက်တော့-

“ဆေးဆရာ ဦးဘောက်ဖြူအိမ် ဘယ်အိမ်ပါလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရမ်းငြိ က ဆေးဆရာပင့်ဖို့ လာကြသူတွေပါ”

ဟု ပြောတော့ ဆေးဆရာအိမ်ကို ရွာသားတစ်ယောက်က လိုက်ပြ

သည်။ ဆေးဆရာကို အိမ်မှာမတွေ့။ ဆေးဆရာက ရွာရိုးကိုးပေါက် ရှောက်ပြီး လူစုရာတွင် အာဝေါပန်းနေသည်။

ထိုအခါ ဆရာကတော်က ဒေါ်ဦးမဖြူကို ကိုထွန်းအောင်ဖြူနှင့် ကိုထွန်းညိုဦးတို့က ဆေးဆရာ လာပင့်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်ကို ဒေါ်ဦးမဖြူက ရှာဖွေအခေါ်လွှတ်သည်။ ဆေးဆရာ ပေါက်ချလာ၏။ အိမ်ပေါ်တွင် ညီနှစ်ယောက်ကို တွေ့သော အခါ ဆေးဆရာ အံ့သြသွားသည်။ သို့သော် ညီနှစ်ယောက်ကလည်း သူမရိုး (ကျွန်တော့်အမေ)မှာလိုက်သလို-

“ဆရာခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ဆရာကို လာပင့်ကြတာပါ”

ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ ဆေးဆရာကလည်း သဘော ပေါက်ပြီး သူ့အဖေ သေ၍လား၊ သူ့အမေ သေ၍လား၊ သူ့မိန်းမများ သူ့သတင်းကိုကြား၍ အခေါ်လွှတ်လိုက်သလားဟု တွေးပြီး-

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားတို့က ရမ်းငြိကျွန်းကတောင် လာကြတာဆို တော့ ခဏနားကြဦး၊ ပြီးတော့ လူနာရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း မေးရဦး မယ်။ လူနာ အခြေအနေ ဖြစ်ပျက်ပုံသိမှ ကျုပ်ကလည်း သင့်တော်တဲ့ ဆေးယူသွားရမှာ။ ဒီနေ့ ဒီရေကလည်း ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီတက်မယ်ဆို တော့ ဒီညနေ ကျုပ်အိမ်မှာ ညနေစာစားကြ၊ စားသောက်ပြီး ည ရှစ်နာ ရီ ကိုးနာရီလောက်မှသွားကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ လှေတော့ပါပါတယ်နော်”

“ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကဲ... အဲဒီတော့ ခု ရေရိုးချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့။ ခု ကျုပ်နဲ့ ရေချိုးရအောင် ရေကန်ကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဟု ဆေးဆရာက ညီနှစ်ယောက်ကို သူ့မိန်းမရှေ့၌ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောပြီး ရေအိုးတစ်လုံးကိုဆွဲကာ ညီနှစ်ယောက်ကို ကန်သို့ခေါ်လာသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်မှထိုင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးပြောကြရသည်။

သူတို့သုံးယောက် ရေချိုးပြီး ပြန်လာကြတော့ ဆရာကတော်က ဧည့်သည်အတွက်ရော၊ အိမ်သားတွေအတွက်ပါ ထမင်းဟင်း ချက်ပြီးပြီ။ သည်လိုနှင့် ညနေစာစားပြီး ည ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီခန့်တွင် ရေသင့်၊ လေ သင့်လည်း ဖြစ်သဖြင့် ဆေးဆရာကလည်း ဆေးအိတ်လွယ်ပြီး လူနာလာ

ပင့်သူတွေနှင့်အတူထလိုက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကတော် ဒေါ်ဦးမ ဖြူမှာလည်း ကိုယ်ဝန်သုံးလေးလနှင့်ကျေးတောတပ်ရွာတွင် ကျန်နေခဲ့၏။

အဖေ အမေဆီရောက်လာတော့ အမေကို ဆေးကုရသည်။ ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် အမေကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဖောရောဂါ ပျောက်သွား၏။ ကျေးတောတပ်ရွာသူမဆီကို ရှင်ပြန်ချင်ပြန်၊ ကျွန်မရောဂါလည်းပျောက် ပြီပြောတော့ အဖေက ကလေးကလည်း မွေးခါနီးမို့ ကလေးမျက်နှာ မြင်ပြီးမှလို့ ပြောကာ ဘာလိုလိုညာလိုလိုလုပ်နေရင်း အစ်ကိုကြီးကို အမေ က မွေးသည်။ ထိုအခါ သားကြီး၏မျက်နှာကိုမြင်ရ၍လား၊ တစ်ယောက် ဆိုတစ်ယောက်၊ ပိတောက်ဆို ပိတောက် အဖေက မပြန်တော့။

သည်လိုနှင့် အမေဆီတွင် နေနေပြန်ရော၊ အစ်ကိုလတ်ကို မွေး၊ ကျွန်တော့်ကိုမွေး၊ နောက် ညီတွေနှင့် ညီမကိုမွေး၊ သားသမီး ခုနစ် ယောက် ရသည်အထိ အမေဆီက အဖေ မခွာပြန်တော့။ ဆေးကုသွား ရင်း ပေါ်မလာသော အမေလေးက စုံစမ်းသည်။ နောက်တော့ မိမိရွာ က မယားကြီးနှင့် ပြန်ပေါင်းနေကြောင်း သိသွား၏။ သုံးလေးနှစ်ကြာ သော်လည်း အဖေ ပေါ်မလာသောအခါ အမေလေး ကျေးတောတပ်ရွာ သူကလည်း စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချပြီး နောက်အိမ်ထောင် ပြုရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ကြရာ ကျေးတောတပ်ရွာသူမသားက ကြီးလာ တော့ သူ့အဖေ မည်သူမည်ဝါနည်းဟု မေးလာသည်။ အစ်ကိုလေးခမျာ အဖေဆိုသူကို မမြင်ဖူးဘဲ ဆယ့်လေးငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာသောအခါ သူ့အဖေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်သဖြင့် အမေဖြစ်သူ ကို မေးမြန်းပူဆာတော့၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့အဖေအကြောင်းကို အမေဖြစ်သူက ပြောပြရတော့သည်။

ထိုအခါ လူလားမြောက်နေပြီးဖြစ်သော အစ်ကိုက အဖေနှင့်တွေ့ရန် အဖေကိုရှာရန် ရမ်းငြိကျွန်းကိုသွားသွားမည်ဟု အတင်းပူဆာလာပြန်ရာ ဒေါ်ဦးမဖြူက သူ့သားဘစောဖြူကို သေသေချာချာမှာလိုက်သည်။

“မင်းအဖေနဲ့ မတွေ့မချင်း၊ မင်းအဖေမျက်နှာကို မင်း မမြင်ရမချင်း၊ မင်းဟာငါ့သားဆိုတာကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောလေနှင့်။ မင်းအဖေကိုတွေ့မှပြောပြ။ ရွာတွင်နေမကောင်းသူတစ်ဦးရှိနေလို့ ဆေးဆရာ

ကြီးကို ပင့်ခေါ်ဖို့ သတင်းမေးပြီးလာရတာပါ။ ကျွန်းစဉ်ကဟုလည်း မပြောနှင့်၊ ကျောက်ဖြူမြို့ကဟုပြောပြီးသာ မင်းအဖေဆေး ဆရာကိုသွားတွေ့။”

ဟု သေသေချာချာ မှာပြီး လွတ်လိုက်သည်ဆိုသော အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကား အစ်ကိုက စောဖြူ ရွာကိုရောက်လာပြီး အဖေနှင့် သားအဖတွေ တွေ့ကြပြီးမှ အဖေပြောပြ၍ သိရ၏။

အစ်ကိုသစ် ကိုဘစောဖြူ ရောက်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုများက မနာလို လုံးဝမဖြစ်ကြ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် တပူးတွဲတွဲ။ သွားအတူ လာအတူပင်။ ကာလသား ရွယ်တူတွေ ဖြစ်ကြသဖြင့်လည်း ရွာထဲရှိ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးများအိမ်ကို အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားလည် မိတ်ဆက်ကြ၏။ အစ်ကိုသစ် ကိုဘစောဖြူမှာ ရွာခံအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထက် ရုပ်လည်းချောသဖြင့် ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် အိမ်ထောင်ချပေးကြလျှင် ကောင်းမည်ဟုပင် ပြောကြ၏။

အမေလေးသား ကိုဘစောဖြူ ရှိနေစဉ် ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့၌ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ဥပုသ်လာစောင့်သည်။ ထိုအခါ ဥပုသ်သည်တွေက အဖေကို- “ကျွန်းစဉ်က သား ရောက်နေတယ်ဆို”

ဟု မေးကြသည်နှင့် အဖေသည် အမေလေးအကြောင်းကို ပြောတော့၏။ အမေလေး ဒေါ်ဦးမဖြူလှကြောင်း၊ ချောကြောင်း၊ အသားအရည်ကလည်း ရေကြည်သောက်ရင် မြင်ရမလောက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေလေးတို့ ချမ်းသာလိုက်သည်မှာလည်း ဓားပြရန်ကို ကြောက်ရသဖြင့် ငွေဒဂီးများကို စဉ့်အိုးနှင့်ထည့်ပြီး အိမ်အောက်တွင် မြှုပ်ထားရကြောင်း၊ စသည်များကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောပြနေ၏။ ဥပုသ်နေ့မို့ အမေက ဆွမ်းလာပို့လေရာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက-

“ဒကာမကြီး သားတစ်ယောက် ကောက်ရထားတယ်ဆို၊ ဒကာမကြီး စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေလဲ”

ဟု စသလို မေးမြန်းသည်။ အမေက- “တပည့်တော်မစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မစွဲရိယ မဖြစ်တာ အမှန်ပါဘုရား။ သူ့အပေါ် ကိုယ့်သားတွေလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။ ခုလည်း သူက

တပည့်တော်မသားတွေနဲ့ ရွာရှေ့ပိုင်းက ဆွေမျိုးတွေဆီ ထွက်သွားကြတယ်။ ညီအစ်ကိုတွေကလည်း ခုမှတွေ့ကြရပေမဲ့ ခင်ကြပါတယ်။ တပည့်တော်မဆီမှာ နေပါလားတောင် ပြောတော့ သူပထွေးလည်း ဆုံးသွားပြီ။ အဘိုး အဘွားတွေလဲ မရှိကြတော့ အမေတစ်ယောက်တည်းမို့ပါ။ နို့မို့၊ ကြီးကြီးတို့နဲ့ နေပါတယ်တောင် ပြောရှာတာဘုရား။ တပည့်တော်မသားတွေထက်လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အိမ်ရှင်ဖကို တပည့်တော်မ ပြောပါတယ်။ ဟိုမှာက ခင်ပွန်းလည်းဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ရှင်သားပြန်ရင် ရှင်ပါလိုက်သွားပါလား၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ကျွန်မမှာ ခု သားကြီးတွေကလည်း အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။ လယ်လုပ်ကြသကာချက်ကအစ စိတ်ချရပြီ ရှင် လိုက်ချင် လိုက်သွား ပြောပါတယ်။

“အဲဒီတော့ ဆေးဆရာကြီးက ဘာပြောလဲ”

“သူကတော့ရယ်နေတာပဲဘုရား၊ ခု-ဆရာတော်မေးကြည့်ပါလားဘုရား” ဤတစ်ခါတော့ ဆရာတော်ရော အဖေပါ ရယ်နေကြ၏။

အစ်ကိုသစ်နှင့် အဖေ ကျွန်းစုကို လိုက်မသွားပါ။ လိုက်သွားလျှင်လည်း အမေလေးက စိတ်နာပြီး အဖေကို လက်ခံချင်မှ လက်ခံမည်။ အစ်ကို ဘစောဖြူ ပြန်သောအခါတော့ အဖေက မြို့ထိလိုက်ပို့ပြီး အဝတ်အစားတွေ ငွေတွေပါ ပေးလိုက်ကြောင်း သိရ၏။ ဤသည်ကိုလည်း အမေကပင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် အဖေမှန်းထားသည်ထက်ပင် အမေက ပိုပိုမိုမို ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်ဟု သိရ၏။

နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးက စာသင်ပြီးဆင်းလာသော ရွာကျောင်းဆရာတော်၏တပည့် ကျောင်းထိုင်သွားသောအခါ ထိုဘုန်းကြီးနှင့် ကျောက်ဆောဆိုသောရွာကိုလိုက်သွားရသည်။ ထိုဘုန်းကြီး ကျောင်းထိုင်ရန် ကြွသွားသောရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာက တစ်ညအိပ်နှစ်ရက်ခရီး ခြေကျင်သွားရသဖြင့် အားလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသဖြင့် အမေလေး၏ သား၊ အဖေတူအမေကွဲ ကိုဘစောဖြူ၏အကြောင်းကို မသိတော့ပေ။

ဖိုးကျော့

တိုင်ချက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

၁။

ဖေဖေ . . .

သား ငယ်ငယ်တုန်းက ရန်တွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ရန်ဖြစ်လို့ ခေါင်းပေါက် သွားရင်တောင် အဲဒီခေါင်းပေါက်တဲ့ ဒဏ်ရာအတိုင်း သွေးတစ်စုံနဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လာတာလဲလို့ ဖေဖေက မေးရင် ရန်ဖြစ်လာ တာပါလို့လည်း သားမဖြေဘူး။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါက ခဲနဲ့ပေါက်လိုက်တာ ပါလို့လည်း သား တိုင်မပြောဘူး။ စစ်တိုက်တမ်း ကစားရင်း ချော်လဲပြီး ခေါင်းပေါက်သွားတာလို့ပဲ သားဖြေခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ချို့ကောင်တွေက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဖေ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ရန်ဖြစ်ပြီး သူတို့ကွဲပြဲတဲ့အခါ အိမ်ကိုလာလာတိုင်ကြတယ်။ မိဘ လက်ကိုဆွဲပြီး ငိုကြွေးချက်မနဲ့ အတိုင်အတောထူကြတယ်။

(အဲဒီကောင်တွေ ယောက်ျားကောင်း မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။)

နောက်ပိုင်းတွေမှာ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ့်အခါတိုင်း ကျောင်းဝင်းတစ်ခု မှာ ချိန်းတယ်။ 'အိမ် မတိုင်ကြေး'လို့ သဘောတူညီချက်ယူပြီးမှ ထိုးကြ ကြိတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ် . . . သူတို့ခံရတဲ့အခါတိုင်း အိမ်ကို လာတိုင်ကြတာပါပဲ။

အတိုင်အတောထူတဲ့သူတိုင်းကို အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီအရွယ်ကတည်း က သား ရွံမုန်းခဲ့သူပါ ဖေဖေ။ 'ဆရာမနဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်'ဆိုတဲ့ ကန့်

ကယ စကားမျိုး။ ‘ငါတို့အဖေနဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်’ ဆိုတဲ့ မိန်းမလျှာ လေသံမျိုးတွေ သား တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။

တစ်စုံတစ်ဦးကို အားကိုးတကြီး တိုင်တောတာထက် ကိုယ်တိုင် အရေးယူ ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက်ရတာကို ကျွန်တော်ပိုပြီး အားရတယ်။ (တိုင်တောတယ်ဆိုတာ မိန်းမဆန်တဲ့ ကောင်တွေရဲ့ အလုပ်လို့ သား လုံးဝစွပ်စွဲပစ်လိုက်ပါတယ် ဖေဖေ...)

လူတွေဟာ ဘယ်လောက်အထိ အတိုင်အတော ထူတတ်ကြသလဲ ဆိုရင် လမ်းဘေးမှာ လူငယ်တွေ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုရင်လည်း တိုင်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘောလုံးသေးသေးလေးနဲ့ ဘောလုံးကစား ရင်လည်း တိုင်တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ ဈေးရောင်းတာတောင် အိမ်မျက် နှာစာမှာ ရှုပ်လို့ဆိုပြီး တိုင်တယ်။

ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုစိတ်တွေနဲ့...။

တစ်ယောက်အပြစ် တစ်ယောက်ရှာပြီး တိုင်လိုက်တောလိုက်ကြတာ တွေ ကြား၊ သိ၊ မြင်၊ တွေ့ရဖန်များလာတော့ တိုင်တတ် တောတတ်တဲ့ လူတွေကို သား ရွံရှာမိခဲ့တယ်ဖေဖေ။

၂။

ဖေဖေ...

ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အထိ ဖေဖေတစ်သက်မှာ ဖေဖေနဲ့သားနဲ့ နှစ်နာရီပြည့်အောင်တောင် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။

“ငါ့သားကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”ဆိုတဲ့စကားမျိုးလည်း ဖေဖေ သားကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ “ဖေဖေကို သား အရမ်း ချစ်တယ်” လို့ သားလည်း မပြောခဲ့ပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါပေမယ့် သားကို အရမ်းချစ် တယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်။ ဖေဖေကို သား အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ လည်း အားလုံးသိကြပါတယ်။

သား ဘယ်နေရာကို ဘယ်လိုရောက်ရောက်၊ မိသားစုနဲ့ ဝေးရာကို ဘယ်လိုထွက်သွားသွား (တစ်မျိုးလုံး၊ တစ်ဆွေလုံး တစ်မိသားစုလုံးမှာ)

သားရှိတဲ့နေရာတိုင်းကို ချွေးတရွဲရွဲနဲ့ ရောက်ရောက်လာတတ်တာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပါ။

2004 Jan 27 ရက်၊ 00:35 နာရီအချိန်မှာ ဖေဖေ လူလောကထဲက ထွက်ခွာသွားပြီ။

ဖေဖေရှိတုန်းက ဖေဖေနဲ့စကားအကြာကြီး မပြောဖြစ်တဲ့ကောင်၊ အတိုင် အတော မထူတတ်တဲ့ကောင်၊ အခု ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျမှ ဖေဖေ နဲ့ စကားတွေ(အများကြီး) ပြောချင်လာတယ်။ ပြီးတော့ လောက လူရွာရဲ့ အဖီအစီးတွေအောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက စကားလုံးတွေနဲ့ မကျေနပ်သမျှ ခံစားရသမျှတွေ ဖေဖေကိုတိုင်တည်ပြီး ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပြော ချင်လာတယ်။ သူတစ်ပါး အတိုင်အတောထူရင်တောင် နှာခေါင်းရှုံ့တတ် တဲ့ သား၊ အခုဖေဖေကို တိုင်ပြောရင်ဖွင့်ပါရစေလား ဖေဖေရယ်။

အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်မှာ သားတို့ရပ်ကွက်ထဲ သူ့ခိုးပူတယ်။ တစ်ညမှာ (ည ၁၂နာရီ)လောက် သား ပုတီးစိပ်နေတယ်။ အမှောင်ထဲ မှာ စိပ်နေတာဆိုတော့ ပုတီးလုံးနဲ့ ကြမ်းပြင်ထိတဲ့အသံဟာ အိပ်ပျော် နေတဲ့ ဖေဖေကို နိုးသွားစေတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်သူလဲ”တဲ့၊ ဖေဖေမေးတယ်။ “သားပါ”လို့ ကျွန်တော် ပြန်မဖြေ ဖြစ်ဘူး။ မေးတာကို မဖြေတော့ တကျောက်ကျောက် အသံရှိရာကို ဖေဖေ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွှေ့ အမှောင်ထဲမှာ တင်ပလွင်ခွေထိုင်ပြီး အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ဖေဖေ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေ မအိပ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနားမှာ လာထိုင်ပြီး ယပ်တောင်ခတ်ပေးနေတယ်။ အဲဒီနေ့ ရဲ့ နောက်တစ်နေ့ညကစပြီး (ဖေဖေဟာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းမလဲခင် အထိ) အိမ်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိတဲ့ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားမှာ ညတိုင်းညစဉ် တရားအားထုတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါတော့တယ်။

ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့ရင်တောင် ရယ်ပြဲ ပြုံးပြတာမျိုး မရှိဘူး။

“ဖေဖေ ဆိုကြားနဲ့ ပြန်မှာလား”
 “နေပေစေ၊ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်မယ်”
 “သား စောင့်နေရဦးမှာလား”
 “မစောင့်နဲ့၊ မင်းဘာသာပြန်”
 “ဖေဖေ တရားထိုင်ရင် အခင်းမပါဘဲ မထိုင်သင့်ဘူး”
 “မလိုပါဘူးကွာ၊ အဓိကက စိတ်ပါပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက်စိတ်ချင်း၊ နှလုံးသားချင်းသာတူတာပါ။ စကားအပြော အဆို ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် တရင်းတနှီး မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ဖေဖေကလည်း စကားနည်း တယ်၊ သားကလည်း မိသားစု၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့စကားများများ မပြော ချင်တဲ့ကောင်။

ဘယ်လောက်တောင် သား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိခဲ့သလဲ ဆိုရင် ဖေဖေ(ကင်ဆာ)ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ စစ်ခင်းနေတဲ့အချိန် ဖေဖေ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အာရုံများမှာစိုးလို့ သတိကြီးဖို့ ဝီရိယစိုက် ပြီး နှလုံးသွင်းဖို့၊ သမာဓိတည်ဖို့၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဝေဒနာ(ဖြစ်ပျက်)တိုင်း ကို ပွဲကြည့်သလိုကြည့်ဖို့ သား ဆရာလုပ်ခဲ့မိပါတယ် ဖေဖေ။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ်... .

ဖေဖေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဖေဖေ ဒိုင်ယာလီစာအုပ်ကို ဖွင့်မိတော့ မှ သား(တစ်ယောက်တည်း) ရှက်သွားရတော့တယ်။

“မဝေးသောနိဗ္ဗာန်ကို အသွားရခက်သည်”

အခိုးမထွက်သော ရာဂမီးသည် အငြိမ်းရခက်သည်”

ဖေဖေလက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ အဲဒီစာကြောင်းတွေကိုဖတ်ပြီး သား တကယ်ရှက်သွားတာပါ ဖေဖေ။ တစ်ခုခု သိပြီးသား ဖေဖေကို သိမသွား မှာ စိုးလို့ အနားကနေ တတွတ်တွတ် သတိပေးခဲ့မိတာ မိချောင်းမင်း ရေခင်းပြသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအာရုံအတွက် ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် သားကို အရမ်းခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဖေဖေ... .

ဖေဖေ... .

သား တိုင်ပြောတော့မယ်နော်။

အိမ်မှာ ဖေဖေရှိတုန်းကလိုပဲ စကားတွေ အကျယ်ကြီးပြောပြီး ရန်ဖြစ် လိုက်၊ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်ကြတွေ ဖြစ်နေကြသေးတယ်။ (ဖေဖေ သေသာသွားတယ်၊ လူလောကကြီးထဲမှာ ပျော်မှ ပျော်သွားပါရဲ့လား၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်တိုင်းကျသွားပါရဲ့လားလို့ သား မမေးဖြစ်လိုက်မိ ဘူး။)

ဖေဖေ... . သားတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ခံစားချက်ကို ပြောပါရစေ။

ဖေဖေရှိနေတုန်း ‘မရှိရင်’လို့ မတွေးဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့... . ဖေဖေ မရှိတော့ တဲ့အခါကျမှ ဘာမှ မရှိတော့သလို ခံစား တသမိကြတာ သားမိုက်တွေ ရဲ့ နောင်တများလား ဖေဖေ။

သားဘဝရဲ့ လောကခံတွေ၊ သားဘဝရဲ့မကျေနပ်ချက်တွေ၊ သား ဘဝရဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေအကြောင်းကို ဖေဖေသိအောင်သား မပြောပြဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ဆိုးတွေအကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတဲ့ ခရောင်းလမ်းတွေအကြောင်း၊ ကျွန်တော် ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတု တွေအကြောင်း ဖေဖေကိုပြောမပြဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကသာလူတွေအတွက် အသက်ပေးပြီး စတေးခဲ့ရတာတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပေ မဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အနစ်နာခံပေးတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘူး ဖေဖေ။

ဒါတွေကို တွေးတွေးပြီး ခံစားရလွန်းလို့ ဖေဖေကို သားရင်ဖွင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေရှိစဉ်က ပြောမပြဖြစ်ခဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေး တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဖေဖေကို တိုင်ပြောတာပါ။

ကြီးမားသော ဒုက္ခတွေက ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်တွေကို မွေးဖွားပေးပါတယ်။

ယက်(ဗ)တူရှင်ကို
 (ရှရှားကဗျာဆရာ)

ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့တွေ့တိုင်း အဲဒီဒုက္ခတွေကို ဒုက္ခလို့ မတွေးတောဘဲ

ငါ့ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်ဖို့ အရည်အချင်းစစ်ပေးနေတဲ့ (အရည်အချင်း စစ်) စာမေးပွဲတွေလို သား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရန်ဖြစ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားပြဿနာတွေကို ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ 'အနိုင်-အရှုံး'ကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစား ပြီး မနိုင်၊ နိုင်အောင် ပြုမူမိခဲ့ပါတယ်။ (အခုတော့ 'အနိုင်-အရှုံး' ထက် 'အမှန်-အမှား'ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတော့တယ်)

တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်ဟာ အမှန် ဘယ်ဟာအမှားဆိုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား လက်ခံသိရှိဖို့ ဉာဏ်ပညာတွေ အများကြီးလိုတယ်ဆိုတာ တွေ့တွေးဖြစ်ပြီး သားရှုံးနေရင်တောင် ရှုံးနေတယ်လို့ မယူဆဘဲ အမှန် တရားကို ခေါက်သိမ်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေတတ်ခဲ့ပြီ ဖေဖေ...။

■ ■ ■

၄။

သားနဲ့နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ချို့မှာ မိဘပိုင် ပစ္စည်းတွေကို သားသမီးတွေက အလုအယက် ဝေစုခဲ့နေကြတယ်။ တစ်ချို့ဆို အမေ ငုတ်တုတ်ရှိလျက်နဲ့ အမေသေရင် အဝေမတည့်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကြိုတင် အမွေလုနေကြတယ်။

အမွေပစ္စည်းဆိုတာ လုယက်ခွဲဝေဖို့ မဟုတ်ဘူး။

မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရမဲ့အရာဆိုတာ...။

မေ့လျော့နေတတ်ကြတယ်။

■

ကိုယ့်ချွေး၊ ကိုယ့်သွေး၊ ကိုယ့်ခွန်၊ ကိုယ့်အား၊ ကိုယ့်ဉာဏ်စွမ်းအား တစ်ပြားသားမျှမပါဘဲ ဘယ်ပစ္စည်း၊ ဘယ်အခွင့်အရေးကိုမှ မမက်သင့် ဘူးဆိုတာ သားပြောပြချင်ပါတယ် ဖေဖေ။

■

ဖေဖေမသေခင်က ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေရည်သုတ် မြေအိုးလေးထဲမှာ သား သပြေညွန့်တွေ ထိုးစိုက်ထားတယ်။ မေမေ ပေးထားတဲ့ ငွေရည်သုတ် မြေအိုးလေးထဲမှာလည်း သပြေညွန့်တွေ ထိုးစိုက်ထားတယ်။

အဲဒီ မြေအိုးလေးနှစ်လုံးရယ်၊ ဖေဖေဒိုင်ယာယီစာအုပ်လေးရယ်၊

ဖေဖေဓာတ်ပုံရယ်...။

အဲဒါတွေဟာ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို အသိပေးပြီး သား ရယူ ထားတဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေပါ ဖေဖေ။ မြေအိုးလေး နှစ်အိုးကိုတောင် ကျမကွဲအောင် မနည်းထိန်းသိမ်းရမှာမို့လို့ ကျန်တဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ သား (လုံးဝ) (လုံးဝ) စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါကို ဖေဖေလည်း သိတန် သလောက် သိသွားပါလိမ့်မယ်။

■

တစ်ချို့က ဘဝနောင်ရေးအတွက်ဆိုပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းတိုင်းကို ကိုယ် နဲ့ တန် မတန် မတွက်ဆဘဲ မရမက အလုအယက် အရယူကြတယ်။

တကယ်တော့...။

အိုခြင်း... နာခြင်း... သေခြင်းကို ဘယ်လို အရည်အချင်း၊ ဘယ်လို 'စိတ်'စွမ်းအားနဲ့ နှလုံးသွင်း ရင်ဆိုင်မလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စသာလျှင် နောင်ရေး(စစ်စစ်)ပါ။

အခုအချိန်အထိ သား၊ ဇိမ်ကျကျ မအိပ်သေးပါဘူး ဖေဖေ။ ဖြစ်သလို နေတယ်၊ ဖြစ်သလိုစားတယ်၊ ဖြစ်သလို အိပ်တယ်၊ မွေ့ရာထူထူကြီးပေါ် မှာ ဇိမ်ကျကျအိပ်ဖို့ လေအေးစက်တွေ၊ ပန်ကာတွေ၊ တခြား စက္ခုပသာဒ ဖြစ်စေမယ့် နောက်ဆုံးပေါ်ပစ္စည်းတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာတွေကို ဟန်ပန်အပြည့်နဲ့ သုံးစွဲဖို့ သားရှက်နေပါတယ် ဖေဖေ။ (ပြီးတော့ ဘဝတူ ဆင်းရဲသားတွေကိုလည်း အားနာလို့ပါ)

ဘာမှမရှိရင် ဘာမှမပူပင်ရဘူးဆိုတဲ့ ချမ်းသာမှုကို... အခုအချိန်ထိ သား လက်ကိုင်ထားဆဲပါ။

■

သားရဲ့စိတ်ကို သားရဲ့အနီးနားက လူတွေမြင်ဖို့ သိဖို့အတွက် ရင်ခွဲ ပြဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေးဘူး ဖေဖေ။ (ရင်ခွဲပြရင်လည်း ရင်ဘတ်ကြီး ဟက်တတ်ကွဲသွားရုံပဲ အဖတ်တင်မယ်။)

ဘယ်သူမြင်မြင်၊ မမြင်မြင်၊ ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေဖို့သာ ပိုအရေးကြီးပါတယ်။

■

ငါ့ရည်မှန်းချက်ဆောင်နေတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေအားလုံးဟာ လိုချင်လွန်းစစ် စာဖွယ်ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ လိုအပ်လို့သာ ရောက်လာတဲ့ တွေပါ။ နောက်ဆုံး သားစားနေ ခဲ့ထမင်းကအစ သား မမြင်ဖူးတဲ့ ပဲ နှစ်ရက်သားသမီး (ပရိသတ်)တွေ ကျွေးနေတဲ့ ထမင်းလို့ သား လက်ခံ ယုံကြည်ထားတာပါ။

မမြင်ရတဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ ကျွေးတဲ့ထမင်းကို သားနဲ့အတူ စားမယ့်သူဟာ လိပ်ပြာသန့်ဖို့လိုတယ် ဖေဖေ။ ထမင်းတစ်လှက်ကိုပဲဖြစ် ဖြစ်၊ တခြား ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအပေါ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မက်မက်မောမော (တပ်မက်)သုံးစွဲမိရင် အဆိပ်သင့်လိမ့်မယ်။

၅။
မင်းအောင်မြင်နေပြီလို့ပြောရင် သား လက်ခံပြတတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ပြီးရုံသာ ပြီးနေလိုက်တယ်။ နာမည်ရှိတုန်း ငွေကို ရသလောက် ရှာထားလို့ အကြံပေးတဲ့သူကို သား အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။

သား အရွံရှာဆုံးကတော့-
“အနုပညာကြေး ဘယ်လောက်ရသလဲ”
ဆိုတဲ့ အမေးစကားပါပဲ ဖေဖေ။
“ချစ်သူအပေါ်ထားတဲ့ တန်ဖိုးရယ်၊ အနုပညာအပေါ်ထားတဲ့ တန်ဖိုး ရယ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်ငွေကြေးနဲ့မှ မသတ်မှတ်ထားဘူး။ တန်ဖိုးဖြတ် မထားဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် မမေးပါနဲ့” လို့ ပြုံးပြီးရယ်ရယ် ဖြေပြော ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် အရမ်းနာတယ် ဖေဖေ။

တစ်ချို့လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ သမီးတောင်းပွဲ (စေ့စပ်ပွဲ)တွေ မှာ သတို့သမီးကို သတို့သားက စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ရတနာကိုးပါး တစ်ဆင်စာ၊ နှစ်ဆင်စာ သုံးဆင်စာ စသဖြင့် တိုက် ဘယ်နှလုံး၊ ကား ဘယ်နှစီး၊ ရွှေငွေ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ တင်တောင်းတတ်ကြသတဲ့။
ဒါဆို အဲဒီသတို့သမီး (အဲဒီမိန်းကလေး)ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အဲဒီလောက်

နဲ့ ပြီးသွားပြီလား။ အဲဒီလောက်ပဲ တန်သလား။
သားကတော့ သားရဲ့ချစ်သူကို ဘယ်ရတနာ၊ ဘယ်ရွှေငွေနဲ့မှ တင် တောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုချစ်တဲ့ ‘စိတ်’တစ်ခုတည်းနဲ့ တင်တောင်း ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ (သဘောတူကြပါ့မလား၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံ ကြပါ့မလား။)

ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် . . .
အခုချိန်အထိ တန်ဖိုးဖြတ်မထားဘူး။ သူ့အတွက် သားမှာပေးဆပ် နိုင်တာ၊ ပေးဆပ်ရဲတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သားရဲ့စိတ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အသက်။

အဲဒီလိုပဲ သားရဲ့ အနုပညာကိုလည်း သား ဘာတန်ဖိုးမှ ဖြတ်မထား ဘူး။ အနုပညာအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ အဲဒီစိတ်၊ အဲဒီအသက် အဆင်သင့် ရှိနေတယ် ဖေဖေ။

အနုပညာကြောင့်ရရှိလာတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတိုင်းအပေါ် သား (လုံးဝ) မမက်မောဘူး။ အဲဒီသစ္စာစကားမှန်ကန်ရင် သားချစ်တဲ့ ဖေဖေ သံသရာ ခရီးက ပြီးဆုံးပါစေ။ သားကိုယ်တိုင်လည်း (သံသရာမှာ ကျင်လည်နိုင် သေးတာမို့) ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ချစ်သူနဲ့ ကွေ့ကွင်းခြင်း ဒုက္ခ၊ မချစ် မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရခြင်း ဒုက္ခ၊ တို့မှ ကင်းလွတ်ပြီး ဝိပုတ္တိတရားအပေါင်းမှ ကင်းဝေးရပါလို့၏။

၆။
ဟိုး . . . ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ပေါ်မှာမှ ကျွန်တော် မကောင်းခဲ့ဘူး။ ပါးရိတ်ရင် နားကိုက်ချင်စိတ်တဲ့စိတ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် တိုင်းကို အနိုင်ပိုင်းပစ်ချင်ခဲ့တယ်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ အားလုံးအပေါ် ကောင်းအောင် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ အထူးကြိုးပမ်းခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အရာမထင်ခဲ့ဘူး။ ချီးကျူးခြင်းထက် ကဲ့ရဲ့ခြင်းက ပိုပိုများလာတယ်။ မနာလိုစိတ်နဲ့ အတိုက်အခိုက်တွေ ပိုပိုတိုးလာတယ်။ မက်မောစိတ်နဲ့ အလုအယက်တွေ လှိုင်လှိုင်ပေါ်လာတယ်။

ဒါပေမယ့်.

သားမတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး ဖေဖေ။ ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ (လူတွေကို ကူညီခဲ့ရလွန်းလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြဿနာပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပဲ ဖေဖေ)။

■

ဟိုးတစ်လောက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူခင်ပွန်းကို ဆေးရုံတင်ရမှာမို့လို့ သားဆီမှာ ငွေအကူအညီလာတောင်းတယ်။ သားမှာ ငွေမရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ သားရဲ့ ရွှေလက်ပတ်ကြိုး ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ချစ်သူ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ခင်မင်ရာခင်ကြောင်းတွေက သားကို အပြစ်တင်ကြတယ်။ မေမေကလည်း အပြစ်တင်ဖို့ ပါးစပ်ဟသေးတယ်။

“မေမေ အဲဒီလူနာက ဖေဖေလို အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေတာ”။

လို့ သားကပြောလိုက်တော့မှ မေမေ ဘာမှ မပြောတော့တာပါ။

ချစ်သူကတော့ အဲဒီကိစ္စအပါအဝင် တခြားကိစ္စတွေအားလုံးအတွက် အိမ်က သင်ပုန်းဖြူပေါ်မှာ စာကြောင်းတွေ ရေးသားတယ်။

“ကိုကို”

ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေကိုကူညီရင်း လောကကြီးမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်သွားကြရတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ။ ဟန်နီ

■

ဖေဖေ. . .

သူတစ်ပါးကို ကူညီမိလို့ သားကိုယ်တိုင် ပြဿနာဟက်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပါ။

“နင့်အလှည့် ကျတော့ ဘယ်သူကူညီလို့လဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သား ပြန်မဖြေဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကူညီမိတဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ ဘာပြဿနာ ဖြစ်ဖြစ် သားရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ် ဖေဖေ။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဖေဖေ သာဓုခေါ်ရင် သားကျေနပ်ပါတယ်။

■

လူတွေကလည်း လူတွေပါပဲ ဖေဖေ။

မြွေကမှ ဘယ်မြွေအဆိပ်ရှိတယ်၊ ဘယ်မြွေအဆိပ်မရှိဘူး ခွဲခြားလို့ ရတယ်။ လူတွေကို ဘယ်သူအဆိပ်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ အဆိပ်မရှိဘူးဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ ခက်လွန်းတယ်။

တိရစ္ဆာန်တိုင်း၊ ဘယ်တိရစ္ဆာန်က ကိုက်တတ်တယ်။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်က မကိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ ခွဲခြားဖို့လွယ်ကူပေမယ့် လူ (ဘယ်လိုလူ) ဘယ်သူဟာ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ကိုက်တတ်၊ ခဲတတ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်လွန်းပါတယ်။

ဒီကြားထဲ ‘ကတိဆိုတာလေ၊ စာချုပ်ဆိုတာ စက္ကူ’လို့ သုံးနှုန်းခံယူယူဆပြီး မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချင်းချင်း မလိမ့်တပတ် ပြုမူရက်တဲ့သူတွေလည်း လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေပြန်သေးတယ်။

ဖေဖေ. . .

သား လူတွေကို ဆက်ချစ်ရမလား၊ ဆက်ပြီးခွင့်လွှတ်ရမလား၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ သီးသန့်နေလိုက်ရမလား၊ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို တိုင်တည်ရင်ဖွင့်လိုက်ရလို့ ရပ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ပေါ့သွားပါတယ် ဖေဖေ. . .

■

အတိုင်အတောထူရင် ရွံ့မန်းတတ်တဲ့ ဖေဖေသား(ကျွန်တော်) အခု ဖေဖေကို နည်းနည်းတိုင်ပြောမိပြီ။ ဖေဖေရော သား တိုင်ပြောတာကို ရွံ့မန်းသလားဟင်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်. . . သား. . .

ဘယ်မှာတိုင်ပြောရမှန်း မသိလို့ပါ။

■ ■ ■

(ဖေဖေ. . . သို့)

မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)

[မာယာလေးဆယ်တစ်

နှင့်

ရင်တွင်းဖွဲ့ ဝေဒနာများ “စာအုပ်မှ]

■ ■ ■

အပေဝတ္ထု

နန္ဒာမိုးကြယ်

အမေနေ့အခမ်းအနားတို့၊ အမေခြေရာတို့၊ မြတ်မိခင်စာပေတို့၊ မိခင်မေတ္တာစာမူပြိုင်ပွဲတို့၊ မွေးမေကျေးဇူးဆပ်ဖူးချင်တယ်တို့၊ ဂန္ထဝင်မေမေတို့၊ အနှိုင်းမဲ့ အို... မိခင်တို့... အစရှိသဖြင့် အမေအကြောင်း၊ မိခင်အကြောင်းတွေ ထုံမွမ်းနေသမျှကို မြင်ရ၊ တွေ့ရကြားရလျှင် သူ့အဖို့ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးကိုပင် ပြေး၍ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

သူသည် စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သည်အတွက် သူ့မှာ စာပေဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိပါသည်။ သူတို့စာပေစကားဝိုင်းကလေးသည် အမြဲလိုပင် စည်ကားဝေဆာသည်နှင့်အမျှ ပြောဆိုကြသော အကြောင်းအရာတွေကလည်း စုံလင်လှသည်။

“အမေရဲ့ ကျေးဇူးတရားဟာ မသေးငယ်ဘူးဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ။ အမေတွေကို ဂုဏ်ပြုတယ်ဆိုတာလည်း သင့်မြတ်ဆီလျော်တဲ့ လုပ်ရပ်ပါပဲ။ အဲ... ဒါပေမဲ့ အမေရယ်လို့ ဖြစ်လာဖို့ရာ အဖေဆိုတာ မရှိလို့ မရဘူးဗျ... ”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်ကိုဟုတ်တာပေါ့။ အဖေရှိလာလို့ သားသမီးတွေ ဖြစ်ထွန်းလာရတယ်။ အမေဆိုတာ ဖြစ်လာရတယ်။ သားသမီးမရှိရင် အမေဆိုတာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ သားသမီးဖြစ်လာ ဖို့အတွက် အဖေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ဖျောက်ထားလို့၊ မေ့ထားလို့ မျက်ကွယ်ပြုထားလို့ မသင့်လျော်ဘူးထင်တယ်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ... သားသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမေ ဟာ အနီးကပ်အုပ်စီးပြီး လုံခြုံမှုပေးတတ်သလိုပဲ သည်မိသားစု၊ သည် သားသမီးတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး လိုအပ်ချက်တွေကို အဖေ ကပဲ အပမ်းတကြီး ရှာဖွေပေးရတယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ အမေတွေကို ဂုဏ်ပြုသင့်၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်လို့ ဂုဏ်ပြုနေကြသလို အဖေ တွေဆိုတာကိုလည်း ဂုဏ်ပြုဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ... နော်”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ အမေနေ့ အမေပွဲတွေ၊ အမြို့မြို့ အနယ် နယ် နေရာဒေသ အသီးသီးမှာ အင်တိုက်အားတိုက် ဆင်နွှဲနေကြ တာ မြင်ရလေတိုင်း မျက်နှာငယ်နေရရှာတဲ့ အဖေတွေအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အဖေတွေရဲ့ အမည်ဟာ သားသမီးတွေ အမှုအခင်းဖြစ်ပြီဆိုမှ အဘ ဘယ်သူဆို တာ ဖော်ပြခံနေရတယ်။ အဲဒီကျမှပဲ အဖေတွေရဲ့ နာမည်ပေါ်ထွက် လာတော့တယ်။ ခံပြင်းစရာတော့ အကောင်းသားပဲနော်”

ဘာသာရပ်စုံသော စကားဝိုင်းကလေးမှာတော့ သည်ကနေ့ကျ ခါမှ အဖေအကြောင်းက ရှေ့တန်းရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင် သူ့အာရုံကားချပ်၌ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်က ဖခင် အိုကြီးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူ့ကို ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းရှိ ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာတွင် အဖ ဦးဘရင်၊ အမိ ဒေါ်ခင်မေတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။

မွေးချင်းလေးယောက်အနက်မှ သူသည် အငယ်ဆုံးသားဖြစ်ပြီး သူ့ အထက်မှာတော့ အစ်မတစ်ယောက်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ရှိကြ သည်။ သည်မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသည်ကတော့ အဖေတစ်ဦး တည်း ရယ်သာ။

အဖေအလုပ်က ဘာရယ်ဟူ၍ ကံသေကံမ ပြော၍မရ။ စပါးတွေ ရင့်မှည့်ချိန်၌ သူများလယ်တွေမှာ အငှားလိုက်ရိတ်သလို ရွာနီးချုပ်စပ် မှ ထွက်ရှိသော သင်ဖျူးဖျာတွေကို ဝယ်ယူကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် လှည့်လည်ရောင်းချတတ်သည်။ ပြီးတော့ သရက်ပေါ်ချိန်၊ မရမ်းပေါ်ချိန် တို့ရောက်လျှင် သရက်ခြံ၊ မရမ်းခြံတို့ကိုချုပ်ကာ... လူအငှားခေါ်ပြီး သရက်ခူး၊ မရမ်းဆွတ်လျက် သမ္ဗန်တစ်စင်းဖြင့် လှည့်လည်ရောင်းချ သောအလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ အလုပ်မှန်သမျှ ဇံရွေးမနေဘဲ ကြုံရာ၊ ကျရာ လုပ်တတ်၍လည်း မိသားစုကို အချမ်းသာကြီး မဟုတ်တောင်မှ ဝဝလင် လင် ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးများ၏ ပညာရေးအတွက်လည်း ပံ့ပိုးမှု ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အဖေရှာဖွေလာသမျှကိုလည်း အမေက ကောင်း စွာ ထိန်းသိမ်းသည်။ သို့ဖြင့်ပင် သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစု အသိုက် မြို့ကလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း... ကံတရားဆိုသည်က အခက်သား။

သာယာချမ်းမြေ့လှစွာသော အိမ်ထောင်စုကလေးသည် လူမမယ် ကလေးသူငယ်ဖြစ်သော သူ... လေးနှစ်သားအရွယ်အရောက်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေသည်။

ဘာကြောင့်ဆို အမေသည် သွေးဆုံးကိုင် ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန် တိမ်းပါးသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အစ်ကို အစ်မတွေကလည်း ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ။

အတောင်အလက်က မစုံသေး။

ပြီးတော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သူ့မှာကလည်း အပြောကျယ်လှစွာ သော လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာမျှ သိသေးသည်မဟုတ်။ သည်လို မျိုး အခြေအနေ၌ ယောက်ျားသားတစ်ဦးဖြစ်သော အဖေအဖို့ ရင်ထဲ မီးတောက်နေမည်မှာ သေချာပါသည်။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ကာ အားတင်း နေရပါလိမ့်မည်။

အမေဆုံးပြီး လအတန်ငယ်ကြာတော့ သားသမီးလေးယောက်အပေါ် ဖခင်လိုတစ်ဖုံ၊ မိခင်လိုတစ်နည်း အုပ်စီးနေရရှာသော အဖေအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်၍လား မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေက အဖေအား တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူရန် နားချကြပါသည်။

“ကိုယ်က ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲ။ သည့်အတွက် ဘယ်သူကမှလည်း အပြစ်တင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သင့်တော်တဲ့သူနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပလား။”

“နေပါစေ... အစ်မထွေးရယ်၊ သည်အတိုင်းစခန်းသွားလည်း ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း၊ ပင်ပန်း မမှုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝမှာ မိထွေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး။ သူတို့အမေ ကွယ်လွန်သွားပေမယ့် သူတို့အမေ ရဲ့ မေတ္တာထက် မလျော့တဲ့ မေတ္တာမျိုးကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝပေး သွားမယ် အစ်မ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ကသောင်းကနင်း မဖြစ်စေရဘူး...”

“အေးကွယ်... တို့က မင်း အတော်ကလေး ကသိလင်တ ဖြစ်နေ တာကို မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်လို့ ပြောတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့ကလို့ အဖေသည် ခေါင်းအမာကြီး မာခဲ့သည်။ သူတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမ လေးယောက်ထဲ၌ အစ်ကိုအကြီးဆုံးသည် အသားဖြူဖြူ လူရည်သန့်သန့် ကျောင်းစာ၌လည်း အင်မတန်မှ ထူးချွန်သည်။ သည်

အတွက် သူတို့ရွာတစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့မှ သူဌေးလင်မယားက အစ်ကိုကြီး ကို မွေးစားရန် တောင်းကြသည်။ ထိုအခါတွင် အဖေသည် ခါးခါးသီးသီး။

“ကိုယ့်ရင်နှစ်သည်းချာကို ပေးပစ်ရအောင် ဟင်းရွက် ကန်စွန်းရွက် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်မှာ ခြေတွေလက်တွေ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်။ ကျုပ် အလုပ်ကို ပိုလုပ်မယ်။ ကျုပ်လုပ်ကိုင်သမျှတွေဆိုတာ သားသမီး တွေ အတွက်ပဲ”

အဖေ၏ စိတ်ဓာတ်က ပြတ်သားသည်။

အဖေသည် အတန်းပညာ မတတ်ရှာပါ။ သို့ရာတွင် သေစာရှင်စာ မက ဖတ်နိုင်သည်။ ဖတ်ရသမျှကိုလည်း မှတ်မှတ်သားသားရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆရာလေး ကိုကြည်စိန်တို့နှင့် ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့လျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်တို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတတ်သည်။

“ဆရာလေးရေ... ကျုပ်သား အကြီးနှစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်ပို့မယ် ဗျာ။ ရန်ကုန်မှာက ကျုပ်ညီဝမ်းကွဲ မဲ့ကြီးဆိုတာရှိတယ်။ မဲ့ကြီးက အစိုးရ ရုံး တစ်ရုံးမှာ စာရေးကြီးဗျ။ ကျုပ်နဲ့တွေ့တော့ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကို သူ့ဆီပို့လိုက်ဖို့၊ ပို့ပြီးရင် ပညာသင်ပေးမယ့်အကြောင်း၊ အလုပ်လည်း သွင်းပေးမယ့်အကြောင်း ပြောတယ်”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ အစ်ကိုဘရင်ရယ်။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့ဗျ။ မင်္ဂလာတရားတော်မှာတောင် ‘ပတိရူပဒေသ ဝါသောစ’လို့ ပါတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေ တိုးတက် မြင့်မားဖို့အတွက် ကိုယ်နဲ့သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ဒေသကို ရွေး ချယ်ရမယ် မဟုတ်လား...”

ကျုပ်သား နှစ်ယောက်ကလည်း လိမ္မာရေးခြား ရှိကြပါတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ အလုပ်အကိုင် နေသားကျတဲ့အခါ ကျုပ်နဲ့ သူညီမလေး မောင်လေးတွေကို လှမ်းထောက်မယ်တဲ့...။ ငွေကြေးစုဆောင်းပြီး အဆင်ပြေပြီဆိုတာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ကြမှာတဲ့ဗျာ”

“အင်း... အစ်ကိုဘရင်အနေနဲ့ ခုလိုမျိုး မိဘအပေါ် သိတတ်တဲ့ သား သမီးမျိုးရတာ သိပ်ကိုကံကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ရှေ့လျှောက်ပြီး ကံကောင်းပါစေ”

အဖေ၏ အမြော်အမြင်ဖြင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလေးတို့ ရန်ကုန် သို့ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းများ ဖွင့် လှစ်သဖြင့် ပညာရေးအတွက် ညဘက်တွင် ကျောင်းတက်ကာ နေ့ဘက် ဌ် ဦးလေးမဲ့ကြီး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် အလုပ်တွေကိုယ်စီရသွားခဲ့ကြ သည်။ အစ်ကိုတွေက သူတို့ရသော လခတွေမှာ သုံးသင့်တာသုံး၊ စုသင့် တာစုပြီး အဖေထံ ပို့ပေးသင့်သမျှ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သည်အတွက် အဖေ အဖို့ အတန်အသင့် အသက်ရှူချောင်ရသည်။ သို့သော်ငြား အဖေကား သားသမီးလုပ်စာကို အမြှင့်သား စားလိုသူမဟုတ်။ သည်တော့လည်း ရွာမှာနေရင်း လက်လှမ်းမီရာ၊ နိုင်ရာအလုပ်များကို လုပ်နေပြန်ပါသေး သည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ရွာကျောင်းမှာပင် ထားပေးသည်။

သိပ်မကြာမီ နှစ်ကာလတစ်ခုမှာတော့ ရန်ကုန်ရောက် အစ်ကိုနှစ်ဦး ထံမှ လူကြုံဖြင့် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သည်စာကိုအကြောင်း ပြု၍ အဖေနှင့် ဆရာလေး ဦးကြည်စိန်တို့ စကားပြောဆိုနေကြသည်။

“သည်တော့ အစ်ကိုဘရင်က ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ... ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ် သားနဲ့သမီးကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းမှာပေါ့။ ဟိုမှာက မျက်စိကြီး၊ နားကြီး မဟုတ်လား။ သားကြီးနဲ့ သားလတ်တို့ကလည်း အိမ်ငှားထားပြီးပြီတဲ့”

“ဒါဖြင့် သည်ကအိမ်ခြံတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့မှာလဲ၊ ရန်ကုန်ကို အပြီး အပိုင် ပြောင်းမယ်ဆိုတော့ ရောင်းပစ်ခဲ့မှာလား”

“ဟင့်အင်း... မရောင်းပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ရောင်းရမှာလဲ၊ ကျုပ် သား သမီးတွေ ကြီးပြင်းလာလို့ ဇာတိရပ်ရွာကို မမေ့တဲ့စိတ်နဲ့ ပြန်လာကြတဲ့ အခါ သူတို့အမေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ နေရာလေးပါလားဆိုတာ အမှတ်တရ ဖြစ်တာပေါ့။ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးတွေနဲ့ ကျုပ် တယုတယ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ရွက်လှပန်းအိုးတွေကို ရွာကျောင်းမှာ လှူဒါန်းခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်နှမ ဝမ်းကွဲ မတင်စိန်ဟာ အတော်ကလေး အနေအထိုင်ဆင်းရဲရှာတယ်။ သည်တော့ သူ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး လုံလုံခြုံခြုံကလေး နေသွားရတာ ပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုဘရင်ရဲ့ အမြော်အမြင် ကြီးပါပေတယ်”

“မကြီးလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဆရာလေးရဲ့၊ ဆရာလေးလည်း အသိပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ဟောဒီတော့ရွာတွေဆိုတာ မူလတန်းပညာရေ လောက်နဲ့ ကိစ္စပြတ်နေကြတာ။ တချို့ဆို မူလတန်းတောင် မဆုံးဘူး၊ သေစာ၊ ရှင်စာကလေး ဖတ်တတ်ရုံလောက်နဲ့ ကျောင်းကထွက်ပြီး မိဘ လုပ်ငန်းတွေကို ကူကြရတာ။ လယ်ယာလုပ်ငန်းဆိုတာကလည်း လယ် ပိုင်၊ ယာပိုင်က အင်မတန်နည်းလေတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ လယ်တွေမှာ အခစား သူရင်းငှားလုပ်ကြရတယ် မဟုတ်လား။

သည်လိုနဲ့ပဲ အရွယ်ရောက်လာတော့ အိမ်ထောင်တွေကျ၊ သားသမီး တွေမွေး၊ အဲသည် သားသမီးတွေလည်း သူတို့လိုပဲ ဒုရင်းက ဒုရင်းကို မတက်ကြတော့ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်သားသမီးတွေကို ပညာတတ် တွေ ဖြစ်စေချင်တယ်။ နေပူကျဲကျဲမှာ ကုန်းရုန်းပြီး အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေ တာ မမြင်ချင်ဘူး။ ဖောင်တိန်ကလေးကိုင်ပြီး အရိပ်အောက်က ရုံးပြန် ကနားမှာ သက်သောင့်သက်သာ လုပ်တာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်။ မိဘဆိုတာ မျိုးဟာ ကိုယ့်သားသမီးကို ခိုင်းဖို့အတွက် မွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြှင့်တင်ပေးဖို့အတွက် မွေးလာတာပဲ။ မိဘထက် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး တွေမှာ မြင့်နေရမယ်။ ဒါမှလည်း မိဘအဖို့ သားသမီး မွေးရကျိုးနပ်သလို သားသမီးတွေအဖို့ရာမှာလည်း အတိဇာတ သားသမီးအဖြစ်နဲ့ လောက အလယ်မှာ တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်နေရမယ် ဆရာလေး”

“ကောင်းပါတယ် ကိုဘရင်ရယ်... ခင်ဗျားဟာ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ မိဘကောင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

သည်အချိန်မှာတော့ အစ်မဖြစ်သူသည် သူဦးစွန်းဖုတ်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး-

“မောင်လေးရေ... မမတို့တော့ သည်ရွာကနေ ရန်ကုန်ကို အပြီး အပိုင် ပြောင်းရတော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောလေသည်။ အစ်မတော့ မည်သို့မည်ပုံ နေလေမည်မသိ။

သူရဲရဲထဲမှာတော့ သည်ရပ် သည်ရွာကလေးကို ခွဲခွာရတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့် အရွယ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ လှိုက်ခွန်နေလေတော့၏။ မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း စိုစိုစွတ်စွတ်။

နွေခါကာလ ရွှေဝါရောင် လှိုင်းထနေသည့် အပြောကျယ်သော စပါးခင်းကြီးနှင့်တကွ မည်းမည်းသည်းသည်း စာခြောက်ရပ်များကိုလွှမ်းသည်။ ကောက်နှံတွေရိတ်သိမ်းပြီး တလင်းနယ်ထားသော မြေပြင်ကျယ်၌ စုပုံထားသည့် ကောက်လှိုင်းများမှ ကောက်ညှင်းစပါးနှံတို့ကို ဆွဲယူကာ မီးပုံဝယ် ပေါက်ပေါက်ဖောက်စားရတာကို လွမ်းသည်။ မိုးတွင်းကာလ ရွှေပိန်ညှင်းငှက်နှင့် ငှက်ခါးကလေးများကို လွမ်းသလို လယ်ထွန်နေသည့် ကြားမှ ကား၊ ကား၊ ကားကားနှင့် လက်မတထောင်ထောင် ပေါ်လာတတ်သော လယ်ပုလွန်လုံးများအား ဆွဲပုံးအပြည့် ကောက်ယူရသည်ကို လွမ်းလွမ်းသည်။ ဆီဆုံကြိတ်သည့်အခါ မောင်းတံပေါ်၌ ပတ်ချာလှည့်ထိုင်၍ လိုက်ပါစီးနင်းရသည်ကိုလည်း လွမ်းသည်။ တပေါင်းလအချိန်အခါ ရွာထိပ်လက်ပံပင်ပေါ်၌ ဆူညံလေ့ရှိသော ဆက်ရက်များ၊ လေအဝှေ့၌ ကတော့ထိုးကာ ခုန်ဆင်းကျလာသော လက်ပံပွင့်များကို လိုက်ဖမ်းရသည့် အဖြစ်အားလည်း လွမ်းသည်။ လသာချိန် မြေတလင်းပြင်၌ ကြက်တင်းရိုးတို့၊ စိန်ကုလားတို့၊ အကြီးလေး၊ အငယ်လေးတို့၊ ရဲဦးတို့၊ သန်းဇော်တို့၊ ရွှင်ကြည်တို့၊ မသန်းနွဲ့တို့၊ ဝင်းဗိုလ်တို့၊ မစန်းကြီးတို့၊ တာတီဗိုးတို့နှင့် ပြေးတမ်းလွှားတန်း ကစားကြသည့် အဖြစ်ကိုလည်း လွမ်းသည်။

သည်အရွယ်မှာပင် သူသည် အလွမ်းဓာတ်ခံ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ညဘက်အိပ်ရာဝင်တော့ ရွာထိပ် ညောင်ပင်အိုကြီးအောက်၌ ဝှက်ထော်မတို့နှင့် လိပ်ဥဂှက်တမ်း ကစားရသည်ကို အိပ်မက်မက်ကာ ကယောင်ကတမ်းတွေ ထအော်တော့သည်။

“မသွားဘူး... မသွားဘူး၊ ရန်ကုန်ကို မသွားဘူး။ ဒီမှာပဲပျော်တယ်။ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

အိပ်ရာကနိုးတော့ သူပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ ရှိနေသလို

သူနံ့ဘေး၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ သူ့ကိုငေးကြည့်နေသော အဖေပါးပြင်မှာ လည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖေမျက်ရည်ကျသည်ကို သူမြင်ရတော့ မနေနိုင်တော့။ အဖေပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိသည်။ သည်အချိန်တွင် အဖေသည် သူ့ကျောပြင်အား အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးနေလျက်-

“လူလေးရေ... အဖေလည်း သည်ရပ်သည်ရွာမှာ သည်အရွယ်အထိ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ လူလေးတို့အမေ နေသွားခဲ့တဲ့၊ ခေါင်းချသွားခဲ့တဲ့ နေရာ၊ ရပ်ရွာကို ဘယ်ခွဲသွားချင်မှာတဲ့လဲကွယ်။

“ဒါပေမဲ့... လူလေးသိထားဖို့က လူဆိုတာ ပျော်ရာမှာထက် တော်ရာမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်။ တစ်ဒဂံ သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ထက် ထာဝရသာယာ ချမ်းမြေ့မှုကို ရှာကြံတတ်ရမယ်လူလေး...။ ဘဝမှာ အနာမခံရင် အသာမခံရဘူး။ အဖေ... ခုလိုမျိုးကြစည်တာဟာ အဖေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ လူလေးတို့ ကောင်းစားဖို့အတွက်၊ လူလေးတို့ဘဝတိုးတက်မြင့်မားဖို့အတွက်ပါကွယ်”

အဖေပြောဆိုသော စကားတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သည်တုန်းက သူနားမလည်ခဲ့ပါ။ သို့သော်ငြား အဖေ၏ တုန်ရင်လှိုက်လှဲနေသော အသံတို့က သူ၏ နုနယ်လှသော နှလုံးသားထက်ကိုဖြင့် သံမှိုစွဲခဲ့ပါသတည်း။

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

ခုဆိုလျှင် အဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်ငြား... အဖေအား ရှာသော်လည်း မတွေ့သည့်တိုင် ကြာသော်လည်း မမေ့ခဲ့သည်မှာ အဖေပြောဆိုခဲ့သော ရင်ထဲက စကားများပင် ဖြစ်သည်။

အဖေဖြစ်တည်ခဲ့ရသော ဘဝများနှင့်နှိုင်းစာလျှင် သူတို့မောင်နှမလေးယောက်၏ အခြေအနေတို့မှာ အဖေဘဝထက် အစစအရာရာတိုးတက်မြင့်မားခဲ့သည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကွယ်လွန်သွားပြီး မိဘနှစ်ပါးအတွက် သူတို့မောင်နှမတကွ ရွာသို့ပြန်ကာ အလှူအတန်းလုပ်စဉ်က

ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ရွာသူရွာသားတို့သည် တအံ့တသြ။

အသက်အရွယ် အိုမင်းရှာပြီဖြစ်သည့် ဆရာလေး ဦးကြည်စိန်နှင့် ဆရာမ ဒေါ်ရင်မြဆိုလျှင် သူတို့မောင်နှမတစ်ယောက်ကို ကြည့်လျက် ဦးခေါင်း တညိတ်ညိတ်။

“အင်း... မင်းတို့ရဲ့အဖေ အစ်ကိုဘရင်ဟာ အတော်ကလေး အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့သူပါ။ သူ့သာ အမြော်အမြင်မရှိဘဲ ဝါးလုံးခေါင်း ထဲမှာ လသာသလိုမျိုး ဒီရပ်ဒီရွာမှာပဲ ခေါင်းချခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းတို့တွေ ဘာဖြစ်လာမလဲ။ လယ်သမား၊ ကိုင်းသမားပဲပေါ့။ သည်ရပ်၊ သည်ဝန်း ကျင်ဆိုတာကလည်း စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝါပဲရှိတာကိုး။ အခုတော့ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုတာကို မင်းတို့အဖေက သက်သေပြ သွားခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့အားလုံးလည်း အရာရှိ၊ အရာခံ ပညာတတ်တွေ အဖြစ်နဲ့ မြို့ပြမှာ လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး ဖြစ်လာကြပြီ။

“အေး... မင်းတို့အဖေရဲ့ထုံးကို နှလုံးမူပြီး မင်းတို့ရဲ့ သားသမီးတွေ ကိုလည်း မင်းတို့ထက် ဘဝအခြေမြင့်အောင် လုပ်ဆောင်ကြပေတော့”

ဆရာလေး၏စကားက တိုတိုနှင့်လိုရင်းကို ထိမိလှပါ၏။

ထိုအချိန် သူလွမ်းဆွတ်ခဲ့ရသော ကစားဖော် သူငယ်ချင်းတွေရောက် လာသည်။ သူတို့အားလုံးကြားဝယ် သူသည် ရွှေဟင်္သာဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ် လာရသည်။

သည့်အတွက် ကျေးဇူးအနန္တပါ အဖေ...။

မွေးရပ်ရွာ အပြန်ခရီးမှာတော့ သူ့စိတ်အာရုံ အတွေးတွေက ကွန်မြူ ချက်ရှိသည်။ မြို့ပြ ပြန်ရောက်လျှင်ဖြင့် ဖိတ်ကြားထားသော စာပေဟော ပြောပွဲ တစ်ပွဲကို နှံ့ရပေဦးမည်။

ဤတွင် ခါတိုင်း သူပြောဆိုနေကျ အကြောင်းရပ်အစား အခြား အကြောင်းရပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲရမည်ဆိုသည့် အသိက အလိုလို စီး မျောဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အဲသည်အကြောင်းအရာက အဖေဆိုသော အကြောင်းအရာ၊ ဟုတ်သည်။

“အဲဒါ... ငါ့အဖေ”

“အဲဒါ... ငါတို့အဖေ...”

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဟိုတုန်းကတော့ ဖရဲသီး

ရဲခေါင်မဲမောင်

ဟိုတုန်းကတော့ ဖရဲသီး

ရဲခေါင်မဲမောင်

“ဘိုးဘိုးကြီးရောက်နေတယ် ဖေဖေ”

ကျွန်တော် မြို့ထဲမှ အိမ်သို့အရောက် အငယ်ဆုံး သမီးကလေးက ဆီး၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ရင်း အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်နှင့် တဖတ်ဖတ် ခြင်ရိုက်နေသည့် အဖေ့ကိုတွေ့ရသည်။

“နောက်ကျလှချည်လား သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ... ဒါ... သားရဲ့ ပုံမှန်အိမ်ပြန်ချိန်ပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် မဂ္ဂဇင်းအလုပ်များနှင့်ပတ်သက်သမျှ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပြီး မြို့ထဲမှ ဒဂုံတောင်ရှိ ကျွန်တော်၏အသိုက်အမြွှာကလေးရှိရာသို့ ပြန်လာချိန်သည် ညစဉ် ခုနစ်နာရီခန့်ဖြစ်လေသည်။ ကားစောင့်ချိန်၊ ကားကခရီးသည်များနှင့် နောက်ကားကိုစောင့်သည့်ချိန်တို့မှာ စုစုပေါင်းနှစ်နာရီခန့်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ နေ့တိုင်းည ဇနာရီခန့် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ကိုချိတ်၊ အဝတ်အစားများလဲပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အနီးသို့ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ...

“ဖေဖေအလုပ်ရှင်က မနက် ၄ နာရီလောက် ဘားအံကိုသွားမယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ဒီည သားဆီမှာ လာအိပ်တာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ စည်ပင်သာယာမှု အငြိမ်းစား ယူပြီးနောက် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)ရှိ

လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်က ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးကို မောင်း
နေသူဖြစ်သည်။ ယခု ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အလုပ်ရှင်များ ဘားအံဘက်သို့
ခရီးထွက်ကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် မနက်စောစော ခရီးထွက်မည့်အချိန်
ကို မိရန်အတွက် အိမ်ချင်းနီးသည့် ကျွန်တော့်ဆီမှာလာ၍ ညအိပ်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ နံနက်စောစော ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သားအဖ စကားများများ မပြောဖြစ်ကြ။ ည ၁၀
နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၃)နာရီခန့်၌ ဖခင်ဖြစ်သူ အိပ်ရာမှ နိုးထသံ
ကြားသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နိုးသွားသည်။ ခြင်ထောင်အပြင်
သို့ ထွက်လာသည့်ကျွန်တော့်ကို...

“အစောကြီးရှိသေးတယ် သားရဲ့၊ အိပ်ဦး”

“မအိပ်တော့ဘူး ဖေဖေ။ သား... ဖေဖေကို လိုက်ပို့မယ်”

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ရပါတယ်သားရယ်။ မင်း...
အိပ်ရေးပျက်နေပါမယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ”

ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်မှထွက်လာကြတော့ ရပ်ကွက်
ကလေးသည် မှောင်မှောင်နှင့်မည်းမည်းကြားတွင် အိပ်မောကျနေဆဲ။
ညလယ်က ရွာထားသောမိုးကြောင့် လမ်းမကြီးသည် မှိန်ပျံ့ ဓာတ်မီး
တိုင်များအောက်တွင် ကွက်တိကွက်ကျား ပြောင်လက်လျက်ရှိသည်။
အေးမြသော လေကလေးက မြေသင်းနဲ့အချို့ကို သယ်ဆောင်ကာ
ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။
ဈေးကြိုကားတစ်စီးကလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားရာ
လမ်းမပေါ်ရှိ ရေအိုင်များမှ ရွှံ့ရေအချို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာစင်သွားပါ
သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အလုပ်ရှင်များ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်
တို့ မနိုးကြသေးပေ။ ဖခင်က ကျွန်တော့်ကို-

“ကဲ... သား ပြန်တော့၊ မင်းလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ ရေးရချွတ်ရဦး
မှာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသောကြောင့် ဖခင်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်

လှည့်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်အကွာခန့် ရောက်ရှိသော
အခါ ဖခင်ရှိရာ အနောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။
အလုပ်ရှင်၏ အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားကလေးအပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး
ထိုင်နေသည့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အရိပ်မည်းမည်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသော
အခါ ရင်ထဲမှာဆိုသွား၏။ ရုတ်တရက် မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာကာ
ဝမ်းလည်းနည်းသွားသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် နှေးကွေးလေးလံစွာ
ပြန်လာစဉ် ဖခင်နှင့်ပတ်သက်သည့် မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်ကလေး
များစွာထဲမှ တစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြန်လည်၍ သတိရလိုက်မိပေသည်။

(၁၉၆၉-၇၀)ပြည့်နှစ် ကျွန်တော်ခြောက်တန်းကျောင်းသားဘဝက ဖြစ်
သည်။ ထိုနှစ်များက ကျွန်တော်၏ဖခင်ဖြစ်သူသည် တပ်ကြပ်အဆင့်ဖြင့်
အင်းတကော်(ခမရ-၁၀၇)တွင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လျက်
ရှိလေသည်။ ဖခင်တို့တပ်ရင်း ပဲခူးရိုးမသို့ စစ်ဆင်ရေးထွက်ခွာသွားချိန်
တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့၏ လိုင်းခန်းသို့ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့၏ မိတ်ဆွေများ
ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်အုပ်ဆိုသလို ရောက်ရောက်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမများမှာ ကလေးများဖြစ်သောကြောင့် ယခုကဲ့
သို့ မိမိတို့အိမ်ကို လူအများ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့်အခါ ဖျော်ရွှင်ကြ၊
ဝမ်းသာကြလေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေသည်ကို
ကျွန်တော်တို့ သတိမပြုမိ။ လာရောက်သမျှ ယောက်ျား မိန်းမတို့မှာ
လည်း မျက်နှာများ မသာယာကြ။ စိတ်မကောင်းသည့် ဟန်၊ စာနာသည့်
ဟန်၊ ကရုဏာသက်သည့် ဟန်တို့ကို တွေ့နေရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို
အားပေးစကားများ၊ နှစ်သိမ့်စကားများပြောကာ ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့
ပြန်သွားကြသောအခါမှ မိခင်က ကျွန်တော်တို့မောင်နှမများကို ခေါ်ကာ-

“သူတို့လာကြတာက မင်းတို့ဖေဖေ ရှေ့တန်းမှာ ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းကြားလို့၊ အဲဒါနဲ့ မေမေ့ကို မေးမြန်းအားပေးကြရအောင် လာကြ
တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသတင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ သေချာတယ်ဆိုရင်
တပ်ရင်းက လူကြီးတွေကိုယ်တိုင် မေမေ့ကိုလာပြီး အကြောင်းကြားကြ
မှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြနဲ့နော် သားနဲ့ သမီးတို့”

ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်း၍ ပြေး

လွှားဆော့ကစားနေကြစဉ် မေမေသည် ဘုရားသောက်တော်ရေတပ်၊ ပန်းများလဲပြီးနောက် ဘုရားရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ ရှိခိုးပူဇော် ဆုတောင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ထိုနေ့ညအလွန် ကျွန်တော် တို့ အိပ်မောကျနေကြသည့်အချိန်တွင်-

“ဒေါက်ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သည့်အသံကြောင့် တံခါးနားတွင်ကပ်လျက် အိပ်နေ သည့် ကျွန်တော် လန့်၍နိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထထိုင် လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် မိခင်ကိုတွေ့ရ သည်။ တံခါးခေါက်စဉ်ကတည်းက နိုးထလာ၊ သို့မဟုတ် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေဟန်တူသော မိခင်မှာ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖခင်ဖြစ်သူတို့တံပွဲ ကျသည့် သတင်းကလည်းဖြစ်၊ ညအချိန်မတော်ကြီးလည်း တံခါးခေါက် သံ ကြားရပေရာ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့၍ ကြောက်လန့်နေပုံရလေသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း ဘာအသံမှ မထွက်စေလိုသည့်သဘောဖြင့် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများအပေါ်သို့ လက်ညှိုးကလေးထောင်ကာ ကပ်၍ပြပါသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ငြိမ်နေကြစဉ် “ဒေါက်... ဒေါက်”ဟူသော နောက်ထပ် ခေါက်လိုက်သည့်အသံနှင့်အတူ...

“ဟေ့... သား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ၊ မနိုးကြဘူးလား၊ ဖေဖေ ပါ။ ချမ်းလှပြီကွ။ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်း”

စိတ်မရှည်စွာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးပြောလိုက်သည့် ဖေဖေအသံကို ပီပီသသ ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် မေမေရင်ခွင်ထဲမှထွက်ကာ တံခါးမကြီးအား ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ တံခါးဖွင့်ထွက်သွားစဉ်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ကို ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်မမေ့။

ဖေဖေ၏ ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ရှည်ထွက်လျက်ရှိပြီး ညည်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် မျက်တွင်းများ ချိုင့်ဝင်ကာ မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး နီရဲနေသည်။ ခါးတွင် စစ်ထွက်ပစ္စည်း ကိရိယာ အစုံတပ်ဆင်ထားပြီး ညာဘက်ပခုံးပေါ်မှာ ကြိုးသိုင်းထား

သည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ဝါးချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ပူးချီထားပြီး ပတ်တီး များ ဖြစ်သလို ချည်နှောင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ် ဖြစ်ထွန်းရာ ဦးနှောက်အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊ ခံစားချက်တို့ မွေးဖွားရာ နှလုံးသား ၏ အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊ ယနေ့တိုင်နှင့် နောင် သေဆုံးသွားမည့် အချိန်အထိ မမေ့နိုင်ဆုံးအရာကား ဖေဖေ၏ ကောင်းသည့်ညာဘက် လက် တစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်မှာပွေ့ပိုက်လာသည့် ဖရဲသီးစိမ်းစိမ်းကြီး တစ်လုံး။

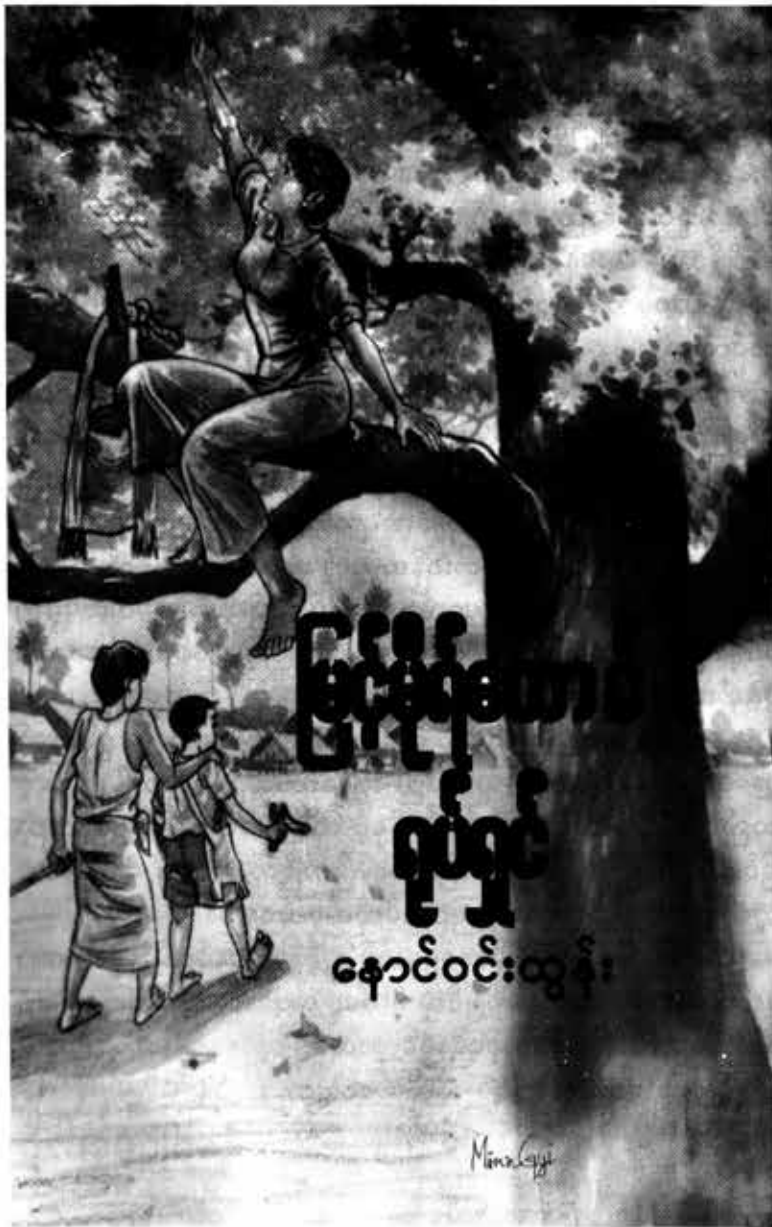
ဗကပများနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ဖေဖေလက်မှာ ဒဏ်ရရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရန်အတွက် နောက်တန်းသို့ အရေးပေါ် ပြန်ပို့လိုက်သဖြင့် ဖေဖေပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှ၊ ဒဏ်ရာက ကိုက်ခဲနာကျင်စူးရှနေသည့် ကြားမှ သူ၏ သားသမီးများစားရန်အတွက် မမေ့မလျော့ ဖရဲသီးတစ်လုံး ကို ပိုက်ပွေ့ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုပုံရိပ်သည် ယခုနှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော် ကြာမြင့်လာခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲက မထွက်။ ဖရဲသီး၊ စိမ်းစိမ်းကျားကျား ဖရဲသီးကြီး။

ဦးခနဲဖြတ်မောင်းသွားသည့် ဈေးပြန်ကားတစ်စီးကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားသည် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက် သည့်အခါ သားကလေးသုံးယောက်နှင့် သမီးကလေးတို့ အိပ်နေသည့် ခြင်ထောင်အိုကြီးကို ဆွဲမလိုက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသော သူတို့လေးတွေကို ငေးမောကြည့်ရှုမိလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ကြည့်ရှု ပီတိဖြစ်မိနေစဉ်မှာပင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် လောက်က ကျွန်တော့်ဖခင်ဖြစ်သူ ပိုက်ပွေ့လာသည့် ဖရဲသီးကြီးကို ဖရဲ သီးကြီးမဟုတ်ကြောင်း တုန်ရင်နေသောလက်၊ လှုပ်ခွန်နေသောရင်ဘတ် တို့နှင့်အတူ သေသေချာချာ သိလိုက်ရပါတော့သည်။

ရဲခေါင်မဲမောင်

မြင့်မိုရ်တောင်ရုပ်ရှင်

နောင်ဝင်းထွန်း

(က)

နွေထနောင်း ဆောင်းမကျည်းဆိုတဲ့ အဆိုအတိုင်း နွေမှာထနောင်း ပျံ့နှံ့သစ်ရွက်လေးတွေကိုခူး၊ ရေနွေးနဲ့ တစ်ပတ်လျှောပြုတ်ကာ သိမ်ကြီး ဈေး (အမရပူရမြို့၊ တောင်မြို့)မှာ ကျွန်မ ရောင်းရပါတယ်။ဆောင်းကျ တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ မကျည်းရွက်နုသစ်လေးတွေကို ဈေးကောင်းရ အောင် ဦးဦးဖျားဖျားခူးပြီး ရောင်းရတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားရှိနေတုန်းကတော့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေကို ကျွန်မ လုပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားက မိသားစု စားဝတ် နေရေးအတွက် တိုက်တွေကို ဆေးလိုက်သုတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်း ကံဆိုးတဲ့တစ်နေ့မှာတော့ တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မလည်း ကျန်ရှိခဲ့တဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့အတူ အခုလို လုပ်ကိုင်စားနေရပါတော့တယ်။

“အမေ တောင်သမန်အင်းသွားတဲ့လမ်းမှာ ထနောင်းရွက်တွေ နုနေ တာပဲ၊ သားတို့သွားခူးလိုက်မယ်၊ နောက်နေ့ အမေရောင်းလို့ရအောင်”

သားအကြီးကောင် သံချောင်းက ကျွန်မ ထနောင်းရွက် ရောင်းနေတာကို ကြည့်ပြီး ဆန္ဒစိတ်စောကာ ပြောလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ် အမေ၊ သားလဲလိုက်သွားမယ်” ညီဖြစ်တဲ့ ကျောက်ဒွေးကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ပြောပြန်တယ်။

“မဖြစ်ပါဘူး သားတို့ရယ်၊ တော်ကြာ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျနေမှ...”

အဲဒီလို ပြောမိရင်းမှာပဲ ကျွန်မစိတ် အာရုံထဲကို ဖျတ်ခနဲ အသိတစ်ခုက ဝင်လာတယ်။ သူတို့အမေကလည်း တိုက်ဆေးသုတ်ရင်း တိုက်ပေါ်က လိမ့်ကျကာ သေခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ချနိုင်ပါတော့မလဲ။ တွေးမိရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေက ရေတံခွန်တစ်ခုလို တဝေါဝေါ စီးသွန်ချနေပြန်ပါတယ်။

“ဟို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခူးကြပါနဲ့ သားတို့ရယ်။ အမေဈေးရောင်းပြီး ပြန်မှပဲ အမေဘာသာ သွားခူးလိုက်ပါမယ်”

“ဟာ... အမေကလည်းဗျာ၊ သားတို့က သစ်ပင်တက်တာ ကျွမ်းပါတယ်။ ဘာပြုလို့လိမ့်ကျရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ် အမေရဲ့။ သားတို့ကို စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်”

သားနှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ချင်ကိုင်ချင် စိတ်လေးတွေကိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲက ကျေနပ်နေမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲက သားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုအမျိုးမျိုးက နယ်မြေချဲ့နေကြပါတယ်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မပြောနဲ့ သားတို့၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ ကြိုတင်မြင်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ထနောင်းပင်မှာ မြွေစိမ်းတွေက ဘယ်လောက်ပေါလဲ သိလား၊ မြွေစိမ်းကိုက်လို့က ဆေးတောင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး သားတို့ရဲ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို သွားမခူးကြဖို့ အမေက ပြောနေရတာ၊ တားနေရတာ သိပြီလား”

ကျွန်မက အခုလို တွေးတွေးချင့်ချင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သားတို့က ကျွန်မစကားကို အလိုမကျ ဖြစ်နေကြတုန်း-

“ဟင်... အမေကလည်းဗျာ၊ မြွေစိမ်းနဲ့တွေ့တော့လည်း ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ ကြောက်စရာမှတ်လို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ အစ်ကိုကြီး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အမေအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ထနောင်းရွက်ခူးတာ ပတ်ဝန်းကျင် မြင်လို့လည်း ကြည့်မကောင်းပါဘူး အမေရယ်။ သားတို့က တက်ခူးပေးပြီး အမေက အခုလိုဈေးမှာလာရောင်း၊ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ကောင်းလဲ”

“ကဲ... ကြည့်လို့ကောင်းတာတွေ၊ မကောင်းတာတွေ အမေ မသိဘူး၊ အမေသိတာက မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ကြတော့၊ အမေ မသိအောင် သွားပြီးခူးရင်တော့ ပြန်လာရင် အသေပဲမှတ်”

ဒေါသသံလေးစွက်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တော့မှပဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကျွန်မဘေးနားက ခပ်ကုတ်ကုတ်ထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒါတောင် ကျွန်မစိတ်ထဲက ပူပင်နေမိတုန်း။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မဈေးက မပြန်ခင် သွားခူးနေကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မပြောသလို ရိုက်ရမှာက နောက်မှ အရင်ဆုံးခံစားရမယ့် သောကမီးက ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းမလဲ။ သူတို့က ငယ်သေးတော့ ဘာသိကြဦးမှာလဲ၊ ထားပါတော့၊ ကျွန်မသားလေးနှစ်ယောက်က ကျွန်မစကားဆို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကိုဖော့ကာ ဖြေတွေးတွေးရင်း ဈေးကိုဆက်ရောင်းနေမိတယ်။

ကျွန်မ ဈေးရောင်းရတဲ့ နေရာလေးကလဲ အသက်အန္တရာယ်နဲ့တော့ အနီးသား၊ ဘာလို့လဲဆိုရင် ရထားသံလမ်းဘေးမှာမို့ ဒီရထားသံလမ်းက မန္တလေးမြစ်ကြီးနားလမ်း၊ မန္တလေး-မုံရွာလမ်း၊ စစ်ကိုင်းလမ်း ရထားတွေ သွားကြတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဈေးရောင်းရင်း နားစွင့် မျက်စိရှင်နေရတာ၊ တစ်ချက်ကလေး သတိမေ့လျော့လိုက်တာနဲ့ သွားပြီ၊ သွားပြီ...။ ဘုရား... ဘုရား တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားဖို့အရေးက ကျွန်မအတွက် သက်စွန့်ဆံ့ဖျား စွန့်စားခန်းတွေချည်းပါပဲလား။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ထနောင်း၊ ဒီနေ့ ဈေးရောင်းလို့ကောင်းရဲ့လား”

ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်မလည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကျွန်မစိတ်တွေက လေနှင့်ရာ လွင့်မျောနေမိတဲ့ တိမ်စိုင့်တိမ်တိုက်တွေလို ဖြစ်နေမိတာ မဟုတ်လား။ ပြီးမှ ကျွန်မက မသိမသာ သက်ပြင်းပူတစ်ချက်ကို ခိုးရှိုက်ချလိုက်ရင်း...

“မဆိုးပါဘူး...”

ဖြေရိုးဖြေစဉ်အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ဖြေလိုက်ရတယ်။

“ဒေါ်ဝက်ရော”

“ဒီနေ့တော့ သိပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စောစောသိမ်းပြီး ပြန်မလို့၊ ဩ... ဒါနဲ့ ဝက်သားစားချင်ရင် ယူသွားပါလား၊ နောက်နေ့မှပေးပေါ့”

“ဒါဆိုလဲ ပေးလိုက်လေ၊ ကလေးတွေလည်း စားရတာပေါ့”

“ဘယ်လောက်သား ထည့်လိုက်ရမလဲ”

“ကလေးတွေအတွက်ပါပဲ၊ ဆယ့်ငါးကျပ်သားလောက်ဆို တော်ပါပြီ”

ကျွန်မတို့ဈေးသည်တွေက ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ်ရောင်းတဲ့ပစ္စည်း အမျိုးအမည်ကိုတပ်ပြီး နာမည်ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မက ထနောင်းရွက်ရောင်းလို့ ကျွန်မကို ဒေါ်ထနောင်းလို့ ခေါ်ကြသလို သူ့ကိုလည်း ဝက်သားရောင်းလို့ ဒေါ်ဝက်လို့ ခေါ်နေခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ဈေးသည်တွေက အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိကြပါတယ်။ အခုပဲကြည့်လေ၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ဆီက ဝက်သားလေး အကြွေးယူ၊ ဆန်လေးဆီလေးဝယ်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဈေးကလည်း လူကွဲနေပြီလေ။ နေကလည်း ကျဲကျဲပူနေပြီး ကျွန်မသားလေးတွေလည်း ခုလောက်ဆိုရင် ထမင်းဆာနေရှာရောမယ်...

(ခ)

“အမေ... သားတို့ သိမ်ဘုရားထဲသွားပြီး ကစားဦးမယ်”

“အကြာကြီး မနေနဲ့နော်၊ ဘုရားထဲဆိုပြီး ရေလည်းသွားမကူးကြနဲ့ဦး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုပြီး သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အလျားဖားလျားနဲ့ ကစားဖို့ ပြေးသွားကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ကမန်းကတန်းနဲ့ ဈေးတောင်းလေးခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရထားသံလမ်းဘေးက ရောင်းနေကျနေရာလေးကို ရောက်လာမိတယ်။ ဈေးတောင်းလေးကိုခေါင်းပေါ်က ချလိုက်တုန်းမှာပဲ-

“ဟယ်... ထနောင်းရွက်တွေပါလား”

ဈေးလာဝယ်သူ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် အမျိုးသမီးကြီးက ထနောင်းရွက်တွေကို ကြည့်ရင်း လွှတ်ကနဲပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းနုတာပဲ၊ ယူပါဦး”

မျက်နှာကို အပြုံးဘက်သမ်းကာ ကျွန်မပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုရောင်းတာလဲ”

“တစ်ဆယ်သား တစ်ရာ”

“ဟယ်... မများဘူးလား၊ ထနောင်းရွက်များ ပေါ့မှပေါ့၊ ဘယ်နားသွားခူးခူး၊ တကယ်ပဲ၊ ချဉ်သီးပင်အောက် ချဉ်သီး ရှားနေလိုက်တာ အံ့ရော... အံ့ရော”

ဈေးလာဝယ်သူ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့လည်ပင်းက ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကို ခါလှုပ်ရမ်းသွားအောင် မဲ့ကာရွဲ့ကာ အမူအရာနဲ့ ပြောတယ်။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့ကလဲ ထနောင်းပင်ပေါ် တက်ခူးရတာ မလွယ်ဘူး။ ထနောင်းပင်က မြွေစိမ်းလည်းပေါတယ်။ ပြီးတော့ မတော်တဆ လိမ့်ကျလိုက်ရင်လည်း ကျိုးချင်ကျိုး၊ မကျိုးရင် သေဖို့ပဲ ရှိတယ်မို့လား။ အဲဒါကြောင့် အသက်စွန့်ပြီး ခူးရတာဆိုတော့”

ကျွန်မက ပြောလက်စ စကားကို မဆက်သေးဘဲ ဈေးလာဝယ်သူ အမျိုးသမီးကြီး မျက်နှာအမူအရာ အရိပ်အကဲကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဒါကတော့ ရှင်တို့ဘာသာ ခူးနိုင်လို့၊ ခူးရဲလို့ ခူးရောင်းကြတာပဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ကတော့ ထနောင်းရွက်ကို တစ်ဆယ်သား တစ်ရာပေးပြီး မတန်မဆ မစားတော့ဘူး။ စားချင်ရင်လည်း အရပ်ထဲကတွေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ခူးခိုင်းလို့ရတယ်။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ရှင်ဘာသာ ရှင်ဆက်ရောင်းတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဈေးဝယ်သူအမျိုးသမီးကြီးက ဆောင်ဆောင် အောင်အောင် ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတာကိုကြည့်ရင်း မခံချင်စိတ်က ပျံ့နှံ့ကာ ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့နဲ့ အနယ်ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့လို ပျံ့ကျဈေးသည်တွေရဲ့ဘဝကို နားလည်ကိုယ်ချင်းစာတတ် မယ်ဆိုရင် . .

■
(၈)

ဈေးကလည်း ကွဲစပြုနေပြီမို့ ဈေးသိမ်းပြီး ရောင်းရတဲ့ငွေလေးနဲ့ ဆန်၊ ဆီဝယ်ဖို့ ရထားလမ်းဘေး တစ်ဖက်က ကုန်စုံဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဈေးဝယ်နေကြသူ အချင်းချင်း ပြောနေကြတဲ့ စကားသံတွေကို နားမထောင် ချင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မကြားနေတယ်။

“ဘယ်က ကလေးတစ်ယောက်လဲ မသိပါဘူးတော်၊ ထနောင်းရွက် တက်ခူးရင်း မြွေစိမ်းကိုက်ခံရလို့တဲ့၊ ဈေးလာရင်း လမ်းမှာကြားခဲ့ရတာ၊ သေလား ရှင်လားတော့ မသိသေးဘူး၊ လူတွေတော့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေ ကြတာပဲ”

စကားအဆုံးမှာတော့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားပြီး ကျွန်မ ရူးသွပ် မတတ် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုရင် ကျွန်မသားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သံချောင်းနဲ့ ကျောက်ခိုးက သူတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ဘယ်သူက ခိုင်းခိုင်း ရတယ်။ အမှိုက်တောင်းသွန်ပေးဆိုရင်လည်း ရတယ်။ ဟိုပင် ဒီပင်က အရွက်ဆိုလည်း တက်ခူးပေးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ဟိုတလောကလဲ ကြည့်ဦး၊ ကျောက်ခိုးနဲ့ သံချောင်းလေ၊ မီးနေသည် အိမ်က ဟင်းခါးချက်ဖို့ဆိုလားမသိပါဘူး၊ အဲဒါမုန့်ဖိုးပေးပြီး ဒန့်ဒလွန်ညွန့် ခူးခိုင်းတာ၊ ဒန့်ဒလွန်ကိုင်းကျိုးကြပြီး မသေလို့ကံကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါ ကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မတည့်ကြမှ ပေါ်တာသိရတာ။

ဒါလဲပဲ သူတို့ကို အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ သူတို့ကို မုန့်ဖိုးရယ်လို့ ကျွန်မလည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်မှ မပေးနိုင်ခဲ့တာ။ ဒီတော့ အခုလိုပဲ သူတို့အတွက် မုန့်ဖိုးရအောင် ကြံကြဖန်ကြမှာပေါ့။

အခုလည်း အဲဒီလိုပဲ မုန့်ဖိုးပေးပြီး ထနောင်းရွက်တက်ခူးခိုင်းလို့

အိမ်က သားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်များ မြွေကိုက်ခံရတာ ဖြစ်နေမလား၊ တွေးပူမိရင်း စိုးရိမ်စိတ် မွန်ထူကာ ကျွန်မဆီမှာ မနေ့က ဈေးလာဝယ်ရင်း ပြောသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ စကားတွေကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်မကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို လှန်ခြောက်နေတော့ တယ်။

“အရပ်ထဲမှာတွေ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ခေါ်ခူးခိုင်းလို့ ရတယ်”တဲ့။

ပဲတင်ရိုက်ခတ်နေတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် ယောင်ရမ်းကာ ကျွန်မ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ပိတ်ကာ

“ဘုရား . . . ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ ကျွန်မသားလေးတွေ မဖြစ်ပါ စေနဲ့” လို့ စိတ်ထဲက တထင့်ထင့်နဲ့ ကြိတ်ပြီးဆုတောင်းလိုက်မိတယ်။ ဆုတောင်းနေရင်းမှာပဲ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ စိမ့်ပျံ့ကာ တုန်ရင် လှိုက်မောလာပြီး ရင်ဘတ်ထဲက အပူလုံးကြီးဟာ ရုတ်တရက်ဆောင့် တက်လာရင်း . . .

“တကယ်လို့များ ကျွန်မရဲ့သားလေး တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်နေခဲ့ရင် မီးစနဲ့ထိုးသလို ခံစားလိုက်ရရင်း ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဝုန်း ခနဲ လဲပြိုသွားမယ်။

“ဟာ . . . ဒေါ်ထနောင်းကြီး ဘာတွေဖြစ်နေရတာလဲ၊ ရထားလာသံ တောင် မကြားတော့ဘူးလား၊ ကံကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တွန်းထိုးပစ် လိုက်တာ မြန်ပေလို့၊ နို့မဟုတ်ရင် မတွေးဝံ့ မမြင်ဝံ့စရာပဲ . . .”

ကြားနေရတဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သံတွေနဲ့အတူ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လဲ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိနိုင်အောင်ပါပဲ စိတ်အာရုံတွေက လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို သားနှစ်ယောက်ရှိရာဆီပဲ လူးလွန်နေပါတော့ တယ်”

နောင်ဝင်းထွန်း

☞ မြင်းမိုရ်တမ်းချင်း...
အလင်းလမ်းပြ၊ မိဘနှစ်ပါး
ဝပ်တွားရိုက်၊ ငါ့ခိုးလျက်
မြတ်မျိုးမြင့်ဂုဏ်၊ 'စိတ်ကြေးမုံ'နှင့်
အာရုံဖိတ်စေ...။ ငါ့ ဖေမေသည်
လ၊ နေထွန်းပ မိုးကောင်းကင်-
မြ မြေ ကျွန်းလှ ကျိုးကြောင်းမြင်-
အညာစခန်း ရွာလမ်းဝင်...။

(၂)

☞ မိုးပွင့် စိန်ခဲ၊ ထိန်ထိန်ကြည့်
ယာထဲ ဝန်းကျင်၊ ရွှေ ငွေပင်များ
ဖခင်ရွှေလက်၊ တေးပုခက်နှင့်
မိတ်ဆက် သီးပင်၊ အောင်သီးတင်လျက်
မိခင်ထိန်းလက်၊ ကျီကြဆက်ရင်း
ရဲဖက် ကြန်စုံ၊ က-ကြိုးထုံသည်
ကြေးမုံ ရွာရိပ် တောင်သူများ-
အေးဂုဏ် ဉာဏ် ဆောင်ယူပွား-
အချစ်မြစ်ဖျား ခံတကား...။

(၃)

☞ အမေ သည်းဖျား၊ ပန်းတံတားနှင့်
ကြမ်းကြားလေရှု၊ အိပ်မက်ဖြူနှင့်
'လူလေးစာဆို၊ ကွန်းရိပ်ခို' ဟု
ညအို ပုခက်၊ လ မီးခွက်နှင့်
အိပ်မက်ကြွေးကြော်၊ အဖေဖျော်သို့
'မခေါ်ဘဲလာ၊ မမှားဘဲပြန်
မကြဲဘဲချစ်၊ သောကမြစ်တွင်
လက်ပစ်ကူးခတ်၊ လူတို့ဇာတ်သည်'

ချစ်တတ်သူတို့ ပျော်ရာမြေ-
ဖြစ်ရပ်ကူပို့ ခေါ်ရှာပေ-
မေတ္တာနိဒါန်း လွမ်းမပြေ...။

(၄)

- ☞ ပူလှုံ နေ့စက်၊ ခေါင်းမှာရွက်၍
ချွေးစက်ချခင်း၊ မြေနံ့သင်းနှင့်
မပျင်းမရိ၊ မသိကျိုးကျွံ
မလွန်မဆန်၊ လောကဓံနှင့်
ဆက်ဆံငြိငြိ၊ 'နေစား'အိုသော်
ဆန်ကိုစားကြီး၊ အချည်းနှီးဟု
ဘယ်ထီးကိုဆောင်း၊ ကာကွယ်ကောင်းနှင့်
ဘယ်ကျောင်းကိုဝင်၊ တရားရှင်နှင့်
ဘယ်မြင်ကိုရွှံ့ သီလစုရင်း
ကရုဏာစွမ်း၊ သားကိုထမ်းလျက်
ကျောင်းခန်းဝင်စေ...။ ငါ့ ဖေမေသည်
စေတစ်လုံးရှင် ပညာသင်-
နေတစ်နှုန်းသွင် သညာထင်-
ကျေးဇူးတုံ့ဖိတ် အေးရိပ်မြင်...။

(၅)

- ☞ လက်ပွေအမှတ်၊ ကြက်ခြေခတ်နှင့်
ဆို့ကျပ်ပညာ၊ မတတ်ရှာ၍
ယာထွက်ပဲကောင်း၊ လုပ်ခတောင်းသော်
တုတ်ချောင်းဆွဲမှတ်၊ ထုပ်တန်းရပ်က
ဖတ်ပြသချို့၊ မီးသွေးငိုလိမ့်
ဖေညိုလက်စွဲ၊ နွားချင်းလဲသော်
နက်နဲလင်္ကာ၊ ဆိုရွတ်ရှာခဲ့
ပါရမီထူး၊ နှုတ်သံကူးနှင့်
ချိုးကျူစရာ၊ လွမ်းစရာတည့်

ကဗျာဇီဝ၊ သည်သို့ရထင်
ချိုမြသံစဉ်၊ ငါ့ဖခင်သည်
သားရင်ထဲမှာ စာဆိုစစ်-
ကြားမြင်စွဲလာ ခွာညိုချစ်-
ချစ်ပန်းဖူးငုံ အရုဏ်သစ်...။

(၆)

- ☞ စက်တပ် 'ခြေ'သွက်၊ 'လက်'ဇယ်စက်သို့
ရွာဘက်ကူးချည်၊ ယာကူးချည်နှင့်
'ရာသီမသိ၊ ပန်းနှင့်ညှိ'ဟု
'မပြည့်လောဘ၊ ခဝါချ'ဟု
'ဒေါသပါးစပ်၊ ဆဲဆိုရပ်'ဟု
'အမြတ်လမ်းစဉ်၊ ကျွတ်တမ်းဝင်'ဟု
မိခင်စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ရိနှုန်းနှင့်
ပင်ပန်းသည်ဒဏ်၊ ကြုံကြုံခံလျက်
ဘယ်ဉာဏ်စိန်စီ၊ ဘယ်ဂုဏ်ရည်နှင့်
'ပန်းသည်အမေ၊ ကဗျာစေလည်း
အမေပေကတ်၊ စာမတတ်ဘူး
မတ်တပ်ရပ်ငို၊ သစ်ခြောက်အိုသို့
အလိုမပြည့်၊ မျက်ရည်ပြည့်နှင့်
သားကြည့်သောခါ၊ ရင်ထဲဟာသည်
ကာရန်ကျိုးပဲ့ရသနွမ်း
စာဈာန်ညှိုးယဲ့ တ-သလွမ်း-
အမေ မြင်ခက် တက်မှာလမ်း...။

(၇)

- ☞ အမေကုသိုလ်၊ ကျောင်းကြီးအိုပေါ
သားကိုလက်တို့၊ မျက်ရည်စို့လျက်
မင်းတို့အဖေ၊ ခန္ဓာကြွေလည်း
အမွေအနှစ်၊ သဒ္ဓါစစ်နှင့်

ထားရစ်ခဲ့သည်။ ကာလရှည်ဟု
ရွာလည်ပြန်ရာ၊ အမေမှာ၍
ကဗျာရွှေခေတ်၊ လက်ငွေဖြစ်သော်
အသစ်ရွှေကျောင်း၊ အကောင်းရွှေစိတ်
အရိပ်မွေသရီ၊ ရွှေစေတီနှင့်
ဆောက်တည်ချင်စမ်း၊ ဟောပြောခန်းနှင့်
ဝမ်းပန်းတစ်နည်း၊ သံချိုညည်းခဲ့
ကံထီးဆောင်းလည်၊ ပါရမီသို့
ယုံကြည်အမွေ၊ တောင်းဆုချွေသည်
အမေခေါ်လော့ ထိုသာဓု-
အဖေပျော်ရော့ ဟိုရာဓု-
စိတ်ကြိတ်စုံ ခိဌာန်ပြု...။

(၈)

- ☞ ဖိနပ်တစ်ရံ၊ ကျေးဇူးစံနှင့်
အာခံတွင်းမြိန်၊ ဟောပြောချိန်၌
တိမ်ဝင်အသံ၊ ဆိုနှင့်ဟန်လည်း
နာခံသူတိုင်း၊ မျက်ရည်ဝိုင်းခဲ့
သမိုင်းတင်ဆို၊ အမေအိုလျှင်
တက်ညိုလူလှ၊ ဆုတွေရဟု
ကြားရသတင်း၊ သားချစ်ခြင်းဖြင့်
တောတွင်းစီးရှုပ်၊ ခုံဖိနပ်ကို
ရွာရပ်ချန်ကာ၊ စီးမလာ၍
မပါဖိနပ်၊ ခြေကျိန်းစပ်လိမ့်
ရင်သပ်ရှုမော၊ သားအံ့ဩမိ
နှမြောရန်ကော၊ ပြစ်တင်စောသော်
အမောမပြေ၊ မျက်ရည်ဝေလျက်

ရန်ပြေစကား၊ မပြောကြားတော့
မှားမိသည့်ဝန်၊ လွန်မိသည့်ပြစ်
အသစ်မွန်မြတ်၊ သားဖိနပ်ကို
ပေးအပ်လိုက်ရာ၊ မိမျက်နှာလျှင်
တိမ်လွှာကင်းစင်၊ လမင်းရှင်သို့
ဖူးမြင်မဝ၊ ဦးတင်သ-သည့်
သားလှမိုက်ပြစ်၊ ခွင့်လွှတ်ချစ်-
ကြားရကြိုက်ချစ် ကျင့်ဝတ်သစ်-
ကျေးဇူးတုံ့ဆပ် အမြတ်စစ်...။

(၉)

- ☞ အမေမျက်ဝန်း၊ မျက်ရည်ကျွန်းနှင့်
နစ်မွန်းခဲ့ပေါင်း၊ ကာလညောင်းထင့်
မကောင်းတစ်လှည့်၊ ကောင်းတစ်လှည့်နှင့်
ရင့်မှည့်ဇရာ၊ ဗျာဓိနာနှင့်
ရွာမြေခွာချိန်၊ နီးနေချိန်တည့်
စည်းစိမ်မဖြိုး၊ ငွေမတိုး၍
မျိုးဆွေခေါ်မေး၊ နီးလျက်ဝေးပြီ
'လူလေးကြီးကို၊ တ-လွမ်းငိုတိုင်း
မျက်ညိုနှစ်ကွင်း၊ ကွယ်မလင်းတော့'
တင်းခဲ့မာန၊ ထခဲ့ဒေါမာန်
သန်ခဲ့အယူ၊ ငြုခဲ့စောင်းမြောင်း
မကောင်းဒဏ်ခတ်၊ ဝဋ်ကြွေးဆပ်ထင့်
'အမြတ်စိတ်မှီး၊ စိပ်ပုတီးနှင့်
ပွားစီးဂုဏ်တော်၊ ကုသိုလ်တော်သည်'
နေပျော်နေခန်း၊ တင့်စေဖို့-
သေဖော်သေပန်း၊ ပွင့်စေသို့-
စိတ်စွမ်းအင်ထူး ကူးကုတို့...။

(၁၀)

☞ ချစ်ခြင်း ကြိုက်ခြင်း၊ တွယ်မိခြင်းနှင့် မုန်းခြင်း မိုက်ခြင်း၊ ကွေကွင်းခြင်းတို့ ဖန်ဆင်းမီးပြ၊ ဇာတ်ရိုက်ရသော် အက-ပဒေသာ၊ ဆိုင်းသံသာတည့် မာယာလှည့်ကွက်၊ ကြည့်ချင်လျက်နှင့် “ကြင်ဘက်တော်မြို့၊ သက်ပိုင်မှူးလျှင် လှည်းဦးမထိုင်၊ နွားမကိုင်တော့ လှည်းပြိုင်မမောင်း၊ လမ်းမတောင်းတော့ တစောင်းသျှောင်ငိုက်၊ ပွဲမကြိုက်တော့ ပတ်တိုက်သံစဉ်၊ ကြားမထင်တော့ မေ့ပင်အောက်လျောင်း၊ ရုပ်နာမ်ပြောင်း’ဟု ဇာတ်ပေါင်းမလှ၊ အမေတလျက် မြေခမျက်ရည်၊ သက်သေတည်ပေါ့ သံရှည်ငိုချင်း၊ မိုးမလင်းဘူး နှစ်ကွင်းမျက်စိ၊ ကွယ်လေဘိဟု သတိတစ်လုံး၊ ပုတီးသုံးဟု မြတ်ရှုံးမြင်စိတ်၊ ပုတီးစိပ်ဟု အရိပ်တစ္ဆေ၊ မကြောက်လေသို့ အမေအိုမင်း၊ ပွဲကြိုက်ငြင်းသည် အလင်းပြလျက် အမြင်ခက်- အရင်းရခက် အမြတ်ဆက်- ပလုတ်ဖြုန်းသံ မိုးယံထက်...။

(၁၁)

☞ စည်ဈေးသံသာ၊ အမေရွာတည့် ပျော်ရာတစ်ဖုံ၊ ကူညီပုံနှင့် ကြုံရာတစ်ချက်၊ ငွေကူလက်နှင့်

ရေစက်ချပြီး၊ ဝမ်းပန်းနည်းဟု ညည်းညူစုတ်သပ်၊ ကဗျာစပ်၍ ကျောက်ပိပိပါတ်၊ နောက်ပိုးတက်ထင့် “သားမျက်နှာကြည့်၊ နှစ်ဆယ်ပြည့်လှေ၊ မသိပြုစု၊ ရှိမလှူနိုင်” “ကူဖော်လောင်ဖက်၊ အမေလက်နှင့် ဝက်သားကျွေးသူ၊ အဖေလှူတော့ ငယ်မူပျော်ရွှင်၊ သားကိုရင်ပေါ့” အလျင်တစ်ခု၊ ရင်ထဲစု၍ အပြုတစ်ချက်၊ နှုတ်သံထွက်ကြောင့် အမျက်စုစည်း၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းဟု အညည်းအညူ၊ နောင်တ ပူနှင့် ယူတိုင်းမရ၊ အာလယနှင့် ကျတိုင်းမတိုး၊ ကံအကျိုးနှင့် ခေါက်ရိုးကျိုးဒဏ်၊ လောကဓံနှင့် ဆက်ဆံနှိုးရင်း၊ ‘အို မငြင်းသာ’ မြင်းမိုရ်ရိပ်ပုံ၊ အမေဂုဏ်သ- ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဈေးသံကြား- ကြုံတုန်းကျယ်ဟစ် ဇောပြန်‘သား’- ကဗျာသက်သွင်း ငိုချင်းများ...။

(၁၂)

☞ လက်မ နှစ်ချောင်း၊ ကွေးကောက်စောင်းနှင့် နွားမောင်းကြိမ်ဝဲ၊ ထွန်ထယ်ခွဲလျက် နှမ်းကြံပဲစိုက်၊ ကောက်ကြောင်းတိုက်ရင်း မလိုက်ထွန်ကိုင်၊ တွန်းကန်ခိုင်း၍

သမိုင်းတင်ဆက်၊ အမေ့လက်ပေါ်
ဆေးထက်ဝီဝက၊ မကုသနိုင်
သောကအဖော်၊ လောကပျော်ခဲ့
‘မတော်လောဘ၊ မရှိကြနှင့်
ငါ့ကိုယ်တွေ့ကြ၊ လက်မစုံကို
ဂုဏ်တင်လက်ကျန်၊ ဆင်းရဲဒဏ်ဟု
မသန်လက်ရွံ့၊ ထမင်းခွဲဟု
မစွန့်အသက်၊ ခန္ဓာရွက်ဟု
ဉာဏ်ထက်ဖျာန်မွေး၊ ကဗျာရေးဟု
လူလေးကြီးစိတ်၊ အလွမ်းဖိတ်တော့
အရိပ်မြင်းမိုရ်၊ တမ်းချင်းဆိုအံ့
စားလိုဝတ်ရေး၊ ငါမကျွေးနိုင်
ပေးလိုငွေလက်၊ ငါမဆက်နိုင်
သက်မ-ချရင်း၊ ကဗျာငြင်းသည်
အလင်းမြင်လျက် မရေးဆက်-
ထမင်းရှင်သက် အကျွေးခက်-
နို့ဖိုးကြေရက် အတွေးပျက်...။

(၁၃)

☞ စကားပြေပြစ်၊ ဝတ္ထုသစ်နှင့်
စာချစ်မြေဖိုး၊ စာဖျာန်နှိုး၍
တက်ကျိုးလှေအို၊ ကဗျာငိုရင်း
ဆိုစမ်းကျေးဇူး၊ ကျေးစမ်းဂုဏ်ဟိတ်
ဒိတ်စမ်းလိပ်ပြာ၊ ရှာစမ်းမြင်းမိုရ်
ပျိုခြင်းညှင်းဆဲ၊ အိုခြင်းမွဲနှင့်

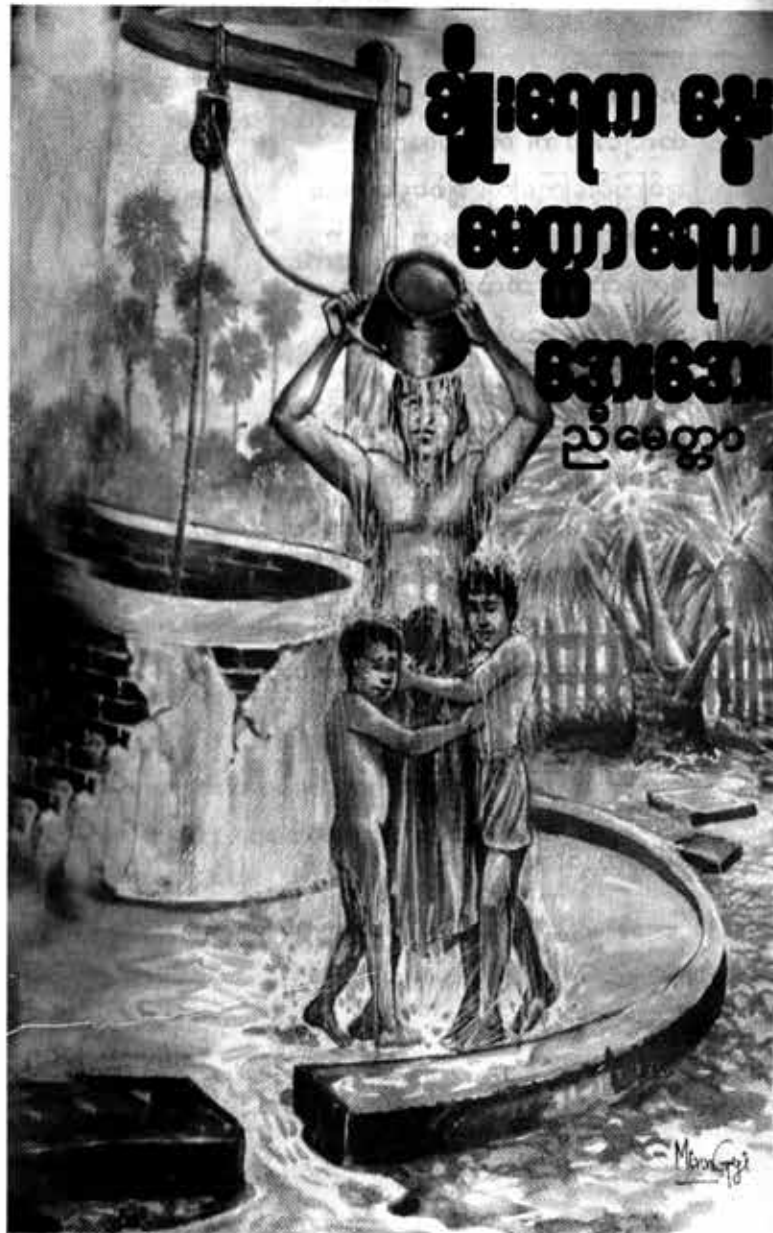
အလဲအထူ၊ အမူအမ
အကျအတက်၊ အရွက်အထမ်း
ချစ်ကြမ်းကြေကြေ၊ ချစ်မွေပေးပေး
နွေးထွေးယုယ၊ မိနှင့်ဖဟု
ရသဂုဏ်ဖွင့်၊ ဘယ်သို့ပင့်လည်း
အရင့်အနု၊ စာပန်းပုနှင့်
ထုဆစ်ပုံပန်း၊ မမိနှမ်းတည့်
ချစ်တမ်းကစား၊ ဝတ္ထုကြားတွင်
နှမ်းပါးနို့မျက်၊ ကဗျာပျက်ဟု
တက်ကွန့်ကလောင်၊ လက်ရွံ့ရှောင်ဟု
လူဘောင်စခန်း၊ ဖမိလွမ်း၍
နီဒါန်းအချစ်၊ ဈေးမဆစ်ဘဲ
လွမ်းရစ်တော့မင်း၊ ဇာတ်ကွက်ခင်းသည်
မြင်းမိုရ်တမ်းချင်း ပီပါစ...
လင်းကြိုလွမ်းတင်း စိကာပြ...
မြေဖိုး ညွှန်ပြ နေနှင့်လ...
ဖမိဟူက ဂါရဝ...။

တက်လူ

၁၄-၈-၂၀၀၅
နံနက် ၉း ၂၅ နာရီ

ချိုးရေက နွေး မေတ္တာရေက အေးအေး ညီမေတ္တာ

ထန်းသမားသည် ထန်းပင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။
လက်သမားသည် သစ်အကြောင်း၊ ဝါးအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိသည်။

ပန်းရံဆရာသည် အုတ်အကြောင်း၊ သဲအကြောင်း၊ ဘီလပ်မြေ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဤသို့ သိကြသည့်အတွက် “ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာ” ဆိုသည့် အဆိုအမိန့်
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ သားသမီးများအပေါ် ထားရှိ
သော အဖေ၏ မေတ္တာ စေတနာကို အဖေဖြစ်သူသာ သိသလို အဖေ
တိုင်းလည်း သိကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖခင်တစ်ယောက် အဖြစ်ကို
ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားပြီဖြစ်သဖြင့် သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော ဖခင်မေတ္တာ၊
ဖခင်စေတနာ အကြောင်းတွေ များစွာရေးရပါဦးမည်။

ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း စဉ်းစားလျှင် အဖေသည် သူရှိနေသမျှ
သားသမီးတွေ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ထားမည်ဟု စိတ်ကူးချမှတ်ထား

ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖြစ်လေဖြစ်ထမရှိသော အဖေ၏စကားကို ကျွန်တော် ယခုထိတိုင် သတိရ ကြားယောင်နေပါသည်။

“ဒီမယ်ငါသား၊ အဖေက ဖျားတာ၊ နာတာ၊ သိပ်မရှိဘူး။ အေး... ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲသွားမှာ။ နာလန်ထူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဖေသည် သူပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း အမှန်ပင်ဖြစ်သွားပါသည်။ အိပ်ရာထဲ လဲသည်နှင့် နှစ်လအတွင်းမှာပင် ဆုံးသွားရှာပါသည်။ အဖေသည် မပြည့်စုံသောဘဝနှင့် နေရပေမင့် မည်သည့်အခါမှ အားမငယ်တတ်ပါ။ အမြဲတမ်းပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါသည်။ အဖေပြောနေကျ လက်သုံးစကားကတော့-

“ငါသား... ဆင်းရဲသားဆိုတာ စိတ်နှစ်မျိုးထားလို့ရတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သူက စိတ်တစ်မျိုးတည်းပဲ ထားလို့ရတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သူဆိုတာ ဆင်းရဲပေမယ့် ဘာမှမပူပင်ဘဲ စိတ်ကိုလွှတ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ချမ်းသာသူပဲ။ ချမ်းသာသူကတော့ ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံနေတော့ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိပါလားဆိုတဲ့ ပူပင်သောကစိတ်မျိုး မွေးလို့မရဘူးလေ”

“ဪ... မပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို အကောင်းမြင်စိတ်နှင့်ကြည့်ပြီး ကြိဖန်ဂုဏ်ယူတတ်သူ အဖေပါလား” အဖေလိုပဲ ကြိဖန်ဂုဏ်ယူပြီး ကြွားဝါတတ်သူ ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ရှင်သူဌေးများနှင့် တွေ့သည့်အခါ ဂုဏ်ယူပြောဆိုသည့် စကားမှာ-

“မိဘကိုလုပ်ကျွေးတဲ့ ကုသိုလ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လို မိဘအစဉ်အဆက် ချမ်းသာလာခဲ့တဲ့သူတွေ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း မိဘကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေတာပဲ၊ ဒါတော့ မိဘကို လုပ်ကျွေးတာချင်းတူပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ပြုစုတဲ့ ကုသိုလ်လောက်ပဲ ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လုပ်ကျွေးတယ်လို့ ဆိုရာမှာ မိဘက မှီခိုသူဖြစ်ရမယ်လေ။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့တွေက မိဘဆီက ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ရင်းနှီးပြီး ချမ်းသာနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့လို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေရဲ့ မိဘတွေမှ မှီခိုသူ အစစ်ဗျ”

ကျွန်တော်၏စကားကြောင့် သူဌေးများ မခံချီ မခံသာ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ သားသမီးများ ခံစားဖူးမည်မဟုတ်သောအကြောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူပြီး ပြောပြကြွားချင်ပါသေးသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ရေတွင်းမှာ အဖေနှင့်အတူ ရေချိုးခဲ့ရသည့် အရသာသည် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သော အရသာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုအရသာလေးကို ယခုထိ မှတ်မိနေပါသည်။

မတ်တပ်ရပ်ပြီး လောင်းချလိုက်သော ပထမဆုံးရေပုံးထဲမှ ရေများသည် အဖေကိုယ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလာသော အစပထမတွင် နွေးနေပါသည်။ သုံးလေးပုံးလောက် လောက်ပြီးတော့ အေးလာပါသည်။ အဖေကိုယ်ပေါ်မှ အစပထမတွင်ကျလာသည့်ရေများဘာကြောင့် နွေးနေသည်ကို ယခင်က ကျွန်တော်မသိပါ။ စဉ်းစားတတ်သည့်အရွယ်ရောက်မှ တစ်နေ့ကုန် နေပူထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရသည့် အဖေကိုယ်မှ အပူငွေ့များသည် ရေနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်-

ကြေးရေတက် သူဌေးသားသမီးများကို ကျွန်တော်က မေးလိုပါသည်။

“ကျွန်တော့်လို ကိုယ့်အဖေရဲ့ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးပါသည့် ရေကိုချိုးဖူးပါသလား”ဟု-

အဖေကို ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးခွင့်ရသည်ဆိုသော်ငြား အမှန်စင်စစ် လပိုင်းလေးမျှသာဖြစ်သည်။ အဖေသည် အိပ်ရာထဲလဲမှသာ အနားယူရပါသည်။ အဖေသည် ကွယ်လွန်သွားသည့်တိုင် သားသမီးများကို ဖုကွပေး မသွားပါ။ အဖေဆုံးတော့ လကွယ်နေ့တွင်ဆုံးသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်၏ ဓလေ့ထုံးစံသည် လကွယ်နေ့တွင်သေဆုံးလျှင် သက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်ပြီး နေ့ချင်းသဂြိုဟ်ရသည်။ ရက်လည်မလုပ်ဘဲ လလည်သာ လုပ်သည်။ ရက်လည် မလုပ်ရသည့်အတွက် ကိစ္စအချို့နည်းသွားပြီး ငွေကြေးရှာချိန်ရသည်။ အများအားဖြင့် ဖခင်အများစုသည် မိမိကသာ

သားသမီးများကို လုပ်ကျွေးလေ့ရှိကြသည်။ သားသမီးများကို တတ်နိုင်သမျှ မမှီခိုလိုကြပေ။

“သေသည်အထိ ဒုက္ခမပေးသော ဖခင်တစ်ဦး”

ကျွန်တော် အသက်(၂၀)လောက်က လက်သမားဆရာ ကိုသိန်းမောင်ထံတွင် အလုပ်လုပ်စဉ် ဆရာကိုသိန်းမောင်၏ ဖခင် အသက်(၇၀)ကျော်ရှိ အဘ ဦးအုန်းမောင်သည် အလကားမနေဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ထဲတွင် သစ်တို သစ်စများကို စုပေးခြင်း၊ သံမဏိလိုက်ကောက်ပေးခြင်း၊ သံဖြောင့်ပေးခြင်း၊ စသည်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“အဘရယ်... အသက်လည်းကြီးပါပြီ၊ အဘသားက ဆရာပဲဟာ၊ အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေပါလား”

“ငါက ဘယ်သားသမီးမှ အားမကိုးဘူးကွ၊ လုပ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်နေဦးမှာပဲ၊ သားသမီးကို ကိုယ်ကသာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင်ထားပေးချင်တာ။ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ အသက်ရှင်တုန်း မပြောနဲ့၊ သေခဲ့ရင်တောင် ဒုက္ခမပေးချင်ဘူးကွာ”

“သေတာတောင် ဒုက္ခမပေးချင်ဘူးကွာ ဆိုသည်မှာ ထိုခေတ်ထိုအခါက ယခုအချိန်လို နာရေးကူညီမှုအသင်းများ မရှိသေးပါ။ သဂြိုဟ်စရိတ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။” ထိုကဲ့သို့ပြောခဲ့သော အဘ ဦးအုန်းမောင်သည် မိုးစွေသောကာလတွင် ရုတ်တရက်ဆုံးလေသည်။ ထိုကာလတွင် လုပ်ငန်းများ ပါးသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် လက်သမားဆရာ ကိုသိန်းမောင်ခမျာ သဂြိုဟ်စရိတ်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ နံနက်စောစော ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာပြီး- “အဖေကလည်း ဒီလိုရက်မျိုးမှ ဆုံးရတယ်လို့ကွာ၊ ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန် သဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်ရအုံးမယ်”

မနက်ဖြန်တွင် သဂြိုဟ်မည့်အကြောင်းပြောရင်း ငြီးတွားသွားသည်။

ညနေပိုင်းရောက်သော် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမား လေးငါးယောက် စုပြီး နာရေးအိမ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် သွားကြသည်။

နာရေးအိမ်ရောက်တော့ ထူးဆန်းနေသည်။ အကြောင်းမှာ အလောင်းပြင်ဆင်ထားသည်ကို မတွေ့ရ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အံ့သြနေသည်ကို သိသော ဆရာကိုသိန်းမောင်က-

“အဖေအလောင်းကို ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းက လာယူသွားတယ်ကွ၊ အိမ်နားက အဖေသူငယ်ချင်းက အဖေခန္ဓာကိုယ် လှူထားတယ်ဆိုတာ သိထားတော့ သူက သွားအကြောင်းကြားလိုက်တာ အဖေလက်ရေးနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှူထားတဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့စာကိုပြပြီး ယူသွားတာ၊ အဖေခန္ဓာကိုယ် လှူထားတယ်ဆိုတာ ငါတောင် မသိပါဘူးကွာ”

ဆရာကိုသိန်းမောင်၏ စကားအဆုံးဝယ် အဘဦးအုန်းမောင်ပြောခဲ့သော စကားက ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တဖန်ပြန်လည် တိုးဝင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက သားသမီးကို သေတာတောင် ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူးကွာ”

[၁၉၈၆ ခု၊ (၃)လပိုင်း၊ တပေါင်းလကွယ်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော အဖေအား အမှတ်တရ ရည်စူးဂုဏ်ပြု ရေးဖွဲ့ပါသည်။]

ညီမေတ္တာ

ဂန္ထဝင် သူရဲကောင်းများ

ထန်းတပင်စန်းလွင်

အမြဲတစေ ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ဆူညံ ဆူညံ အသံများကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် တုံ့သွားရ၏။ ကိုလှဦး အိမ်ထဲ မဝင်သေးဘဲ အသာနားစွင့်နေပြီး ခဏအကြာခြံအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာတော့ ဆူညံနေတုန်း-

“ဟေ့ဒီမှာ ခင်ထား မိန်းမတစ်ယောက်တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ ကို ငါတို့ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာမလိုဘူး-မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးရှာတယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်။ အခုတော့ ဒီ အသက် အရွယ်ကြီးရောက်ကာမှ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့ တောင် မကောင်းဘူး”

“နင် အဓိက စဉ်းစားရမှာက နင်လင်ယူတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ နင်သမီးအတွက်ပဲ နင်စဉ်းစားရတော့မှာ။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီး မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ပထွေးမျိုးနဲ့မှ ငါတို့စိတ်မချနိုင် ဘူး။ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ။ နေချင်သလိုနေပါ။ ငါတို့ကတော့ ငါတို့တူမ လေးကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ ခေါ်သွားရမှာပဲ”

“ဒီမှာမမကြီး - သမီးသက်ထားက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးထုတ်ခဲ့ရတဲ့ သမီးပါ။ တစ်သက်လုံးက ပစ်ထားပြီး အခု အချိန်ကျမှ လာခေါ်တယ်ဆိုတာကတော့ မမကြီးတို့ မတရားဘူး”

“အမေ. . . ကြီးကြီးတို့က လာခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုယ်တိုင်က ကြီးကြီးတို့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လာခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ သမီး အမေနဲ့လုံးဝ မနေနိုင်ဘူး။ ဘယ်ပထွေးကိုမှလည်း အဖေနေရာမှာ အစားမထိုးနိုင်ဘူး။ အဖေလည်း မခေါ်နိုင်ဘူး။ အမေ ဒီလူကြီးနဲ့ ပေါင်းနေသမျှ သမီး ဒီနေရာကို တစ်သက်လုံး ပြန်မလာဘူး အမေ။ အမေအရင်က ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သမီး အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်။ အခုလို နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ကိစ္စကိုတော့ သမီး နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး အမေ။ ပြီးတော့ ပထွေးတစ်ယောက်နဲ့တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူမနေသင့်တော့ဘူးထင်လို့ သမီး ခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဒါကို အမေနားလည်မယ်လို့ ထင်တယ်”

သမီးဖြစ်သူက အထုပ်အပိုးပြင်နေရင်းမှ ပြောနေသည့် စကားသံများကို မခင်ထား နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး ငိုနေမိတော့သည်။ အထုပ်အပိုးကို ပြင်ပြီးသည်နှင့်. . .

“ကဲ-ငါတို့သွားမယ်။ နောက်ကို နင်သမီးနဲ့လာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့ ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ သေရင်တောင် အကြောင်းမကြားနဲ့။ ဒါပဲ၊ လာသမီးသွားမယ်”

သမီးဖြစ်သူ သက်ထားကလည်း ခရီးဆောင်အိတ် ကောက်ဆွဲပြီး အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့သည်။ သမီးဖြစ်သူသက်ထားက တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်မကြည့်တော့။ မခင်ထား ဝမ်းနည်းလွန်းလှသဖြင့် ရှိတ်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ သမီးရယ်”

တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထက်မှာ မခင်ထားတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ အထီးကျန်စွာ ငိုကြွေးနေတော့၏။ မခင်ထားဘေးမှာ အားဖေးနှစ်သိမ့်မည့်သူမရှိ။ အားငယ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ခင်ပွန်းသည် ကိုမင်း

မောင် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် ခံစားရသည့် အားငယ်ခြင်းမျိုးကို ပြန်၍ ခံစားနေရ၏။ မိမိ၏ ဘဝကိုလည်း ပြန်တွေးနေမိပြန်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မခင်ထားတို့ ဘဝလေးသည် အလွန်သာယာ အေးချမ်းခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည် ကိုမင်းမောင်က အစိုးရဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နိုးသား၍ သဘောထားကြီးသော ကိုမင်းမောင်ကို လူတိုင်းက ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ မခင်ထားကလည်း အရှက်အကြောက်ကြီးသူ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးသူ၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူမို့ လူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားကြရ၏။

ဤသို့ သာယာချမ်းမြေ့စွာနေလာကြရင်း လောက သဘာဝအရ ကြမ္မာမုန်တိုင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံရလေသောအခါ မခင်ထားတို့ မိသားစုဘဝလေးသည်လည်း တစ်စစ ပြိုလဲခဲ့ရလေတော့သည်။ ထိုနေ့က ကိုမင်းမောင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများ အိမ်အောက်ထပ်တွင် လူမှုရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဆောင်ရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြ၏။ မခင်ထားကလည်း အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားပန်းများ လဲနေချိန်ဖြစ်သည်။ သမီးငယ်သက်ထားက အိမ်အနောက်ဘက် သဲသောင်ပြင်ထဲတွင် ဆော့ကစားနေကြချိန်ဖြစ်၏။

မခင်ထားက သောင်ပြင်ထဲတွင် ဆော့ကစားသည်ကို မကြိုက်သဖြင့် အတန်တန် တားနေသည့်ကြားမှ လူကြီးများအလစ်တွင် သွားဆော့နေခြင်းဖြစ်သည်။ မခင်ထားတို့အိမ်က စစ်တောင်းမြစ်ကို ကျောပေးဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်သဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံနှင့် သောင်ပြင်မှ အသံမကြားရပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ ထိတ်လန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့်အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

“လာကြပါဦးတော့. . . လာကြပါဦး။ ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်နေလို့ ကယ်ကြပါဦး”

“ဟင်”

မခင်ထား ထိတ်လန့်တကြား လက်ထဲမှ ဘုရားပန်းအိုးပင် လွတ်ကျ ပြီး ကွဲသွား၏။ ခင်ပွန်းသည် ကိုမင်းမောင်၏ အသံကိုပါ ကြားလိုက် ရသဖြင့် အိမ်အောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

“ခင်ထားရေး . . သမီး၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ရှာစမ်းပါဦး မြန်မြန်” ကိုမင်းမောင်နှင့်အဖွဲ့ ခြံနောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ သောင်ပြင်ထဲသို့ ပြေး ဆင်းခဲ့တော့သည်။

“ဆရာ . . ဆရာသမီး ရေနစ်နေတာ လုပ်ပါဦး။ ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ”
“ဗျာ”

ရေထဲတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသော သမီးငယ်အား တွေ့လိုက် ရသဖြင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရေထဲသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွား တော့သည်။ ရေကူးကျွန်းကျင်သူများပါ ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကလေး ရှိရာ အမြန်ကူးခတ်သွားနေကြ၏။ အောက်ဖက်မှ လက်ထိုးလှေတစ်စီး ကလည်း ကလေးရှိရာ ဆန်၍လှော်ခတ်လာနေ၏။ မခင်ထားလည်း သောင်ပြင်ထက်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးနေတော့၏။ ကမ်းစပ် မှာလည်း လူများစွာ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြ၏။ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်ဖြင့် ရေစီးအတိုင်း မျောနေသော ကလေး။ လိုက်လံဆယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည့်လူများ။ အောက်ဘက်မှ ဆန်တက်လာသော လက်ထိုးလှေတစ်စီး။ ဤမြင်ကွင်းကို ရင်တမမ ကြည့်ရင်း အသက်ပင် မရှူရဲကြ။

“ဘုရား . . ဘုရား . . ကလေးအသက်ကိုကယ်မှ ကယ်နိုင်ပါ့မလား” ကလေးနှင့်အနီးဆုံး ရောက်ရှိလာသော လက်ထိုးလှေပေါ်မှ လူတစ်ယောက် က ရေထဲ ဒိုင်ပင်ထိုးချသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရပြီး ထိုလူ ရေထဲမှပြန် ပေါ်လာသည့်အခါ ကလေးကို ပွေ့ချီထားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရတော့ သည်။

“ဟေး----ရပြီကွ”

ကမ်းစပ်မှ လူများကလည်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေကြ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကလေးငိုက်ထဲမှရေများ အန်ထွက်အောင် ကျွမ်းကျင်သူ လူကြီးတစ်ဦးက ပြုစုပေးနေ၏။ ကလေး၏ အဆုတ်ထဲသို့ ရေများ မဝင်သေးသဖြင့် မကြာမီမှာပင် ကလေးထံမှ စူးစူးဝါးဝါး ငိုသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ မခင်ထား ဝမ်းသာလိုက်ပုံများ ပြောမပြတတ်တော့။

“အမလေး . . . သမီးရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း”

မခင်ထား သမီးဖြစ်သူကို ဖက်ထားရင်း ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် မျက်ရည်များကျနေတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူတစ်ယောက် အော် ဟစ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် အားလုံးသောလူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရပြန်လေတော့၏။

“ဟေ့-ကိုမင်းမောင်၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ ကိုမင်းမောင်ကိုမတွေ့ဘူး”

“ရှာကြပါဦးဟ”

“ဟင် . . .”

မခင်ထား ယခုမှပင် ခင်ပွန်းသည်ကို သတိရတော့သည်။

“ကိုမင်းမောင် ရေများနစ်သွားလား ရှာကြပါဦး”

ကမ်းစပ်တစ်ဝိုက် ဆူညံပွက်လော့ရှိသွားတော့သည်။ ရေငုပ်ကျွန်း ကျင်သူများကလည်း ရေထဲသို့ တဝုန်းဝုန်း ခုန်ဆင်းသွားကြပြီး ကိုမင်း မောင်အား အသည်းအသန် ရှာကြရပြန်လေပြီ။ သို့သော် ထိုနေ့က မိုးချုပ် သည်အထိ ကိုမင်းမောင်ကို ပြန်မတွေ့ကြတော့။ ကလေးကိုသာ အာရုံ စိုက်နေကြသဖြင့် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကိုမင်း မောင်မှာ နှလုံးရောဂါ အခံရှိသဖြင့် အမောဆိုလာပြီး ရေနစ်သွားသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။ မခင်ထား အရွေးမီးဝိုင်း ဖြစ်ရပြန်လေပြီ။ အမျိုး မျိုး ကြိုးစားရှာဖွေကြပါသော်လည်း ကိုမင်းမောင်ကို ပြန်မတွေ့ကြရ တော့။

မခင်ထား မတ်တပ်က လဲကျသွားပြီး သတိလစ်သွားသည်အထိ ခံစားလိုက်ရတော့၏။ ရေငုပ်သမားများလည်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်ကုန်ကြ လေပြီ။ ကိုမင်းမောင်တစ်ယောက် ရေအောက်ကြမ်းပြင် တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရှာပြီထင်...။

■

မပဋာလက်သစ် မခင်ထားတစ်ယောက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဆယ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ် လက်ကိုဆွဲကာ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် လင် ပျောက်ကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ရသည်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်သာ ကုန်ခဲ့သော် လည်း ခင်ပွန်းသည်၏ အရိပ်အယောင်လေးတောင် မတွေ့။ စားဖို့လည်း သတိမရ အိပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစား။ နေနေညည ကမ်းစပ်တွေမှာထိုင်ရင်း တစ်နေရာက ပေါ်လာလိမ့်နိုး။ ခေါင်းတမော့မော့ဖြင့် စောင့်စားခဲ့ရသည်။ ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရ၏။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ အလွန်ဝေးသော အောက်ရွာ တစ်ရွာမှ အလောင်းကို ပြန်တွေ့ကြရ၏။ မခင်ထား ရင်ကွဲရပါလေပြီ။

■

ခင်ပွန်းသည် မရှိတော့သည့်နောက် သားအမိနှစ်ယောက် ရေရှည် ရပ်တည်နိုင်ရန်အတွက် စုဆောင်းထားသမျှလေးကို ထုခွဲရောင်းချကာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေးတည်လိုက်၏။ ထိုစဉ်က ဈေးထဲတွင် ကုန်ခြောက် ဆိုင် များများစားစား မရှိသဖြင့် အရောင်းရ တွင်ကျယ်လှ၏။ အလုပ် သမားများပင် ငှားထားရ၏။ ထိုဈေးဆိုင်ကလေးဖြင့် ဘဝကို အစမှပြန်စ ခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများသည်ပင် ယခင်ကလို အရေး တယူ မဆက်ဆံကြတော့။ လောက၏ အတက်အကျ၊ အနိမ့်အမြင့် သဘောကို တအံ့တဩကြီးသိခဲ့ရသည်။ လောကကို ဟားတိုက်လှောင် ပြောင်နေဖို့ အချိန်မရှိခဲ့။ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတော့၏။

ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ အရွယ်ကလေးကလည်း ရှိနေသေးသော

မခင်ထားကို ကူညီချင်သလိုလိုနှင့် ထိကပါးရိကပါး လုပ်လာသူတွေက ဒုနှင့်ဒေး။ ထိုကြောင်သူတော်ကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို ပါးနပ်စွာရှောင်ရှား ရင်း သမီးငယ် သက်ထားကိုရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ရင်းလူလား မြောက်စေခဲ့ရသည်။

ဤသို့နှင့်ပင် သောကဒုက္ခတွေကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း သမီးလေး သက်ထားသည်ပင် ဆယ်တန်းအောင်၍ စက်မှုတက္ကသိုလ်၌ တက် ရောက် သင်ကြားနေလေပြီ။

■

သည့်နောက်တွင်မတော့ ငွေကြေးကကျပ်တည်းလာသည်။ ဆိုင်လုပ် ငန်းကလည်း ယခင်ကလို အဆင်မပြေတော့ အလုပ်သမားပင် မထား နိုင်တော့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

သက်ထား ကျောင်းပြီးခါနီးလေ ပို၍ကျပ်တည်းလေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးလာပြီး ထုခွဲရောင်းချစရာကလည်း ဘာမှမရှိ တော့ ဆိုင်ကလည်း ဟန်ပြသာရှိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မခင်ထား နာမည်ပျက်စ- ပြုလာတော့၏။

ပွဲရုံများမှ ယူထားသော ကုန်ကြွေးများ မပေးနိုင်သဖြင့် မကြာခဏ ပြဿနာတက်၏။ ခင်ပွန်းသည်၏ မိတ်ဆွေများထံမှ ချေးငှားထားသမျှ ဘာတစ်ခုမျှ ပြန်မဆပ်နိုင်တော့။ ကြီးမြင့်လှသောအတိုးနှုန်းကြောင့် အကြွေးများ လည်ပင်းထိ နစ်လာတော့၏။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ကုန်စိမ်းကောက်၍ ရောင်းပြန်၏။ သို့သော်လည်း သမီးဖြစ်သူ သက်ထား ၏ ကျောင်းစရိတ်နှင့် အထွေထွေစရိတ်ထဲ ပါသွားသဖြင့် မကြာမီ အရင်း ပြုတ်ပြန်၏။ အကြွေးရှင်များ၏ တရားစွဲဆိုခြင်းကို ခံရကာ မတတ်သာ သည့်အဆုံး အိမ်နှင့်ခြံကိုပေါင်၍ အကြွေးများအားလုံး ဆပ်ပစ်လိုက် တော့သည်။

တစ်ချိန်က မိမိကိုယ်တိုင် ကျွေးမွေးပေးကမ်းထားသူက ယခုမိမိ၏ ကြွေးရှင်ဖြစ်နေလေပြီ။ လူတကာ၏ ပြောဆိုမာန်မဲခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။

လူတကာ၏ တံတွေးခွက်တွင် ပက်ပက်စက်စက် မျောနေတော့၏။ အရာရှိ ကတော်တစ်ယောက်၏ ကျဆုံးခန်းက မလှပ။ နောက်ဆုံး အိမ်နှင့်ခြံကို အပေါင်ခံထားသော သူဌေးကိုလည်းနှင့် လက်ထပ်လိုက်တော့သည်။ အကြွေးမဆပ်နိုင်သဖြင့် လူကို ထိုးအပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ အစ အားလုံးက သိကြသည်။

သူဌေး လူပျိုကြီး ကိုလည်းနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီးခါမှ ပတ်ဝန်းကျင်က အရေးတယူ ဆက်ဆံလာကြပြန်၏။ နေရာပေး လေးစားလာကြပြန်၏။ မခင်ထား လောကကို လှောင်ပြီးပြီးမိရပြန်ပါသည်။ ကိုလည်းနှင့် လက် ထပ်လိုက်ခြင်းကို ကျောင်းတက်နေသော သမီးဖြစ်သူ သက်ထား သိသွား ချိန်၌ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ရန်ကုန်၌သာ နေတော့ ၏။ အိမ်သို့ လုံးဝမပြန်တော့ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းပြီး၍ အိမ်ပြန် ရောက်သည်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ မဆက်သွယ်ခဲ့သော ဖခင်ဖြစ်သူ၏။ အမျိုးမျိုးအား ရှာဖွေစုံစမ်းကာ ယခုတော့ဖြင့် သက်ထားအဒေါ်ဖြစ်သူ တို့နှင့် လိုက်ပါသွားလေပြီ။

မခင်ထား အဖော်မဲ့ သင်းကွဲငှက် ဖြစ်ရပြန်လေပြီ။ မသက်ထား အဒေါ် ဖြစ်သူတို့နှင့်အတူ မန္တလေးတွင် နေထိုင်ရင်း အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ အလုပ်ထဲတွင် တာဝန်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ထမ်းဆောင်နေရင်း မိခင်ဖြစ်သူအား ရံဖန်ရံခါ သတိရနေမိ၏။

“စာကြိုးစားနော်သမီး၊ ငါ့သမီး အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်မှအမေလည်း ဘာမှ မလုပ်ပဲ ထိုင်စားတော့မယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားသံများကို ကြားယောင်မိလေတိုင်း စိတ် မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ လွမ်းစိတ်ကို နာကြည်းစိတ်တို့ဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ဖြေဖျောက်ခဲ့ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ၊ သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုပင် မထောက်ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားသော မိခင်ဖြစ်သူအား တွေးမိတိုင်း နာကြည်းခဲ့ရ၏။

သက်ထား အလုပ်ဝင်နေချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာခဲ့သေး၏။ သက်ထား၏ အဒေါ်ဖြစ်သူတို့က ခြံထဲသို့ပင် အဝင်မခံဘဲ ခါးခါးသီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးသည်မှာ သမီးဖြစ်သူ သက်ထားပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မတ်တပ်က လဲကျသွားသည် အထိ မချီအောင် ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“အဖေက အသက်ကိုစွန့်ပြီး သမီးကိုကယ်တယ်။ အမေက သမီးကို စွန့်ပြီး နောက်လင်ယူတယ်။ ဒါအမေလား သမီးကို ဘယ်တော့မှလာ မတွေ့ပါနဲ့ အမေ့ကိုသမီး စိတ်နာတယ် အမေ့ကိုမုန်းတယ်”

သမီးကို တွေ့ချင်လွန်း၍ အမောတကော လာခဲ့ရသော မခင်ထား ရင်ဝ ဆီးအကန်ခံလိုက်ရသလို စိတ်ထိခိုက်သွားရတော့သည်။ သည့် နောက်တွင်မတော့ သမီးဖြစ်သူကို တွေ့ဖို့မကြိုးစားတော့ သမီးဖြစ်သူကို လွမ်းဆွတ်သည့် ဝေဒနာအား တဖြည့်ဖြည့် ခံစားနေရရှာတော့၏။

သို့နှင့် သားအမိနှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြပြီး ရာသီ အလီလီ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ သက်ထား အလုပ်ဝင်ပြီး လေးနှစ်ခန့် အကြာ အလုပ်ထဲမှ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။ လက်မထပ်မီ တစ်ပတ်ခန့် ကြိုတင်၍ မိခင်ဖြစ်သူ မခင်ထားအား အကြောင်းကြားထား၏။ သို့သော် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသွားသည်အထိ မိခင်ဖြစ်သူ ရောက်မလာခဲ့တော့ သက်ထားနာကြည်းရပြန်လေပြီ။ ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်၍ နာကြည်းခြင်းဖြစ်၏။

“သက်ထား... မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မနက်က မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပင်ပန်းသွားလို့နဲ့တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အမေ မလာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို အဲဒါလည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့သက်ထား ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်တဲ့ပွဲမှာ သက်ထားပျော်နေရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ သက်ထား ပျော်လို့မရဘူး။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး ငိုချင်နေတယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိ

ထဲမှာလည်း အမေ့ကိုပဲ မြင်နေတယ်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ပိုပြီးအမေ့ကို သတိရနေတာ”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး သက်ထားရယ်။ ဒီလိုပါပဲ အမျိုးသမီးတွေ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုဘဝကို နှမြောတာလား မိသားစုနဲ့ ခွဲရမှာကို စိတ်မကောင်းတာလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲ သက်ထားရဲ့”

“အင်း... ဟုတ်မယ်နဲ့တူတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင်လဲ သက်ထားရယ်၊ အမေ့ကို သွားကန်တော့ရအောင်လေ”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ အမေ့ဆီကိုတော့ မသွားချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုပထွေးနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူးလေ။ အဲဒီလူနဲ့ အမေ အိမ်ထောင်ပြုပြီးကတည်းက အမေနဲ့ ရှင်ခန်းဖြတ်ခဲ့တာ အခုထိ”

“ဒါတွေ အစ်ကိုသိပြီးသားပါ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူးပေါ့ သက်ထား- အမေ့အကြောင်း ပြောပြပါလား”

“အမေ့အကြောင်းတော့ မပြောချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်။ ပြောရင် အစ်ကိုစိတ်ညစ်သွားမှာ အမေ့မကောင်းကြောင်းက စပြောရမှာလေ”

“ပြော... သက်ထား၊ အစ်ကို စိတ်မညစ်တတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ယောက္ခမအကြောင်း သေသေချာချာ သိချင်တယ်။ မကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်--ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာမှထိန်ချန်မထားနဲ့။ အကုန်သာပြော အစ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အင်း... ပြောရရင်တော့ အစ်ကိုရယ်၊ အဖေက မန္တလေးသား မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာတယ်။ အဖေက ရုံးဝန်ထမ်း အရာရှိဆိုပါတော့ အဖေ့မိဘတွေက ချမ်းသာတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားကြတာလေ။ အဲဒါကို အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အမေ့ကို ခိုးပြေးသွားတာ ဟိုဘက်က အမျိုးသမီးလဲ အရှက်ရသွားတာပေါ့။ အဲဒီကတည်းက အဖေ့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေအားလုံးက အဖေ့ကို အမွေဖြစ်ကြေညာပြီး သေခန်းဖြတ်လိုက်ကြတာ”

“နောက်တော့ အဖေတာဝန်ကျတဲ့ မြို့လေးမှာ အခြေချလိုက်ကြတယ်။ သက်ထားကိုမွေးပြီး ဆယ်နှစ်လောက်မှာ အဖေရေနစ်ပြီးဆုံးတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အစ်ကိုသိပြီးသားမို့ ထားလိုက်တော့ အဖေဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရှိတဲ့လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး ဈေးထဲမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ရောင်းအားကောင်းလို့ အလုပ်သမားတွေတောင် ငှားထားရတယ်။ အဲဒီ ကုန်ခြောက်ဆိုင်က ရတဲ့ဝင်ငွေနဲ့ သက်ထား ကျောင်းပြီးအောင်၊ တက်ခဲ့ရတာ ဆိုပါတော့”

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အမေ့ဆိုင်နားမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တွေ မှီလိုပေါက်လာတော့ အရင်ကလို ရောင်းမကောင်းတော့ဘူး။ ရောင်းအား ကျသွားတယ်။ နောက်ဆုံး အလုပ်သမားတောင် မထားနိုင်တော့ဘူး။ သက်ထား နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်က ဟန်ပြပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သက်ထားအိမ်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သက်ထားရဲ့”

“အမေ့ကြောင့်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ သူများဆီက ချေးထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်တော့ ဟိုက အကြွေးလာတောင်း။ ဒီက အကြွေးလာတောင်း။ ပြီးတော့ ရန်တွေဖြစ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြနဲ့။ ဟာ... သက်ထား သိပ်ရှက်တာပဲ”

“အရင်က စကားတောင် ကျယ်ကျယ် မပြောတတ်တဲ့ အမေဟာ ဈေးသည် ပီသသွားတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဈေးထဲမှာ ခုနပ်သံ ချီဟစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ရမလား။ အမေက ချွေဆုံးက”

“ယောက္ခမကြီးက တယ်သတ္တိကောင်းပါလား”

“အဲဒီထက်ဆိုးတာက ဈေးထဲမှာ စုပုံးလုပ်ကြတယ်။ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ၅၀၀/၁၀၀၀ စုပြီးမဲနှိုက်ပြီးအလှည့်ကျယူရတဲ့ စုငွေဆိုပါတော့ အမေက ငွေကိုင်လေ။ ငွေကိုင်ဆိုတာက နေ့ချင်းစုတဲ့ ငွေတွေကို တာဝန်ယူပြီး လိုက်ကောက်ရတယ်။ အခွင့်အရေး အနေနဲ့ကတော့ ပထမဦး

ဆုံး ရတဲ့စုငွေကို ယူခွင့်ရှိတယ်။ နောက်တော့ ပြဿနာတက်ရောဆိုပါ
တော့။ အဲဒီစုငွေတွေကို အမေပြန်ပြီး မရှင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်
လည်းကျန်၊ ဒီတစ်ယောက်လည်းကျန်၊ နောက်ဆုံးဘာမှကို ပြန်မရှင်း
ပေးနိုင်တော့တာ။ အဲဒီမှာတင် ဈေးသည်တွေက ရဲစခန်းမှာလိမ်လည်မှုနဲ့
အမှုဖွင့်မယ်ဆိုပြီး တိုင်လိုက်ကြရော၊ လိမ်လည်မှုနဲ့ အချုပ်ကျလိုက်သေး
တယ်။ ဒါတွေအားလုံး သက်ထား လုံးဝကို မသိတာ၊ သက်ထား အိမ်ပြန်
တော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြန်ပြောလို့ သိရတာ”

သက်ထား အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အမေလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်လို့ ခေါင်း
ကို မဖော်ရဲဘူး။ နောက်ပြီး ချဲရောင်း၊ နှစ်လုံးရောင်းတွေလည်း လုပ်လိုက်
သေးတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ရဲတွေ သက်ထားတို့အိမ်ကို လာရှာကြ
တာပေါ့။ တအားသိက္ခာကျတာပဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ဆီမှာ ပိုက်ဆံ သွားချေးတယ်လေ။ ဟိုက မချေးလိုက်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နားက
နားကပ်ကြီး ချွတ်ပေါင်ခဲ့ရော။ သိပ်မကြာပါဘူး အဲဒီလူကြီးလိုက်လာပြီး
ပြဿနာရှာတော့တာပဲ။ နားကပ်ကြီးက ဘယ်ကရထားမှန်းမသိတဲ့ အတု
ကြီးလေ။ ပြဿနာတွေ တက်လိုက်တာ အကြီးအကျယ်ပဲ။ သက်ထား
ဝမ်းအနည်းရဆုံး ကိစ္စတစ်ခုကတော့ အဖေထားခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကိုပေါင်ပြီး
အကြွေးတွေ ဆပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါလဲသက်ထားဘာမှမပြောဘူး သည်းခံ
နိုင်သေးတယ်။

သည်းမခံနိုင်တာတော့ သက်ထားတို့မြို့က ဦးလှဦးဆိုတဲ့လူနဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာကြပြန်ရော။ ပထမတော့ အမေက မဟုတ်
ဘူးဆိုပြီး ငြင်းသေးတယ်။ နောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သက်ထား
နောက်ဆုံးနှစ် ပြီးခါနီးမှာ အဲဒီလူနဲ့ယူလိုက်ကြရောဆိုပါတော့။ ဒီအသက်
အရွယ်ကြီးရောက်ခါမှ ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာကတော့ သက်ထား လုံးဝ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ တကယ်ဆိုရင် သေသွားတဲ့ အဖေမျက်နှာကို မထောက်
ချင်နေပါ။ သမီးမျက်နှာကိုတော့ထောက်သင့်တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာ သမီးလေး
တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို ထည့်တွက်ရမှာပေါ့။ ခုတော့အစ်ကို
ရယ် အမေဒီလိုသိက္ခာမဲ့လိမ့်မယ်လို့ သက်ထားဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထား

ခဲ့ဘူး။ အဲဒီကတည်း။ သက်ထား အမေကိုအရမ်းနာကြည်းသွားတာ
သက်ထားအရမ်းကို စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။

သမီးမျက်နှာကိုထောက် မထောက်တဲ့ အမေကို လုပ်ရက်လေခြင်း
ဆိုပြီး အရမ်းပဲနာကြည်းခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းပိတ်တာတောင် သက်ထား
အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူး။ ပထွေးနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူးလေ။ အမေက
တော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မန္တလေးမှာနေတဲ့ အဖေ
ဘက်က အမျိုးတွေနဲ့ ဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး မန္တလေးမှာပဲ သွားနေလိုက်
တော့တာ ခုထိဆိုပါစော့”

“ဒီကြားထဲ အမေက သက်ထားကို လာတွေ့သေးလား”

“အင်း... သက်ထား အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာဘူး အမေရောက်လာ
သေးတယ်။ သက်ထား ရဲ့ အဒေါ်တွေက ခြံထဲတောင် အဝင်မခံဘူး။
ပထွေးလည်း ပါလာလော့ သက်ထားလည်း နောက်ကို လာမတွေ့ဖို့ ပြော
လွှတ်လိုက်တယ်။ ပထွေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက သက်ထား ပေါက်
ကွဲနေတာလေ”

“အမေ ပြန်သွားပြီးနောက်တော့ လာလည်း မလာတော့ပါဘူး-
သက်ထားလည်း မသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ လာခဲ့ဖို့
ဖိတ်ထားတာပဲ။ ဘာလို့ မလာတာလဲတော့ မသိဘူး။ သမီးတစ်ယောက်
ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလော့ လာခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“သက်ထားက နောင်ကို လာမတွေ့ဖို့ မောင်းထုတ်လိုက်တာဆိုတော့
ဘယ်လာချင်တော့မှာလဲ”

“ဒါနဲ့ သက်ထားတို့ အမေကို အဲဒီလို မောင်းထုတ်လိုက်ကြတာဟာ
တရားရဲ့လား”

“ရှင်...”

“ဪ- သက်ထားကိုတွေ့ချင်လို့လာတဲ့ အမေကို လာမတွေ့ပါနဲ့လို့
မောင်းထုတ်လိုက်တာဟာ တရားရဲ့လားလို့ မတရားရာ ကျနေမလားလို့”

“အဲဒါကတော့ အစ်ကိုရယ်၊ မိဘဆိုတာ မိဘဂုဏ်နဲ့ညီအောင်နေမှ
မိဘလို့ သတ်မှတ်လို့ရတာပါ။ မိဘတိုင်း မိဘ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။
အမေလို သားသမီးက ပြန်ပြီး ဆုံးမနေရတဲ့ မိဘမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်

မိဘလို့ သတ်မှတ်လို့ရတော့မှာလဲ”

“ဘုရား... ဘုရား...။ သက်ထားရယ်၊ မင်းအတွေးအခေါ်တွေ က ကြောက်စရာ ကောင်းလှချည်လား။ သက်ထားက အပေါ်အပျိုကြီး တွေရဲ့ လေသံအတိုင်းပါပဲလား”

“သက်ထားပြောတာ မှားနေလို့လား အစ်ကို။ မှားနေရင်လဲအစ်ကို ဆုံးမနိုင်ပါတယ်”

“မှားတာပေါ့ သက်ထားရယ်။ သိပ်ကိုမှားတာပေါ့ ဒါဆိုသက်ထား ကို အစ်ကိုတစ်ခုမေးမယ်”

“မေးပါအစ်ကို”

“ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ပိုးကောင်မွှားကောင် လူ တွေ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ငရဲမှာ ကျခံနေရတဲ့ ငရဲသားတွေဟာ လူ့အဖြစ်ကို ရဖို့ လွယ်ပါဦးမလား”

“ဒါတော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ အစ်ကို။ မြေကြီးပေါ် ထောင်ထားတဲ့ အပ်တစ်စင်းနဲ့ ကောင်းကင်က ကျလာတဲ့ အပ်တစ်စင်း ထိပ်ဖျားချင်း ထိချင်ထိမယ် လူ့အဖြစ်ကိုရဖို့ အဲဒီထက်ပိုပြီး ခဲယဉ်းတယ်လို့ ဘုရား ဟောရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သက်ထား လူ့အဖြစ်ကိုရဖို့ အဲသလောက်ကို ခဲယဉ်း တယ်။ သက်ထားကို သက်ထားရဲ့ မိဘတွေက လူဖြစ်အောင် မွေးထုတ် ပေးတာနဲ့တင် မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ကြီးလှပြီ။ သက်ထားအမေ မွေး ထုတ်ခဲ့လို့ သက်ထားအခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“ရှင်”

“အဲဒီကျေးဇူး တစ်ခုတည်းကိုပဲ ကျေအောင်ဆပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး သက် ထားရေ။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ကျွေးမွေး သုတ်သင်ခဲ့တာတွေ၊ ပညာသင်ပေးခဲ့တာတွေပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်ရင် မိဘကျေးဇူးဟာ ဘယ်လိုမှ ဆပ်လို့မကုန်အောင် ကြီးမားသွားကြတော့ တာပဲ”

“မိဘတွေဟာ အရက်သမားပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဖဲသမားပဲဖြစ်ဖြစ်-သူခိုး ဓားပြကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေအတွက်တော့ မဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ သက်ထား။ မကောင်းတာလုပ်တဲ့ မိဘဟာ သူ့အကု သိုလ်နဲ့သူ သွားလိမ့်မယ်။ သားသမီးက ဝင်ပြီး ကျေးဇူးကန်းစကားမျိုး မပြောရဘူး၊ မလုပ်ရဘူး။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မိဘကိုမစော် ကားရဘူး။ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တဲ့သူဟာလဲ ဒီဘဝမှာတင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သက်ထား သက်ထားအစ်ကိုပြောတာ လက်ခံရဲ့လား”

“လက်ခံပါတယ် အစ်ကို။ သက်ထား ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”
ခင်ပွန်း၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း သက်ထားတစ်ယောက် မျက်ရည်များတောင် လည်နေရှာ၏။

“အခု သက်ထားပြောသလိုပဲ သက်ထားရဲ့အမေဟာ သိက္ခာ မရှိ တာ၊ အရှက်နည်းတာ၊ ငွေကြေးပြဿနာဖြစ်တာ၊ နောက်ဆုံး ဒီအရွယ် ရောက်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုတာ ဒါတွေကို လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါဆိုရင် အရင်တုန်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသွားတာလဲ။ ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ ဆိုတာကို သက်ထားတို့ စဉ်းစားဖို့ မေ့နေခဲ့ကြတယ်”

“အစ်ကိုကတော့ သက်ထားတို့အမေကို ကြည်ညို လေးစားလွန်းလို့ ဒီ အနီးအနားမှာသာရှိရင် ချက်ချင်းပြေးပြီး ရှိခိုးဦးချက်နံတော့ လိုက်ချင် တယ်”

“ရှင်... အမေ့ကို ကန်တော့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သက်ထား။ မိဘတွေဟာ သားသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ အံ့သြစရာကောင်းလောက် အောင် သူတို့ လုပ်နိုင်ကြတယ်”

“အစ်ကိုပြောနေတာတွေ သက်ထားဘာမှ နားမလည်ဘူး အစ်ကို”

“ဒီလိုပါ သက်ထား။ သက်ထားရဲ့အမေဟာ အိမ်ထောင်ရေးက မကောင်းခဲ့ဘူး၊ စီးပွားရေးမှာလဲ ကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ ငွေကြေးကလည်း

ချွတ်ခြံကျနေပြီ။ လူမှုရေးမှာလည်း လူတကာရဲ့ အနှိမ်ခံဘဝကိုရောက်နေပြီ။ ဒီလို အဖက်ဖက်က နိမ့်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့အတွက် ရွေးချယ်ရမယ့်လမ်းက နှစ်ခုဖြစ်လာပြီ။

“ဘာကို ရွေးချယ်ရမှာလဲ အစ်ကို”

“သူ ရွေးချယ်ရမယ့် လမ်းတစ်ခုက သက်ထားအတွက်၊ နောက်တစ်ခုက သူ့အတွက်”

“ဆက်ပြောအစ်ကို”

“သက်ထားကို ကျောင်းဆက်မထားဘဲ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းပြီး သူ သက်သက်သာသာ နေမလား။ ဒါမှမဟုတ် သက်ထားကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကျောင်းဆက်ထားပြီး သူ့ဘဝအနစ်မွန်းခံမလား ရွေးချယ်စရာက ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေဟာ အမေပီသစွာနဲ့ သက်ထားအတွက်ကိုပဲ သူရွေးချယ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ နေခဲ့တဲ့ အမေဟာ သူ့ဘဝကို မဖြစ်မနေပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ သက်ထား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့အတွက် သက်ထားရဲ့ အမေဟာ သူ မကျွမ်းကျင်တဲ့နေရာမှာ သူ မလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ပြီး သူ့ဘဝကို မထူးဇာတ် ခင်းရတော့တာပဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ အမေရဲ့မျက်စိထဲမှာ သက်ထား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့က လွဲပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး”

“သက်ထား ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ဖို့အတွက် အမေဟာ ငွေရေး၊ ကြေးရေး ပြဿနာတွေ လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ ဒါတွေလုပ်လို့ အချုပ်ထဲဝင်ရမှာ သူ မကြောက်တော့ဘူး။ ပိုက်ဆံပေါတဲ့ ကိုလှဦးကို လက်ထပ်ချင်လက်ထပ်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့မှာကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် အမေဟာ မိန်းမပျက်ကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က သမီး သက်ထား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ပဲ။ အမှန်ကတော့ သူ့ကျင်လည်နေရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်ကြတာ သက်ထားရဲ့”

“ဆိုလိုတာက အမေလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို မှန်တယ်လို့ထောက်ခံအားပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီအလုပ်တွေဟာ မကောင်းမှန်းသိလျက်သာ၊ သားသမီးအတွက် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လုပ်နေရတဲ့ မိဘတွေရဲ့ စေတနာကို သိစေချင်တာ။

“သက်ထားတို့အမေဟာ မဟုတ်တာ လုပ်ချင်ရင် သူ ပိုက်ဆံချမ်းသာနေတဲ့ အချိန်တုန်းက လုပ်လို့ရသားပဲ။ အကျင့်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမကောင်းမို့ နာမည်ပျက် မရှိခဲ့တာပေါ့။

“ဟော... အခုသက်ထားက အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်နေပြီ ဒီဘဝမှာ အခြေကျကျ လှလှပပ ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ ဘဝအပျက်ခံပြီး တင်ပေးလိုက်တဲ့ အမေကို လာမတွေ့ပါနဲ့လို့ မောင်းထုတ်လိုက်တာဟာ သိပ်ပြီး ရက်စက်ရာ ကျမနေဘူးလား”

“ရှင်”

ခင်ပွန်းသည်၏ စကားများကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်ရင်း သက်ထားထံမှ ငိုရွှိက်သံတို့ယုံ့လွင့်လာနေ၏။

“သက်ထားဘဝ ကောင်းစားဖို့အတွက် သူခံခဲ့ရတဲ့ ဂုဏ်တွေ တစ်သက်လုံးက မရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ အချုပ်ခန်းတွေ၊ လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်ပက်စက်စက် အပြောခံခဲ့ရတာတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ သူ့အတွက်လား သက်ထားအတွက်လား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းသက်ထား”

“မိဘတွေဟာ သားသမီးအတွက်ဆိုရင် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်ကြတယ်။ လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိရှိတယ်။ သက်ထားရဲ့အမေဟာ သက်ထားအတွက်အသက်ကိုပေးခဲ့တယ်။ သက်ထားရဲ့အမေကျတော့သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံပြီးပေးခဲ့တယ်။ သက်ထားရဲ့မိဘတွေဟာ သက်ထား အတွက်တော့ တကယ်ကို ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေပဲ သက်ထား”

“သက်ထားများပြီအစ်ကို။ သက်ထား အရမ်းမှိုက်ခဲ့တယ်။ သက်ထားအမေကို တောင်းပန်ပါရစေ။ အမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ သက်ထားအမေကို ကန်တော့ချင်တယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါအစ်ကို”

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရွှက်နေသော ဇနီးသည်အား ကြည့်ရင်း တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ-

“ကဲ... တိတ်- တိတ်- တိတ်တော့။ အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးအောင် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်အပတ်ထဲမှာ အမေ့ဆီကိုသွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မျက်ရည်များကြားက သက်ထား ပြုံးပြခေါင်းညိတ်လိုက်တော့၏။

■ ■ ■

တစ်ပတ်ခန့်အကြာ - သက်ထားတို့ လင်မယား ခရီးထွက်ရန်ပြင် ဆင်နေကြ၏။ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်တွေ့ရတော့မည်မို့ သက်ထားပျော်ရွှင်နေ၏။ ထိုအခိုက် ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသဖြင့်...

“လာ--ဦးလေး အိမ်ထဲကိုကြွပါခင်ဗျ”

ခင်ပွန်းသည်က ဧည့်ခံစကားပြောနေသဖြင့် သက်ထား အခန်း အပြင်ဖက်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ နောက်အိမ်ထောင် ဦးလှဦး ဖြစ်နေသဖြင့် သက်ထား အံ့သြသွားရတော့၏။

“ဟင်... ဦးလေး အမေလွှတ်လိုက်တာလား၊ အမေရော မပါဘူး လား”

“ဟုတ်တယ်သမီး ။ သမီးအမေလွှတ်လို့ ဦးလာခဲ့ရတာပါ။ သမီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မလာနိုင်တာကိုတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့သမီးရယ်”

“ရော့... ဟောဒါက သမီးတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့”

စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ငွေများက သိန်းပေါင်း မြောက်များစွာ ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြနေမိပြန်၏။

“ဟင်... ဦးလေး၊ ငွေတွေက များလှသည်လား၊ အမေကဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ”

“သမီးအမေ လိုက်မလာနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ ဆုံးရှာပြီ သမီး၊

“ရှင်”

“အမေဆုံးပြီ ဟုတ်လား ဦးလေး။ ဒါ-ဒါဆိုရင် သမီးကိုဘာလို့

ချက်ချင်းအကြောင်းမကြားကြတာလဲ”

“အဲဒါကလည်း -သမီးအမေရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပေါ့။ သမီးမင်္ဂလာ ဆောင်ခါနီးမှာ သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့ လေ...”

“ဟင် ဖြစ်ရလေ အမေရယ်”

“ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က အမေ့ကိုပဲ မြင်ယောင်နေတာကိုး သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ရောက်အောင်လာသွားတာလား အမေရယ်”

သက်ထား ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ဦးလေး ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲခင်ဗျာ”

“အင်းပြောရရင်တော့ နှလုံးရောဂါ နှိပ်စက်တာဆိုပါတော့ကွယ် သူ သမီးနဲ့ မတွေ့ရကတည်းက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပါပဲ။ တစ်ရက် တစ်လေတောင် သူ့မယား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေမသွားရရှာဘူး”

“ကြာတော့ နှလုံးထိခိုက်လာတာပေါ့။ နောက်တော့ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပြီး တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေတာကြာပါပြီကွယ်။ ခုလဲ သူ့သမီး မင်္ဂလာ ဆောင်ကိုသွားဖို့ သူကြိုးစားပါသေးတယ်။ ရောဂါက သည်းလာပြီး ညတွင်း ချင်း ဆေးရုံတင်လိုက်ကြတယ်။ ဦးလည်း အခြေအနေ မဟန်တာနဲ့ သမီးဆီကို အကြောင်းကြားမယ်လုပ်တော့ အကြောင်းမကြားပါနဲ့တဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှာ သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အကြောင်း မကြားခဲ့ရတာ။ မရတော့ပါဘူး ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ ကိုး။ မနက်ရှုန်နာရီလောက်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“သူမသေခင် အိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းပြီး သားနဲ့သမီးအတွက် လက်ဖွဲ့ပေး ပါဆိုလို့ ဦးလည်း အိမ်ရောင်းပြီးပြီးချင်း ထလာခဲ့ရတာ၊ သူ့ဆန္ဒကိုလဲ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ကဲကဲ... ဦးလည်းပြန်ဦးမယ်။ ဩော် ဒါနဲ့... မေ့နေလို့ ရော့ ရော့ သမီး၊ ဟောဒါက သမီးအမေ ရေးထားတဲ့စာ သူ့သေတ္တာထဲက တွေ့လို့ သမီးအတွက် ယူလာတာ ရော့”

ဦးလှဦးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ပြန်သွားတော့

၏။သက်ထား လက်ထဲထည့်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို အလျင်စလို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အမေ့လက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းသေးသေးလေးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စာရွက်က ဟောင်းနွမ်းနေပြီး အချိန်တော်တော်ကြာကပင် ရေးထားဟန်ရှိ၏။

“သမီးလေး သက်ထား”

ဒီစာကိုဖတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ အမေဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်။ မအေကိုစိတ်နာနေတဲ့သမီးအတွက် အမေရင်လေးလိုက်တာ။ အမေဟာ သမီးအတွက် မိန်းမဆိုးကြီး၊ မိန်းမကြမ်းကြီး လော်လီတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးအတွက်မို့ အမေကျေနပ်တယ်သမီး။ အမေ့လိုမေတ္တာမျိုး သမီးကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး။ အမေဟာ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမေဟာအမေပဲသမီး။ မိဘကိုပြစ်မှား စော်ကား မိမှာစိုးလို့ သမီးကိုစိတ်မချလို့ အမေ၊ ဒီစာကိုရေးခဲ့တာ အမေ မောလှပြီ သမီးရယ်”

သမီးကိုချစ်တဲ့
အမေ

မိခင်ဖြစ်သူ၏စာကို ရင်မှာအပ်ရင်း မျက်ရည်များက ထိန်းမရအောင် ကျလာတော့သည်။

“အမေရယ်... လေးငါးနှစ်လုံးလုံး၊ အမေပျော်နေလိမ့်မယ်လို့ သမီး ထင်နေခဲ့တာ အမေရဲ့။ ခုတော့ သမီးကို မတွေ့ရတာနဲ့ပဲ နှလုံးရောဂါဖြစ်ရသတဲ့လား။ သေတဲ့အထိ သမီးကို မျှော်နေသတဲ့လား သမီးဘဝ တစ်သက်လုံး မျက်နှာမငယ်ရအောင်-လုပ်သွားတာလားအမေ။

“သမီး... ရင်ကျိုးရပါပြီ အမေရယ်--”

ရိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေတော့သည်။ သို့သော် ထိုမျက်ရည်တို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မိဘကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံပါလျက် အခွင့်မသာတော့။ မိခင်ကြီးအား မှားခဲ့သမျှ ဝန်ချတောင်းပန်လိုပါသော်လည်း ပြောခွင့်မသာတော့။

“လောက၌ ရေတို့မည်သည် အစုန်သာလျှင် ရှိကြချေ၏”

“မိဘတို့၏ မေတ္တာရေလျှိုင်းတို့သည်လည်း ကမ္ဘာတည်သရွေ့ စုန်နေဦးမည်သာ”

စာကြွင်း

ဘဝမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်လိုပင် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရဲသောသတ္တိ အမေ့မှာရှိ၏။ သို့သော် အမေသည် ပုထုဇဉ်သာ ဖြစ်သဖြင့် အပါယ်ငရဲကိုတော့ တုန်နေအောင် ကြောက်ရှာပေလိမ့်မည်။

သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူကား အမေသည် အပယ်ငရဲကိုပင် ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိနိုင်တော့လောက်အောင် သားသမီးများ၏ ဘဝကောင်းစားရေး၊ ဘဝမြင့်မားရေးအတွက် ဘဝမှာ ဖြစ်သလို ကြုံရာကျပန်း ရုန်းကန်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေကြရသော မိခင်များ၏ ရင်တွင်းမှ မေတ္တာတရားကို ဘယ်လို နှလုံးသားမျိုးနှင့်မှ ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်သဖြင့် ဂန္ဓဝင်သူရဲကောင်းများဟု မေတ္တာမော်ကွန်း ရေးထိုးလိုက်ပါသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ တည်စေသတည်း။

ထန်းတပင်စန်းလွင်

တစ်ခါတုန်းက သား၊ ခုမ္ဘာမှ အဖေ မောင်စောထွန်း(ကျောင်းကုန်း)

တစ်ခါတုန်းက သား ခုမ္ဘာမှ အဖေ မောင်စောထွန်း(ကျောင်းကုန်း)

(၁)

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းရာသီ၏ တစ်ညနေခင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စာထိုင်ဖတ်နေစဉ် ကျွန်တော်၏သား လဒ်သည် ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်နားသို့ အကူအညီလိုသောမျက်နှာထားနှင့် တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူသည် ဟောင်းအိုနေပြီဖြစ်သော ကျောင်းသားစာကြည့် ကြေးမိုးအိမ်၏ အရောင်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်ဖြာဆင်းရာ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။ မီးအိမ်သည် ကျွန်တော့်ဖခင် ဆရာဝန်၏ နားစားပွဲတွင် ထွန်းသည့် ကျွန်တော်အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းထားသော မီးအိမ်ဖြစ်သည်။

ယခုတလော လဒ်သည် ကျွန်တော်စာဖတ်နေချိန်တွင် သူ၏ ဖြေရှင်းမှုရသော ပြဿနာရပ်များနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာတတ်သည်။ မကြာသေးသော အချိန်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဥယျာဉ်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသည့်အခါ လတ်သည် ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော် အာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော့်နည်းတူ သူလိုက်လုပ်သည်။ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သည့်အတိုင်း သူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျှင် အခက်အခဲများ မရှိဟု သူ ထင်မြင်ယူဆဟန်တူသည်။ လွန်ခဲ့သောရာသီက လဒ်သည် သစ်ပင်စိုက်ပျိုးရန် လေ့လာပြီးလျှင် မြေကြီးကိုတူးဆွ၍ မျိုးစေ့များကို

မြှုပ်ထားရမည့်အစား မျိုးစေ့များကို မြေပြင်ပေါ်၌ ထားခဲ့သည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် မျိုးစေ့တွေ အပင်ပေါက်မပေါက် သူကြည့်သည်။ ယခုနှစ် တွင် သူ့ဘာသာသူ စာ စတင်ဖတ်သည်။ သို့ဖြစ်ငြား သူစာဖတ်နိုင် ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို သူဝန်ခံပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်နေရာမှ လမ်းကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပြီးစိန်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာ အမူအရာ သည် ရုတ်တရက် ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ သည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်ရှုသည့်ဟန်မျိုး ကို သူ အတုခိုးထားခြင်းပင်။

“သားရဲ့လွှကလေး ကျိုးသွားတယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

သူ့နောက်ကျောဘက်တွင် ဝှက်ထားသည့် လွှကလေးကို ထုတ်ပြကာ ပြောသည်။ လွှကလေးကို ကျွန်တော် ကောင်းအောင်ပြင်ဆင်ပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်ကို သူ မမေး။ ကလေးကစားစရာ သုံးဘီးယာဉ်ကလေးများ၊ လေးဘီးတပ် လှည်းကလေးများနှင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အရုပ်ကလေးများ ကို အံ့ဩစဖွယ် ပြင်ဆင်ပေးနိုင်သူတစ်ယောက်ဟု သူ့မှာ ယုံကြည်ချက် ရှိထားပုံရသည်။

အပြာရောင် ပလတ်စတစ်လွှကလေး၏ လက်ကိုင်မှာ ကျိုးနေသည်။ လက်သမားသုံး ကိရိယာများကို စုဆောင်းတတ်သော ကျွန်တော့်အဖေ သည် ပလတ်စတစ်လက်ကိုင်လွှကို နှစ်သက်မှုမရှိကြောင်း ကျွန်တော် တွေးမိလေ၏။

“အပိုင်းအစကလေးတွေတစ်ချို့ ပျောက်နေတယ်၊ သားမှာ အဲဒီ အပိုင်းအစကလေးတွေ ရှိသလား”

ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

လဒ်သည် လိုနေသော အစအနကလေးများကိုပြဖို့ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်ကလေးကို ဖွင့်ပြသည်။ လွှကလေး ၏ လက်ကိုင်ကို ကောင်းမွန်လာအောင်ပြန်လည်တပ်ဆင်မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ လဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သည်။ သူ့မျက်နှာထား အမူအရာက ကျွန်တော် အရာရာကို လုပ်ကိုင်

နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု လုံးဝယုံကြည်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ လဒ်၏ အကြည့်သည် ကျွန်တော့်အား အမှတ်ရစရာ အဖြစ်အပျက်များကို လုံ ဆော်ပေးနေလေ၏။ လက်ထဲတွင်ရှိသည့် ပလတ်စတစ်လွှကလေး၏ လက်ကိုင်အစအနကလေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အခါခါပေါင်းထည့် ရင်း ကျွန်တော်သည် လွှကလေးကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုနေမိစဉ် ကျွန်တော်၏ အသိစိတ်များသည် အတိတ်ကာလဆီသို့ လွင့်မျောသွား လေ၏။

(၂)

ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်က ဖြစ်သည်။ နိုဝင်ဘာလ၏ နေ့ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် အဖေ၏ရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော်သွား ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သော အိုဟိုက်ယိုမြစ် မြို့ငယ်ကလေး၏ မိုင်တစ်ထောင်ပတ်လည်အတွင်း အဖေသည် ထင်ရှားကြော်ကြားသည့် အတော်ဆုံးဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ့ကို အမြဲတမ်းလိုလိုပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဖေသည် လူနာတွေကို ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏ စွပ်ဖားပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် လောင်းဟီးလ်တောင်ကုန်းပေါ်မှ အောက်သို့တွေ့ဝိုက်၍ ငြိမ်သက်စွာလျှောဆင်းနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ၏ လူနာတွေ စောင့်ဆိုင်းသည့်အခန်းတွင် လူနာတွေနှင့်အတူ နေထိုင်ရခြင်းကို ကျွန်တော်နှစ်သက် သဘောကျသည်။ လူနာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။ လူနာတွေ အဖေဆေး ခန်းမှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် သူတို့ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများ သက်သာ ပျောက်ကင်း သွားပုံကို မြင်တွေ့ရလျှင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။

သို့ဖြစ်သော်လည်း သည်ကနေ့တွင် ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်မှ ကျွန်တော်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဂျင်မီကို စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ ဂျင်မီ ကျောင်းမတက်သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ပြီး ဂျင်မီ၏အမေက အဖေ သူနာပြုဆရာမအား သည်ကနေ့ ဂျင်မီကို လယ်တောမှခေါ်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း အမှာစကားပါးလိုက်သည်။

ညနေပိုင်း နောက်ဆုံးလူနာတွေ ထွက်ခွာသွားချိန်အထိ ဂျင်မီအား

ဘယ်နေရာမှ မတွေ့ရသေး။ အဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် လူနာကြည့်ရန် ဖုန်းဆက်ထားသည့် အိမ်များသို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အဖေသည် သူနှင့်အတူ ကျွန်တော်လိုက်ပါရန် လိုလားသည်။ အကြောင်းမှာ ကားမောင်းသွားစဉ် ကျွန်တော့်အား ပုံပြင်များကို ပြောပြဖို့ အဖေနှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဖေပုံပြင်ပြောသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ဤကမ္ဘာလောကထဲတွင် အကောင်းဆုံး နားထောင်သူဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ လူနာများကို ကြည့်ပြီးသောအခါ ည ခုနစ်နာရီ နီးပါးရှိပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အလိုမကျ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာစဉ် အဖေက “အဖေတို့ ဂျင်မီကိုကြည့်ဖို့ ဆက်ပြီးသွားကြစို့လား” ဟု ရုတ်တရက် စကားဆိုလိုက်သည်။ စင်စစ် အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်သည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားမိလေ၏။ မှိုင်းပြာရောင် ကျောက်တုံးအိမ်ဟောင်း မြင်ကွင်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်၏လှေကားနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်၌ အလင်းရောင်တစ်ခုနှင့် ဝရန်တာနောက်ဘက်၌ အခြားအလင်းရောင်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ဘေးဒုက္ခရောက်နေကြောင်း ရှေးဟောင်းအယူအဆ သင်္ကေတအချက်ပြ မီးရောင်များပင်တည်း။

အဖေသည် ခြံဝင်းအတွင်း၌ ကားကို လက်ယာဘက်ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဂျင်မီ၏ အစ်မကြီး အဲလစ်သည် ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် အဖေ့ကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ အဲလစ်ငိုသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေသည်။ စကားပြောဖို့ အဲလစ်အားယူသည်။

“ဒေါက်တာ ဂျင်မီအသည်းအသန် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ ဒေါက်တာကို အဖေ နေရာအနှံ့လိုက်ရှာနေတယ်။ ဒေါက်တာရောက်လာတာ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပါပဲ။ ခု ညနေခင်းမှာ ဂျင်မီခွေးတွေ ထွက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးထားသလိုပဲ ဒေါက်တာ။ ခုတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး မှိန်းနေတယ်”

ဟု အဲလစ်သည် အဖေ့ကို ဖက်ထားရင်းမှ စကားဆိုနေသည်။
အဖေသည် ဘယ်တုန်းကမှ အလျင်စလို ပြေးလွှားခြင်းမပြု။ အလျင်စလို ပြုလုပ်ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကောင်းသော အကျိုးရလဒ်ဖြစ်နိုင်

ချေ မရှိဟု အဖေပြောလေ့ရှိသည်။ အလျင်စလို ပြုလုပ်ဖို့ရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း အလွန်ပင်နောက်ကျနေပြီဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း အဖေသည် အဲလစ်ကို သွားကြမည်ဟုပြောပြီး အလျင်စလို ပြေးလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မုန့်ဖုတ်ထားသော အနံ့များလှိုင်နေသည့် မီးဖိုဆောင်ကိုဖြတ်၍ အဖေနှင့် အဲလစ်နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ပြီး ကျဉ်းမြောင်းမည်းမှောင်နေသည့် အဆောင်လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဂျင်မီသည် အသက်ကို ခပ်မြန်မြန် ရှူနေသည်။ သူ့အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်များလွှမ်းထားသည်။ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားနေသော ရေနံဆီမီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် ဂျင်မီကို မြင်ရသည်ဆိုရုံမျှ မြင်နေရသည်။ သူသည် မောပန်းနေပုံရသည်။

ဂျင်မီ၏အမေ မစွစ်ဟာဒက်စတီသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ သူ့မျက်နှာ အသွင်အပြင်မှာ ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သည်။ ဟိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် မစွစ်ဟာဒက်စတီကို ထမင်းဟင်း ချက်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် ရှေ့ဖုံးခါးစီးမရှိဘဲ အိမ်ထဲတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။ မစွစ်ဟာဒက်စတီသည် ကျွန်တော့်နောက်ဘက်၌ ရပ်နေသည်။ ဂျင်မီ၏ ရင်ဘတ်ကို အဖေနားထောင်နေစဉ် မစွစ်ဟာဒက်စတီသည် သူ့လက်များကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် တင်ထားသည်။ အဖေသည် ဆေးထိုးအပ်ကို ပြင်ဆင်၍ မီးရောင်တွင် အပ်ကိုထောင်ကြည့်သည်။ မစွစ်ဟာဒက်စတီ၊ အဲလစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဆေးထိုးအပ်ဖျားမှ ကြည်လင်သော ဆေးစက် တစ်စက် ကျဆင်းလာသည်ကို ကြည့်နေမိကြသည်။ ဤဆေးသည် အစွမ်းထက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်သည် ဧကန်ပင် ယုံကြည်မိလေ၏။

အဖေသည် ဂျင်မီကိုဆေးထိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဖေသည် အနက်ရောင်လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပိတ်စိမ်းပါးကိုယူ၍ ဂျင်မီ၏ပါးစပ်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ ဂျင်မီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်နှာချင်းအပ်၍ အဖေသည် ဂျင်မီနှင့်အတူ အသက်စတင် ရှူရှိုက်လိုက်လေ၏။ အခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလှုပ်ရှားကြ။ အခြားအသံဗလံများလည်း မကြားရ။

သည်နောက်တွင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အဖေ၏အသက်ရှူရှိုက်သံ တစ်သံတည်းကိုသာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြားလိုက်ရလေ၏။ မစ္စစ်ဟာ ဒက်စတီ၏ လက်များသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း မစ္စစ်ဟာဒက်စတီ သိသလို ကျွန်တော်လည်း သိလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်သော်ငြား အဖေသည် ဂျင်မီ၏ မအဆုတ်များအတွင်းသို့ ဆက်လက်၍ အသက်ရှူ ရှိုက်သွင်းနေသည်။ အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက်တွင် မစ္စစ်ဟာဒက်စတီသည် ဂျင်မီလဲလျောင်း နေသည့် အိပ်ရာသို့သွားကာ အဖေပခုံးပေါ် လက်တင်၍ တိုးတိတ်ညှင် သာစွာဖြင့်-

“ဂျင်မီဆုံးပြီ ဒေါက်တာ... သူ့ကို ကယ်လို့မရတော့ပါဘူး။ သူ သွား ပြီဒေါက်တာ... ကျွန်မတို့နဲ့အတူ သူနောက်ထပ်နေခွင့် မရှိတော့ပါဘူး” ဟု စကားဆိုလေ၏။ သို့ဖြစ်ငြား အဖေသည် လှုပ်ရှားမှုမပြု။

ထိုနောက် မစ္စစ်ဟာဒက်စတီသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလိုက် သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မီးဖိုဆောင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စစ်ဟာဒက် စတီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ အဲလစ်သည် အားကိုးရာမဲ့သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ သူမခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ့ကိုယ် ကို ပစ်လွှဲချလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝန်တာပေါ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။ ပြီး အေးစိမ့်သော အမှောင်ထုထဲတွင် ထိပ်ဆုံးရှိ လှေကားထစ် ပေါ်၌ ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မည်သူမျှ မမြင်တွေ့စေချင်ပါ။ ကျွန်တော့်အသံကို မည်သူမျှ မကြားစေချင်ပါ။

ဂျင်မီ၏ဖခင် မစ္စတာဟာဒက်စတီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် တို့ကားကို သူမြင်သွားသည်။ သူသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ခဏအကြာတွင် စကားပြောသံများကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။ ပြီး နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးတစ်ဖန် စကားပြောသံများ ကို ထပ်မံကြားရပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လှေကားထစ်များပေါ်၌ လူကြီးနှစ်ယောက်၏ လေးလံသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ အဖေ သည် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ့နောက်ပါး

မှ ကားဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မြို့ထဲသို့လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် လုံး အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ အဖေ့ကို အရဲစွန့် ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်တော်စကားမဆိုဘဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်း စိတ်များသည် လှိုင်းထလှုပ်ရှား ရှိုက်ခတ်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်သို့မသွားဘဲ အဖေရုံးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ အဖေသည် အချိန်အတော်ကြာကြာ တံခါးရှေ့၌ တွေ့၍ရပ်နေသည်။ ပြီးနောက် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကျွန်တော့်နာမည်ကို အဖေခေါ်လိုက် သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်အား သော့လှမ်းပေးကာ အဖေက-

“တံခါးဖွင့်... အဖေတံခါး မဖွင့်တတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် လွန်စွာထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိလေ၏။ အဖေ အတွက် ဘယ်တုန်းကမှ တံခါးဖွင့်မပေးခဲ့ရ။ အဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် မှောင်မည်းနေသော အဖေ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဖေက စားပွဲ တင် မီးအိမ်ကိုဖွင့်ရန် ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ အဖေသည် ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်တော့သည်။

သူ လိုအပ်နေသော ကုထုံးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာကို သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေ ဖတ်ရှုနေဟန် တူသည်။

အဖေ့ကို စာဖတ်ရာမှ ရပ်လိုက်ပါတော့ဟု ကျွန်တော်ပြောချင်မိသော် လည်း ဘယ်လိုပြောရမယ်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သည်ည ဘယ်လိုကုန်ဆုံး သွားမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မတွေးတတ်။ ကျွန်တော်ငိုမိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် တံခါးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်အပျက်သတင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ အသိုက်အဝန်းထဲတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားဟန် တူသည်။ အမေသည် အဖေနှင့် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီကော။

အမေသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပွေ့ဖက်၍ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကလိုပင် အမေ့ကို ဖက်ထားလိုက်မိလေ၏။

“အဖေ ဘာပြုလို့မတတ်နိုင်ရတာလဲအမေ... အဖေ ဘာပြုလို့ မတတ်နိုင်ရတာလဲအမေ...”

ကျွန်တော်သည် တသိမ့်သိမ့်ခိုခိုလျက် အမေ့ကို ထပ်တလဲလဲမေးရင်း အမေပဲခေါ်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မှီတင်ထားမိသည်။ ကျွန်တော် အငိုတိတ်သည့်တိုင် အမေသည် ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ပြီးနောက် အမေသည် စကားဆိုလိုက်လေသည်။

“သားရဲ့အဖေဟာ သားထက်တတ်ကျွမ်းပေမယ့် လူ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့တော့ သားအဖေ မတတ်နိုင်ဘူးသား။ သူ တတ်နိုင်ရင်လည်း အမေတို့ သူ့ကို ချစ်တာပဲ။ သူ မတတ်နိုင်ရင်လည်း အမေတို့ သူ့ကိုအချစ် မလျော့ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်အခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ချစ်မြဲမေတ္တာထားမြဲပဲသား”

စင်စစ် အမေဘာကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်အား အမေပြောသောစကားသည် ထူးခြား၍ အရေးပါကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ခံစားသိရှိခဲ့လေ၏။

(၃)

ဟိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ထိုဆောင်းလရာသီသည် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော်အထင်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့ငြား လက်ထဲတွင်ရှိသည့် လဒ်၏ ပလတ်စတစ်လွှာကလေး၏ လက်ကိုင်အစာအနုလေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အခါခါ ပြောင်းထည့်ရင်း စက္ကန့်မခြား အမှတ်ရစရာအဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ထဲတွင် ပုံရိပ်များ ထင်ဟပ်လာလေ၏။ ကျွန်တော်သည် လဒ်ကို စကားဆိုလိုက်မိသည်။

“သားရဲ့လွှာကလေး ကျိုးသွားပြီသားရဲ့”

လွှာကလေး ကျိုးသွားတာကို သားသိပါတယ်အဖေ... လွှာကလေးကို ပြန်ကောင်းလာအောင် အဖေလုပ်ပေးနိုင်မလား”

“လွှာကလေးတွေကို ပြန်ကောင်းနိုင်အောင် လုပ်ပေးဖို့ အဖေမတတ်နိုင်ပါဘူးသားရယ်”

“အဖေ... တတ်နိုင်ပါတယ်”

“မတတ်နိုင်ပါဘူး သားရယ်”

လဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ယုံကြည်ထားမှုများ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးသည် တုန်ခါနေသည်။ မျက်ရည်များ စီးဖြာကျလာသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် သူထိန်းချုပ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် သားလေး လဒ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ကာ သူ့လွှာကလေးကျိုးသွားခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းနေမှုနှင့် သူယုံကြည်ချက် ပျက်ပြားခြင်းကြောင့် အားငယ်နေမှုကို နှစ်သိမ့်ပေးနေမိသည်။ သားသည် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုရွှက်နေရင်းမှ အတန်ကြာတော့ အငိုတိတ်သွားလေ၏။ သားသည် ကျွန်တော် ညှိုးငယ်နေပုံကို သိရှိခံစားနားလည်သွားဟန် တူသည်။ အကြောင်းမှာ အတန်ကြာမျှ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကိုမှီလျက် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သူ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရစ်သိုင်းဖက်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် သားသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရွှန်းလဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့် သွားလေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အား အမေပြောခဲ့သည့်စကားကို ကြားယောင်လိုက်မိလေ၏။

သားရဲ့အဖေဟာ သားထက်တတ်ကျွမ်းပေမယ့် လူ့အသက်ကိုကယ်တင်ဖို့တော့ သားအဖေ မတတ်နိုင်ဘူးသား။ သူတတ်နိုင်ရင်လည်း အမေတို့ သူ့ကို အချစ်မလျော့ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်အခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ချစ်မြဲမေတ္တာထားမြဲပဲသား”ဟု အမေပြောခဲ့သည့်စကား။

တစ်ခါတုန်းက သား၊ ခုများမှအဖေဖြစ်လာသော ကျွန်တော်သည် သားနှင့်အဖေကြား ထားရှိရမည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိနားလည်လိုက်ပြီတည်း...။

(၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် Readers Digest's စာစောင်မှ Walter Meade ၏ Once the Son, Now The Father ကို ပြန်ဆိုပါသည်။)

မောင်စောထွန်း (ကျောင်းကုန်း)

ငွေတစ်ရာ

မြတ်နိုး

ဤဝတ္ထုသည် ၁၉၇၇ ခုနှစ်ဝန်းကျင်၊ ပြည်တစ်ဖက်ကမ်း ပန်းတောင်း မြို့မှ ဆိုက္ကားသမားတစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ဖွဲ့ဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ငွေတစ်ရာနှင့် ယနေ့ ငွေတစ်ရာတန်ဖိုးမှာ လွန်စွာ တန်ဖိုးကွာဟနေသဖြင့် ထိုအချိန်က ငွေတန်ဖိုးကို အနည်းငယ် တင်ပြ ချင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ရွှေတစ်ကျပ်သားသည် တစ်ထောင်မကျော်ပါ။ ထို့အတူ ရုံးဝန်ထမ်း အောက်တန်းစာရေးလစာမှာ ၁၂၆ ကျပ်သာ ရပါ သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်မတ်၊ ငါးမူး တစ်ကျပ်တို့ သုံးစွဲနေသော ကာလလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်က ၁၉၇၇ ဝန်းကျင်။

“တော်သံလင်းနေ ပုဇွန်သေ” ဟု ဆိုရိုးစကားမျှသော်လည်း ယနေ့ ပန်းတောင်း၌ ပူသောနေသည် ပုဇွန်သာမက လူပါ သေမတတ် ပူပြင်း လှ၏။ ပြီးသော် အချိန်က မွန်းတည့်။ ဤကာလက နေ၏ အပူအမြင့်ဆုံး၊ လူတွေ အိမ်ပြင်သို့ အထွက်အနည်းဆုံးကာလ။

ထိုအချိန် ကိုမေတ္တာတစ်ယောက် အပူကို ဂရုမထား၊ ဆိုက္ကားကို

အပြင်းနင်းလာရင်း ပန်းတောင်းတောင်ကုတ်လမ်းမကြီးပေါ် မေးတင် ရောင်းနေသော “ဒေါ်တုတ် ထမင်းနှင့်အသုပ်” ဆိုင်ရှေ့အရောက် ရပ် လိုက်သည်။

ပြီးသော် ဆိုက္ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပခုံးပေါ်ရှိ တဘက်ကိုယူ၍ မျက်နှာ နှင့် လည်ပင်းမှ ချွေးများကို ပြောင်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်တဘက်ကို ညှစ်လိုက်ရာ ချွေးများက ရေအလား ထင်မှတ်မှား စရာ လမ်းမပေါ်သို့ကျသွားကြသည်။ သူ တဘက်ကို ဖြန့်ခါကာ ဖင်ထိုင်ခဲ့ ပေါ်သို့ တင်လှန်းအပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းကာဝင်ခဲ့၏။

ကိုမေတ္တာ ဆိုင်အတွင်းဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့သည်နှင့် စားပွဲထိုး လေး ဖိုးထောင်က-

“ကိုမေတ္တာရေ အသုပ်ပဲလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အမှန်က ဖိုးထောင် မေးမည့်သာ မေးရ သည်။ ကိုမေတ္တာတစ်ယောက် အသုပ်ပဲ စားမည်ကို အတတ်သိပြီးဖြစ် သည်။ အဘယ့်ကြောင့်မူ ဖိုးထောင်အလုပ်ဝင်သည့် (၃)လအတွင်း ကိုမေတ္တာ ထမင်းစားသည်ကို မမြင်ဖူး၍ဖြစ်သည်။

“အေးကွာ... ထုံးစံအတိုင်း ချဉ်ငံစပ်လေးပေါ့”

ကိုမေတ္တာက ပြောပြောဆိုဆို လွတ်နေသော စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ ခဏအကြာ ဖိုးထောင် အသုပ်နှင့် ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ယူလာ ပြီး ကိုမေတ္တာရှေ့ စားပွဲခုံပေါ်သို့ချပေးသည်။ အသုပ်ပန်းကန် ရှေ့ရောက် လာသည်နှင့် ကိုမေတ္တာ အသုပ်ကို စစားလေ၏။ ကိုမေတ္တာ အသုပ် စားနေသည်ကို ဖိုးထောင် ဘေးမှကြည့်ရင်း-

“ကိုမေတ္တာက ထမင်းထက် အသုပ်ကို ပိုနှစ်သက်ပုံ ရတယ်နော်”

ဟု စပ်စုလိုက်သည်။ ကိုမေတ္တာ ဟင်းခါးကိုသောက်နေရာမှ ဖိုး ထောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်... စိတ်ထဲမှ-

“ဪ... ကလေးရယ်၊ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ ဘယ်သရေစာကို ဘယ်လောက်ပဲကြိုက်ကြိုက် ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းပဲ စားရမှ အာသာ ပြေကြတာပါ။ ဦးလည်း မြန်မာလူမျိုးပီပီ ထမင်းပဲ စားချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဦးဘဝက ထမင်းစားလို့ မဖြစ်ဖူးလေ။ ထမင်းစားရင် သုံးကျပ်၊ အသုပ်တစ်ပွဲစားရင် တစ်ကျပ်ခွဲ။ ဦး ထမင်းမစားဘဲ ခုလို အသုပ်ပဲစား တော့ တစ်ကျပ်ခွဲ ဦးအတွက် မပိုဘူးလား။ ဒီ ပိုတဲ့ တစ်ကျပ်ခွဲက တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သားလေးအတွက် မုန့်ဖို့လေ။ ဦးက သားအတွက် ဒီလိုစုနေရတာကွ”

ဟု ပြောပြစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နှုတ်ကမူ... .

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဦးက အသုပ်ကို ထမင်းထက်ပိုကြိုက်တယ်”

ဟုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုမေတ္တာက မလိုအပ်ဘဲ သူ့ဘဝကို ဘယ် သူ့ကိုမှ မသိစေချင်။

“အံ့ဩစရာပဲ ကိုမေတ္တာလိုလူ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

ဖိုးထောင်က ထိုသို့စကားဆိုရင်း ကိုမေတ္တာအနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဖိုးထောင် အနီးမှထွက်သွားသည်နှင့် ကိုမေတ္တာက အသုပ်ကို ကုန်စင် အောင် ဆက်စားလိုက်သည်။ အသုပ်တစ်ပွဲ ကုန်သွားသော်လည်း ဗိုက် က မာချင်သေး။ ထို့ကြောင့် ရေနွေးတစ်ကရားကုန်သည်အထိ ဆက် သောက်နေလေတော့သည်။

■
(နှစ်)

ခင်ပြီး ငါးဝယ်အပြီး ကြက်သားများ ဈေးချို့စွာ အော်ရောင်းနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ကြက်သားဝယ်ရန် ကြံမိ၏။ ကိုမေတ္တာကို ကြက်သား ချက်မကျွေးဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီမို့ ချက်ကျွေးလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ကြက်သားသည်အနီးအရောက် ကိုမေတ္တာပြောခဲ့သော-

“ဟင်းကိုတစ်မျိုးပဲချက် ကို ဟင်းတစ်ခွက်တည်းနဲ့ စားနိုင်တယ်၊ အရေးကြီးတာက ကိုသားလေးကို ငွေမှန်မှန်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ချွေတာနိုင်သမျှ ချွေတာပါ မိန်းမရာ”ဟူသော စကားကို ပြန်ကြား သတိရ မိပြီး ကြက်သားသည်ဘက်လှည့်ထားသော ခြေထောက်အား နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ခင်ပြီးအိမ်သို့ ပြန်လာရင်း ကိုမေတ္တာအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

ကိုမေတ္တာသည် ရုပ်မချောသော်လည်း စိတ်သဘော ဖြူစင်သူဖြစ်သည်။ ဤသို့ စိတ်သဘောဖြူစင်ခြင်းကြောင့်ပင် ရုပ်မချောသော ကိုမေတ္တာအား သူမ ချစ်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကိုမေတ္တာတွင် ရုပ်ရည်မရှိ၊ ဥစ္စာမရှိ၊ ပညာနတ္ထိ။ မက်မောစရာဆို၍ သူ့၌ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စိတ်သာရှိသူဖြစ်သည်။ ကိုမေတ္တာကို သူမ ယူလိုက်သည့်အတွက် မိဘတို့၏ အမွေစွန့်လွှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော်လည်း သူမအပေါ် အလွန်အလိုလိုက်၍ ခင်ပွန်းတာဝန်ကျေပွန်သော ကိုမေတ္တာ ကြောင့် မပြည့်စုံသော ဘဝတွင် နေခဲ့ရသော်လည်း သူမ ပျော်ခဲ့ပါ၏။ သူမနှင့် ကိုမေတ္တာတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသော တစ်နှစ်ကျော်တွင် သားလေး မောင်မောင်အား မွေးခဲ့ရာ ပို၍ပင် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကိုမေတ္တာက သားကိုချစ်ရာတွင် သူမထက်ပင် ပိုသည်ဟုထင်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သားကိုချစ်လွန်းပြီး သူမကို မေ့ထားသဖြင့် ကျွဲမြီးပင်တို့မိသေးသည်။ သားအား ကိုမေတ္တာက ပညာတတ်ကြီး အရမ်းဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုမေတ္တာက သူပညာမတတ်၍ အခုလို ဆိုကြားနင်းပြီး မပြည့်မစုံဘဝနှင့် နေရသည်ကို နောင်တရရင်း သားကို သူ့ကဲ့သို့ မဖြစ်ရန် အမြဲဆုံးမသည်။ ပညာကို ကြိုးစားသင်စေသည်။ သားကလည်း ကြိုးစားသည်။ ယခုဆို သားသည် တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။

“ဟဲ့... ခင်ပြုံး နင်ဘာတွေ စဉ်းစားလာတာလဲ။ နင့်အိမ် ကျော်သွားပြီ”

ဘေးအိမ်မှ ဒေါ်သိန်း သတိပေးမှ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်မိအောင် ကိုမေတ္တာအကြောင်း တွေးမိသည်ကို သတိရရင်း- ခင်ပြုံးက

“ဟဲ့... ဟဲ့ အတွေးလွန်သွားလို့ ဒေါ်သိန်းရေ”

ဟု ပြောကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

(သုံး)

စိုးအောင်တစ်ယောက် မောင်မောင်လူကြိုပေးလိုက်သော စာကိုကိုင်ရင်း ကိုမေတ္တာအား ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားနေ၏။ အမှန်မှာ မောင်မောင်ပေးလိုက်သောစာက ကျောင်းစာအုပ်ဖိုး အမှန်လို၍ တောင်းခိုင်းလိုက်သော စာမဟုတ်။ မူးယစ်ဆေး သုံးစွဲရန် လိမ်တောင်းသောစာသာ ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စကို သူ ကောင်းစွာ သိနေပြီးဖြစ်သည်။ သည်စာကို မောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့ရှေ့တွင် ရေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အမှန်တော့ မောင်မောင်နှင့် သူက ပန်းတောင်းအထက်တန်းတွင် ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သော ငယ်ပေါင်းများဖြစ်၏။ ၁၀- တန်းကို တစ်နှစ်ထဲ အောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ အတူတက်ခဲ့သူများလည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်မိသားစုအကြောင်းသာမက ရန်ကုန်တွင်အတူတက္ကသိုလ်တက်နေသော မောင်မောင်အကြောင်းကိုပါ သိနေခဲ့သည်။

မောင်မောင်နှင့် သူ ပထမနှစ်တွင် တွဲခဲ့သော်လည်း ဒုတိယနှစ်စတွင်မူ သိပ်မတွဲဖြစ်တော့။ သူက မတွဲခြင်း မဟုတ်။ မောင်မောင်ကသာ သူ့အား ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်တွင် သူနှင့်မောင်မောင်တွဲ၍ စာကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဒုတိယနှစ်တွင် မောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့ဌေးသား ဂျော်နီနှင့် အတွဲများပြီး မောင်မောင် သူ့အား မတွဲတော့။ မောင်မောင် ဂျော်နီနှင့်သာ တွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျော်နီနှင့် အတွဲများလာသော် မောင်မောင်တစ်ယောက် ကျောင်းတက်မမှန်တော့။ ရက်ဆက်ဆိုသလို ဆေးလိပ်သောက်တတ်လာသည်။ နောက်ပိုင်း ဆေးလိပ်မှအစ နံပါတ်ဖိုးအထိပါ လက်တည့်စမ်းလာကြောင်း သိရသည်။ သူက သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီတားမြစ်ခဲ့သော်လည်း မောင်မောင်က မလိုက်နာ။ ဂရုမစိုက်။ ထိုအခါ သူ ကိုမေတ္တာကို တိုင်တန်းအသိပေးရန် စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့သော် သူမလုပ်ဖြစ်ခဲ့။ ကိုမေတ္တာတစ်ယောက် မောင်မောင်အပေါ် ထားလွန်းသော စိတ်ကြောင့် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး လဲကျသွားမှာကို သူစိုးရိမ်သည်။ မောင်မောင်ကို ဂုဏ်ယူ၍ ဆိုကြားသမားများကို အကြားပို စကားဆိုထားသော ကိုမေတ္တာ အရှက်ရမည်ကိုလည်း သူ မလိုလား။ တဖြည်းဖြည်းတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အသိပေးမည်ဟု စိတ်မှာဆုံးဖြတ်ရင်း-

“ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်မပြောဘဲ ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”
ဟုတွေးကာ ကိုမေတ္တာရှိရာ ဆိုက္ကားဂိတ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

(လေး)

သူ့ရှိရာဆီသို့ တည်တည်လျှောက်လာနေသော စိုးအောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် ကိုမေတ္တာ ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားရင်း ဝမ်းသာစိတ်များ က ရင်အပြည့် ဖြစ်သွား၏။ စိုးအောင် ဆိုက္ကားဂိတ်သို့ လာသည်ဆိုက တည်းက အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ သားဆီမှစာ သို့မဟုတ် အမှာစကား တစ်ခုခုတော့ ပါလာ၍ဖြစ်မည်။ သူ ဆိုက္ကားပေါ်ကပင် စိုးအောင်အလာ ကို မစောင့်နိုင်။ ဆိုက္ကားပေါ်မှဆင်းပြီး စိုးအောင်ဆီသို့ လျှောက်သွား ဖြစ်သည်။

နှုတ်ကလည်း-

“မောင်စိုးအောင် မင်း... အိမ်အလည်ပြန်လာတာလား”

ဟု ခရီးဦးကြို စကားပြောဖြစ်သည်။

“အလည်မဟုတ်ဘူး၊ အမေနမကောင်းဘူးဆိုလို့ ခဏ ခွင့်နဲ့ပြန်လာ တာ။ မောင်မောင်က ဦးကို စာပေးခိုင်းလိုက်လို့”

သားဆီက စာပါလာသည်ဆိုသော အသိကြောင့်-

“မောင်စိုးအောင်အမေက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခု သက်သာရဲ့လား”

ဟူသော ပဋိသန္ဓာရ စကားကိုပင် မပြောဖြစ်။ သားစာထဲတွင် စာကြိုးစားနေတယ်။ ဒါမှ အဖေတို့၊ အမေတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ် ကြီးဖြစ်မှာ စသည့်အကြောင်းများ ရေးထားလေမလား ဟု တွေးရင်းပိတ် ဖြစ်ကာ ဝမ်းသာနေ၏။

“ဒီမှာ ဦး... မောင်မောင်စာ”

ကိုမေတ္တာက လှမ်းပေးလာသောစာကို လှမ်းယူဟန် ပြင်ပြီးမှ

“ဟာ... ဦးက စာမှ မဖတ်တတ်တာ၊ မောင်စိုးအောင်ပဲ ဖတ်ပြ လေကွာ”

စိုးအောင်က စာကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်ပြလိုက်သည်။

“အဖေ... စာအုပ်ဖိုး ငွေတစ်ရာလိုလို့ စိုးအောင်ပြန်ရင် ပေးလိုက် ပါ... သား- မောင်မောင်”

စာက ထိုမျှသာဖြစ်၏။ ကိုမေတ္တာတွေးထင်ထားသော အရာများ တစ်ခုမှမပါ။ ကိုမေတ္တာရင်ထဲ ဆိုနှင့်သွား၏။ သာကြောင်း၊ မာကြောင်း မပါသည်ထက် စာအုပ်ဖိုးဆိုသော ငွေတစ်ရာက ကိုမေတ္တာအား ဖိစီးမှု သောကကို ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။ မပေးနိုင်လျှင် သားလေးမျက်နှာငယ်ရမည်။ ပေးနိုင်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း မကြာခင်က ခင်ပြုံးအပြင်းဖျား၍ ကုသလိုက် သဖြင့် မရှိတော့။

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအတွက် ရအောင်တော့ ရှာပေးရမှာပဲ”

ဟု အူဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကာ။

“မောင်စိုးအောင်... ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော် သုံးရက်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်ခင်ဗျာ”

“ဪ... ပြန်ခါနီး ဦးဆီလာအုံးနော်၊ သားကို ပိုက်ဆံပေးလိုက် ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်။ ရော့ မောင်မောင်စာ”

“ဪ... အေး... အေး”

ကိုမေတ္တာ သားစာလေးကိုကိုင်ရင်း ငိုနေ၏။ သူ သုံးရက်အတွင်း ငွေတစ်ရာကို မည်သို့ရှာရပါမည်နည်း။ ဆိုက္ကားနင်းရုံနှင့်တော့ မရနိုင်။

ကိုမေတ္တာ ဆိုက္ကားရှိရာဂိတ်သို့ ပြန်သွားပြီး သူ၏ဆိုက္ကားဖင်ထိုင်ခဲ့ ပေါ်သို့ စိတ်မောစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

(ငါး)

“ကိုမေတ္တာ... ရှင်ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ရှင် ညက ငုတ်စူးတဲ့ဒဏ်ရာ ကြီးနဲ့ ဆိုက္ကားနင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဆိုက္ကားထုတ်ပြီး တွန်းထွက်လာသော ကိုမေတ္တာအား ခင်ပြုံး လှမ်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်ကွာ. . . ဒဏ်ရာက သိပ်ကြီးတာမှ မဟုတ်တာ”
ကိုမေတ္တာ မုသားပြောကြောင်း ခင်ပြုံး သိသည်။ ညက ထိုဒဏ်ရာ
ကို ခင်ပြုံးပင် ဆေးထည့်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ဒီနေ့ တစ်ရက်တော့ နားလိုက်ပါ ကိုမေတ္တာရယ်၊ ရှင့်ဒဏ်ရာကြီး
နဲ့ ဖျားနေပါမယ်”

“ခင်ပြုံးကလည်း သိလျက်သားနဲ့ မနက်ဖန်ဆို သားအတွက်
ငွေတစ်ရာကို မောင်စိုးအောင်နဲ့ ပေးလိုက်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ငွေတစ်ရာ မပြည့်လည်း အခုလက်ထဲရှိတဲ့ငွေ ရှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ
ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတောင်းတဲ့ ငွေတစ်ရာ မပြည့်ရင်
သားလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကဲပါ ခင်ပြုံးရယ် ဒီတစ်ရက်
တော့ ကို နင်းပါရစေ၊ မနက်ဖန်တော့ မင်းပြောသလို နားပါမယ်။
ကဲ. . . သွားပြီ”

ကိုမေတ္တာက ပြောရင်း ဆိုက္ကားပေါ်တက်၍ နင်းထွက်သွားလေ၏။
ခင်ပြုံး ကိုမေတ္တာကိုလိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်မော့စွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဪ. . . ကိုမေတ္တာရယ်”

(ခြောက်)

ကိုမေတ္တာ သည်ကနေ့ အသုပ်တစ်ပွဲပင် မကုန်။ ငွေတစ်ရာ မပြည့်
သေးသော အပူလုံးက လည်ချောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ခေါက်ဆွဲဖတ်
များကို တွန်းထုတ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မစားဘဲ ရင်က ပြည့်နေ၏။ ထို့
ကြောင့် ကျသင့်ငွေကို ဖိုးထောင်အား ရှင်းပေးအပြီး ဆိုင်ထဲမှ ဆိုက္ကား
ရပ်ထားရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ သူ ထွက်လာစဉ် ဖိုးထောင်၏--

“ကိုမေတ္တာ. . . ဒီကနေ့ အသုပ်တစ်ပွဲတောင် မကုန်ပါလား။ ကြည့်
ရတာ ခင်ဗျား အလှူအိမ်တစ်အိမ် ဝင်ခဲ့ပြီထင်တယ်”

ဟု လှမ်းပြောသောစကားကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေး

သည်။ ကိုမေတ္တာ ဆိုက္ကားအနီးရောက်တော့ လူငယ်တစ်ဦးက ဆိုက္ကား
ငှားရန် စောင့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဦး. . . ဆိုက္ကားအားလား”

“အေး. . . အားတယ်၊ တက်. . . တက်”

လူငယ်ဆိုက္ကားပေါ်အရောက် ကိုမေတ္တာဆိုက္ကားပေါ်တက်ကာ နင်း
ထွက်လိုက်သည်။

“အား. . . ကျွတ်ကျွတ်”

ခြေထောက်မှ ငုတ်စူးထားသော အနာက ခြေနင်းခုံနှင့် အထိ
အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားသဖြင့် ကိုမေတ္တာသည်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကိုမေတ္တာအနာရှိန်ကြောင့်ဆိုက္ကားကမသွက်။ ဖြည်းနှေးနေ၏။

“ခင်ဗျားဆိုက္ကားကလည်းလိပ်ကြနေတာပဲ. . . အမြန်ရောက်ချင်
တာမှ မှားပါတယ်”

လူငယ်၏စကားက ကိုမေတ္တာ၏မာနနှင့်ဒေါသကိုဆွသကဲ့သို့ဖြစ်
သွား၏။ ယခင်ကဆိုကိုမေတ္တာ. . . လူငယ်အားဒေါသထွက်ပြီး. . .

“မင်းမဲစီးချင်ရင်ခုဆင်း” ဟုနှင့်ချမိမည်မှာအမှန်။ ယနေ့တော့
သူဘဝကပါစင်ဈာကို. . . ဈေးလည်ရောင်းသလို

“ကျွန်တော့်ဆိုက္ကားကိုစီးကြပါ. . . စီးကြပါ” ဟုတစာစာခေါ်ရမည့်
ဘဝ။ ထို့ကြောင့် ထွက်လာသောဒေါသကို မြိုသိပ်ရင်းမခံချင်သောမာန
စိတ်ဖြင့် ဆိုက္ကားကို အံ့ကြိတ်ကာဖိနင်းလိုက်သည်။

ဖိနင်းလိုက်သောအရှိန်ကြောင့် အနာမှသွေးတို့သည်ခြေနင်းခုံပေါ်သို့
စီးကျလာပြီး ခြေထောက်တစ်ခုလုံးမီးစနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ပူခနဲဖြစ်
ကာ နာကျင်လွန်း၍ ကိုမေတ္တာ မျက်ရည်များပင် စီးကျလာ၏။

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါဗျ. . . ဒါမှဆိုက္ကားနဲ့တူတာ. . .”

လူငယ်ထံမှခနဲတဲ့တဲ့ စကားက ထပ်ထွက်လာပြန်၏။ သို့သော်
ကိုမေတ္တာက ဂရုမထား။ သူ၏ ဆိုက္ကားကိုသာ အံ့ကြိတ်ရင်း ဖိနင်းနေ
တော့သည်။

ကိုမေတ္တာတစ်နေ့လုံးရသမျှပါစင်ဈာတို့အားအပြေး. . . အလွှားနင်း

ကာပို့နေသော်လည်း သားလိုချင်သောငွေတစ်ရာကမပြည့်သေး။

“မေတ္တာ မင်းသားအတွက်ငွေမပြည့်သေးဘူးလား ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

ဟု ကိုမေတ္တာအကြောင်းသိထားသောဆိုက္ကားဂိတ်မှူးတင်မြင့်ကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ငါးကျပ်လောက်လိုသေးတယ် ဂိတ်မှူး”

“ဒါဆို အခုငါ့အလှည့်ကိုမင်းသွားလိုက် ငါမင်းအလှည့်ကြမှ လိုက်လိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဂိတ်မှူး ဒီအခေါက်ခရီးဝေးလေးတစ်ကြောင်းလောက်ဆို အဆင်ပြေပါပြီဗျာ. . .”

ထိုသို့ကိုမေတ္တာအကြောင်းသိထားသောဆိုက္ကားဂိတ်မှူးတင်မြင့်တို့အချီအချပြောနေစဉ် ပါစင်ဂျာတစ်ဦးရောက်လာသည်။

“ဥသျှစ်ပင်ကိုသွားချင်တယ်”

ဥသျှစ်ပင်ဆိုသောအသံကြားသည်နှင့်ကိုမေတ္တာခေါင်းထောင်သွား၏။ သူတို့ဂိတ်တွင်ဤသို့ခရီးဝေးသွားသူပါစင်ဂျာကရှား၏။ဥသျှစ်ပင်ဆိုလျှင် သူလိုသောငွေငါးကျပ်ပြည့်မီရုံမက ပိုလျှံပင်သွားပေဦးမည်။ သူဝမ်းသာသွား၏။ ဤအခွင့်အရေးကိုပေးသောဂိတ်မှူးတင်မြင့်ကိုလည်းသူအရမ်းကျေးဇူးတင်မိ၏။ ကျေးဇူးတင်သောစိတ်ဖြင့် ဥသျှစ်ပင်မှ အပြန်ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်ဝယ်ပေးရန်ပင်စိတ်ကူးမိ၏။

ထိုစိတ်ကူးနှင့်အတူဂိတ်မှူးတင်မြင့်အား

“ဂိတ်မှူး ကျုပ်ပြန်မှဂိတ်သိမ်းနော် ကျုပ်ကိုစောင့်”

ဟုအော်ပြောကာ ဆိုက္ကားအား ဥသျှစ်ပင် ဘက်သို့ခေါင်းလှည့်ပြီး နင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဥသျှစ်ပင်မှအပြန်ကိုမေတ္တာတစ်ယောက်ရွှင်ဖြူးနေ၏။ သူ၏သားလိုသောငွေတစ်ရာပင်မက ဂိတ်မှူးတင်မြင့်နှင့်ဇနီးသည်ခင်ပြုံးအတွက်ပင်ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်ဝယ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခင်ပြုံးတစ်ယောက်ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့်ဝေး၍ သူကျွေးချင်သည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်မကျွေးနိုင်ခဲ့။ ယနေ့မှသာခင်ပြုံးအတွက်ကျွေးနိုင်တော့မည်မို့စိတ်မှာပိတ်က လွမ်းပြီး

ပျော်နေမိ၏။ အိမ်အရောက် ခင်ပြုံးနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို နှစ်ယောက်အတူစားရင်း သားလေးအကြောင်း မမောတမ်းပြောရန်လည်း စိတ်မှာအကြံဖြစ်မိပြန်သည်။ ပိုက်ဆံရ၍ ပျော်ရွှင်သွားမည့် သားရဲ့မျက်နှာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်စားရင်း ပီတိဖြာနေမည့် ခင်ပြုံးရဲ့မျက်နှာတို့ကို မြင်ယောင်ရင်း ကွေ့တစ်နေရာကိုအရောက် တောင်ကုတ်သို့တက်လာသောကားကြီး၏ မီးရောင်ကို ဘွားကနဲမြင်လိုက်ရသည်။ သူဆိုက္ကားဟဲန်ဒယ်ကိုဘေးသို့အမြန် ဆွဲချလိုက်သော်လည်း မရတော့။

နွမ်းနယ်အားကုန်နေမှုစိတ်က ပြန်၍ သတိမမူမှုတို့က သူ၏ ဆိုက္ကားအား ဘေးသို့ဆွဲမချနိုင်ဘဲ. . . ဆိုက္ကားတခြား လူတခြား လွှင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ခေါက်ဆွဲဖတ်ကလေးများက လမ်းပေါ်၌ ပြန့်ကျဲလျက်. . .

(ခုနစ်)

ကိုမေတ္တာကို စိုက်ကာကြည်ရင်း ခင်ပြုံးရင်မှာ နာကျင်နေ၏။ ကိုမေတ္တာမှာ ရုပ်ခန္ဓာပျက်စီးမှု မရှိသော်လည်း ဦးနှောက်ထိခိုက်မိသောဒဏ်ရာကြောင့်အသက်မရှိတော့။ ခင်ပြုံးအား ကိုမေတ္တာ စောစီးစွာ စွန့်ခွာသွားလေပြီ. . . မနက်ကပင်အကောင်း၊ ခုတော့ညနေစောင်းတွင် ကိုမေတ္တာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီ။ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသော စကားအတိုင်းပင်။ သင်္ခါရတရားကိုခင်ပြုံးသိသော်လည်း တကယ်တမ်းကြုံရသော် ခင်ပြုံးဖြေမရ။ ကိုမေတ္တာ၏အေးရိပ်တွင် ခိုရသည်ကို ခင်ပြုံးမဝ။ ခုတော့ ကိုမေတ္တာက အဝေးသို့ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ခင်ပြုံး ငိုချင်သော်လည်းမျက်ရည်ကမကျ။ ရင်ထဲမှစူးနစ်မှုကသာရှုတကနှင့် အခံရခက်နေ၏။

“ ခင်ပြုံး ငိုချလိုက်. . . ငိုချလိုက်”

ဘေးမှဒေါ်သိန်းကခင်ပြုံးအနားကပ်ပြီးပြောလိုက်သည်။ဒေါ်သိန်း

စကားကြောင့်ခင်ပြုံး ငိုရန်ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့သော်မရ။ မနေ့ညက အဖြစ်ကိုသာမှိုင်းပြသတိရမိ၏။

ထိုညက သားအတွက်ပိုက်ဆံအပိုရရန် ဆိုက္ကားနင်းပြီးအပြန်မနားဘဲ မြစ်ထဲပိုက်သွားချသည့်ည။ တစ်နည်းဆိုသော် ပိုက်ချသည့် ဒုတိယည။ ပထမညက ငါးများအသင့်အတင့်ရ၍ အပျော်လွန်ပြီး ထွက်သွားသည့် ည။ ထိုညမှာပင် ပိုက်ချပြီးအပြန် ကိုမေတ္တာတစ်ယောက် ငုတ်စူးခဲ့၏။ ငုတ်က သေးသေးမဟုတ်၊ ခြေဖဝါးအလယ်ကို တစ်လက်မခန့်အနက်စိုက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခင်ပြုံး ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ငုတ်ကိုနုတ်ကာဆေးထည့် ပေးရ၏။ ကြောက်စိတ်က ခင်ပြုံးအတွက် တထိတ်ထိတ်။ သို့သော် ကိုမေတ္တာ အပြုံးမပျက်၊ သားအတွက်၊ မနက်ပင်ဆိုက္ကားထွက်ဦးမည်ဆိုပဲ။

ခင်ပြုံးပြန်တွေးရင်း အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ ငိုရန်မဆိုထားနှင့် ခင်ပြုံး မျက်လုံးပင် ဖွင့်မရတော့။

“ဟဲ့... ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦးခင်ပြုံး တက်သွားပြီ”

မောင်မောင်တစ်ယောက်ဆေးရုံကိုရောက်တော့ စိုးအောင်က အခန်း အပြင်ဝှံ့ရပ်နေ၏။

“စိုးအောင် အဖေဆုံးပြီဆို . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

စိုးအောင်က မဖြေ။ မောင်မောင်ကိုနာကျည်းသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်နေ၏။ စိုးအောင်သူ့ကိုဘာကြောင့်သည်အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်နေ ရသလဲ။ သူ့ဘာမှနားလည်။ သူ အဖေ ဆုံးကြောင်း သံကြိုးရသည့်နှင့် ချက်ချင်းလာခဲ့သည်ပဲ။

“စိုးအောင်ငါမေးနေတယ်လေ အဖေဘာရောဂါနဲ့သေတာလဲ”

မောင်မောင်ကစိတ်မရွည်စွာစိုးအောင်ပုခုံးနှစ်ဖက်အားကိုင်စောင့် ရင်းထပ်မေးလိုက်၏။ စိုးအောင်က မောင်မောင်ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက် နှစ်ဖက်ကိုပုတ်ချလိုက်ပြီး မောင်မောင်အားစူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ

“မင်းအဖေသေတဲ့အကြောင်းကိုမင်းသိပ်သိချင်တယ်ပေါ့. . . အေး ပြောမယ် မင်းသေသေချာချာနာထောင် . . . ဒီမယ်မောင်မောင် မင်း

အဖေသေတာရောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘူး အမှန်တကယ် မင်းအဖေသေ ရတဲ့အကြောင်းက မင်းကြောင့် မင်းအဖေကို မင်းသတ်လိုက်တာကွ”

“ဘာပြောတယ် စိုးအောင် ငါအဖေကို ငါသတ်တာ ဟုတ်လား”

မောင်မောင်က နားမလည်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေဟာ မင်းတောင်းတဲ့ ငွေတစ်ရာရဖို့ မနက်ဆိုက္ကားနင်း၊ ညဆိုပိုက်ချရတဲ့ ငါးလေးတွေကိုချရောင်းပြီး ငွေရှာ ခဲ့ရတယ် ကံဆိုးချင်တော့ ငုတ်က စူးသွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေ က မနားဘူး။ မင်းအတွက်ငွေတစ်ရာ မပြည့်သေးဘူးဆိုပြီး အနာရင်းနေ တဲ့ကြားက ဆိုက္ကားထွက်နင်းရှာသေးတယ်ကွာ၊ အေး-အဲဒီနေ့မှာပဲ မင်း အတွက် ငွေတစ်ရာပြည့်လို့ ဥသျှစ်ပင်အပြန်ကားတိုက်မှု ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ပုံမှန်ဆိုသူကားကိုရှောင်နိုင်ပေမယ့် အနာကသွေးတွေကျပြီး အာဟာရက လည်း အပြည့်အဝမရှိတော့ မိုက်ကနဲဖြစ်ပြီး ခုလိုဖြစ်သွားရတာကွ။ အဲဒါ မင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းသာ မင်းအဖေကိုငွေတစ်ရာလိမ်မတောင်း ခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်းအဖေ ခုလိုသေမလား မောင်မောင်ရာ။ မင်းအဖေက မင်းကိုသိပ်ချစ်ရှာတာ သူ့ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုရင် သူ့မသေခင် မင်းကိုပေးဖို့ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ရာကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မင်းကိုမျှော် နေရှာတာကွ ခုထိသူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတုန်း. . .

ကဲ-အခု မင်းလိုချင်နေတဲ့ငွေတစ်ရာ မင်းအဖေလက်ထဲမှာ ရှိနေပြီ လေ အဲဒီငွေကို မင်းသွားယူ၊ မင်းယူလိုက်လေကွာ၊ ဟေ့ကောင် သွားယူ လေကွာ. . .

စိုးအောင် စကားများက မောင်မောင်ခေါင်းအား အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်စေခဲ့၏။ မောင်မောင်တစ်ယောက် စိုးအောင် ရှေ့ဆက်ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို မကြားနိုင်တော့။ သူဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ကွဲထွက်မတတ် ရှိတ်ခတ်နေသည်က. . . ငွေတစ်ရာ ငွေတစ်ရာဟူသော ပဲ့တင်သံပင် တည်း. . .

မြတ်နိုး

နေတစ်ဆူ လတစ်စင်း

မောင်သက်

ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် နေအခါမှာ နေ၊ ညအခါမှာ လ၊ ထိုကဲ့သို့ သဘာဝကျကျ ရှိနေကြမှသာလျှင် လူ့လောကကြီးသည် အဆင်ပြေ အချိုးကျ ပုံစံတကျနှင့် ပျော်ရွှင်လှပ နေထိုင်သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကား နေနှင့်လတို့၏ လောကသဘာဝဖြစ်စဉ်အရ တစ်လှည့်စီ ထွန်းပနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူသားလောက လူ့ဘဝတွင်လည်း မာတာ ပီတ အမိနှင့်အဖတို့သည် ကျေးဇူးတွေ အသင်္ချေ၊ မေတ္တာတွေ အနန္တနှင့် တူနှိုင်းလို့ မရနိုင်အောင် သားသမီးများအပေါ်သို့ အအေးဓာတ်၊ အနွေး ဓာတ်၊ အလင်းဓာတ်များ အမြဲတမ်း ဖြန့်ဝေပေးဆပ်နေလျက်ရှိသည်။

လူသားမှန်သမျှသည် အမေသွေးနှင့် အဖေသွေးကို ရောနှောပေါင်း စပ်ကာ သောက်စို့ဝါးမျိုးခဲ့ကြ၍သာ ယခုအချိန်အခါတွင် ပုံစံအနေအထား အစားစားဖြင့် လှုပ်ရှားရှင်သန် ရပ်တည်နေထိုင်နိုင်ခွင့် ရရှိနေကြခြင်းဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် သားသမီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတိုင်းနှင့် သားသမီးဖြစ်နေကြသူ

တိုင်းအတွက် အမေနှင့်အဖေဟူသော တုန့်ငြိမ်းမမြင် အနန္တဂိုဏ်းဝင် မဟာ လူသားကြီးနှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့သားသမီးများ၏ ဘဝရှင်သန်နေစဉ် ကာလ အတွင်း၌ အမေက လ ဆိုလျှင် အဖေက နေ အဖြစ်နှင့် သား သမီးတို့၏ ဘဝများစွာကို “နေတစ်ဆူ၊ လတစ်စင်း”ပမာ အမြဲထားရ ထွန်းလင်းပေးနေကြပါသည်။

အမေသွေးသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အသားဖြစ်ရသလို အဖေ သွေးသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အားဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အမေတည်းဟူ သော မိခင်နှင့်အဖေတည်းဟူသော ဖခင်တို့၏ကရုဏာစိတ်ထား၊ မေတ္တာ တရားများကြောင့်သာ ဤယနေ့ ဤလောကကြီးတွင် လူသားမျိုးဆက် မပျက်မပြုန်း ရှင်သန်လျက်ရှိနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများအပေါ်တွင် အမေသည် ညင်သာသကဲ့ သို့ အဖေသည် ကြင်နာလို့နေပါသည်။ အမေ၏ ယုယမှုအသံနှင့်အဖေ၏ ဂရုစိုက်မှုဟန်များကို လူသားများနေထိုင်ရာ လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေစဉ် နှင့်အမျှ မြင်တွေ့ကျ၊ ကြားနေကျစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများ၏ ဘဝကို အမေ၏ ဝမ်းကြာတိုက်တွင် အစပြုအခြေတည်ခဲ့ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း အဖေတည်းဟူသော စွမ်းအားရှင်မပါဝင်ခဲ့ပြန်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သားသမီးမျိုးနွယ်စုများ ဖြစ် တည်ခွင့် ရရှိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ သားသမီးဆောင်ကောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ သံသရာ ရေပြင်တွင် ဘဝလေ့ယာဉ်ကို ထိန်းသိမ်းတည်မတ်ပေးကြသည့် ပဲ့ကိုင် ရှင်များလည်း ဖြစ်ပါသည်။

လောကတွင် နေလည်းမထွက်၊ လလည်းမသာခဲ့လျှင် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုး ဒုက္ခတွေ့အမျိုးမျိုး တွေ့ရတတ်သလို ကျွန်တော်တို့ သားသမီး များ၏ ဘဝရှင်သန်မှု အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်၌လည်း အမေ မရှိလို့ အဖေမဲ့နေခဲ့ပါလျှင် အားကိုးရာမဲ့၊ မှီခိုရာကင်းပြီး ဒုက္ခတွင်းကို လုံးလုံးကြီး ဆင်းနေရသလိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စကားပုံတွင် အမိမဲ့ အဖေမဲ့သား၊ သမီးများ

ကို ရေနည်းခမ်းခြောက် ဒုက္ခရောက်နေသည့် အင်းအိုင်မြစ်ချောင်း အတွင်းမှ ငါးသတ္တဝါများနှင့် (ရေနည်းငါး ပမာ) ဥပမာတင်ပြထားခဲ့ သည်။ ကိုယ်တွေ့ကိုယ်တိုင် ကြုံဆုံခံစားဖူးသူများ ပိုမိုသိရှိ နားလည် နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့၏ သားသမီးများအပေါ်တွင် အမေ၏အမုန်းသည် ပတ်ဝန်း ကျင် လူများ၏ အပြိုးထက် ပိုမိုအားထား စိတ်ချယုံကြည်ရပေသည်။ အဖေ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုသည် သူငါများစွာလူတကာတို့၏ ချစ်လို့ဖွယ် စကား အပြုအမူများထက် အဆရာထောင်ပို၍ အကူအညီ အထောက် အပံ့များစွာ ဖြစ်စေသည်။

သို့သော် အချို့က အမေကိုပို၍ ချစ်ခင်တွယ်တာကြသည်။ အချို့မှာ တော့ အဖေကိုပို၍ လေးစားတန်ဖိုးထားကြသည်။ အမေမေတ္တာ၊ အဖေ စေတနာကို မိမိတို့၏ တစ်သီးပုဂ္ဂလ အယူအဆဖြင့် တိုင်းတာဆုံးဖြတ် သတ်မှတ်နေကြသည်။

အနန္တော အနန္တ ဆင့်ကာပြထားသော အမိအဖေတို့၏ မေတ္တာ၊ ကရု ဏာ၊စေတနာများအား တိုင်းတာ၍မရ။ ပိုင်းဖြတ်၍မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့သော် အချို့သူတို့မှာ အမေကို အသာ၊ အဖေကို အလျော့၊ အမေကို အလျော့၊ အဖေကိုအသာ အမျိုးမျိုး တွက်ချက်ကာ ဝေဖန်စိစစ်နေကြသည်။ ပုံပြင် ထဲတွင် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားများ ဆင်ကြီးအား လက်နှင့်စမ်းပြီး ရမ်းသန်းကာ ပြောနေကြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမေစိတ်၊ အမေစေတနာ၊ အမေမေတ္တာကို ဘယ်သူတွေက တိုင်းတာတွက်ချက်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့အတူ အဖေစိတ်၊ အဖေ စေတနာ၊ အဖေမေတ္တာကိုရော ဘယ်လိုလူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်က အသေအချာ ချိန်တွက်၍ အကဲဖြတ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ လူသားဖြစ်ကြ သော သားတိုင်း၊ သမီးတိုင်းသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အမေနေရာ၊ အဖေ နေရာများတွင် ဝင်ရောက်ကာ တာဝန်ယူကြရသော အခါများမှသာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အတိအကျ သိရှိနိုင်ကြပါမည်။

လူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားဆုံးနှင့် အချစ်ခင် အတွယ်
တာဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် လူ သာမန်တို့၏ စိတ်နေစိတ်
ထား သဘောသွားကို ကျော်လွန်၍ အမေနှင့် အဖေဟူသော မဟာ
လူသားကြီး နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ ချွေးသွေးတို့ဖြင့် အစပြု အရင်းတည်
ပေးခဲ့ကြရသည်။ ဆိုးမိုက်သော သားသမီးများနှင့် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော
သားသမီးများအပေါ်တွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အနစ်နာခံ၍ မပြုမငြင်ဘဲ
အမြဲတမ်းကောင်းစေချင်၊ တော်စေချင်၊ တတ်စေချင်၊ ရစေချင်၊ ဝစေချင်၊
လှစေချင်သော စိတ်ဆန္ဒတို့ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစား
ဆောင်ရွက်ပေးနေကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မိမိတို့ သားသမီးများအတွက် မရပ်မနား ကြိုးစားဆောင်
ရွက်ပေးနေကြခြင်းသည် နှစ်အပိုင်းအခြားနှင့် အချိန်ကာလ ကန့်သတ်
ချက် မည်ရွေ့မည်မျှ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ အသက်ရွယ်
ကြီးရင့်ကာ အိုမင်းမစွမ်းနှင့် မသွားနိုင်၊ မလာနိုင် မရှာဖွေနိုင်တော့သော
မိအို၊ ဖအိုကြီးများသည်ပင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ မပြုစု မလုပ်ပေးနိုင်တော့
သော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်မူ သားသမီးတို့အတွက် နေ့စဉ်ရက်စက်
စိုးရိမ်ပူပန်ပေးနေလျက်ပင် ရှိနေကြပါသည်။

အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘဝဟောင်းကို စွန့်ခွာ
ပြောင်းသွားကြသော မိရင်း၊ ဖရင်းများသည်လည်း မိမိတို့၏ ရင်မှဖြစ်
သော ရင်သွေးရတနာသားသမီးများစွာကို အိမ်ထောင်ရက်သား တစ်ခမ်း
တနားနှင့် အခြေအနေတကျ ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြသည့်တိုင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ
စိတ်မချနိုင်ဘဲ မလွဲသာ ခွဲခွာ၍ မျက်လုံးစုံမှိတ်သွားကြရရှာသည်က
များပါသည်။ လူသားလောက သားသမီးများဘဝတွင် အမေရှိမှဖြစ်၍
အမေလုပ်မှရမည့် ကိစ္စရပ်များကို အမေမပါဘဲ အဖေကြီးသက်သက်
အဆင်ပြေအောင် တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့က တကယ်လက်တွေ့တွင်
မလွယ်ကူလှပေ။ အဖေခန့်မှဖြစ်ပြီး အဖေလုပ်မှ အဆင်ပြေ အောင်မြင်
မည့် အကြောင်းကိစ္စများကိုလည်း အမေပေါင်းများစွာ စုရုံးကာဖြင့်

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးသော်လည်း အဆင်ပြေ အချိုးကျ ပုံစံတကျနှင့်
စိတ်တိုင်းကျမည် မဟုတ်ပေ။

လောကသဘာဝတွင် နေ့ခင်းမှာ နေမင်းက ထိန်ထိန်လင်းနေမှ
တင့်တယ်ပန်ရ သဘာဝကျသလို ညအခင်းတွင်လည်း လမင်းက ကြည်
လင်ဝင်းပ ရွှန်းမြမြနှင့် ရှိနေမှသာလျှင် နေ့နှင့်ည နေနှင့်လတို့ အစဉ်
ထာဝရ သဘာဝကျနေနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ပင် သားများ၊ သမီးများ၊
သားသမီးများ ဘဝတွင်လည်း နေအရာမှာ နေ၊ ညအရာမှာ လ ဆိုခဲ့ပြီ
သလို အမေအရာမှာ အမေ၊ အဖေအရာမှာ အဖေသာ အဓိက ပဓာန
ကျပါသည်။

လူ့ဘဝ လူ့လောကတွင် ပုံစံတူ အစားထိုးမရနိုင်သောအကြောင်း
နှစ်ချက် ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းနှစ်ချက်မှာ မိဘနှင့် အချိန်ပင်ဖြစ်
သည်။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်ကာလများကို မည်သို့မျှ ပြန်လည်
တမ်းတရယူ၍ မဖြစ်နိုင်တော့သလို သားသမီးများကို မွေးကျွေးပြုစု
မေတ္တာတုနှင့် အနန္တသခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးများကိုလည်း တစ်ဘဝမှာ
တစ်ခါကြို တစ်ခါဆုံရပြီးသောအခါ နောင်သောကာလ နောင်ဘဝ
များတွင် တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါသော်လည်း မြင်ခွင့်၊
တွေ့ခွင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်များက ရနိုင်၊ ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

သားသမီးတိုင်းအတွက် မိဘများသည် အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်
အစစ်များ ဖြစ်ကြပါပေသည်။ ဘယ်အတွက်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ်ဘို့
မချန်၊ ကိုယ့်ဖို့မထားဘဲ ကိုယ့်အရှက်၊ ကိုယ့်အသက်ကိုပင် မငဲ့ညှာ ဂရု
မထားဘဲ သားသမီးများ၏ ဘဝ၊ သားသမီးများ၏ အလိုကျ၊ မရ အရ
စွမ်းအားရှိသမျှနှင့် စွမ်းနိုင်သည်ထက်ပိုလွန်၍ သူစိမ်းပြင်ပ တုပ၍ မရ
သော မဟာကရုဏာ အကြင်နာ သနားစိတ်နှင့် မိရင်းဖရင်းကြီးများသာ
ပြုလုပ်ပွားများ စေတနာထားနိုင်သော မဟာမေတ္တာ အလွန်အမင်း
ကောင်း စားစေချင်သော စိတ်ဓာတ်များ ပြည့်စုံပြည့်ဝ ရှိနေကြသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချွင်းချက်အနေဖြင့် ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောပါသလို အမိယုတ်၊ အဖကြမ်း၊ အမိဆိုး၊ အဖသရမ်းများလည်း ဟိုနား ဒီနား ရှိတတ်ကြပါသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မိဘတာဝန် ချို့ယွင်းပျက်ကွက် တာဝန်မဲ့ခဲ့ကြသော မိဘများလည်း လူနှင့်လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဧကန်အမှန် ရှိနေနိုင်ပါသည်။ ရှိနေကြပါသည်။ ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက် လွဲမှားအားနည်းခဲ့ရုံမျှဖြင့် အမေက အဖေလောက် မကောင်းဘူးဟူ၍ မိမိတစ်ယောက် ခံစားမှုလောက်ကိုပဲ သိမြင်လက်ခံကာ ဝေဖန်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရန်ကား မသင့်ချေ။

ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်နှင့် လူလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှ အမေများ၊ အဖေများ အားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်၊ သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်နှင့် မြင်တတ်သော မျက်စိ၊ ကြားတတ်သော နားတို့ကို ဖွင့်၍၊ စွင့်၍ ခံစားတတ်သော နှလုံးသားတို့ဖြင့် ထိတွေ့ပေါင်းစုံကာ ဆင်ခြင်စဉ်းစား အသိဉာဏ်တရားတို့၏ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ရာဦးနှောက်ဖြင့် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ချင့်ချိန်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် အမေမေတ္တာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထုတ်ပိုင်းကာပြဆိုထားသည့် ကဗျာဆရာ အရှင်ခေမာစာရ(ဘုတလင်)၏ မိခင်မေတ္တာ ကဗျာလေးကို ထုတ်နုတ်ဖော်ပြချင်ပါသည်။

ညီသည့်ရနံ၊ မွေးကြိုင်ပျံ့ပြီး
နီကျဉ်သွေးရဲ၊ ဖြူရောင်လဲဘိ
ငံသည့်ရသာ၊ ချို၍လာသည်
မာတာမိခင်၊ မေတ္တာတည်း။

တကယ့်အဖြစ်မှန် ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိခင်တိုင်းသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးဖွားပေးခဲ့ကြရသော သားသမီးလေးများ ချေးအလူးလူး သေးအထပ်ထပ် ပေရေကာ ညစ်ပတ်နေပါသော်လည်း အမေမှန်သမျှ မရွံ့မရှာ ယုယကြင်နာစွာ သုတ်သင်ဖယ်ရှင်း သန့်စင်ခြင်းတွေ ပြုမူပေးခဲ့ကြမြဲဖြစ်သည်။ (သားတို့ရုပ်ရည် သိတာ

မည်သား) ဆိုသည့်အတိုင်း၊ မိမိတို့ရင်မှဖြစ်သော ရင်နှစ်သည်းချာ သားသမီးရတနာလေးများ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပီတိဝမ်းသာကြည်နူးကာဖြင့် ရှုကာရှိုက်ကာ ချစ်မဝနိုင်ရှာဖြစ်နေကြသည်ကို လူသားတိုင်း မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဆုံဖူးကြမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တမ်းတမ်းတတနှင့် အငမ်းမရ သောက်စို့ခဲ့ကြသော အမိနို့ရည်သည် အမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ စိမ့်ဆင်းကာ ထွက်လာရသည့်အတွက် ညီသောရနံက ရှိနေမှာသေချာပါသည်။ သို့သော် သားသမီးဟူသော ချစ်ခြင်းကြောင့် မေတ္တာရနံတွေ မွေးပျံ့လို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နို့ရည်၏ ပင်ကိုသဘောမှာ အဖြူရောင် မရောသည့် အနီရောင် တစ်သဘောတည်းသာဖြစ်သည်။ သမုဒယဟူသော သံယောဇဉ် နှောင်ကြီးနှင့် မေတ္တာတန်းခိုးတို့ကြောင့် နီရာမှ တစ်သွင် အဖြူရောင် ဝင်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

အမေမေတ္တာ အမေကဗျာနှင့် အလားတူစွာ အဖေမေတ္တာ အဖေစိတ်ထားကို လိုရင်းတိုရှင်း ပုံဖော်သွင်းထားသည့် ကဗျာဆရာ ကိုငြိမ်း၏ ဖခင်မေတ္တာ ကဗျာလေးကိုလည်း ဖော်ပြချင်ပါသည်။

ချစ်သူအတွက်၊ စိန်တစ်ထုပ်
အဖေအတွက်၊ ထမင်းတစ်ထုပ်။
ချစ်သူက ပြောတယ်၊ ကောင်းကင်က ကြယ်လောက် မလက်ဘူး၊
အဖေက ပြောတယ်၊ နတ်သုဒ္ဓါနဲ့ မလဲဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အသဲအနှလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် မြတ်နိုးတွယ်တာ ချစ်ခင်ရှာသော ချစ်သူသက်ထား၊ ဇနီးမယားအား စွမ်းအားရှိ၍ တတ်နိုင်ကာ စိန်တစ်ဆင်စာ ရှာဖွေပေးသော်လည်း မတင်းတိမ် အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်သော လူသဘောအရ အချိန်ကာလကြာလာသည်နှင့်၊ ရှင့်စိန်တွေက ဟိုး... မိုးပေါ်က ကြယ်တွေလောက်တောင် အရောက်မထွက်ဘူးလို့ အပြစ်ရှာစကား ပြောကြားကြမှာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သားသမီးအတွက် စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး

နှင့် ကျန်းမာရေးပါမကျန် ဘဝရွှေ့ရေး အမျိုးတွေးကာ ရာသီမရွေးနေရာ မရွှေ့၍ အချိန်မဆိုင်းဘဲနှင့် ခက်ခဲမှုကို ဖက်တွယ်ကာ သားသမီးများ အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန် ရှာဖွေကျွေးမွေးပေးခဲ့သော ဖခင် မဟာ လူသားကြီးခမျာမှာ၊ အခြေတကျနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်သော သား သမီးများ ခရီးလမ်းကြုံလို့ တစ်ခါဝင်၊ မလွဲသာလို့ တစ်ခေါက်ရောက်၊ တစ်နှစ်လောက်နေမှ ထမင်းလေးတစ်ထုပ်ပေးတာကိုပင် အဖေ၏ နှစ် သက်မှု အပြုံးနှင့်အတူ ခံစားမှု စကားလုံးများက

“ငါ့သားသမီးတွေသိတတ်ပြီး တုံ့ပြန်ပေးလာတဲ့ ဟောဒီ ထမင်း ထုပ်ကို ဟိုး... အထက်ဘုံနန်းက နတ်သုခ္ဓါနဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူး”

ဟူ၍ ဝမ်းသာအားရ ပီတိသောမနဿများနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား ပြောကြားနေမှာ ဖြစ်ပါသည်။ (အမှန်တကယ်တွင် မိဘတိုင်း အမျှော်လင့် ဆုံးသော အရာမှာ ဥစ္စာငွေကြေးတန်ဖိုး အကြီးအသေးမဟုတ်ဘဲ မိမိတို့သားသမီးများ၏ တုံ့ပြန်သိတတ်မှုပင်ဖြစ်သည်။

လောကတွင် ကိုယ်က ဘယ်လောက်မိုက်မိုက် ကိုယ့်ကို ပြန်မတိုက် တာ မိဘပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က ဘယ်လောက် ဆိုးဆိုး ကိုယ့်အပေါ်ကို သဘောရိုးနှင့် ကျေအေးပေးတာ မိဘသာဖြစ်သည်။ သားဆိုးနှင့် သမီးမိုက်များသည် မိဘတို့အတွက် ကရုဏာ ပိုစရာပင်ဖြစ်ပါသည်။

သားသမီးတိုင်းအတွက် အနွေးထွေးဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံးသော နေရာ သည် မိဘတိုင်း၏ ရင်ခွင်နှင့် အရိပ်အာဝါသပင် ဖြစ်သည်။ သားသမီး ဖြစ်ဖူးသူတိုင်းအတွက် တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံးသော အရာသည် မိခင်၊ ဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး နှစ်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။

လောကသဘာဝ တရားများအတွင်းမှ ပန်းဟူသမျှတို့သည် သူ့ အဆင်၊ သူ့သဏ္ဌာန်နှင့်သူ တင့်တယ်ပန်ရ လှပနေကြသည်။ သို့သော် လှသောပန်းတိုင်း ရနံ့မကြိုင်လှိုင်ကြပေ။

တသွင်သွင်စီးကျ စမ်းရေဟူသမျှသည်လည်း အလွန်ကြည်လင် ကြပါသည်။ သို့သော် စီးကျတသွင်သွင် ရေကြည်လင်တို့သည် အစဉ်

ထာဝရ မအေးမြနိုင်ကြပေ။

သားတို့၏ အမေ၊ သမီးတို့၏ အဖေ၊ မေမေ ဖေဖေတို့သည်ကား ရုပ် အဆင်းသဏ္ဌာန် လှလှ၊ မလှလှ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အကြင်နာ၊ စေတနာ တရားများက အမြဲမပြတ် တသွင်သွင်စီးကျ ထာဝရအေးမြလို့ နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် လောကသဘာဝ အစဉ်အလာအရ၊ နေ့ခင်းမှာနေ ညခင်းမှာလ အဆင်ပြေ အချိုးကျ ရှိနေရသလို၊ ကျွန်တော်တို့ သားသမီး များ၏ ဘဝပေါင်းများစွာတွင်လည်း အမေသည် နေ အဖေသည် လ (သို့မဟုတ်) အမေသည် လ၊ အဖေသည် နေ အဖြစ်နှင့် လူသားစဉ်ဆက် လူသမိုင်း တစ်လျှောက်တွင် “နေတစ်ဆူ လတစ်စင်း” ပမာ ထွန်းပ၍ ထည်ဝါလင်းနေဦးမည့်အကြောင်း ခံစားမှုအပေါင်းကို စေတနာကောင်း ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကျေးဇူးသိဆပ်
သားကောင်းသမီးမြတ်များ
ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

မောင်သက်

သံယောဇဉ် အသီးအပွင့်များ
ချစ်မင်းသူ

သံယောဇဉ် အသီးအပွင့်များ

ချစ်မင်းသူ

အလုပ်မှအပြန် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ သမီးငယ်၏ ငိုသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။ ငိုသံလာရာသို့ ရှာကြည့်သည်။ အိမ်အတွင်းခန်း အဝင်အပေါက်ဝ၌ သမီးငယ်က ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အားပါးတရ ငိုနေသည်မို့ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်မှန်း သိပုံမရ။

“သမီး . . . သမီးငိုနေတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ် . . . အဖေ ကို ပြောပါအုံး”

ကျွန်တော့်အသံကြားမှ သမီးက မော့ကြည့်လာကာ ကျွန်တော့်ကို

ဖက်တွယ်၍ ငိုနှိုက်နေပြန်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်နောက်ဖေးခန်းမှ ဇနီးသည် ထွက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့် သမီးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဇနီးသည်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်လုပ်၍ အသံတိတ် မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပူပင်သောက အရိပ် အယောင်များကို ဇနီးသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“ပြော မပြောချင်ပါဘူး ကိုဦးရယ်၊ ရှင့်သမီးက အဖြစ်ကို သဲလွန်းတယ်။ သူ့ကောက်ရ ပြန်မလာလို့တဲ့၊ အဲဒီမှာ မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ တစ်နေ့ကုန် ငိုနေတယ်။ ထမင်းလည်း မစားဘူး”

ဇနီးသည်က သမီးကိုငဲ့ကြည့်ရင်း မကျေမနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့ရင်ထဲ အပူလုံးကျ သွားသည်။ သမီးငယ်ငိုနေရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲပါသမီးရယ်... ကောက်ရ အချိန်တန်တော့ ပြန်လာမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့။ လာ... မေကြီးနဲ့ ထမင်းအတူ စားကြရအောင်နော်၊ လာပါ ငါ့သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်”

သမီးငယ်ကို ဖေးမချော့မော့ပြီး ထမင်းစားရန် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သမီးငယ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လာခဲ့သော်လည်း တစ်နှိုက်နှိုက်ဖြင့် ငိုနေဆဲပင်၊ ကျွန်တော်က ဇနီးသည်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲဖြင့် ထမင်းပွဲပြင်ရန် အသံတိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဇနီးသည်က ထမင်းဝိုင်း အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

ခူးခပ်ပြီး ထမင်းဝိုင်း၌ ထိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ထမင်းစားနေပြီဖြစ်သော်လည်း သမီးငယ်ကမူ ထမင်းဝိုင်းကို တွေ့တွေ့ကြည့်ကာ မျက်ရည်တစ်သွင်သွင် စီးကျလျက်ရှိသည်။ ဇနီးသည်က သမီးငယ်ကို မေးငေါ့ပြသည်။ ရှင့်သမီးကို ရှင်ချော့လိုက်ပါဦးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ရ

သည်။

“ကဲပါ... သမီးရယ်၊ သမီးကောက်ရ ထမင်းဆာတာနဲ့ ဒီအိမ်ကို ပြန်ကိုပြန်လာရမယ်၊ သမီးက သူ့ကိုဂရုတစိုက်နဲ့ ထမင်းကျွေးနေတဲ့သူပဲ၊ သမီးကိုသူ ဘယ်မေ့ပါမလဲကွယ်၊ သမီး ဟော့ဒီထမင်းလေးကုန်အောင် စားလိုက်နော်”

ကျွန်တော်က သမီးငယ်ကိုပြောရင်း သမီးငယ်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲ သို့လည်း ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးကာ သမီးကို ထမင်းစားစေလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အပြုအမူကြောင့်သမီးငယ်မှာ ထမင်းပန်းကန်ထဲရှိ ထမင်းများကို လက်ဖြင့်နယ်ကာ တွေ့တွေ့ငေးငေး လုပ်နေရှာသည်။

ထိုစဉ်

“ညောင်... ညောင်... ညောင်”

ကောက်ရအသံကြားလိုက်သဖြင့် ထမင်းဝိုင်းမှ သမီးငယ် အတင်းထပြေးသွားသည်။ မကြာခင် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ကောက်ရကို ထွေးပိုက်လျက် ထမင်းဝိုင်း၌ ပြန်လာထိုင်သော သမီးငယ်၏ မျက်နှာမှာ စောစောကနှင့် မတူ မျက်ရည်စက်များ ခန်းခြောက်လျက် အပြုံးပွင့်များ ဝေဆာစွာရှိနေလေသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ အချက်ပေးသံကြောင့် ညနေ ၇နာရီထိုးပြီးမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းထိပ်မီးတိုင်၌ပင် မီးလင်းနေလေပြီ။

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ပေါက်ဝ၌ သွားရပ်လျက် လမ်းမဆီသို့ ငေးနေမိသည်။ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် သောကကြောင့် ကြာရှည်မရပ်နိုင်၊ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာ၍ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေမိပြန်သည်။

သက်ပြင်းကို အခါခါမူတ်ထုတ်ရင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေမိသည့်

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပြန်၍ သတိထားမိသဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ တရားစာအုပ်ကိုယူကာ မျက်နှာအပ်၍ဖတ်ရန် တာဆူလိုက်သည်။

သို့သော် စိတ်ဂနာမငြိမ်သောကြောင့် စာအုပ်ပေါ်တွင် စိတ်မရောက်၊ ကိုယ်တစ်ခြား စိတ်တစ်ခြား ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်စိတ်ရောက်နေမိသည်က ကျွန်တော့်သမီး ချောစုဆီ၌သာ ဖြစ်သည်။ သမီးချောစုမှာ အသက်(၁၅)နှစ်စွန်းစဖြစ်၍ အပျိုပေါက်မလေး ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ချင်းပေါက် စာမေးပွဲအောင်ရန် ကျူးရှင်ထားပေးရသည်။

ကျူးရှင်ချိန်မှာ ကျောင်းကြီးလွတ်ချိန် ညနေ(၅)နာရီမှ(၇)နာရီဖြစ်သည်။ ယခင်နေ့များကမူ (၇)နာရီစွန်းသည်နှင့် ချောစုအိမ်သို့ပြန်ရောက်မြဲသာ။ ဒီနေ့မူ(၇)နာရီစွန်းသွားသည့်တိုင် သမီးငယ်ချောစု၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေးသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

အပျိုပေါက်ဖြစ်လာသည့် အမီးငယ်အတွက် အစစအရာရာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ အရွယ်ကြီးလာသည့် အပျိုပေါက်မ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်လာသည့်တိုင်လည်း မိဘတို့၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက မပျောက်သေး။ ဒါကပင် မိဘတို့၏ ကြီးမားသော မေတ္တာတရားဖြစ်သည်။

မည်သို့သော မိဘဖြစ်စေ မိမိတို့၏ရင်သွေးဖြစ်သော သားသမီးများကို မိမိတို့၏ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်သည့် မေတ္တာစိတ်သည် လောကရှိ မိဘတို့ရင်တွင်း၌ အလိုအလျောက် ကိန်းဝင်စီးဆင်းနေသည့် ကြီးမားသော မိဘတို့၏ မေတ္တာတရားပင် မဟုတ်ပါလေလား..

“ကိုဦးရယ်... ရှင့်ကြည့်ရတာ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဘာလဲ ရှင့်သမီးကျူးရှင်က ပြန်မလာသေးလို့ မဟုတ်လား။

ဇနီးသည်စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကွံ့ကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြောကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမှန်း ဇနီးသည် သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“ကျွန်မလည်း အမေပါရှင်၊ ကျွန်မစိတ်ပူဖို့လည်း ထားပါဦး။ ရှင်တို့သားအဖက သဲတာချင်းတူတုဲ၊ ကဲ... သမီးနောက်လိုက်သွားပြီး ကျွန်မကြိုခဲ့မယ်။ ရှင် အိမ်ကစောင့်နေ။”

ဇနီးသည်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်မှထွက်သွားသည်။ အိမ်၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက် အေးဆေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ဖတ်မည့်ဟန်ပြင်ခဲ့သည့် တရားစာအုပ်လေးကို ပြန်ယူ၍ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထားလျက် ဖတ်နေမိလေသည်။

‘ညောင်... ညောင်... ညောင်’

ကောက်ရက အော်ရင်းမှ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသောကြောင့် ဖတ်လက်စ တရားစာအုပ်ကို ခေတ္တပြန်ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်တွင် ငြိမ်၍ထိုင်နေသည့် ကောက်ရ၏ ကျောကုန်းအား ပွတ်သပ်ပေးနေစဉ် ကောက်ရအကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်က သမီးချောစု ကျောင်းမှအပြန်တွင် လမ်း၌တွေ့သော ကြောင်ထီးလေးတစ်ကောင်ကို အိမ်သို့ယူလာသည်။ ထိုစဉ်က ကြောင်ထီးလေးမှာ မွေးကင်းစသာသာမျှသာ ရှိသေးသည်။ သမီးချောစုက ထိုကြောင်ထီး ပေါက်စလေးအား လမ်းမှကောက်ရခဲ့သောကြောင့် ကောက်ရဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့သည်။

အိမ်သို့ကောက်ရရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ကောက်ရချီးသေးကအစ ချောစုလုပ်ကိုင်ရသည်။ ထို့ပြင်ကောက်ရအား အချိန်မှန် ထမင်း

ကျွေးရသည်။ သူနှင့်အတူ ခြင်ထောင်ထဲထည့်၍ အိပ်သည်။ စာကျက်လျင်ပင် သူ့ပေါင်ပေါ်၌ ကောက်ရကိုတင်ထားပြီး စာကျက်သည်။ သည်လိုနှင့် ကောက်ရတစ်ကောင် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးထွားလာသည်။ ကောက်ရကလည်း သူ့ကိုဂရုစိုက်သည့် ချောစုအနီးမှ ခွာလေ့မရှိ။ အမြဲခေါင်းဝင်တိုးဝှေ့နေတတ်သည်။

အကောင်ကြီးလာလေ ကောက်ရပို၍ လှလာလေ ဖြစ်သည်။ သမီးကလည်း ကျောင်းမှအိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကောက်ရကိုမြင်တွေ့ရမှ အေးဆေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကောက်ရကိုမတွေ့ချင်း တစ်ရှဲ့ရှဲ့ ငိုနေတတ်သည်။ တစ်ခါက အိမ်ဘေးအိမ်မှ ကာလသားခေါင်းလူပျိုကြီးကိုကျော်ထူးက ကောက်ရကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သမီးချောစု မခံချင်အောင်စသည်။

“ဒီကြောင်က ဝတိုနေတာပဲ၊ အချိန်လည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချက်စားလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ တို့ကို ရောင်းမလား...”

“ဘာစကားပြောတာလဲ သမီးကြောင်ကို မထိနဲ့နော်၊ ကောက်ရပျောက်သွားရင်တော့ ဦးကျော်ထူးတို့လက်ချက်ပဲ၊ သမီးနဲ့အတွေ့ပဲ... ဟင်း... လူတွေက အလကားနေ အကုသိုလ်ပဲ များနေတယ်”

ကောက်ရထိလျှင် မခံနိုင်သော သမီးနှင့် ကျော်ထူးတို့၏ ရန်ပွဲကို မနည်းဝင်၍ ဖြေပေးလိုက်ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လောဆီက ကောက်ရ အိမ်၌တစ်ညပျောက်သွားသည်ကို ကျော်ထူးတို့အုပ်စု သတ်စားလိုက်ကြပြီအထင်နှင့် သမီးချောစု ချုံးပွဲချငိုကာ ကျော်ထူးတို့အုပ်စုကိုလည်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ ရန်သွားတွေသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ကောက်ရအပေါ်ထားသော သမီး၏သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော်အံ့သြမိသည်။ ကောက်ရတစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် အနေနီး၊ အမြင်နီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီး

မောင်နှံတွေပါ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ကို ငြင်းဖွယ်ရာမရှိပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့်ကား တိရစ္ဆာန်ကို ချစ်တတ်သည့် အဆင့်မှာ သာဖြစ်၍ ကောက်ရအတွက် အူမ ချီးခါးမှအစ အလုပ်အကိုင်ပေးတာမျိုး၊ ပူပင်တတ်တာမျိုး သိပ်မရှိခဲ့။

နီးနီးစပ်စပ်လည်း မနေတတ်ခဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အနေဖြင့် ကောက်ရအပေါ် မြင်ထားသောကြောင့် တိရစ္ဆာန်ပီပီ အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်မှုမဲ့မည့် အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်သည်။ ခွေးကိုချစ်သော ကျွန်တော့်ကို သင်ခန်းစာပေးခဲ့ပြီးသား ရှိသည်။ မြွေအလမ္ဗါယ်ဆရာ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးရသည့် ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း ဒုနဲ့ဒေး။

“သမီး... ငါ့သမီး တိရစ္ဆာန်တွေကိုချစ်တတ်တာ အဖေသိပါတယ်၊ ပြောရရင်ငါ့သမီး ကောက်ရအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်တွယ်တာတယ်ဆိုတာ အဖေတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့သမီးရယ် ကောက်ရဟာ တိရစ္ဆာန်လေး တစ်ကောင်ပါ။ သူ့မှာ တိရစ္ဆာန်အသိဉာဏ်ပဲရှိတယ်။ အဖေတို့ သမီးတို့က လူ၊ လူဟာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူနဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့တိရစ္ဆာန် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာမှာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူက အရာရာတွေးခေါ်ပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ရမယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာက အရာရာတိုင်းအပေါ်မှာ အိပ်သွန်ဖာမှောက်ထားတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး သမီး။ တကယ်တော့သမီးရယ် တရားစကားပြောရရင် သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်လေလေ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ နီးလေလေပါပဲ။ သံယောဇဉ်ထားလေလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးလေလေပဲ သမီး အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား။

ကျွန်တော်၏ ဆုံးမစကားအားလုံး သမီးချောစု နားမလည်နိုင်မှန်းတော့တွေးမိသည်။ သို့သော် အနည်းအကျဉ်းမျှ သိရင်တော်ပြီဟူသော အသိနှင့်ပင် ကျွန်တော်ပြောဆို ဆုံးမခဲ့ရသည်။ သမီးချောစုကား သံယောဇဉ်

လျှော့ခိုင်းလေမှ ကောက်ရအပေါ် ပို၍ပင် တွယ်တာနေတော့သည်။
နာရီအချက်ပေးသံကြောင့် အတွေးစပြတ်သွားသည်။ (၈)နာရီ
ထိုးနေသည့်တိုင် သမီးရော အမေပါပြန်မရောက် လာနိုင်သေးသော
ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပူပန်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ
အိမ်တံခါးကိုပိတ်လျက် ခြံဝန်းအပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာ
လိုက်သည်။

ဇနီးနှင့်သမီးနောက်သို့လိုက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်စဉ် မနီးမဝေးမှလာနေ
သော လူရိပ်ကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ပြန်ရပ်ကာ ရပ်လျက်
လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မကြာမီ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှလာသော လူရိပ်နှစ်ခု
ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ဇနီးနှင့် သမီးဖြစ်
နေမှန်း ကျွန်တော့်အနီးရောက်မှ သိရသည်။

“မင်းကလဲကွာ... မင်းကိုယ်တိုင် သမီးနောက်လိုက်ပြီးကြိုမှ
ပိုတောင် မိုးချုပ်တော့တယ်”

“ဪ... ရှင်က အိမ်ကနေပြီး ဘာမှမသိဘဲ ပြောနေတယ်။
ရှင်သမီးက လမ်းမှာဖြတ်ပြေးတဲ့ ကြောင်ကို သူ့ကောက်ရဆိုပြီး
ပြေးလိုက်တာ စက်ဘီးနဲ့တိုက်မိလို့ ခြေထောက်နဲ့လက်မှာ ပေါက်ပြဲ
သွားတယ်။ အဲဒါ ဆေးခန်းဝင်နေရလို့ ကြာနေတာရှင် သိရဲ့လား”

ဇနီးသည်က စိတ်မရှည်စွာရှင်းပြပြီး စိတ်တိုတိုဖြင့် အိမ်ထဲသို့
ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။ သမီးချောစုမှာ ခြေထောင့်နဲ့ထောင့်နဲ့ဖြင့်
နောက်၌ ကျန်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်က သမီးချောစုကို ဖေးမကူတွဲ၍
အိမ်ကဲသို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ဝင်ခဲ့ရသည်။

ညက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မှောင်မိုက်ခြင်းအတိ ရှိနေသည်။
ညသန်းခေါင်ကျော်လေပြီ။ ဇနီးနှင့်သမီးကား အိပ်မောကျလျက်၊ ကျွန်တော်
မှာသာ အတွေးများ ချာချာလည်ကာ အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

အဓိကတွေးနေမိသည် မှာ သမီးချောစုအကြောင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်သမီး... ကောက်ရအပေါ်ထားတဲ့သံယောဇဉ်က ကြီးလွန်း
တယ်။ ဘယ်တော့ဒုက္ခရောက်မလဲ မသိဘူး။ ဆိုက်ကားနဲ့ တိုက်လို့ပေါ့
ကားနဲ့တိုက်မိရင်လား တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး”

ဇနီးသည်စကားက အက်ကွဲသံစဉ်တွေပမာ လှိုင်းထပ်စွာ ကြား
ယောင်နေသည်။ သမီးချောစု နှလုံးသားက နုနယ်လွန်းသည်။ ထို့အပြင်
ကြင်နာသနားစိတ်ကလည်း နဂိုဗီဇဓာတ်ခံရှိနှင့်သည်။ ထိုအခါ သမုဒယ
အမြစ်တွယ်ရာတွင် အလျင်အမြန် ဖြစ်တည်လာသည်။ အမှန်ကလည်း
သံယောဇဉ်အမြစ်တွယ်ခြင်းသည် ကြင်နာသနားတတ်သည့် ကရုဏာ
စိတ်မှ သန္ဓေတည်တတ်သည့် သဘောရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည်မခင်ဆွေတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါနှစ်ပြည့်
သည့်တိုင် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ပေ။ သားသမီးလိုချင်လွန်း၍ ပေဒင်
မေးရ၊ ယတြာချေရ၊ ရိုးရာနတ်ကန်တော့ရ၊ ကုလားနတ်ထံသွား၍
အုန်းသီးခွဲပြီး ဆုတောင်းရ လုပ်လိုက်ရသည့် ကိစ္စများက မနည်း။ အချိန်
တန်တော့လည်း သားသမီးက ရမလာ၊ နောက်ဆုံး ဆေးရုံသွားပြီး ဆေးစစ်
ကြည့်တော့မှ ကျွန်တော်ရော မခင်ဆွေပါ သန္ဓေမျိုးဥ နည်းပါးသော
ကြောင့် ကလေးမရနိုင်မှန်း သိရတော့သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒီအချိန်မှာပဲ ဆေးရုံပေါ်မှာ မိဘမဲ့ဖြစ်နေရှာ
သည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပက်ပင်းသွားတွေ့ လိုက်ရသည်။ လသား
လေးမျှသာ ရှိသေးသည့် ကလေးမိန်းကလေး ဝတုတ်တုတ်လေးဖြင့်
ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်မို့ မြင်မြင်ချင်းပင် ကိုယ့်သမီးလေးအရင်းလို
ချစ်ခင်မိကြသည်။

မိဘမဲ့ ဖြစ်နေရှာသည့် ကလေးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့ အဖေ
အရင်းဖြစ်သူက သူမကို မမွေးမီ ကားမှောက်လို့ ဆုံးသွားရှာသည်။

မိခင်က သူ့ယောက်ျားစိတ်နှင့် စိတ်အားငယ်အားနည်းပြီး ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားသည်။ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမကလည်း တစ်ယောက်မျှ မလာ၊ တစ်ယောက်မျှ မသိကြ။ သူတို့နှစ်ဦးအား နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောမတူ၍ အမွေဖျက်ထားသည်ဟူသော သတင်းသည်သာ နောက်ဆုံးပိတ် သတင်းရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လသား အရွယ် ဝဝတုတ်တုတ် မိန်းကလေးမှာ ဆေးရုံတွင် မိဘမဲ့ဖြစ်နေရတော့သည်။

ကျွန်တော်ရော မခင်ဆွေပါ ဒီကလေးကိုမြင်တော့ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ယူ၍ မွေးစားရန် ချက်ချင်းခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆီ၌ ခွင့်တောင်းကာ ထိုကလေးကိုယူ၍ မွေးစားလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သမီးလေးကို ချောစုဟု အမည်မှည့်ခေါ်ကာ ယနေ့တိုင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

ရင်၌လွယ်၍ မမွေးခဲ့ရသော်လည်း တစ်လသားအရွယ်မှစ၍ ချေးသေး အစအဆုံး ကုန်းရုန်းလုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသည်မို့ မွေးစားသမီးဟူ၍ မထင်မှတ်ခဲ့။ မွေးစားသမီးမှန်းလည်း မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေး။ ထိုအကြောင်း သမီးချောစု မသိစေရန်လည်း ကျွန်တော်ရော မခင်ဆွေပါ တစ်သက်သာ ထာဝရ ဖုံးဖိထိန်းသိမ်းသွားကြမည်ဟု ကတိပြုပြီးသား ဖြစ်သည်။ သည်မျှလောက်အထိ သမီးချောစုအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ချစ်ခဲ့ကြသည်။ သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဒီသံယောဇဉ်သည် ဘယ်သောအခါမှ ပြတ်တောက်သွားမည် မဟုတ်မှန်း၊ ခမ်းခြောက်သွားမည် မဟုတ်မှန်း၊ လျော့နည်းသွားမည် မဟုတ်မှန်း၊ ကျွန်တော်ရော မခင်ဆွေပါ သိထားကြသည်။ ဤမျှခိုင်မာသော သံယောဇဉ်ကြိုးသည် ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲသို့ မည်သည့်အချိန်မှစ၍ ဝင်ရောက်သန္ဓေတည်ခဲ့သည်ကိုမူကား ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လုံးဝ မသိနိုင်ခဲ့။ သံယောဇဉ်ဆိုသည်က ဤနှယ် အသံတိတ်

ဝင်ရောက်လာသည့် သဘောပေလား မပြောတတ်။

သို့ဆိုလျှင် ကောက်ရအပေါ် သမီးချောစု ခင်တွယ်မိသည့်စိတ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်မိသည့် နှလုံးသားကရော သမီးချောစုရင်ထဲ မည်သို့သော အချိန်က ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည် မသိ။ သို့သော် အသံတိတ်ဝင်ရောက်လာသည့် သံယောဇဉ်ကို အလျင်အမြန် ဖြတ်တောက်ရန်အတွက်မူ အခက်အခဲ ရှိနိုင်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိနေသည်။ ထို့အပြင် သံယောဇဉ် တွယ်ရာ၌ ပညတ်မရှိ၊ လူဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ တွယ်ငြိရစ်ပတ်နိုင်သည့် သဘောက သံယောဇဉ်၏ အစွမ်းသတ္တိပင်။ သံယောဇဉ်သည် သတ္တဝါမှန်သမျှတို့အပေါ်၌ အမြဲထာဝရ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်တတ်သည့်သဘော ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း တွေးမိလာသည်။

ထိုအခါ သမီးချောစုကို အပြစ်မတင်ရက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အပြစ်မဆိုရက်သာ။ ကောက်ရကိုလည်း အပြစ်မမြင်တော့၊ သံယောဇဉ်ထားသူနှင့် သံယောဇဉ် အထားခံသူတို့တွင် လုံးဝ အပြစ်မရှိ၊ အပြစ်ရှိသည်က အသံတိတ်ဝင်လာသော သံယောဇဉ်သာ။

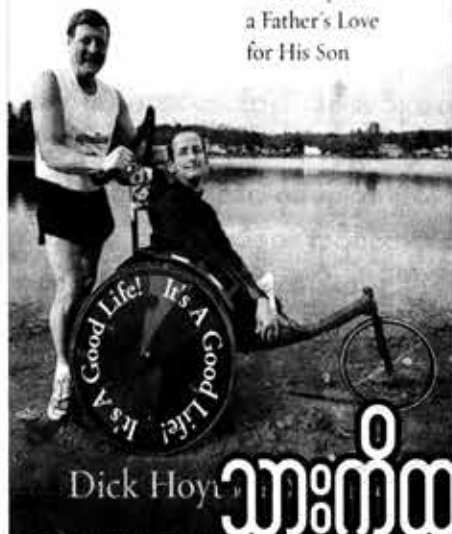
ထိုသံယောဇဉ်ကြောင့် ထိုညက တစ်ညလုံး ကျွန်တော်အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့ရခြင်းသာလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အမြတ်ရခဲ့သော သံယောဇဉ် အသံတိတ်၏ မေတ္တာလက်ဆောင်တရား ဖြစ်နေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားမှ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ရခြင်း၏အရင်းခံ သမုဒယသစ္စာ၏အကြောင်းကို ကျွန်တော်သတိတရ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ချစ်မင်းသူ

Devoted

The Story of
a Father's Love
for His Son

Dick Hoyt

သားကိုယ်ပေးလို့ ပန်းဝင်မယ်

ကျော်ချင်ခန့်

သားကိုယ်ပေးလို့ ပန်းဝင်မည်

ကျော်ချင်ခန့်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃ ရက်။

မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက ပြိုင်ပွဲတစ်ခု၊ အပြေးပြိုင်ပွဲ၊ မာရသွန် ပြိုင်ပွဲဖြစ်သည်။ နေရာက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဘော်စတွန် (Boston) မြို့ တစ်နေရာမှာ ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်က ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့် ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲဟူသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း စီ၏ စွမ်းရည်ကို ပြသရသည့်ပွဲ ဖြစ်သော်လည်း ယခုပြိုင်ပွဲဝင် နှစ်ဦးက ကြည့်ရမြင်ရသူ ပရိသတ်အတွက် အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်လို့နေသည်။ ထူးလည်းထူး၊ ဆန်းလည်း ဆန်းကျယ်သည့် မြင်ကွင်းဟု ဆိုရမည်သာ။ မသန်စွမ်းဖြစ်နေသည့် သားကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်လျက် နောက်က ဖခင်ဖြစ်သူက တွန်းရင်း ပြိုင်ပွဲဝင်ခြင်းပါ။ ယခု ပြိုင်ပွဲက ဘော်စတွန် မြို့၏(၃၁)ကြိမ်မြောက် မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်နေသည်။ ပိုပြီးထူးခြားသည်က မသန် စွမ်း သား၏ အသက်က ၅၁ နှစ်ရှိနေပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်သည့် အဖေ ဖြစ်သူက အသက် ၇၂ နှစ် ရှိနေခြင်းပါပင်။ ယခုပြိုင်ပွဲက သူတို့နှစ်ဦး အတွက် ပြိုင်ပွဲပေါင်း ၁၀၉၁ ပွဲမြောက် ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲ စုစုပေါင်းကို အမျိုးအစားလိုက် ခွဲကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် သားအဖအဖြစ် သိမြင်လာရသည့်အခါ ပရိသတ်အတွက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ မာရသွန် (Marathon) လို့ ခေါ်သည့် တာဝေးပြေး ပြိုင်ပွဲပေါင်း အကြိမ် ၇၀၊ တစ်ဝက် မာရသွန်က ၉၄ ကြိမ်၊ ၅ ကီလိုမီတာအပြေးပြိုင်ပွဲ ၁၅၅ ကြိမ်၊ ထရိုင်ရာ အသလွန်(Triathlon) လို့ခေါ်သည့် ရေကူး၊ စက်ဘီးစီးနှင့် အပြေးစသော မတူညီ သည့် အားကစားသုံးမျိုးဖြင့် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရသော ပြိုင်ပွဲပေါင်း ၂၅၂ ကြိမ်တို့ကို ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီး ယင်းပြိုင်ပွဲအားလုံးကို နောက်ဆုံးမှ ပန်းဝင်သည့် အကြိမ် လုံးဝမရှိခဲ့ခြင်းက ချီးကျူးစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အဖေသည် ချီးကျူးစရာ”

သားသည် မည်သည့်မည်သူ့ ပါဝင်ကာ အောင်ပွဲ တစ်ခု၏ ခံစားရသော ပီတိကို မျှဝေရယူသည့် ဖြစ်ရပ်က မြင်သူတိုင်းအတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ကို ရရှိခံစားရသည်။ ကြည်နူးရသည်။ အားပေး ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ နာမည်ကို ဒစ်ခ်ဟိုက် (Dick Hoyt) ဖြစ်ပြီး သားဖြစ်သူ အမည်က ရစ်ခ်ဟိုက် (Dick Rick) ဖြစ်သည်။ ရစ်ခ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘတ် စကက်ဘော ကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ခဲ့သော်လည်း မတော်တဆ ဖြစ်မှုတစ်ခုက မွေး ကတည်းက သူ့ဘဝကို အောက်ပိုင်းမသန်သည့်သူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဒီတော့ နောက်ဆုံး ရလဒ်က ရစ်ခ်၏ ဦးနှောက်က မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမျှ ကြွက်သားများဆီသို့ မပို့ ဆောင်နိုင်တော့ပေ။ အပတ်တိုင်း ဘော်စတွန်မြို့ ကလေးဆေးရုံကို သား အတွက် ရင်မအေးရသော မိဘနှစ်ပါးက သွားရသည်။ ဆရာဝန်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သားအတွက် အားအင်ဖြစ်စေမည့် ကုထုံးများကို ဆွေးနွေးမေး မြန်းရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ လက်ရှိအနေအထားအရ အသက် ရှင် ရပ်တည်မှုကို ဦးစားပေးပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည့်ရက်များ ကို သူတို့ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ကြပါ။ အိမ်မှာပဲ အမေဖြစ်သူ ဂျူဒီ (Judy) က သားဖြစ်သူကို နေ့တိုင်း သင်ကြားမှုပြုသည်က လက်ဟန် ခြေဟန်နည်း နှင့် စာများကိုရေးပြီး သားကိုပြရသည်သာ ဖြစ်သည်။ အချိန်တိုအတွင်း

မှာ ရစ်ခ်တစ်ယောက် အကွရာစာလုံးများဖြင့် အသားကျခဲ့သည်။

ရစ်ခ်တစ်ယောက် အသက် ၁၁နှစ်သားအရွယ်မှာ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ စတင် ကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့သည်။

“တစ်ခုသော ရက်”

“ သား.. မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ဝင်ချင်တယ် အဖေ”

ရစ်ခ်က အဖေ့ကို ပြောသည်။ ဒီတော့ အမေရိကန် အမျိုးသား လေကြောင်းလုံခြုံရေးဌာနမှ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး ရာထူးဖြင့် အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည့် ဒစ်ခ် စဉ်းစားမိသည်။

အောက်ပိုင်းမသန်တဲ့ သားရဲ့ဘဝမှာ သားဘာ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ မျိုးကို သူ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။ ဒီတော့ သူ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲမှာ သားကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်ကာ လှည်းကိုတွန်းပြီး သူပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ယှဉ်ပြိုင် ရသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်သော်လည်း သားအတွက် သူ ပန်းဝင်အောင် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ ပြိုင်ပွဲပြီးတော့ ရစ်ခ်က သူ့အဖေ့ကို ပြောဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ သားပြေးနိုင်ရင် မသန်စွမ်းတဲ့ သဘောကို သိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဒစ်ခ်တစ်ယောက် သားကိုကြည့်ရင်း အနာဂတ် ပြိုင်ပွဲများကို မြင် ယောင်နေမိသည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်မှာ သူတို့သားအဖနှစ်ဦး Team Hoyt အဖြစ် ပြိုင်ပွဲစ ဝင်သည်။ အသက် ၃၇နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဒစ်ခ်အတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် အစက မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း သားအတွက် ပြိုင်ဆိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဒီတော့ ဒစ်ခ်တစ်ယောက် တစ်ခု စဉ်းစားရ သည်။ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပဆိုတာမျိုး သူ့စဉ်းစားမိသည်။ ဒီတော့ သားခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ရှိသည့် ဘီလပ်မြေတုံးကြီးကို လက်တွန်း လှည်းထဲထည့်လျက် နေ့စဉ် အပြေးလေ့ကျင့်တော့သည်။ သားက ကျောင်း စာသင်ခန်းထဲမှာ ကြိုးစားနေသလို ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ပြေးလမ်းပေါ် မှာ လေ့ကျင့်နေခဲ့ကြသည်။ ဘီလပ်မြေတုံးကြီးပါသော လက်တွန်းလှည်း

ကို တွန်းရင်း လေ့ကျင့်ခဲ့သော ဒစ်ဒ်တစ်ယောက် ၅ ကီလိုမီတာကို ၁၇ မိနစ်နှင့် အရောက်ပြေးနိုင်လာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဘော်စတွန် မာရသွန်ကို ၂၉ ကြိမ် ပါဝင်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။

ရစ်ခ်ရဲ့အဖြစ်က ဦးနှောက်လေဖြတ်ခြင်း သဘောမျိုး ဖြစ်ခဲ့လေရာ ဒေါက်တာများက-

“သူ့ဘဝကို အနားယူခြင်းနဲ့ ပိုးမွှေးသလို မွေးနိုင်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”ဟု ဒစ်ဒ်ကိုပြောသည်။ သို့သော်ဒစ်ဒ်က သူ့သားရစ်ခ်ကို ဘယ်တော့မှ ပိုးမွှေးသလို မမွေးခဲ့ဘဲ ယခု အသက် ၅၁ နှစ် ရှိသည့်တိုင်အောင် ကြေးရုပ်တစ်ရုပ်လို မာအောင် ထုဆစ်နိုင်ခဲ့သည်။ သားအဖနှစ်ဦး ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့် လက်တွန်းလှည်းကို တွန်းနေသော ကြေးရုပ်တုကို ဒစ်ဒ်တို့သားအဖကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဘော်စတွန်မြို့ ဗဟိုအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ဂုဏ်ယူစဖွယ် ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် ပြသထားသည်။

ရစ်ခ်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ဖခင်ဖြစ်သူက အလုံးစုံစောင့်ရှောက်လျက် သားဘာဖြစ်ချင်သည်ဆိုခြင်းမျိုးကို ဖြည့်စွမ်းလျက် မသန် စွမ်းသည့်သားကို သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြတ်သန်းစေခဲ့သည်။ ခံစားစေခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်။ စကိတ်စီး ပြိုင်ပွဲများကို ဝင်စေခဲ့သည်။ ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းကို ဝင်စေခဲ့သည်။ ဒီတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အားပေးမှုနှင့်အတူ ရစ်ခ်တစ်ယောက် ၁၉၉၃ခုနှစ်တွင် ဘော်စတွန် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်သားအတွက် အားငယ်မှုဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ သာမန်လူတွေ ခံစားရတဲ့အခြေအနေ အချိန်အခါမျိုးတွေကို သူ ရရှိခံစားစေချင်တယ်။ မသန်စွမ်းဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးပျောက်ပြီး မသန်ပေမယ့် စွမ်းနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို ပြသနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးကို သူ့အတွက် ခွန်အားတွေရှိဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အခုတော့သားက ပြန်ပေးတဲ့ ခွန်အားကပဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သမျှကို ရောင်ပြန်ဟပ်စေခဲ့ပါပြီ”ဟု ဒစ်ဒ်က ပြောပါသည်။

ပညာသင်ကြားနေဆဲကာလအတွင်း ဒစ်ဒ် ပြိုင်ပွဲဝင်တိုင်း ရစ်ခ်ပါဝင်ရသည်။ မာရသွန်နှင့် အပြေးပြိုင်ပွဲဆိုပါက ဒစ်ဒ်အတွက် မခက်ခဲသော်လည်း ထရိုင်ရာသလွန်ပြိုင်ပွဲဆို ခက်ခဲမှုများနှင့် ကြုံရသည်။ သုံးမျိုးပေါင်း ပြိုင်ပွဲဖြစ်သည့် ရေကူး၊ စက်ဘီးနှင့် အပြေးတို့တွင် ဒစ်ဒ်အတွက် မစားသာလှ။ ရေးကူးမည်ဆိုတော့ လှေပေါ်ကို ရစ်ခ်ကို တင်ရသည်။ ခါးတွင် လှေကြိုးကိုချည်ပြီး ရေကူးရ သည်။ စက်ဘီးစီးချိန်တွင် နှစ်ယောက်စီးဘီးပေါ်တွင် ရစ်ခ်ကိုတင်ပြီး အသားကုန် နင်းရသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် သားအဖနှစ်ဦး ခေါင်း ဆောင်ပြီး ဟိုက်ကတ်ဖောင်ဒေးရှင်း (Hoyt Foundation) ကို ထူထောင်ကြသည်။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က မသန်စွမ်း လူငယ်များ၏ အကျိုးအတွက် ပါဝင်ပူးပေါင်း ကူညီကြရန်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အားကစား၊ ကျောင်းနှင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် မသန်စွမ်းလူငယ်များ ပါဝင်ကြိုးစားနိုင်ရေးကို အဓိကထားခဲ့ကြသည်။ ဖောင်ဒေးရှင်းထောင်ပြီး နောက်တော့ သူတို့လှူငွေများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာတစ်တန်၊ ဖုန်းတစ်တန်နှင့် လူအများက မေးခွန်းများ မေးလာသည်ကို ပထမဆုံး ဒစ်ဒ်တစ်ယောက် လက်ခံရရှိသည်။

“သားကိုတွန်းပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြေးပွဲဝင်ရတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်တင်တဲ့သဘောလား” စသည့် မေးခွန်းများဖြစ်သည်။

“သားကို အားမငယ်ဖို့နဲ့ စိတ်စွမ်းအားတွေက သူ့ဘဝအတွက် ခွန်အားဖြစ်စေဖို့ သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ အောင်မြင်မှုကို ခံစားစေချင်တာပါ”ဟု ဒစ်ဒ်က ပြောဆိုသည်။ ဒီတော့ သူတို့ဖောင်ဒေးရှင်းကို ပံ့ပိုးလှူဒါန်းသူတွေ များလာသည်။ ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်သူတွေလည်း များလာသည့်အတွက် သူတို့ဝမ်းသာအားရ လက်ကမ်းကြိုဆိုကြသည်။

ရစ်ခ်က သူ့အဖေကို ပြောဖူးတာလေးရှိသည်။

“ကဲ... အဖေ တစ်လှည့် လှည်းထဲဝင်ထိုင်၊ သား တစ်ခေါက် လောက် တွန်းချင်တယ်” ဆိုတာမျိုးက သားအဖ နှစ်ဦးအတွက်

ရယ်စရာအချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဧပြီလအတွင်းက သူတို့သားအဖအတွက် ဘဝတစ်သက်တာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသောကြောင့် ကြေးရုပ်တုဖြင့် ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ သားအဖနှစ်ဦးစလုံး အံ့ဩစွာဖြင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်စွာ လက်ခံရယူခဲ့ကြရသည်။

“ဒီနေ့က သားအသက် ၅၁ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ သူ့ဖြစ်သန်းခဲ့တဲ့ အနေအထားတွေကိုကြည့်ရင် ပိုးမွေးသလို မွေးလို့ပြောခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် သားကို ကြေးရုပ်ထွေးသလို ထွေးခဲ့ပြီးပါပြီ” ဟု ဒစ်ခ်က ပြောသည်။

ပြိုင်ပွဲပေါင်းများစွာပြိုင်ခဲ့သော သားအဖနှစ်ဦးကို ပရိသတ်က အမည်သစ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဟိုတ်အသင်း(Team Hoyt) ပါတဲ့ ရစ်ခ်က ဦးနှောက်ပိုင်း ချို့တဲ့ပြီး စကားမပြောနိုင်ရှာ။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ စကားပြောရှာသည်။ အဖေနှင့်အမေက သားဖြစ်သူ ဘဝကို တခြားကလေးတွေလို သွားနိုင်လာနိုင်လိုသည်။ သူ့ဘဝကို မြှင့်တင်လိုသည့် စိတ်စွမ်းအားများဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ရစ်ခ်တစ်ယောက် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွတ်လပ်ကြည်နူး ဖျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းလာနိုင်ခဲ့သည် ကိုကြည့်ပြီး မိဘနှစ်ပါးရင်မှာ ကြည်ရွှင်ခဲ့လေသည်။

သားအဖနှစ်ဦး ပြိုင်ပွဲဝင်ဟန်ကိုကြည့်ပြီး သတင်းဗီဒီယို အစီအစဉ်က ခေါ်ဝေါ်သမှုပြုကြသည်မှာ-

“သက်သေအတွက် အပြေးပြိုင်ပွဲဝင်သူများ” ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သားကိုချီးမြှင့်ပေးမယ်။ ကျွန်တော့် ဆီက ခွန်အားတွေကို သားသိစေချင်တယ်။ ဒီခွန်အားတွေကို သားကိုပေးချင်တယ်။ ဒီစိတ်နှလုံး ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ “သားကိုထမ်းပြီး ပန်းဝင်မယ်” ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဆောင်ပုဒ်ပါ။ ဒီတော့ သားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အားကျ ဂုဏ်ယူနေမှာပါပဲ”ဟု ဒစ်ခ်က ဆိုသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်ပေါင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်က ပေါင် ၄၀၀ ရှိသဖြင့် ပြေးရသည်မှာ မသက်သာလှ။ စက်ဘီးစီးပြိုင်ရာတွင်လည်း

မလွယ်ကူ၊ ရေကူးပြန်တော့လည်း အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ကြုံပြန်တော့လည်း ဒစ်ခ်အတွက် မဖြူတမ်းပြိုင်ခဲ့သည်ကလည်း ယွှဲပေါင်းထောင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် အစမှစ၍ သုံးမျိုးပေါင်း မာရသွန်ကို ပြိုင်ခဲ့ရာ ၂၅ ပွဲတိုင်ခဲ့ပြီ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် သားအဖနှစ်ဦးသည် ၄၅ ရက်ကြာမြင့်သည့် အမေရိကန် တောက်လျှောက်ဖြတ် စက်ဘီးစီး ခရီးစဉ်ကို စတင်ခဲ့ ရာ စုစုပေါင်းမိုင် အရှည်မှာ ၃၇၃၅ ရှိခဲ့သည်။

အဖေဖြစ်သူက ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန် ၁ ရက် ဖွား။ သားဖြစ်သူက ၁၉၆၂ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၁၀ ရက်ဖွား။ ကြားထဲမှာ သားအဖနှစ်ဦးက အနှစ် ၂၀ ကွာသည်။ မကွာခြားသည်က တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်အားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်၊ ဟော်လန်မြို့မှ ပြိုင်ပွဲဝင်သည်။

ရေကူးပြိုင်ပွဲဆို ဒစ်ခ်အတွက်က ရစ်ခ်အတွက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်စေမည့် အထူးလှေကို စီစဉ်ရသည်။ ရေကူးရသည်က တစ်ယောက်တည်းအတွက်တောင် မလွယ်ကူလှရသည့်ကြားထဲ လူတစ်ယောက်ကိုယ်ကိုပါ တစ်ခါတည်းပါအောင် ကူးရသော်လည်း ဒစ်ခ်တစ်ယောက် ပန်းဝင်သည့်အခါ အမောပြေရသည်။ သားက လှေထဲက ပြီးပြရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ပင်။ ၂၀၀၈ခုနှစ်တွင် သူတို့ သားအဖ အတွက် သံမဏိစုံတွဲအဖြစ် Ironman Hall of Fame ဆုဖြင့် ဂုဏ်ပြုဆုချီးမြှင့်ခြင်း ခံရပြန်သည်။ ဒီဆုများအပြင် သူတို့သားအဖနှစ်ဦးကို ချီးမြှင့်ကြသည့် ဆုတံဆိပ်များက အားရစရာ ကောင်းလောက်အောင် များလှသည်။ ရှုစမ်းပါ။

- ၁။ ဟာပိုင်ယံကျွန်း ခွန်နာမြို့က ပေးအပ်ဂုဏ်ပြုသည့် Ironman Triathlon Hall of Fame.
- ၂။ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်၊ ဘော်စတွန်မြို့က ချီးမြှင့်သည့် B.A.A. Patriot's Award.
- ၃။ FREDDIE Award (Public Service) / International Health & Medical Media Awards.
- ၄။ Spirit of Independence Award / PetroSun Independence Bowl.

- ၅၂ Living Legends Sports Award / Sports Museum of New England.
- ၆၂ Lifetime Achievement Award / Western New England College.
- ၇၂ Kodak Champions / Parade Magazine
- ၈၂ George Washington Honor Medal / Freedoms Foundation at Valley Forge.
- ၉၂ Certificate of Achievement / President's Council on Physical Fitness and Sports.
- ၁၀၂ The Crews Choise Award / Ironman Canada
- ၁၁၂ Champion Sports Award / Lombardi Foundation, Washington, D.C.
- ၁၂၂ Father and Son of the Year Award / Holland, MA
- ၁၃၂ EL Club Triathlon Special Award / Santa Anna, El Salvador.
- ၁၄၂ Reach for the Star Image Award / Morgan Memorial Goodwill Industries.
- ၁၅၂ World Triathlon Strength and Courage Award / Montreal Mondial.
- ၁၆၂ Parenting Award / Army National Guard of MA.
- ၁၇၂ Exemplary Father Award / Office of the Mayor, Dayton OH.
- ၁၈၂ Sheriffs Special Award / Middlesex County, MA.
- ၁၉၂ Certificate of Excellence: Bud Light Ironman / Kona, HI.
- ၂၀၂ Special Achievement Award / Falmouth Annual Road Race.
- ၂၁၂ Jaycess Fitness Leader Award / Long Beach, CA.
- ၂၂၂ Humanitarian Service Award / Commonwealth of Massachusetts.
- ၂၃၂ Certificate of Completion: Trek Across America / Governor Weld, Boston, MA.
- ၂၄၂ Honorary Doctor of Laws Degree / Western New England College.

- ၂၅ Sports Personality Award / Boston Press Photographers Association.
- ၂၆ Superlative Performance for Courage Arete.
- ၂၇ Boston Proclamation: Dick & Rick Hoyt Day / M8yor Flynn, Boston, MA.
- ၂၈ True Ironman Award / Waltham Police Dept., Waltham, MA.
- ၂၉ Great Seal of the Commonwealth / Governor Dukakis, Massachusetts.
- ၃၀ Recognition Proclamation / Lambertville, NJ Office of the Mayor, Lambertville, NJ.

အထက်ပါ ဆုတံဆိပ်များက ဒစ်ခ်နှင့်ရစ်ခ်တို့ အတွက် ကြိုးစားမှု၏ ရလဒ်အဖြစ် တစ်သက်တာ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ထားရမည့် ပြယုဂ်များ ဖြစ်သည်။

ဒစ်ခ်ကတော့ ပြောပါသည်။ သားအတွက် သူ တတ်နိုင်သည့် အချိန် အထိ ပြိုင်ပွဲတွေ ဆက်ဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ဒစ်ခ်တစ်ယောက် ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ထိုစကားမှာ-

“သားကိုထမ်းလို့ပန်းဝင်မည်” ဆိုသည့်စကားပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျော်နိုင်ခန့်

Ref: <http://www.teamhoyt.com>

<http://www.opposingviews.com>

<http://en.wikipedia.org> စသည့်

အင်တာနက်လိပ်စာများတွင် ပါဝင်သော

Devoted : The story of a father's love for his son ကို

ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။

လွှစင်ပေါ်က အဘိုးအို

သန်းထိုက်လူ

၁၉၉၁- ဇူလိုင် ၁၆ ရက်။

ဝဿန်မိုးက အားကောင်းလွန်းသည့်။ ညနေ ၄နာရီ ကျောင်းဆင်း ချိန်မို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို သူတို့၏မိဘများနှင့် အုပ်ထိန်းသူ သူများက လာကြိုနေကြလေပြီ။ ထီးဆောင်းသူက ဆောင်း၊ မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်သူက ဝတ်လျက် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ စာသင်ခန်းက ထွက် လာကြသည့် မြင်ကွင်းမှာ ခမ်းနားလှပ ကြက်သီးထစရာ။

ကျောင်းရှေ့ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးတွင် ယခုလို ကျောင်း ဆင်းချိန်ရောက်တိုင်း စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကားများ အလွန်ရှုပ်ပွေနေလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့သောကျောင်းသားအုပ်ကြီးထဲတွင် မောင်ဗမာစက်ဘီး သံချေးတက် ကလေးနှင့် ကျောင်းတက်နေရရှာသော ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်သည်။

ကျောင်း၏တည်နေရာကို ညွှန်းဆိုရသော် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပဲခူး မြို့နယ်၊ ဘုရားကြီး(စံပြကျေးရွာ)ပင်တည်း။

ကျွန်တော်က မောင်နှမ ရှစ်ယောက်အနက် ခုနစ်ယောက်မြောက်

ဖြစ်သောကြောင့် မိသားစုအားလုံးက နို့ညှာဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတိက ပဲခူးမြို့နယ် ပေါက်တောကျေးရွာဖြစ်သည်။ ပဲခူးရိုးမ၏ လောင်းရိပ်အောက်တွင် ရှိသောကြောင့် သစ်၊ ဝါး အလွန်ပေါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် အိမ်ခြေတစ်ထောင်ငါးရာခန့်နှင့် စည်ကားသော်လည်း အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းသာရှိသောကြောင့် စတုတ္ထတန်းအောင်ပြီးကတည်းက မိသားစု၏ ဆန္ဒအရ အထက-၅၊ ဘုရားကြီးစံပြကျေးရွာတွင် ကျောင်းဆက်တက်နေရသည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်က ဘာသာခြား တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ရွာလုံးကျွတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်းဝိုင်းဖြင့် ရှင်ပြုအလှူကြီးများ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်သည်။

၁၉၉၁ မှာ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်နေပြီ။ အသက် ၁၄ နှစ်ထဲ ရောက်ရှိနေပြီမို့ အရာရာကို သင်လွယ်၊ တတ်လွယ်၊ နားလည်လွယ်နေပြီဖြစ်သည်။ ချစ်တတ်၊ လွမ်းတတ်နေပြီ။ သိချင်းများကိုလည်း နားထောင်ခံစားတတ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားမို့ တစ်အိမ်သားလုံးက ဦးစားပေးသည်။ ကျန်သော ညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံး ကျောင်းပညာ သုံးတန်း၊ လေးတန်းနှင့်ထွက်၍ ကြုံရာအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘဝမလား ခြေစစ်ပွဲဝင်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က Grade (9) အငွေ့မတန်းအထိ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီမို့ မြက်တောထဲက ရွက်လှပင်လေးလို။

နှမ်းပါးသည့်အနေအထားဖြင့် ကျောင်းနေခဲ့ရသည်မို့ အားမရခဲ့သော်လည်း လူပျော်လူနောက်တစ်ယောက်မို့ အပေါင်းအသင်းတွေ ပေါများခဲ့သည်။

တစ်နေ့... ကျောင်းမှအပြန် ကျွန်တော် အဖေ့ကို ဂျီတိုက်သည်။

“အဖေ... မိုးကာအင်္ကျီ ဝယ်ပေးလေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ငှက်ဖျားရောဂါရအောင် လုပ်နေတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ကျွန်တော်က စကားပြောလျှင် အမြဲတမ်း ရဲသဲ့သဲ့၊

အဖေကလည်း နဘေသမား၊ ကဗျာချိုး စာချိုးကောင်းသည်။

“မင်းက နို့ညှာသာဆိုတယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး...”

ကျွန်တော်ရယ်ချင်သော်လည်း မျက်နှာပိုးသပ်ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“အဖေ... နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘေးက ရပ်ပြောနေတာ”

အဖေက ကျွန်တော့်ကို လူရွတ်လူနောက်မှန်းသိ၍ တအားချစ်သည်။ အလိုလည်း လိုက်သည်။

ခဏအကြာမှ-

“သားကို စတာပါကွာ။ နတ်သိန်းအောင်အိမ်က တုံးတစ်လုံး လာအပ်တာနဲ့ စရံငွေတောင်းပြီး သားကိုပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီ ကျရင် သားစိတ်တိုင်းကျ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေနဲ့ ဝယ်ခဲ့ပေါ့။ သိပ်အကောင်းစားကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ ကြည့်ပျော်ရွှေပျော်ပေါ့ကွာနော်”

တုံးဟူသည်မှာ အရှည် ၁၈ပေနှင့် လုံးပတ် ၃ပေမှ ၇ပေအထိ ရှိသော သစ်တုံးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတုံးများကို အဖေက (ငါးမန်းစွယ်)ခေါ်သော လွှကြီးဖြင့် ခွဲခြမ်းကာ (တိုက်သား)ခေါ်သည့် သစ်သားများ ဖြစ်လာရသည်။ သစ်တုံးပိုင်ရှင်များက ခြောက်ငါးမူး(ခင်းယျဉ်)၊ ကာယျဉ်၊ လေးနှစ်(၄×၂)၊ အိမ်ခင်းဆင့်၊ လေးတစ်ခွဲ၊ လေးသုံးမတ်၊ ၅ ပတ်လည် (အိမ်တိုင်) အစရှိသဖြင့် လိုအပ်သောဆိုင်အတိုင်း အဖေ့ကို မှာကြားသွား ရသည်။ အဖေက တုံးတစ်တုံး လာအပ်သည်နှင့် ဘယ်လို ဆိုင်ခွဲပေးရမည်ကို မေးပြီး စာရင်းမှတ်ထားလေ့ရှိသည်။

“ဦးနတ်သိန်းအောင်တုံးက ဘယ်နေ့ လာအပ်မှာလဲ”

မိုးကာအင်္ကျီလိုချင်လေမို့ ကျွန်တော်ခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ မေးခဲ့မိသည်။

“လာမှာ... လာမှာ။ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း လာမယ်ပြောတယ်”

နတ်သိန်းအောင်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ခြေရင်းဘက် နှစ်အိမ်ကျော်မှ ဦးသိန်းအောင်ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုက နတ်ကနွားပွဲတွေ၊ ရိုးရာနတ်ပွဲဇော်မှုတွေ မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိသည်။ ရွာထဲက နတ်မေးချင်သူများကလည်း သူတို့ကို အိမ်သို့ပင့်ပြီး နတ်ဝင်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ အိမ်တွင်းရေး မေးမြန်းစရာများကို မေးလေ့ရှိသည်။ သို့အတွက် နတ်သိန်းအောင်ဟု ရွာ၌ နာမည်ကြီးလေသည်။

နတ်သိန်းအောင်အိမ်က တုံးအကြောင်း အဖေပြောပြီး သုံးရက်နေ အရောက်... .

ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ကျွန်တော် စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ခြံနောက်ဖေးမှာ ကွဲတစ်ရှဉ်းဖြင့် တုံးကပ်သံကို ကြားနေရတော့ အရမ်းကို ပျော်မွေ့သွားမိသည်။ တုံးကပ်သံ ဟူသည်မှာ လွှစင်ပေါ်သို့ တင်မည့် သစ်တုံးကို အလိုက်သင့် တင်လို့လွယ်ကူအောင် ကျွန်တော်ကောင်ဖြင့် လွှစင် ဘေးသို့ သစ်တုံးကို လိုသလို ကပ်ပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လွှစင်ပေါ်သို့ သစ်ခွဲမည့် တုံးကိုတင်လျှင် တုံး၏ အရွယ်အစား အလိုက် လူအင်အား လိုအပ်သည်။ ယခု လူတွေ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိ သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများအရ တုံးကြီးက တစ်တန် ကျော်သည်။ သရက်နီသားဟု သိရသည်။ (တစ်တန်ဟူသော သစ်တုံး တွင် အရှည် ၁၈ ပေရှိပြီး၊ လုံးပတ် ၆ပေနှင့် ရှစ်လက်မ ရှိသည်) ယခု အဖေတို့တင်နေသောတုံးသည် တစ်တန်ကျော်ဆိုတော့ တော်တော်လေး ကို အင်အားသုံးပြီး လွှစင်ပေါ် တင်နေရခြင်းပင်။

ညာသံတွေ၊ အော်သံတွေက တော်တော်နှင့် မဆဲပေ။

ကျွန်တော် စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက် ရင်း မီးဖိုထဲမှနေပြီး အဖေလွှစင်သို့ ချောင်းကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာ သောအခါ ရွာထဲက လူငယ်လူရွယ်များက အဖေကို နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်ကြလေတော့သည်။

“ဦးဖိုးဆိတ်... . တုံးကတော့ လွှစင်ပေါ်ရောက်သွားပြီ။ မနက်ဖြန် ကျရင်သာ ခြေစွမ်းပြပေတော့။ ချွေးသုတ်ဖို့ စောင်အထည် ၂၀လောက် ကျွန်တော်တို့ လာလှူမယ်”

ကျွန်တော်ရွာသားတွေက စကားပြောလျှင် ရွဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ပဲခူးမြို့နယ် ပေါက်တောကျေးရွာက လူတွေဆို ရွာနားနီးပါးတွေ သဘော ကျသည်။ အခုလဲ ကြည့်လေ သစ်တုံးအကြီးကြီးကို အဖေနဲ့ တောင်ပိုင်း က သူ့ရဲ့တပည့် သောင်းဟန်(ငမူး)တို့ အသည်းအသန် အားသွန်ခွန်စိုက် ငါးမန်းစွယ်ကြီးဖြင့် ခွဲခြမ်းရတော့မည်။ သို့အတွက် အဖေတို့မှာ ချွေးတွေ

ထွက်မည်။ ဒါကြောင့် ချွေးသုတ်ဖို့ စောင်အထည် ၂၀ လာလှူ မယ်လို့ ရွဲ့သွားလေခြင်း။

အဲဒီညက ကျွန်တော် ပျော်နေလေပြီ။ နတ်သိန်းအောင်တုံး လာ အပ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလော။ အဖေလက်ထဲ လွှဆွဲခ စရံငွေ အနည်းဆုံး တစ်ထောင်ကျော်တော့ ရပေလိမ့်မည်။ အဲဒီတုန်းက ဆန်တစ်တင်းမှ တစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် မိုးကာအကျီဝယ်ဖို့ တစ်ထောင်လောက်တော့ တောင်းရမည်ဟု တွေးထားသည်။

အဖေက ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားရန် ဟန်ပြင်နေကာ ကျွန်တော့်ကို ပါ တစ်ခါတည်းဝင်စားရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က လူလည်း-

“မဆာသေးဘူး၊ ဒီနေ့ မိုးက တအားသည်တော့ ချမ်းတယ်အဖေ ရာ”

ကျွန်တော် မိုးကာအကျီဝယ်ယူရေးစီမံကိန်းကို ဂိုးရှေ့သို့ ကစ်တင် လိုက်သည်။ အဖေက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ပြီး- ခိုမိသွားသည်။

“သားကလည်းကွာ လောလောဆယ် မနှစ်ကအကျီ ဝတ်ထားမှပေါ့”

“ဟာ... . အဖေကလည်း ကမ္ဘာ့ဖလားကျင်းပသလို လေးနှစ် တစ်ကြိမ် ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ပေးချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ ကဲ... . ဖေဖေ မပြောတော့ဘူး”

အဖေက ထမင်းဝိုင်းတွင်ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ကောက်ထလိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းသေတ္တာလေးကို အသာအယာသွားဖွင့်ပြီး ပြန်ထွက် လာကာ-

“ကဲ... . ရော၊ အဲဒီမှာ နတ်သိန်းအောင်တုံးက ရထားတဲ့ စရံငွေ ထောင့်ငါးရာ၊ သားအဖေကို လေးရာပေးလိုက်၊ သားအနွေးထည်က တစ်ထောင်၊ ကျန်တဲ့တစ်ရာက တစ်လစာ သားမုန့်ဖိုး”

ကျွန်တော် အရမ်းကို ပျော်နေသည်။

မီးဖိုထဲဝင်ပြီး အဖေကို ချက်ချင်း ငွေလေးရာ သွားပေးလိုက်သည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် မီးခွက်ထဲသို့ ရေနံဆီဖြည့်နေသော အစ်မကြီးနဲ့က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က အဖေကို သနားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒေါကန်နေသည်ပုံ။

ကျွန်တော် ဘုရားကြီး ဈေးထဲမှ Puma တံဆိပ်စာတန်းပါ မိုးကာ အင်္ကျီ အပြာခဲ အဖြူလင်းစင်း လှလှကလေး ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်ထောင် နဲ့ ငါးဆယ် ပေးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ အိမ်ကို ခပ်စောစောပြန်ရောက်သည်။ အခါတိုင်းနေ့တွေက မိုးကာအင်္ကျီ ဝယ်မပေးသေးသောကြောင့် ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် လမ်း တွင် တောက်ခုံထိုင်လိုထိုင်၊ ကျားရွှေ့လိုရွှေ့၊ ပိုက်ကျော်ခြင်း ခတ်လိုခတ် အိမ်သို့ရောက်လျှင် မိုးချုပ်တတ်သည်။

ဒီနေ့တော့ မိုးကာအင်္ကျီကိုလည်း ရွာထဲကလူတွေ မြင်အောင် စက်ဘီးဖြင့် လိုက်လံလှည့်ကြွားရသေးသည်။ အင်္ကျီဆိုသည်က အသစ်ချ ဝတ်တဲ့နေ့သာ ကြည့်လို့ကောင်း၊ ကြွားလို့ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွာမြောက်ပိုင်းက မောင်ဇော်သည် ကျွန်တော့်ကို ဤသို့လှမ်းနောက် လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒီအင်္ကျီက မိုးမရွာဘဲ ဝတ်ထားရင် အူရောင် ငန်းဖျား ဖြစ်တတ်တယ်၊ မြန်မြန်ချွတ်”

ကျွန်ထော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် စက်ဘီးကိုနင်းရင်း ရွာထဲအနှံ့ မိုးကာအင်္ကျီကို ကြော်ငြာလိုက်ထိုးနေတော့သည်။ မောင်ဇော်ပြောတာ ကိုတော့ ရှက်နေမိသော်လည်း ကြွားချင်သည့်စိတ်က အားကောင်းနေ သဖြင့် ရှက်စိတ်က တစ်ခဏသာပေါ်ပြီး ပျောက်သွားသည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားရန် ခုံကြီးကို ခင်းလိုက်ချိန်တွင် အိမ်ခန်းထဲမှ အဖေညည်းညူသံတစ်ချို့ကို စိတ်မသက် သာစွာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

အမေက အဖေကို တက်နင်းပေးနေသည့်ကြားကပင် အဖေမှာ ချမ်းတယ်ဟ၊ ချမ်းတယ်ဟဆိုပြီး အသံတုန်ဟည်းတက်နေတော့သည်။

အစ်မကြီးနှင့် အစ်မလတ်တို့က ရေခွေးအိုးတည်ရင်း မျက်နှာတွေ မကောင်းကြ။ အစ်ကိုကြီးသောင်းထိုက်နဲ့ အစ်ကိုလေး သိန်းထိုက်က ကျွဲတစ်ကောင်ပျောက်လို့ ကွင်းထဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လုံးဖြင့် လိုက်လံရှာနေတုန်းမို့ အိမ်ကိုပြန်မရောက်ကြသေး။

ကျွန်တော် စက်ဘီးကို ရေဆေးနေချိန်မှာ အစ်မလေးမာဝေက ဤသို့ရှင်းပြသည်။

“မနေ့က နတ်သိန်းအောင်တုံးကို လွှစင်ပေါ်တင်ပြီးတော့ အဖေ ဓာတ်ခဲနှစ်လုံးကို ထုခဲ့ပြီး ကာဗွန်အမှုန်တွေကို ရေဖျော်နေတယ်။ မိုးက လည်းရွာ တုံးတင်တဲ့အချိန်ကလည်း ကြာသွားတော့ အအေးပက်ပြီး ငှက်ဖျားမိသွားမှာပေါ့”

အဖေငှက်ဖျားတက်နေကြောင်း ရှင်းပြသည်။ လွှသမားတို့သည် ဓာတ်ခဲကိုထုခဲ့ပြီး အထဲမှ Chemical(ဓာတုပစ္စည်း) ကာဗွန်အနက်ရောင် အခဲများကို အမှုန်ဖြစ်အောင်ထုချေရသည်။ ရလာသည့် ကာဗွန်အမှုန်များ ကို အုန်းမုန့်ခွက်ထဲထည့်ကာ ရေဖြင့်ဖျော်စပ်ရသည်။ ပြီးလျှင် လက်နှင့် နယ်ပေးရသည်။ ထိုအခါ မှင်ရည်အပြစ်များသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် မျဉ်းကြိုး(ချည်လုံး)ကို ကာဗွန်မှင်ရည်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ရင်း ဖိပ်ပြေပြေ နယ်ပေးရပြန်သည်။ ပြီးမှလွှစင်ပေါ်ရှိ ထက်ခြမ်းခွဲမည့်တုံးပေါ်သို့ အလျား လိုက်ဖြင့် ရွှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် မျဉ်းကြိုးချကာ ဆွဲရိုက် လိုက်ရသည်။ ခွဲစိတ်မည့်နေရာကို မျဉ်းကြောင်းပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဖေက အလုပ်လောဘကြီးသည်။ နောက်နေ့မနက် တုံးကို မျဉ်းကြိုးရိုက်ရန် မနေ့ကတည်းက ဓာတ်ခဲတွေရှာပြီး ထုခဲ့ခဲ့လို့ ယခုလို အအေးမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေရင်ထဲ ကျွန်တော့်အတွက် မိုးကာ အင်္ကျီမိုး ပိုက်ဆံရရှိခဲ့ပြီမို့ နတ်သိန်းအောင်တုံးကို အမြန်ခွဲစိတ်ပေး ချင်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြွားချင်ဝါချင်သော စိတ်တို့ လွင့်ပျောက်သွားကုန်ပြီ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းရပြီ။ မျက်ရည်မကျခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေ မိပြီ။ သောကတွေ ဖြေလို့မရနိုင်အောင် ပူလောင်နေပြီ။

အဖေကတော့ အံ့ကြိတ်ပြီး ပြီးနေသော်လည်း ပါးစပ်က-

“လှတင်ရေ- ဆရာဝန်သွားမခေါ်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မနက်ကျ ကောင်း သွားမှာ၊ ဖြစ်နေကျ ရိုးနေပြီ၊ ရိုးနေပြီ”ဟုသာ ပြောနေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ရွာထဲတွင် ဆေးလှည့်ကုန်သော ဆရာဝန်ကို သွားပင့်ရန်

အမေ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့ချေ။ အဲဒီအချိန်က ငွေကျပ် တစ်ရာရှိရုံနဲ့ ဆရာဝန်ကို အိမ်ပင့်လို့ရသည်။ ကျွန်တော်သာ မိုးကာအင်္ကျီ အဟောင်းလေးနဲ့ ကျောင်းသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်...

အခန်း(၂)

နောက်နေ့မိုးလင်းသော် အဖေတစ်ယောက် တကယ်ကိုသက်သာ လာသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီး လွှဲသွေးရန် တာဆူနေသည်။ ခရေ ပွင့်တံဆိပ် ကြိမ်ခြမ်းတံစဉ်းကို အိမ်ခေါင်မိုးကြားမှ ဆွဲထုတ်နေသည်။ ပြီးလျှင် ငါးမန်းစွယ်လွှဲကြီးကို တံစဉ်းဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ အစွယ်များထက် အောင် သွေးနေတော့သည်။

နံနက် ခုနစ်နာရီခန့်တွင် တောင်ပိုင်းမှ ကိုသောင်းဟန်(ငမူး)ရောက် လာပြီး အဖေနှင့် အိမ်နောက်ဖေးရှိ လွှစင်သို့ သွားကြလေတော့သည်။ ကိုသောင်းဟန်က အောက်ကဆွဲသော တပည့်၊ ကျွန်တော့်အဖေက အပေါ်မှဆွဲသော လွှဆရာ။

ကိုသောင်းဟန်သည် အနက် ၅ပေ၊ အကျယ် ၆ ပေ x ၁၂ပေ ရှိသော မြေကျင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းချသွားသည်။

ကျင်းထဲ၌ လွှဆွဲမည့်တုံးကို ငြိမ်အောင်ထိန်းရန် သပ်အဖြစ် ခုဖို့ ကျောက်စလစ်ခဲ လက်တစ်ကိုင်စာ ၁၀ လုံးခန့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် သံတူရွင်း တစ်ကျပ်လုံး ၃ ပေခန့်တစ်ချောင်းရှိသည်။ လွှ၏အဖျားမှ (ဂျင်ဘု) ခေါ် အောက်လူဆွဲရုံ လက်ကိုင်ကို ဖြုတ်-တပ် လုပ်လိုသည့်အခါ သံတူရွင်း ကို သုံးရသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက လွှဆွဲတော်သည်။ မျဉ်းဖြောင့်သည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်။ လွှဆွဲပြီးလျှင် ညဘက် မယ်ဒလင်တီးလေ့ရှိပြီး၊ လူငယ်များဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားတတ်သည်။

အဖေ လွှဆွဲတိုင်း ဘကာခြမ်းတွေ ရသည်။ လွှစာမူနဲ့တွေ ရသည်။ ဘဂါခြမ်းဟူသည်မှာ သစ်တုံးအပြင်က အကာရံ အသားများကိုခေါ် သည်။ ပျဉ်တွေကားတွေဆွဲပြီး ပဲ့ကျလာသည့် ဘေးသားများဖြစ်သည်။

ထိုဘဂါခြမ်းကို လွှဆရာနှစ်ဦးက ဝေယူရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ် အောက်တွင် ဘဂါပြား(ဘေးကာပြား)များ တစ်ပုံကြီးစုဆောင်းမိထား သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ လွှစာတွေက ထားစရာပင် နေရာမလုံ မလောက် ဖြစ်ရသည်။ အဖေမည်မျှ လွှဆွဲခဲ့သည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အဖေဝင်ငွေကောင်းတာကို သိသော်လည်း လွှဆွဲ၍ ပင်ပမ်းသည့်ဒဏ်ကို အဖေကိုယ်စား မတွေးမိကြချေ။ မကူညီနိုင် ကြပေ။ မုန့်ဖိုးလိုလျှင် လွှစာတွေကို မောင်နှမအားလုံး စိတ်ကြိုက် ရောင်းသုံးကြ သည်။ အဖေက ဘာမျှ မပြောရှာ...။

ရှစ်တန်းနှစ်တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းမုန့်ဖိုး တစ်နေ့သုံးကျပ်ကနေ နှစ်ကျပ်ထပ်တိုးပေး၍ ငါးကျပ်အထိ ရလာသည်။ အဖေကတော့ လွှစင် နှင့် အိမ်ကိုသာ ကူးလူးနေသည်။ အစ်မကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အပျို ကြီးတွေမို့ စပါးရိတ် ကောက်စိုက်၊ မြေပဲနုတ် စသဖြင့် အလုပ်တွေရလို့ ဝင်ငွေတွေ ကောင်းနေကြပြီ။ သို့သော် မိန်းကလေးတွေမို့ လှချင်ပချင်ကြ သေးသည်။ သူတို့လည်း ရသမျှ အကုန်လုံး အမေ့ကို မအပ်ပါ။

အစ်မတွေ အရွယ်ရောက်၍ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းခဲ့ သော်လည်း ကာလမရှည်ကြာ သူတို့ကလည်း ပုထုဇဉ်တွေမို့ အိမ်ထောင် ကိုယ်စီ ကျသွားကြလေပြီ။ ကျန်ခဲ့သည်က ကျွန်တော်(နို့ညှာ)

ကျွန်တော် ကျောင်းစာကို ထိထိရောက်ရောက်မလုပ်ဘဲ စက်ဘီး အသစ် ထပ်ဝယ်ခိုင်းသည်။ အဖေကလည်း ကျွန်တော့်အလိုလိုက်ရင်း အသစ်တစ်စီး ထပ်ဝယ်ပေးသည်။ ထိုစဉ်က တရုတ်နိုင်ငံထုတ် ကြက်ဖ တံဆိပ် စက်ဘီးတစ်စီး Brand New(အသစ်)ကို နှစ်ထောင်နှစ်ရာကျပ် ပေးရသည်။

တရုတ်စက်ဘီးလေးနဲ့ကျွန်တော် ရွှနေ လှနေသည်။ ရည်းစားပင် နှစ်ယောက် ထားပစ်လိုက်သည်။ ရွှာမှာတစ်ယောက် ဘုရားကြီးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ရွှာကကောင်မလေးက ရုပ်ရည်သိပ်ပြီး မချောသော်လည်း နှလုံးသားလှ၍ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သူနှင့် သဘော ကျသည်။ သူ့အဖေကလည်း ကျွန်တော့်အဖေလို လွှဆရာကြီးဖြစ်၍

လက်တွေ့သမားပမာ ဗလတွေကောင်းသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သူတို့ ချစ်ခဲ့သော်လည်း မရေရာတဲ့ ဘဝသမားတွေချင်းမို့ တကယ်လက်မထပ် ဖြစ်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၃)

၁၉၉၁-၁၉၉၂ ရဲ့အတန်းတင် စာမေးပွဲအတွက် ပဲခူးမြို့ပေါ်တွင် Question Sport တွေ အပြိုင်းအရှိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က လမ်းသစ်မြောင်း ကျူရှင် တအားကို ရေပန်းစားချိန်။

ကျောင်းစာကို စူးစိုက်အားနည်းလာသည့်ကျွန်တော် ရှစ်တန်းတွင် အချောင်အောင်ချင်စိတ်ဖြင့် Question Sport ထိုမေးခွန်းတွေကို ယုံစား ကာ ကျက်ခဲ့မိသည်။ တကယ်တမ်း လက်တွေ့တွင် အားလုံးအလွဲတွေ ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အစိုးရစစ်မို့ ပဲခူးမြို့ သနပ်ပင်လမ်းမကြီးရှိ အထက(၆)တွင် သွားရောက်ဖြေဆိုကြရသည်။

စာမေးပွဲခန်းမကြီးက သပ်ရပ်သည်။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည်။ တစ်ခန်းကို ဆရာ၊ ဆရာမ ရှစ်ယောက်ခန့် Round လှည့်နေသဖြင့် မည် သူမျှ ခိုးချလို့မရ။ မိမိပင်ကို ရှိရင်းစွဲ အရည်အချင်းအတိုင်းသာ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းက အဖြေပေးသည်။ လိုရင်းကိုပြောရလျှင် ကျွန်တော် မြန်မာ၊ ပထဝီ၊ သမိုင်း စတဲ့ သုံးဘာသာပဲ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့တန်းက ရှစ်တန်းတွင် ခြောက်ဘာသာရှိသည်။ ကျန်သော သမိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် သင်္ချာကို လုံးဝ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိ။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့သည် သိပ္ပံဘာသာရပ်ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က လည်း အောင်မှတ်လောက်ပင် မဖြေနိုင်ခဲ့။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မို့ ဖြေဆိုနိုင်သူတွေ အပျော်ကြီးပျော်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်ရင်ထဲ လုံးဝ ညစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် အဖေကို မြင်ယောင်ပြီး ဝမ်းနည်းဆုံးနှင့် ရပြီ။ အဖေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုတွေကို လိုချင်စောဖြင့် အဖေမေးတိုင်း ကျောင်းစာတွေအားလုံး အလွတ်ရသလို ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခဲ့သည်။

အဖေကတော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရှာကြံပုံပိုးခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည့် ရွှေမော်စောဘုရားရင်ပြင်ကိုပင် မရောက် ဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်တော်ရည်းစား ကောင်မလေး နှစ်ယောက်လုံးကို အဆက် အသွယ်ဖြတ်ဖို့ စဉ်းစားရင်း ရန်ကုန်ကို ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဘုရားကြီးက ကောင်မလေးဆိုရင် ကျွန်တော်ကြောင့် စိတ်ရောဂါ ရလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ ကျွန်တော်ကို အချစ်ကြီးသော်လည်း ကျွန်တော်သူကို မစွဲမက်နိုင်တော့။ အဖေနှင့်ဝေးရာကိုသာ ပြေးရွာချင် နေတော့သည်။ အဖေကို အားနာနေပြီ၊ သနားနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ အဖေကတော့ စာမေးပွဲကျတာ ဘာမှမဆန်းဘူး။ သိက္ခာကျတဲ့ အလုပ် တွေသာ မလုပ်မိစေခဲ့တဲ့။ ကျွန်တော်က အဖေကို လိမ်ခဲ့လို့ သိက္ခာပင် မကဘူး ငရဲကိုတောင် ကျရင်ကျမဲ့ ကောင်စားမျိုးဆိုတော့ အဖေမျှေးနဲစာ တွေ ထပ်ပြီး မမှီဝဲ မသုံးဆောင်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကို ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ဦးတည်ရာမရှိ ရောက်ခဲ့တယ်ဗျာ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း အလုပ်ကို တစ်နေရာတည်းမှာ ဇောက် မချဘဲ၊ ဟိုဟာစပ်စပ်၊ ဒီဟာစပ်စပ်နဲ့ အလုပ်တွေစုံခဲ့သည်။ လူအတွေ့ တွေ စိတ်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာပင် အိတ်ထမ်းစားခဲ့ဖူး သည်။ သို့သော် နှစ်ရက်မခံ။

ကျွန်တော် အဖျော်ဆရာပညာကို သင်ယူကာ သုဝဏ္ဏရှိ လက်အက် ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်သည်။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ အဖေဆီကို မရောက်။

ဒီလိုနှင့် အလုပ်တွေ ထပ်ပြီးပြောင်းခဲ့သည်။ ဘီရိုပေါ်လစ်တင်ခြင်း၊ လက်သမားလိုက်လုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကျရာအခန်း ကို ကနေရလေပြီ။ ရွာနှင့် ဆယ်နှစ်ခန့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်ရွာမပြန်၍ ကောင်မလေးက ငိုသလို အဖေနှင့်အဖေက လည်း ဝမ်းနည်းနေသည်။ သို့သော် အဖေကတော့ အသက် ၆၀ ကျော် သည့်တိုင်အောင် လွှဲဆွဲနေရဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ရွာမသွားချင်သည့်အကြောင်းမှာ အဖေကို လွှဲစင်ပေါ်မှာ

ပြန်မတွေ့ချင်၍ ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးပညာကဝိတို့၏ “လှေထိုးလွှဲတိုက် လူမိုက်အားကိုး”ဟူသော စာချိုးကလေးက ကျွန်တော့်ရင်ကို သံမဏိ မီးခဲဖြင့် ထိုးမွှေသလို နာကျင်စေသည်။ လှေထိုးသည့် အလုပ်နှင့် လွှဲဆွဲ သည့် အလုပ်သည် အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါကို လူမိုက်တွေသာ လုပ်ကိုင်ကြသည်ဟု ကဗျာကဝိတို့က စပ်ဆိုသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာက လူတွေကလည်း ရန်ကုန်ရောက်လို့ ကျွန်တော်နှင့်ကြုံတိုင်း-

“မင်းအဖေကွာ အခုချိန်ထိ လွှဲဆွဲနေရတုန်း သနားပါတယ်။ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ဘာမှအသုံးမကျဘူး”ဟု အပြစ်ပြောကြသည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။ တလောက ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် စာရေးဆရာ ညီမေတ္တာနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ရွာကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖေ အင်မတန် အိုမင်းနေသော် လည်း လွှဲဆွဲပြီး ဝမ်းရေကို ဖြေရှင်းနေရကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်နင့်ဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ သို့သော် အဖေက ဘယ်သားသမီးမှ အားမကိုးဘူးဟု ပြောနေသလို ဘယ်သားသမီးကမှလည်း အဖေဆီကို ထိရောက်စွာ မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော် သရော်စာရေးသည့် ကပ္ပိယလည်း ဘာမျှ မစွမ်းသာချေ။ အဖေ့ကိုတော့ နေ့စဉ်မြင်ယောင်မိတိုင်း လှိုက်လှဲစွာတောင်းပန်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမအားလုံး၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ညံ့ဖျင်းသော ကြောင့် အဖေသည် ယနေ့တိုင် လွှဲစင်ပေါ်မှ မဆင်းရသည့် အဘိုးအို ဇာတ် ဝင်ခန်းကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ သရုပ်ဆောင်နေရသည် မဟုတ်ပါလော။

၂၀၁၂ အောက်တိုဘာ ၁၀ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဆရာ ညီမေတ္တာတို့ ရွာကပြန်လာပြီးကတည်းက ငွေကိုသိပ်ပြီး မသုံးချင်တော့ ပေ။ လမ်း တစ်လျှောက် ကားပေါ်တွင် အဖေ့ကိုမြင်ယောင်ပြီး လွှဲဆွဲခြင်း မှ အနားယူခိုင်းဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်ဟူသော အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ သည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါ တစ်ဧကပွတ္တိဉာဏ်ကို အသုံးချ ရင်း ညဘက်တွင် သရော်စာတွေ တော်တော်လေး ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ်တွင် ကွန်ပျူတာစာစိစာရိုက် အလုပ်လုပ်သည်။ စာမူနှင့် လစာ ကို ချိုးခြံစွာသုံးရင်း အဖေဆီကို လစဉ် သုံးသောင်းခွဲကို လက်သင့်ရာ

ဘဏ်မှနေပြီး လွှဲပေးနေမိသည်။ အဖေကတော့ လွှဲဆွဲခြင်းကို မရပ်တန့် နိုင်သေး။ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားမှ အနားယူမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း စိတ်မသက်မသာ ကြားသိနေရသည်။

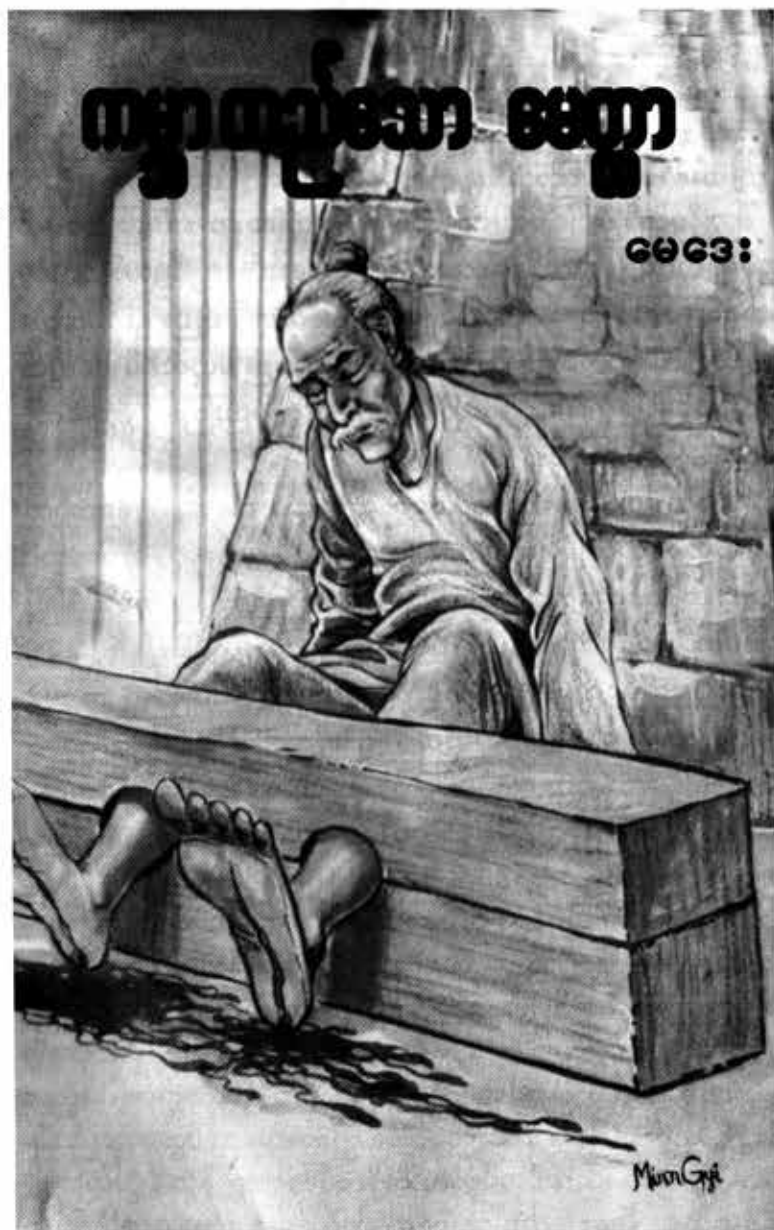
ကျွန်တော် အခုလို မဖြစ်စလောက်လေး ပံ့ပိုးနေတာကိုပင် အဖေက တစ်ရွာလုံးအနှံ့ လိုက်ပြီးပြောပြနေရှာသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မိဘမေတ္တာအကြောင်း စာမူပြိုင်ပွဲတွေကို လက်တွန့်သည်။ ရှက်မိသည်။ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မိဘတွေကို ဆယ်နှစ်ခန့်ပြစ်ထားခဲ့တဲ့ မိုက်ပြစ်တွေက အရိပ်မည်းကြီးလို ကျွန်တော့် အပါး အမြဲရှိနေသည်။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ကိုယ်အသိတရားက ကျွန်တော့်ကို ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ခြိမ်းခြောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင် ပြုမယ့် အစီစဉ်ကိုတောင် ဆိုင်းငံ့လိုက်ရပြီ။ လွှဲစင်ပေါ်က အဘိုးအိုကြီး ကျွန်တော့် အဖေကို ဒုတိယမို့ ပစ်မထားချင်တော့လို့ပါပဲ။

သူများအိမ်တွေမှာ မျက်နှာငယ်နဲ့ ရေသွားခပ်နေရရှာတဲ့ အမေနဲ့ အဖေအတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွာကိုသွားပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၃ ဖေဖော်ဝါရီလောက်က ကိုယ်ပိုင်စက်ရေတွင်းလေး တူးပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘတွေကို ရေလျှံခဲ့သလို ငွေတွေလည်း ပေါများစွာ ပို့ချင်နေတဲ့ဆန္ဒ က ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘဝစီမံကိန်းကြီးလို ဖြစ်နေမိတော့၏။ . .

သန်းထိုက်လူ

ကမ္ဘာတည်သော မေတ္တာ

မေတ္တာ

အခန်း(၁)

ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ တစ်ခုသောနံနက်ခင်း ပျားပန်းခတ်လှုပ်ရှားနေသော မြို့သူမြို့သားများ၏ သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်ကြောင့် အဝါရောင်သက်န်း ဆင်မြန်းထားသည့် ရဟန်း၊ သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြွလာကို စောင့်မျှော်ရင်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ငောင်းလှူရန် မြင်ကွင်းပင်။

သိဒ္ဓတ္ထဘဝမှ သည် ဂေါတမ ဂုဏ်ရှင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိချိန်၌ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကတိကဝတ်စကားပြော၍ ဗုဒ္ဓသာသနာသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့နေသည်ကို ဘုရင်ကြီး ဗိသုဒ္ဓိ သာရ လွန်စွာအားရကျေနပ်နေလျက် ပီတိဖြစ်နေ၏။

ဘုရင်ကြီး ဗိမ္ဗိသာရ ကျေနပ်အားရနေသလောက် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသအိုး အလိုလိုပေါက်ကွဲသူ အရှင်တစ်ဦးကတော့ (အရှင်ဒေဝဒတ်) ပင်။ နှမလည်း ပေးထားရသေး၊ အများနည်းတူ သာသနာအတွက် ပံ့ပိုးကူညီပေးနေပါလျက် သူကျတော့ နေရာမရ၊ အခြားသော သံဃာများ

ကိုသာ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသဖြင့် ရာထူးနှင့် နေရာအသီးသီး ပေးထားတာကို လုံးဝလုံးဝ မကျေနပ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မှာ လည်း အသိဉာဏ်တန်ခိုးက အခြားရဟန်းများထက် မသာသော်မှ နိမ့်ကျ မှုမရှိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မိ၏။

ဒီယုံကြည်ချက်ကပင် ဂေါတမကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သတ္တိအားတွေ ဖြစ်လာ ရ၏။ သို့သော် မိမိမှာက ဂေါတမလို သံဃာအင်အား၊ ပရိသတ်နှင့်ဒကာ ဒကာမအင်အားက မရှိ။ ဒီတော့ သူ့နောက်ကိုလိုက်မည့် ရဟန်းသံဃာ အနည်းငယ်ကိုစည်းရုံးပြီး ဒကာ၊ ဒကာမ ပရိသတ်အင်အားကောင်းအောင်၊ စည်းရုံးရေးရရှိအောင် စဉ်းစားရပြီပေါ့။ ဟော့. . . တွေ့ပါပြီ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား အဇာတသတ်၊ ငယ်ရွယ်သည့်အချိန်ကာလကပင် အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသား အဇာတသတ်ကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်ဟူသော အတွေးက အရှင်ဒေဝဒတ်၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြိုးစေနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့။

အခန်း (၂)

“အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေးဘုရား အရှင်မင်းသား၏ ဖခမည်းတော် ကြီးသည် တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေသည်မို့ မအားလပ်ပါ ဘုရား။ နန်းဦးမှာ ရဟန်းသံဃာတစ်ပါး ကြွလာသည်မို့ ပစ္စည်းလေးပါး နှင့်တကွ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ အသင့်ပြုလုပ်စီမံထားပြီး ဖြစ်သမို့ အိမ်ရှေ့ စံ ကိုယ်တော်လေး လောင်းလှူပေးပါရန် သံတော်ဦးတင်ပါတယ်ဘုရား”

“သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓု၊ ကိုယ်တော်မြတ် နန်းဦးသို့ကြွပြီး လောင်းလှူပါဦးမယ်။ သင့်ရာက ခစားကြပေတော့”

“မှန်လှပါ ကိုယ်တော်လေးဘုရား”

အရှင်ဒေဝဒတ် အလွန်ပျော်နေ၏။ ပထမဦးဆုံး စည်းရုံးမှုအောင်မြင်

ခြင်း၏ ရလဒ်သည် ဖော်မပြနိုင်အောင် ပီတိဖြစ်ရ၏။ သို့သော် သည်ကိစ္စ သည်နေရာမှာပင် ကျေနပ်နေ၍ မပြီးသေး။ ဆက်လက်ကြိုးစားရဦးမည်။ မိမိတတ်ကျွမ်းထားသော ဂမ္ဘီရ အတတ်ပညာနှင့် လက်လှည့်၊ မျက်လှည့်၊ ပဉ္စလက်ပညာတို့ကို အသုံးပြုရဦးမည်။ သို့မှသာ အဇာတသတ်မင်းသား ၏ အထင်ကြီး လေးစားခြင်း ခံရမည် မဟုတ်ပါလား။

“ဆရာဒေဝဒတ်ရဲ့ အစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ မောင်မင်းတို့”

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းသားအတွက် အားကိုးလောက်သည့် ဆရာတော် တစ်ပါးပါပဲ အရှင်ဘုရား”

“အိမ်. . . သို့အတွက် ငါ့ကိုယ်တော် လစ်ဟာမှုများ ရှိခဲ့မည်ဆိုပါက သတိလေးဘာလေး ပေးကြဦး မောင်မင်းတို့ရဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား. . . အသင်မင်းသားအတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

ရက်မှလ နှစ်အနည်းငယ် ကြာလာသည့်အချိန်၌ အဇာတသတ် မင်းသားသည် အရှင်ဒေဝဒတ်၏ လိုရာပုံသွင်းနိုင်သော ဖယောင်းရုပ် ကလေး ဖြစ်လာ၏။ အရှင်ဒေဝဒတ် မျက်နှာတော် အညှိုးမခံ၊ လိုအပ် သည့်အရာ မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတာကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ အားမလို အားမရဖြစ်နေမိ၏။

“ဆရာအရှင် လိုအပ်တာမှန်သမျှ တပည့်တော် ဖြည့်ဆည်းလိုပါ တယ်ဘုရား။ တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် မိန့်တော်မူပါ ဘုရား”

“လိုအပ်တာကိုပြောရရင် အများကြီးပဲ ဒကာမင်းသား၊ ငါ့ရှင်ရဲ့ သာသနာ ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးကို ပြန့်ပွားစေချင်တယ်၊ သင်မင်းသား ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား”

“မှန်လှပါအရှင်. . . အခုလည်း ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးအနှံ့ အရှင်တို့ ရဲ့ သာသနာ ပြန့်ပွားနေပြီ မဟုတ်ပါလားဘုရား”

“မှန်တော့မှန်တယ် မင်းသား၊ ဒါပေမဲ့ ယခုပြန်နေတဲ့ သာသနာက ဂေါတမရဲ့ သာသနာ၊ ငါ ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ သင်မင်းသား အသိဆုံးပါ။ ငါကိုယ်တော်ရဲ့ အတတ်ပညာဘုန်းက အဘိညာဉ်တန်ခိုးတွေဟာ ဂေါတမထက် များစွာသာလွန်တာကို သင်မင်းသား အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

“မှန်လှပါ ဆရာအရှင်ရဲ့ တန်ခိုးဟာ တပည့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မို့ တပည့်ယုံကြည်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ သင်မင်းသားရယ်၊ ငါ့လို ဘုန်းကံရှင်က အတွက် တပည့်ကောင်း လိုအပ်နေတာကြောင့် သင်မင်းသားကို ပြောနေရတာပေါ့”

“မှန်ပါ၊ တပည့်ဘယ်လိုကြိုးစားပေးရမှာလည်းဘုရား မိန့်တော်မူပါ”

“လွယ်ပါတယ်၊ သင်မင်းသားက ဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ သင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူရဲ့စကားကို ပြည်သူတွေ နားထောင်ရမည် မဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာလည်း ရာဇဂြိုဟ် ငါးမြို့လုံး ပျံ့နှံ့ပြီ၊ သင်လည်း ဘုရင်ဖြစ်ပြီပေါ့...။

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာအရှင်ရယ်”

ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ မင်းသားရဲ့။ မိဘဆိုတာ သားသမီးတိုင်းကို အမွေဆိုတာ ပေးကိုပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ လယ်ရှိသူက လယ်၊ ငွေရှိသူက ငွေ၊ ရာထူးရှိတဲ့သူက ရာထူး။ တခြားမကြည့်နဲ့အုံး ဂေါတမပဲကြည့်--သူ့မှာ ဘာရှိလဲ၊ သင်္ကန်းပရိက္ခရာပဲရှိတော့ ဂေါတမက သားတော်ရာဟုလာကို ဘာပေးသလဲ၊ သင်္ကန်းပေးပြီး သာသနာအတွင်း သွတ်သွင်းတာ။ သင်လည်း အသိသားနဲ့၊ သူ့မှာရှိတဲ့အရာပဲ အမွေဆိုပြီး ပေးတယ်မဟုတ်လား။ သင်မင်းသားရဲ့ ဖခမည်းတော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ သူ့မှာ ထီးနန်းရှိတဲ့သူဆိုတော့ သင်မင်းသားကိုပေးရင် ထီးနန်းပဲ ပေးမှာပေါ့ မင်းသားရဲ့၊ ထီးနန်းပေးရင် သင် ဘုရင်ဖြစ်ပြီပေါ့”

“တပည့် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်ဘုရား”

ခက်တော့ခက်သား ဆရာဒေဝဒတ်ကသာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောကြားပေမယ့် ခမည်းတော်ကြီးက ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်ပါ့မလား။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ရတာပေါ့။ ခမည်းတော်ကြီးက ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။

အခန်း (၃)

ယနေ့ နန်းရင်ပြင်သည် ခါတိုင်းတက်မတူ၊ တစ်မူထူးခြားနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ခါတိုင်း ညီလာခံအစည်းအဝေးသည် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးအချို့သာ နန်းရင်ပြင်၌ ငွေ့ရသော်လည်း ယနေ့တွင်မူ နန်းမြို့ရုံး အစောင့်အကြပ်များမှလွဲ၍ ကျန်သည် မှူးကြီးမတ်ရာ စစ်သေနာပတိများ၊ ရဲမက်စစ်သည်များ၊ ရဲရွှေတော်များနှင့်တကွ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်သော ဝေဒေဟီ၊ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား အဇာတသတ်နှင့် နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားအားလုံး နန်းရင်ပြင်၌ စုံညီစွာ ရှိနေကြသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ဝေဝိဇ္ဇာကြည့်ရှုတော်မူပြီးနောက် အမှုတော်ထမ်းအားလုံးကို တိုင်းရေးပြည်ရာ အဖြာဖြာကိစ္စတို့အား ဆွေးနွေးပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်အသီးသီးတို့ ထမ်းဆောင်ရန်နှင့် မိမိလည်း အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်ကတစ်ကြောင်း တရားဘာဝနာ ရှုမှတ်လိုသည်က တစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ယဇနမစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ရာဇဘိသိက်သွန်းပြီး မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးအား အပ်နှင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်တော်မှတ်လေ၏။

မိဘုရားကြီးနှင့်တကွ အမှုတော်ထမ်းများက မင်းသားသည် ငယ်လွန်းသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စများ မသိနားမလည်သေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းငှာ မတန်သေးပါကြောင်း လျှောက်ထားကြလေ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် လွန်စွာဒေါသထွက်လျက်-

“မင်းကြီးများ... ”

“ဘုရား... ”

“ငါ့ကိုယ်တော် ဆုံးဖြတ်တာကို သင်တို့အားလုံး မလိုက်နာဘူးလို့ ပြောချင်ကြတာလား။”

“မှန်... မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်မင်းကြီး၏ စကားကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ မလွန်ဆန်ဝံ့ကြောင်းပါ ဘုရား။”

“မင်းကြီးများ... ”

“ဘုရား... ”

“သင်တို့အားလုံး ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ဝံ့သူရှိသလား။”

“မရှိကြောင်းပါ ဘုရား။”

“ဒါဆိုရင် အမိန့်တော် မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေတော့မင်းကြီးများ။”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား။”

နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့်ကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပွစိပွစိ ပြောကြပေမယ့်လည်း ညီလာခံအစည်းအဝေးက ရုပ်သိမ်းလိုက်ပေ၏။ မကြာခင်ရက်ပိုင်းမှာတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အရှင်သခင် အဇာတသတ်ဟူသော အမည်နာမဖြင့် တိုင်းပြည်အနှံ့ ပျံ့သွား၏။

ဤသတင်းကို ရှင်ဒေဝဒတ်ကြားပြီးနောက်မှာတော့ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းကို သူမှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သားများရဲ့ ကိုးကွယ်မှုကို မကြာခင်အချိန်၌ ရရှိတော့မှာကိုး။ မြို့သူမြို့သားများ သူဘက်ပါလာလျှင် သူသည် ပင်လျှင် ဂေါတမသင်္ကတသို့ အရှိန်အဝါ ရနိုင်ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့ သိပ်မချနိုင်သေးပါ။ အဇာတသတ်အနား အနီးကပ်ညွှန်ကြားပေးနိုင်မှ စိတ်ချရမှာဆိုတော့-

“ဆရာဒေဝဒတ် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တပည့်ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ ဘုရား။”

“ဒကာတော်မင်းမြတ် ဒီကိစ္စဟာ ဒီလောက်နဲ့ မပြီးပြတ်သေးပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်နိမ့်စံဘုရင်ကြီးမှာ နဂိုကတည်းက ရဲမက်စစ်သည်အင်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီးသားမို့ သင်မင်းမြတ် တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိတာနဲ့ သူက တစ်ခွန်းတည်းသော စကားသာ ညွှန်ကြားလိုက်လျှင် သင်ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ သိတယ်မို့လား။”

“ဒါဆို တပည့်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဘုရား။”

“ဒါလည်း လွယ်ပါတယ်။ မင်းမြတ်ရယ်။ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလိုက်ပြီး အစာငတ် ရေဖြတ်ထားလိုက်ရင် သင့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပြီပေါ့။”

“ဒါဆို တပည့်တော် ငရဲကြီးမှာပေါ့။”

“ဒါက သင်မင်းမြတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သင်မင်းမြတ်က အမိန့်ပဲ ပေးရတာပါ။ တကယ်ကျိုးလွန်သူတွေက ပါးကွက်သားတွေပါ။ ပါးကွက်သားတွေပဲ ခံရမှာပေါ့။ သင် မင်းမြတ် မခံရပါဘူး။”

“ဟုတ်လား... တပည့်က မသိလို့ပြောမိတာ အပြစ်မယူပါနဲ့ဘုရား။”

“ရပါတယ် ဒကာမင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်က ဆရာတပည့် အရင်းတွေပဲ ငွေမယူပါဘူး။”

သားတော် အဇာတသတ်မင်း၏ အမိန့်တော်ကြောင့် ဖခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အိမ်နိမ့်စံဘဝမှသည် ထောင်တွင်း အကျဉ်းခန်း၌ တစ်ပါးတည်း စံမြန်းနေရ၏။ အစာရေစာလည်း ဖြတ်ထားသည်မို့ တစ်ပါးတည်း အကျဉ်းခန်းတွင် လူးလာခေါက်ပြန် စကြိန်လျှောက်လျက် ဝိပဿနာကို ရှုပွားနေ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း သားတော်ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိနေ၏။ အခုမှပဲ တရားဘာဝနာကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်နိုင်တာကိုး။ ဪ... မေတ္တာများ ဖုံးလွှမ်းနေရင် အပြစ်ဆိုတာ ရှာလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။

ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာမစံသေးကြောင်း အဇာတသတ်မင်းမှတစ်ဆင့် ကြားသိရသော အရှင်ဒေဝဒတ်မှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေရှာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်မူ ဘုရင်ကြီး ဒေါသဖြစ်ပြီး သားတော်ကို နန်းပြန်ချလိုက် မည်ဆိုပါက ဆက်၍ မတွေးဝံ့ပြီ။ ဘုရင်အဇာတသတ် နန်းကျသွားပါ က သူ့မှာ အင်ပါယာဆိုတာ ဘယ်မှာရှိတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာမစံမည့်အကြံကို အဇာတသတ်မင်းအား စေခိုင်းခဲ့ရပြန်သည်။ တည်ပြီးသည့်ဘုရား လင်းတနားနားဆိုသည့်သဘော မထူးဇာတ်ခင်းပစ်လိုက်တော့၏။ ခက်သည်က ဆရာဒေဝဒတ်၏အစွမ်း ကိုလည်း သူက မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ပြီးသူမို့ ဆရာကိုလည်းကြောက် ရသလို ဖခမည်းတော်ကြီး ရှိနေပါကလည်း သူ့အတွက် နန်းစည်းစိမ်ဆို တာ သိပ်ပြီးစိတ်မချရ။ သို့အတွက်ကြောင့်ပင် ဆရာဒေဝဒတ် ခိုင်းစေ သည့်အတိုင်း ဖခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ခြေဖဝါးအား ဓားဖြင့်ခွဲ ဆားသိပ် ရန် အာဏာပါးကွက်သားများကို စေခိုင်းမိလိုက်ပြန်၏။

“အိမ်း... ဖခမည်းတော် နတ်ရွာမစံမှ အေးမှာ...”ဟူ၍ ဆုံးဖြတ် ချက် ချမှတ်လိုက်တော့၏။

ရာဇဝင်၌ အဖသတ်သားဟု တွင်ချင်လျှင်လည်း တွင်စေတော့။ မိမိ၏ ထီးနန်းခိုင်မြဲရန်မှအပ အခြားဘာကိုမျှ မတွေးဘဲ ရူးရူးမိုက်မိုက် ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရတော့၏။

ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးမှာ အစာလည်းမဝ၊ ရေလည်းမရ အားအင် တွေ ချုံးနေသည့်အချိန် ခြေဖဝါးကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် အခွဲခံရသော ကြောင့် ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ် နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို အန်တုရင်း-

“ဟဲ့... ပါးကွက်သား ငါ့သားတော်က ငါ့ကို ဒီအတိုင်း အမိန့်ပေး ရက်သလားကွယ်။ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မှန်လှပါအရှင်... ကျွန်တော်မျိုး ကြားသိရတာတော့ အရှင်မင်း ကြီး ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး သူ့ရဲ့ နန်းစည်းစိမ်ဟာ စိတ်မချရဘူးဆိုတာ ပါပဲ”

“ဪ... သားတော်ရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ သားတော် အတွက်ဆိုရင် ဖခမည်းတော်ဟာ နန်းစည်းစိမ်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဖခမည်းတော်ရဲ့ အသက်ကိုတောင် သားအလိုကျမည်ဆိုက ပေးဆပ် ခဲ့ပါမယ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပေးဆပ်သလဲလို့မေးရင် အဖေဖြစ်နေလို့ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှသော အဖေတို့ဟာ မိမိသားသမီးများအတွက်ဆို ရင် အသက်ကိုတောင် ပဓာနမထားဘဲ ပေးဆပ်ရဲသူတွေထဲမှာ ငါ့ကိုယ် တော် ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အဇာတသတ်သားတော်လေး သိစေချင်တယ်။ သားတော်လေး သိတယ် ဆိုရင် ဖခမည်းတော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ငါဟာ ကမ္ဘာတည်မယ့် ခွင့်လွှတ် ခြင်းပီတိအပြုံးနဲ့ သားတော်အတွက် နောက်ဆုံးငါ့ရဲ့ အသက်ခန္ဓာကို ပါ ပေးဆပ်လိုက်ပါတယ်လို့ မှာတဲ့အကြောင်း မင်းတို့ဘုရင် ငါ့ရဲ့သား တော်ကို ပြန်ကြားလိုက်ကြပါတွယ်တို့ရယ်...။

မေဒေ

မြင့်မိုရ်ထပ်ကိန်း

အာဝါသ

အောင်သာကျော်

မြင့်မိုရ်ထပ်ကိန်း အာဝါသ

အောင်သာကျော်

လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော နွေသည် ကာလရှည်ကြာလွန်းလှသည် ဟု ထင်နေမိဖြစ်သည်။ ဝေးလွှင့်ခြင်း ဝေဒနာနှင့် ရင်းနှီးနွယ်ခဲ့မိရသော ကာလတို့က ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းဝယ် ပြည့်နှက်လျက်ရှိနေခဲ့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ မှတ်မှတ်ရရဆိုသည်က ကျွန်တော့်အဘိုး ပြောပြသဖြင့် သိခွင့်ရသည့်အချိန်ကမှစ မှတ်သားထားမိခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်တော် လေးလသားအရွယ်မှာပင် အဖေတာဝန်ကျရာ တောင်ငူမြို့သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဖေက အင်ဂျင်နီယာတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ စစ်မြေပြင်အင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲရှိရာ စခန်းများသို့ လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည့် ကာလဖြစ်လေရာ မောင်သွားရာ မေမခွဲ အတူယှဉ်တွဲ လိုက်ပါလိုသည့် ဆန္ဒပြင်းပြနေသည့်အမေ၊ ကျွန်တော့်ကို အဘိုးအဘွားတို့လက်အပ်ကာ အဖေ့နောက်တော်ပါး မခွဲမခွာ လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုအချိန်ကာလကလေးကစလို့ တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်နှင့် ဝေးလွှင့်ခြင်းဝေဒနာတို့၏ ပဋိပက္ခသည် ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲလေးတစ်ခုအဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့မိရရိုး အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေရင်းတို့၏ နေရာဝယ် မြင့်မိုရ်

ပုံရိပ်များအဖြစ် အဖိုးနှင့်အဖွားတို့က နေရာယူထားကြပြီပင်။ ကျွန်တော်သည် အဖိုးကိုအဖေ၊ အဖွားကို အမေဟု ယုံကြည်စွာ ခိုလှုံနေမိချိန်မှစ၍ မြင့်မိုရ်စစ်နှင့်ချစ်ခွင့် ယုယပိုက်ထွေးခံရမှု အခွင့်အရေးတို့နှင့် ဝေးလွင့်ခဲ့ရသော အချိန်ကာလများစွာကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရသည်။ လူမှုန်းသိတတ်၊ ခွဲခြားတတ်စအရွယ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ချွေးသံရွှဲဖြင့် ရေးကြီးသုတ်ပြာနိုင်လှသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အပြန်အလှန် ကြည့်နေရင်းက နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

နှုတ်မှ စကားလုံးများ ထုတ်တော့မည်အပြု-

ကျွန်တော့်မြင့်မိုရ်ပုံရိပ်က-

“သား... အဲဒါ မင်းရဲ့အစ်ကိုလေ၊ အဖေ ခဏခဏပြောနေတဲ့ မင်းရဲ့သားကြီးပေါ့။ ဟေ့... မောင်အေး၊ ဘာလဲ၊ မင်း ဖိုးဂျီအီးကို တာဝန်နဲ့ လာတာလား၊ မင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တင်အောင်တောင် ဖိုးဂျီအီးမှာ ရုံးအုပ်တာဝန်နဲ့ ရောက်နေလေရဲ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ... သား သိပြီးပြီ။ အခု သိန်းတိုး ကျောင်းအပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အဖေသမီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ပြန်ခေါ်ထားချင်တယ်တဲ့”

အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြသည့် စကားများကြောင့် ကျွန်တော် မင်သက်နေမိဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်နာမည်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းထားပေးမည်၊ ထိုစကားစုများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မောင်အေးရာ... မင်းညီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ အခု ကျောင်းအပ်ထားပြီးပြီ။ အလွတ် ပညာသင်ကျောင်းမှာ ထားမှာ၊ ကျောင်းလခ၊ ကျောင်းကားခ စုစုပေါင်း တစ်လ လေးဆယ်တောင်ကျမှာ”

ထိုစကားစု၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြီးကြီးကြည့်နေရာက...

“သွားမယ်နော်... သား”

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့်

လျစ်ကားစက်နှိုးသံ ကြားလိုက်ရစဉ်မှာပင်...

“သား... မင်းအစ်ကိုက မင်းကိုကျောင်းထားပေးမယ်ပြောနေတာကြာပြီ။ မင်းကိုသူတို့ဆီခေါ်ထားချင်နေတာ။ အခုတော့သူတို့က ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပေးမယ်ဆိုတော့ သားအတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

ဆိုသည့် လေပြေသံစဉ်လေးက လွင့်ဖျံ့ထွက်လာသည်။

ဝေးလွင့်ခြင်း ဝေဒနာနိဒါန်းက ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။

ကျွန်တော် တပ်ကြပ်ကြီးကို မကြာခဏ အိမ်သို့ အဝင်အထွက်မြင်တွေ့နေစဉ်က စိတ်လှုပ်ရှားမှု မဖြစ်ပေါ်ဖူးခဲ့သော်လည်း...

“သွားမယ်နော်... သား”

ဆိုသည့် ဂီတသံစဉ်က နားစည်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်၏ နုနယ်သေးသည့် နှလုံးသားအထိ စူးနစ်ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။

အနှိဂီတသံစဉ်သည်ပင်လျှင် ဝေးလွင့်ခြင်းဝေဒနာ နိဒါန်းလေးဟု ထင်မိရပါသည်။

ကျွန်တော် အဌမတန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် အဘိုးဖြစ်သူ ဦးစိန်ဘက ဌာနဆိုင်ရာမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ အလုံလမ်းရှိ မီးသတ်ဦးစီးဌာန(ရုံးချုပ်)တွင် ခရိုင်မီးသတ်တာဝန်ခံအဖြစ် အမှုထမ်းနေသည့် အဘိုးဖြစ်သူ အငြိမ်းစားအဖြစ် စတင်ခံစားခွင့်ရသည့်နေ့မှာပင် အဘိုးက-

“ငါ့သား... အဖေ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့၊ သားကို အဘိုးတို့က မွေးစားထားတာ။ သားအဖေက မင်းအစ်ကိုတော်တယ်လို့ အဖေပြောထားတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဘဲ။ အဘိုးတို့က အသက်အရွယ်ရလာပြီဆိုတော့ ငါ့သား သိသင့်ပြီထင်လို့ ဖွင့်ပြောရတာ”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်မိခဲ့။ သွေးက စကားပြောသည်လား မပြောတတ်၊ ကျွန်တော် ယခုမှ အဖေဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိခွင့်ရခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ထားနေမိ ဖြစ်ခဲ့သည်က ကြာပြီပင်။ မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ်ဆိုသည်က အပြန်အလှန် ဆက်နွယ်မှု ရှိနေမည်ပင်ဖြစ်သည်။ အဖေသည် တပ်မတော်သားတစ်ဦး၏ တာဝန်

များ စဉ်ဆက်မပြတ် ထမ်းဆောင်နေရသည့်ကြားထဲ အခွင့်သင့်သည့် လွတ်လပ်ချိန်လေးများရတိုင်း ကျွန်တော်ထံရောက်လာလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်ရနိုင်ရေးအတွက် ကျောင်းစရိတ်ကို ကျွန်တော့်အဖိုး သူ့အဖေထံ လစဉ်မှန်မှန် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ရှိနေခဲ့သည့် အဖိုးသား တပ်ကြပ်ကြီးသည်သာ ကျွန်တော့် အဖေရင်းဟု သိခွင့်ရခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်မိသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မတုန်လှုပ်မိသော်လည်း သမုဒယနယ်၏ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းမှုကို အံ့အားသင့်နေမိရသည်။ ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်တွင် အဖိုးအမည်သည် အဖေနေရာကို ရယူထားလျက်ရှိပြီးသားဖြစ်နေသလို အဖွားသည် အိမ်ထောင်စုစာရင်းအရ အမေနေရာကို ရယူထားလျက်ရှိနေသည်ကတော့ သေချာပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဝေးလွင့်ခြင်း ပိုင်းခြားမှုကြောင့် ကင်းကွာနေခဲ့ရသည့် အဖေရင်း အမေရင်း၏ အနီးကပ် ယုယပိုက်ထွေးမှု ပေးစွမ်းနိုင်မှု အချိန်အတိုင်းအတာများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ စေတနာမှန်၊ မေတ္တာမှန် သဘောထားများ သိခွင့်ရလာခဲ့သည်။ အဖေပြောသည့် စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော့်ရင်ကို လာထိသည်။

“သားရာ... အဖေသားဟာ အဖေသားပါပဲ၊ စစ်ရုံးက အဖေမိသားစု မှတ်တမ်းမှာ သားနာမည်က ထိပ်ဆုံးက သွင်းထားပြီးသားပါ။ အခု အဖေပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးဟာလည်း အဲဒီစာရင်းထဲမှာသွင်းထားတဲ့ မင်းတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမငါးယောက် အညီအမျှပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်ကွ”

အဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ချစ်ခင်ညီညွတ်မှုရအောင် အစဉ်လုပ်ဆောင်လေ့ရှိသည်။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက မိသားစု စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက် ရောက်နေခဲ့ရသည့် ကျွန်တော် အဖေခင်းပေးခဲ့သော စိတ်ခွန်အားတို့ကို စုစည်းရင်း ဝေးလွင့်ခဲ့ရသော မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းလေးနှင့် မကြာခဏ ကူးလူးဆက်ဆံသမှု ပြုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့်အဘွား လူ့လောကကြီးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည့်နောက်ပိုင်း ဘိုးဘွားတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်နှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို မွေခံထိုက်သူအဖြစ် ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သည့် ဘွဲ့ရပညာတတ် အထက်တန်းစာရေး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ထံ အဖေ မကြာခဏရောက်လာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဌာနဆိုင်ရာတည်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ်းနားလမ်းရှိ ခြောက်ထပ်ရုံးသို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ အဖေက လမ်းမတော် ဖိုးဂျီအီးမှာ အရာခံဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ကာလဆိုတော့ လမ်းကြိုတိုင်း ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ဝင်လာတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံးလိုလို ဘွဲ့ရ ပညာတတ်များအဖြစ် ရရှိကာ အလုပ်ကိုယ်စီရှိနေခြင်းကို အဖေ ဂုဏ်ယူနေဖြစ်သည်။

“ငါ့သား... အဖေသာ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင် ငါ့သားတို့ကို ဒီထက်မြင့်တဲ့ ရာထူးနဲ့ ရပ်တည်နိုင်မှာကွ။ ဒါပေမယ့် အခု ငါ့ကျေနပ်တယ်။ မင်းဆိုလည်း ကိုယ့်အနေအထားနဲ့ကိုယ် မင်းညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆိုလည်း ကျောင်းဆရာမတွေ ဖြစ်နေပြီ။ မင်းညီ မြင့်သိန်းဆိုလည်း အင်ဂျင်နီယာတပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ အဖေ ရာထူးကြီးကြီး မရနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းတို့ မောင်နှမတွေ လူ့လောကအလယ် ခေါင်းမောရင်ကော့နေထိုင်တာ မြင်ရရင် အဖေ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်ပါပြီကွာ”

အဖေသည် သည်စကားကို ကျွန်တော့်ကိုသာမက ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆုံမိဖြစ်သည့်အခါတိုင်းတွင်လည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဓာတ်ပြားဟောင်း အပ်ကြောင်းထပ်မျှ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖေသည် စစ်သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဆုံတိုင်း အရက်မကောင်းကြောင်း၊ မသောက်ကြဖို့အကြောင်း ဆုံးမလေ့ရှိခဲ့သည်။

“အဖေရယ်... အစ်ကိုကြီးကတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သားကတော့ ဘီယာဆို နည်းနည်းကြိုက်တယ်”

ညီဖြစ်သူ မြင့်သိန်း ပြန်ပြောလေ့ရှိသည့် စကား။
ထိုသို့ ပြန်ပြောမိလေ့ရှိတိုင်း...

“သား... ဘီယာဆိုတာလည်း သေရည်သေရက် အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်။ တတ်နိုင်ရင် မသောက်တာက ပိုကောင်းတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက သတ်မှတ်ထားတဲ့ အနိမ့်ဆုံးသီလဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလထဲက တစ်ပါးမှာ သေရည်သေရက်ကို ရှောင်ရမယ် ဆိုထားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေမွေးတဲ့ အဖေသားသမီးတွေအားလုံး မြတ်ဗုဒ္ဓ သတ်မှတ်ပေးထားခဲ့တဲ့ နိစ္စသီလလေးကိုတော့ မြဲကြစေချင်တာ။ အဖေရဲ့ ဆန္ဒပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သားအကြီး သူက စာတိုပေစလေးတွေရေးရင်း စာရေးဆရာတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပေမယ့် ဝိနော့အထိ အရက်သေစာနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိနေတာ တွေ့ရတော့ မင်းတို့လည်း မင်းတို့ရဲ့အစ်ကို ကို အားကျစေချင်တယ်”

ဆိုသည့် ဆုံးမစကားက ထွက်ပေါ်လာခဲ့စမြဲပင် ဖြစ်သည်။ အဖေအရက်သောက်တတ်ခဲ့သော်လည်း သူ့သားသမီးများကိုမူ အရက်နှင့် ကင်းဝေးစေချင်ခဲ့ရှာသည်။ မှတ်မှတ်ရရ အဖေ အပျော်ဆုံးသောနေ့တစ်နေ့ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဖေ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီးသည့် နှစ်နှစ်အကျော် တပေါင်း နှေ့ရာသီအထဲမှာပင် ကျွန်တော့်အဖေ အသက် ၆၀ ပြည့်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူခွင့်ရခဲ့သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကျွန်တော့်အဖေ အငြိမ်းစားယူခွင့် စတင်သည့်နေ့မှာပင် ကျွန်တော် ဦးစီးအရာရှိရာထူး ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ရုံးတွင်းအမိန့်စာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်၏ ရာထူးတိုးခံစားခွင့်ရသည့် အမိန့်စာကို ကိုင်ထားသည့်လက်တို့ တုန်ရင်နေကာ မျက်နှာဝန်းအစုံတွင် ပီတိမျက်ရည်များကို ထိန်းထားရင်း-

“ငါ့သားကွ... အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ အရာထမ်းအဆင့် ဝင်ခဲ့တာ၊ အဖေ ဝမ်းသာတယ်” ဆိုစကားတို့ တုန်ရင်လှိုက်လှဲသော အသံလှိုင်းဖြင့် မျောထွက်ပေါ် လာခဲ့သည်။

ဝေးလွင့်ခြင်း ဝေဒနာသည် ကျွန်တော် လေးလသားအရွယ်မှ စတင်ခဲ့သည်ဟု သိထားမိခဲ့ရသည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ဆိုခဲ့မိပါသည်။ မိရင်းဖရင်း၏ သမုဒယနယ်ဝယ် ယုယပိုက်ထွေးမှု မခံစားခဲ့ရခြင်းကိုပင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဝေးလွင့်ခြင်း ဝေဒနာကို ပီပီပြင်ပြင် ခံစားဖြစ်ရသည်

ဟု ယူဆခံစားနေမိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အမှန်တကယ် ဝေးလွင့်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားရမှု စတင်လေပြီဟူသော အသိက ရင်ထဲလှုပ်ခတ်နေရာယူလျက် ရှိနေပြီပင်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်း ကပင် ကျွန်တော့်ညီတံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်ညီ ပြောစကားများအရ အဖေ မင်္ဂလာခုံ စစ်ဆေးရုံကြီးတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် အရေးပေါ်တင်ပို့လိုက်ရပြီဆိုသည့် အချက် အိမ်တွင် ဘဲကင်နှစ်ကောင် ဘီယာသုံးလုံးဖြင့် နယ်မှလာလည်သည့် ငယ်သူငယ်ချင်းအား ဧည့်ခံပြုစုရင်း နှစ်ဦးအတူ သောက်ဖြစ်ကြရာ အမူးလွန် လဲကျမေ့မျောသွားကြသဖြင့် ဆေးရုံသို့ အားချင်းတင်ပို့လိုက်ရသည်ဆိုသည့် အချက်များကြောင့် ယခုမူအမှန်တကယ်ဝေးလွင့်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားရမှု စတင်လေပြီဟူသောအသိ ရင်ထဲဝင်ရောက်လှုပ်ခတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံရောက်သွားတော့ ညီမဖြစ်သူ လှလှညီနှင့် ညီဖြစ်သူ မောင်မြင့်သိန်းတို့ ရောက်နှင့်နေပြီပင်။ အဖေသည် ဖြူစွပ်သော အိပ်ရာခင်း ခင်းထားသည့် သံကုတင်ထက်ဝယ် ဆန့်ဆန့် အနေအထားဖြင့် ပက်လက်လဲလျောင်းလျက် ရှိနေသည်။ ညီမလုပ်သူက အဖေ ခေါင်းရင်းနားတွင် မတ်တပ်ရပ်နေလျက်က ပရိတ်ကြီးတစ်ဆယ့်တစ်သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပွားများလျက် ရှိနေသည်။ အဖေမျက်လုံးများက မှတ်လျက်သား၊ အဖေ နှလုံးသား နေရာလေးကတော့ နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာ သာလေး မြှင်းမြှင်းလေး လှုပ်ခတ်လျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် အဖေ ခြေအစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ခြေအစုံက နွေးထွေးနေဆဲ။ နှလုံးခုန်မှုက မရပ်သေးဆိုတော့ အဖေ မသေနိုင်သေးပါဘူးဆိုသည့် အသိက ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ရှိရာသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အငြိမ်းစားအရာခံဗိုလ် မောင်အေးရဲ့ သားပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ အခြေအနေလေး သိပါရစေ”

“ဪ... ဗိုလ်အေးသား အကြီးဆုံးဆိုတာနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံပေါ်ကို ခင်ဗျားအဖေရောက်လာတော့ လုံးဝကို သတိလက်

လွတ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြတယ်။ ဆယ်မိနစ်သာသာ လောက်မှာ သတိတစ်ချက် လည်လာတယ်။ ခင်ဗျားအပေါ် တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။ သတိရရခြင်း၊ သားကြီး... သားကြီးလို့ နှစ်ခါ တတယ်။ နောက်တစ်ချက် ထပ်အတ သားနဲ့ကြီး ကြားမှာတင် အရုပ် ကြိုးပြတ် ပြန်လဲကျသွားတာဗျာ။ ခုအထိပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖေ ပြန်ကောင်းလာနိုင်မယ့် အခြေအနေ ရှိပါသေးလား ခင်ဗျား”

“ဆရာအေးသားရေ- ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ သတိပြန်လည်လိုက်တယ်ဆိုတာက သူ-သိပ်စွဲလန်းခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားသံယောဇဉ်ကြောင့်လို့ပဲ ထင်တယ်။ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါဗျာ။ ခင်ဗျားအဖေက ဗမာလိုပြောရရင်တော့ ဘိယာနဲ့ ဘဲကင်ဆိုတဲ့ အအေးစာ တွေရဲ့ အေးဖွဲ့မှုကြောင့် လေဖြတ်သွားတာလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနောက်တိုင်း ဆေးပညာနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအဖေ ဦးနှောက်သွေးကြောဖြတ်သွားပြီ။ သည်လိုနဲ့ပဲ အသက်ထွက်သွား တော့မှာ”

တာဝန်ကျဆရာဝန်၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အဖေကုတင်ရှိရာ သို့ လေးကန်သောခြေလှမ်းများကို တွန်းအားပေးရင်း လျှောက်လာမိ သည်။ အဖေသည် ငွေ့ငွေ့လေးသာ ကျန်တော့သည်။ အသက်ရှူမှုလေး ဖြင့် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်လေးကို ဖက်တွယ်ထားရှာသည်။ အဖေ ခံစားနေရသည်ကို တွေ့တွေ့လေး ရပ်ကြည့်နေမိရာက ဘဝအမောဝယ် မောသည် ပန်းသည်ကို ဂရုမထားနိုင်ရှာဘဲ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ တတွေ ပညာတတ်ဖြစ်ရေး၊ ဘဝအခြေမြင့်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှား ခဲ့သည့် ပုံရိပ်တို့ အတွေးအိမ်ဝယ် ပေါ်လာရသည်။

အဖေဆုံးမခဲ့သည့် သေရည်သေရက် မသောက်စားဖို့ အတန်တန် တားခဲ့သည်။ ယခုမူ ဘဝနှင့်ရင်း၍ သင်ခန်းစာပေးသွားခဲ့လေပြီလား မပြောတတ်တော့။

အဖေ၏ နောက်ဆုံးခရီးသည် စည်ကားလွန်းလှသည်။ မင်္ဂလာဒုံ

စစ်ဆေးရုံကြီးမှ အဖေ၏ ရုပ်အလောင်းကို သယ်ယူကာ မင်္ဂလာဒုံ စစ် သင်္ချိုင်းတွင်ပင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်သည်။ အဖေ၏ ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ် စက်ထဲ တွန်းသွင်းတော့ ညီမဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာမ လှလှည့် သတိလစ် ကာ မတ်တပ်မှ ပြိုလဲကျသဖြင့် ကျွန်တော်ဆီးပွေ့ကာ ထိန်းထားလိုက်ရ သည်။ ကျွန်တော့်ညီမှာ ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမရ မျက်ရည်များကျရင်း အဖေ ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ မထည့်ဖို့ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေရှာ သည်။ ပူပြင်းလှသော ဝေဒနာအင်အားစုတို့ ပေါက်ကွဲနေမှု အရှိန်မြင့် တက်နေကြစဉ်မှာပင် နွေအလယ်ကာလတွင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်လေ သလား ထင်မှတ်မှားရသည့် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဂျိုင်း... ဂျွန်း... ဂျိန်း”

“နောက်နည်းနည်း ဆုတ်ပေးကြပါ”

ကျွန်တော် နောက်သို့ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆုတ်ဖြစ်သည်။ အထက် မိုးကောင်းကင်ဝယ် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် ခေါင်းတိုင်မှ လွင့်တက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း မီးခိုးလုံးများကို တွေ့နေရသည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မိုးထိတက်နေသည့် မီးခိုးလုံးတို့နှင့်အတူ ငွေ့ရောင် သန်းသည့် ပြာမှုန်လေးများက တလွင့်လွင့် လွင့်ယုံလျက်ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် မှာပင် ကျွန်တော်ရေးမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော “ပြိုပါလေနဲ့မြင့်မီရ” ဝတ္ထုတိုလေး ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်စက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လှုပ်ခတ်လာ သည်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတာရိုးသည် အနိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းထားမိဖြစ် သည့်ကြားထဲမှာပင် မျက်ဝန်းတာရိုးတို့ ကျိုးပေါက်ကာ အပူလွှမ်းနေသည့် ရင်တွင်းဖြစ် အပူရည်တို့ စီးဆင်းကျလာခဲ့သည်။

အမှန်တကယ်ပင် တစ်ဘဝစာဝေးရမှာပါလားဆိုသည့် ဝေးလွင့်ခြင်း ဝေဒနာကို ရင်မှာပိုက်လျက် လေးကန်သောခြေလှမ်းများကို အနိုင်နိုင် တွန်းအားပေးရင်း စစ်သင်္ချိုင်းတည်ရာမှ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အောင်သာကျော်

(ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ဖြစ်သူ အရာခံဗိုလ် မောင်အေး ကိုယ်ပိုင်အမှတ် ၁၇၀၇၉၀ အား တမ်းတရေးဖွဲ့အပ်ပါသည်။)

ဒါမှ ငါ့သား

တင်ထွေးဆက်

ဒါမှ ငါ့သား

တင်ထွေး/ ဆက်

ကျွန်တော် လိမ်တာကို မုန်းပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လိမ်ပြောခြင်း၊ မလိမ့်တပတ်လုပ်ခြင်းများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် တုံ့ပြန်မိသည်အထိ ဖြစ်ရပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် အလိမ်ခံရသည့်အခါ လှည့်ပတ်ခံရသည်ကို သိသည့်အခါ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်မိတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သာမန်ထက်ပိုပါသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသကို ထိန်းမရလိုက်သည်က များပါသည်။

အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ ရလာသည့်အခါ အထိုက်အလျောက် ထိန်း၍ရလာပါသည်။ ထိုအခါ လိမ်တာကိုမုန်းသည့်စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် သာမန်ထက်ပိုရသည်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ စဉ်းစားမိပါသည်။ ဘာသာရေး အဆုံးအမလား၊ စာပေလား၊ အပေါင်းအသင်းလား၊ အဖွဲ့အစည်းလား၊ ဆရာလား၊ မိဘလား ဘယ်သူက ဘယ်တုန်းက သင်ပေးလိုက်တာပါလိမ့် စသည်... စသည်ဖြင့်...

သိတတ်သည့်အရွယ်က စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေသည့် အဖြစ်အပျက်များ တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ မွေးချင်းသုံးယောက်တွင် ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ်ကြီးပါသည်။

အစ်မကြီးနှင့် အစ်ကိုက ၁၀ နှစ်ကွာပါသည်။ အစ်ကိုနှင့် အစ်မကြီးကြား တွင် သားယောက်ျားလေးနှစ်ဦး အဖတ်မတင်ဟု သိရပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ရှင်သန်သူ တတိယမြောက် သားယောက်ျားလေးဖြစ်၍ မိဘများက အစ်ကိုအား အစစအရာရာ ဦးစားပေး အလိုလိုက်ကြသည်။ အစ်ကိုသည် အလိုလိုက်ခံရသူပီပီ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှ၊ သူလိုချင်တာ ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်ပါသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင်ပင် ကျောင်းပြေးခြင်း၊ ရွာထိပ်ရေကန်ထဲ ရေဆင်းကူးခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ငှက်ပစ်ခြင်းနှင့် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း စသည်တို့ကို စုံနေအောင် လုပ်သူဖြစ်ပါသည်။ မတတ်သာလွန်း၍ စတန်း ကျောင်းသားဘဝတွင်ပင် မိဘများက ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ပေးထားရသူဖြစ်ပါသည်။

အဖေက ပြောဆိုရိုက်နှက် ဆုံးမနေသည့်ကြားကပင် ဤသို့ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည့် အပြစ်များစွာတွင် အဖေခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံး ပစ်မှုမှာ လိမ်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “ကြောက်ပါပြီဖေဖေရဲ့”ဟု အော်နေသည့်ကြားမှ “လိမ်ဦးကွာ... လိမ်ဦးကွာ”ဟု အော်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ဆုံးမသည်ကို အကြိမ်ကြိမ်တွေ့မြင်ခံစားရပါသည်။ လိမ်ပြောသည်ကို အဖေဘာကြောင့် မုန်းသည်ကို ထိုစဉ်အခါက ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် နားမလည်သော်လည်း လိမ်လည်ခြင်းသည် အလွန်ကြီးမားသည့် ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း ခံစားသိရှိခဲ့ရပါသည်။ လိမ်လည်ပြောရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့ရပါသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အဖေစကားကို အပြည့်အဝ နားထောင်သူ မဟုတ်ပါ။ အစ်ကို ကျောင်းသားဘဝက လုပ်ခဲ့သည်များ၊ (အဖေတားမြစ်သည့် အရာများ)ကို အားလုံး မဟုတ်သော်လည်း အတော်များများကို လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားချက်မှာ အဖေစစ်မေးသည့် အခါတိုင်း လိမ်မပြောဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ခံ၍လည်း မရပါ။ အဖေသည် ရဲအရာရှိပီပီ သတင်းစုဆောင်းမှု၊ ထောက်လှမ်းမှု၊ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးတွင်

ကျွန်တော်တို့ (ကျွန်တော်နှင့်အစ်ကို)အကြောင်း ပြန်ပြောမည့် သတင်းပေးများ ရှိပါသည်။ အချို့မိဘများ သားသမီးအကြောင်း သူများပြောလျှင် မကြိုက်တတ်ကြပါ။ အဖေက ရသမျှ သတင်းကို စုဆောင်းပြီး စိစစ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ အမေးအမြန်းထူလွန်း၍ တစ်ရွာလုံးက နောက်ကွယ်တွင် “ဟိုမေးဒီမေး ဦးမောင်လေး”ဟုပင် နာမည်ပေးထားခြင်း ခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ ၆ နာရီ မိသားစု ထမင်းဝိုင်းတွင် ထမင်းစားရင်း မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းမှာ “သား... ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဘာတွေသင်လဲကွ”ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။ ကြည်ကြည်သာသာ ချောချောမော့မော့ စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အနည်းဆုံး သင်ကြားသည့်ဘာသာရပ်ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ ဖြေနိုင်ရပါသည်။ မဖြေနိုင်လျှင်လည်း မဆွဲပါ။ သို့သော် ကျောင်းတက်မတက်၊ တက်လျှင်လည်း သင်ကြားမှုတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ/မရှိ အကြမ်းဖျင်းတော့ သိရှိသွားသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝထိ ကျွန်တော်ဆရာများနှင့် လိုအပ်သလို လာရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ သားသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ အစဉ်လိုလို သိရှိအောင် လုပ်နေသူ ဖြစ်၍လည်း အဖေကို မလိမ်ရဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “ငါတို့အဖေကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိနေမှာပါ”ဟူသော စိတ်က ကျွန်တော်အား လွှမ်းမိုးကြီးစိုးထားခြင်းကြောင့် အဖေမေးလျှင် ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားချက်မှာ အဖေက မလုပ်ရဟု သတ်မှတ်ထားသည်များကို လုပ်မိသည့်အခါများတွင်ပင် အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် အဖေက “ဒါမှငါ့သား”ဟု ပြော၍ ခွင့်လွှတ်တတ်ပါသည်။ သို့သော် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အပြစ်ပေးတော့ ခံရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လိမ်ပြောရမည်ကို ကြောက်သောစိတ်မှ အမှန်အတိုင်းပြော၍ ရလာသော အဖေ၏ အသိအမှတ်ပြုမှုကြောင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သောစိတ်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါသည်။ ကလေးပီပီ မိဘ၏ အသိအမှတ်ပြုမှုကို လိုလား

တောင့်တမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမှန်အတိုင်း ပြောရဲသည့် သတ္တိ၊ ဝန်ခံရဲသည့်သတ္တိ တစ်စထက်တစ်စ ရရှိလာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် လိမ်လည်ပြောဆိုရမှာကြောက်သည့်စိတ်နှင့် အမှန်အတိုင်း ပြောရဲသည့် စိတ်တို့ကို ပိုမိုခိုင်မာအောင် ပုံသွန်းလောင်းပေးခဲ့သူမှာ ကျွန်တော်၏ အဌမတန်း မြန်မာစာဆရာကြီး ဦးလေးမောင်ဖြစ်ပါသည်။ လိမ်ပြောသည်ကို အလွန်မုန်းပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့အတန်း (အဌမတန်း-၁)တွင် နေ့လယ်အချိန် မြန်မာစာ(နွားတရားစီရင်ခန်း)သင်ကြားနေစဉ် ကျွန်တော့်အား စာမေးပါသည်။ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပါ။ ဆရာက “မင်းဘာလုပ်နေလဲ”ဟု မေးသည့်အခါ ကျွန်တော် အိပ်ငိုက်နေကြောင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာက လုံးဝအပြစ်မတင်ဘဲ ကြည်ကြည်သာသာပင် သစ်ပင်ရိပ်တွင်သွားအိပ်ရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလွန်ကြောက်ရသော ဆရာကြီးက အမှန်အတိုင်းပြောသည်ကို ဤသို့ တုံ့ပြန်လိုက်သည့်အခါ “အမှန်တရားဆိုတာ တန်ခိုးကြီးလှပါလား”ဟု ကိုယ်တိုင်ခံစားသိရှိခဲ့ရပါသည်။

လိမ်ပြောသည်ကိုမုန်းသော၊အမှန်အတိုင်းပြောသည်ကိုအပြစ်မယူဘဲ လိုလိုလားလား အားပေးအားမြှောက်ပြုသော ဆရာ၏ဆုံးမသွန်သင်မှုကို အဌမတန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် လိမ်ပြောသည်ကို မုန်းသောစိတ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရမှာ မကြောက်သောစိတ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရဲသည့်စိတ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရတာကို သဘောကျသည့်စိတ်တို့ အမြစ်တွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိပါသည်။

လူတို့၏ စိတ်နေသဘောထား အပြုအမူတို့ကို အခြေခံအကျဆုံး စတင်ပုံဖော်ပေးသူများမှာ မိဘများဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအဆင့် ပုံဖော်ပို့ထောင်သူများမှာ ဆရာများ(ကျောင်းများ) ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အတွေးအခေါ်တွင် မိဘကို လက်ဦးဆရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆရာများအား မိဘနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းထား၍ လည်းကောင်း၊ မိဘနှင့်ဆရာများအား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့နှင့်

တစ်ဂိုဏ်းတည်းထား၍လည်းကောင်း ကိုးကွယ်အားထားပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခံယူရပါသည်။ စိတ်ပညာဆရာတို့၏ အလိုအရ မိသားစုသည် Primary Socialization ဖြစ်ပြီး ကျောင်းများသည် Secondary Socialization ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်နှင့်လည်း ကိုက်ညီပါသည်။

အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ ရလာသည်နှင့်အမျှ အဖေနှင့်ဆရာသင်ပေးခဲ့သောအရာသည် ကံငါးပါးတွင် သာမန်အားဖြင့် အရေးမပါဟု ထင်ကြသော်လည်း အမှန်စင်စစ် အလွန်အရေးပါသည့် ဘုရားရှင်မဖြစ်မီ နှစ်ဦးဘဝများကပင် မကျူးလွန်ခဲ့သော မုသာဝါဒကံ ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိလာခဲ့ရပါသည်။ မုသာဝါဒကံကို ကျူးလွန်သူသည် အခြားမည်သည့်ကံကိုမဆို ကျူးလွန်ရဲသူဖြစ်ကြောင်း သိလာသည့်အခါ အဖေသင်ပေးခဲ့သည့် အရာသည် အလွန်ကြီးကျယ်သည့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အရာဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာခဲ့ရပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏ ဘာသာရေးစာပေများကို ဖတ်သည့်အခါ သီလနှင့်ပတ်သက်၍ ရှောင်ကြဉ်ရုံသက်သက်ဖြင့် မပြည့်စုံဘဲ ဆောင်သင့်သည်ကိုပါ ဆောင်(လုပ်သင့်သည်ကိုလုပ်ခြင်း)မှသာ ပြည့်စုံသည့် သီလဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် သီလဆိုလျှင် ရှောင်ကြဉ်ရမည့်အရာများ (မလုပ်ရမည့်အရာများ)ဟုသာ မှတ်ယူခဲ့မိပါသည်။ မလုပ်သင့်သည့်အရာများကို လုပ်လျှင် အပြစ်ဖြစ်သကဲ့သို့ လုပ်သင့်သည့် လုပ်ရမည့်အရာများကို မလုပ်လျှင်လည်း အပြစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဘာသာရေး စာပေများ ဖတ်ရှုသည့်အခါမှ သိရှိလာခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသောအကျိုးအတွက် မဟုတ်တာကို မပြောရဲအောင်နှင့် ဟုတ်တာကိုပြောရဲအောင် လက်ဦးဆရာအနေဖြင့် ပုံသွန်းလောင်းပေးခဲ့သည့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖေအား အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရှိခိုးကန်တော့မိပါတော့သည်။

တင်ထွေးဆက်

လမင်းများစွာ သာလိမ့်မယ်

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

လမင်းများစွာ သာလိမ့်မယ်

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ပေးဆပ်ဖို့ရာဖြစ်လာတဲ့ မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက် အမြဲ ပေးဆပ်နေကြရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ နားလည်တယ်။ အဲဒါ ပေးဆပ်တာ မဟုတ်ဘူး ချစ်တာ၊ သိပ်ချစ်တာ။ ကိုယ့်သားသမီးတွေအပေါ် ချစ်တာ။ ချစ်လို့ ပေးဆပ်နေကြရတာ။ ချစ်တာက အရင်းပဲလေ။ ပေးဆပ်တာက ချစ်ခြင်းရဲ့ နောက်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခု။ ကျုပ်တော့ အဲသလိုပဲ သိတယ်၊ နားလည်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ စကားကိုက မိဘတဲ့။ မိနဲ့ ဖနဲ့ ညားလို့ ရင်ကနေပြီး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရင်သွေးတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ချစ်ရတယ်လေ၊ ချစ်ရတာမှ ငုံထားမတတ်၊ မျိုထားမတတ်၊ အန်ကျေးမတတ်၊ ချစ်နေရတာပေါ့။ ကျုပ်လိုပဲ လောကမှာရှိတဲ့ မိဘတိုင်း ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ကြမှာ အမှန်ပဲလေ။ ဒါ အမှန်ကန်ဆုံး လောကသစ္စာတရားပဲလေ။ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်တဲ့ အဖြေရှာဖို့မလိုတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကြီးပေါ့။

ပြောရရင်တော့ စာဖွဲ့ကုန်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ကုန်လည်း မကုန်ဘူးလေ။ ကျုပ်က ကျုပ်သားသမီးတွေကိုချစ်သလို ကျုပ် မိဘတွေကလည်း ကျုပ်တို့ကို ချစ်လာမှာပဲလေ။ အဲဒီ မိဘတွေရဲ့ အချစ်က ခေတ်အဆက်

ဆက်၊ မိဘအဆက်ဆက်၊ သွေးအဆက်ဆက် ချစ်လာတဲ့ လက်ဆင့်ကမ်း ခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ် ချစ်ခြင်းတွေပဲလေ။

ဒီတော့ အဲသလို ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ချစ်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝကတော့ ပြောရရင် ဩချကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်က မုဆိုးမလေ။ မုဆိုးမ ဆိုတော့ သိကြတဲ့အတိုင်း အားကိုးရာမဲ့သွားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှာ မျက်စိ တစ်ဖက် ပျက်သွားသလို ခံစားနေရတဲ့သူပေါ့။ အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ် လင်က ရှိနေလေတော့ မပိုမလျှံတောင်မှ မပူမပင် နေထိုင်ကြရတယ် လေ။ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် သဘောမျိုးနဲ့ ဘဝကို ကျေကျေနပ် နပ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတာက သိပ် အရသာရှိတဲ့ ဖြတ်သန်းမှု တေးကဗျာ လေးတွေပေါ့လေ။ အစစအရာရာ ချို့မြန်တဲ့ အနံ့အသက်တွေနဲ့ပေါ့။ စိတ်ဆိုးကြရင်လည်း ကျိတ်ပြီးပျော်မယ်၊ ရန်ဖြစ်ကြရင်လည်း ဒေါသဖြစ် ရင်း ကျေနပ်တယ်။ မျက်ရည်ကျမိရင်လည်း မျက်ရည်သုတ်ရင်း ကြည်နူး ရတဲ့ ဘဝတွေလေ။ မပြည့်စုံပေမယ့် ချစ်ခြင်းတရားတွေ ပြည့်စုံနေလို့မို့ အရာရာတိုင်းဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အနေအထားလို့ ဆိုရမယ့်အခြေအနေ က ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဝပါ။

နောက်တော့-

နောက်တော့ သားအကြီးကောင် သုံးတန်းအရောက် သမီးအငယ် ဆုံးက နှစ်တန်းအရောက်မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်လင်ခမျာ မထင်မှတ်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်လေ။ ကျုပ် လင်သားက ဆိုက်ကားနင်းတယ်လေ။ ကျုပ် ကတော့ လမ်းထိပ်ဈေးမှာ ကုန်စိမ်းရောင်းတာပေါ့။ ရာသီကုန်ပေါ့လေ။ အဲဒါ ကျုပ်လင်သား ခရီးသည်ကိုပို့ရင်းနဲ့ အပြန်မှာ ကားလမ်းဖြတ်အကူး ကားတစ်စီးက တိုက်သွားတယ်လေ။ ကျုပ်အိမ်သားမှာတော့ သူချစ်တဲ့ မိသားစုနဲ့ သူချစ်တဲ့အလုပ်၊ သူထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပစ်ပြီး မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့တယ်လေ။

အင်းလေ... သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြိုတင်ချိန်းဆက်ထားတာမျိုး၊ သတိပေးတာမျိုးမှ မရှိတာလေ။ အချိန်မရွေး သေခြင်းတရားက ဆွဲခေါ်

သွားနိုင်တဲ့ မမြင်ရတဲ့အရာလေ။ ဒီတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲတဲ့။ သေချိန်ကျလို့ သေရတယ်လို့ ကျုပ်သိခဲ့ပေမယ့် ပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ် အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေနိုင်မှာလဲ။ မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဖြေလို့မရ ဘူး၊ ဖြေဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့ဘူး။ ဝမ်းနည်းပြီးရင်း ဝမ်းနည်းနေရတဲ့ ကျုပ်၊ ငိုပြီးရင်း ငိုနေရတဲ့ ကျုပ်အဖြစ်ကတော့ မျက်ရည်ဆိုတာ ခန်းခြောက် မသွားတတ်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့လေ မျက်ရည်ဆိုတာ ခမ်းခြောက်တဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ။ ကျပြီးရင်း ကျနေတဲ့အရာလေ။

ကျုပ်အိမ်သား အဲသလို ကားတိုက်လို့ ဆေးရုံရောက်နေပြီဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ်လေ ရောင်းနေတဲ့ ဟင်းရွက်တွေကို ပစ်၊ ထဘီစွန်တောင် ဆွဲပြီး အပြေးလာခဲ့တော့ သက်မဲ့ရုပ်အလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့တယ် လေ။ ကြည့်ပါအုံးတော့ မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေတာ။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ဘဝထဲကို မဆင်မခြင် မောင်းနှင် လာတဲ့ ကားသမားက သေခြင်းတရား အမည်ခံပြီး ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့တာ လေ။ ကျုပ် ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ တာဝန်ရှိသူတွေက အဲဒီကားသမား ကို မိအောင်ဖမ်း၊ ရုံးတင်၊ ထောင်ချ။

အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတဲ့လူက သေခဲ့ပြီ၊ ကျန်တဲ့သူတွေ က ငိုခဲ့ကြရပြီ။ ထောင်ထဲရောက်သူ ရောက်သွားပြီ။ ပြောချင်တာက ကျုပ် လင်သား သေတဲ့ကိစ္စမှာ ကျုပ်လင်သား စည်းကမ်းမဲ့တာလည်း ပါချင်ပါမယ်၊ ကားသမား မဆင်မခြင် ရှိတာလည်း ပါချင်ပါမယ်လေ။

ထားတော့

ကျုပ်ဘဝထဲကနေ ကျုပ်လင်သား မရှိတော့တဲ့နောက် ကျုပ် အတော် ကြာတဲ့အထိ သောကဝေဒနာတွေ အလူးအလိမ့် ခံစားခဲ့ရတယ်။ အချိန် ရှိတိုင်း သူ့ကိုပဲ သတိရနေမိတာ အမှန်ပဲ။ အရင်တုန်းက အပြန်လမ်းမှာ သူလာနီးနဲ့ မျှော်ခဲ့တယ်။ သူ ပြန်လာတယ်။ ဝမ်းသာရတယ်လေ။ ခုတော့ သူက မပြန်လမ်းကို သွားတာ။ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ပြန်မလာမှန်း သိရက် နဲ့ ကျုပ် မျှော်မိတယ်။ မျှော်နေမိတယ်။ အချိန်တွေသာ ကြာသွားတယ်။ သူ ပြန်မလာတော့ဘူးလေ။

“အင်း-သူက သေပြီပဲ၊ ပြန်မလာတော့ဘူးလေ၊ ပြန်မလာတော့ဘူး”

ကျုပ် အသိဝင်လာပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်ဘဝကျုပ် အသစ်ပြန်စတယ်။ ကျုပ်မှာ သားကြီးရှိတယ်၊ သမီးရှိတယ်၊ သူတို့အတွက် ကျုပ် ပေးဆပ်ရတော့မယ်လေ၊ ပေးဆပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ကြိုးစားရအုံးမှာ။ ငိုနေရုံ ပူဆွေးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ။

ဒီတော့ ကျုပ် ဟင်းရွက်တွေသယ်ပြီး ရောင်းတယ်။ မနက်ခင်း ဖောက်သည်တွေဆိုသွား၊ တစ်ဆင့်ယူ၊ မနက်ခင်းရောင်း၊ ရောင်းရတဲ့ အမြတ်ကို ဆန်ဆီဝယ်။ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်၊ ပိုတာကို စု။

သားကြီးက ဒီနှစ် သုံးတန်းတက်ပြီလေ၊ ဒီတော့ သူများတကာလို ကျူရှင် မထားနိုင်ဘူး။ ဆရာ ဆရာမတွေက စေတနာနဲ့ ကျူရှင်မှာ ခေါ်သင်ရင်တော့ ထားမယ်လေ။ မခေါ်ရင်တော့ မထားတော့ပါဘူး။

“သားနဲ့သမီးတို့ ကြိုးစားနော်၊ အတန်းထဲ ဆရာသင်ရင် ဂရုစိုက် သားက ကျူရှင်တက်ရတာမဟုတ်တော့ အတန်းထဲမှာ ပိုကြိုးစားမှ တော် ရုံကျမှာ။”

“ဟုတ်”

သားနဲ့သမီးကို ကျုပ်ပြောရတယ်လေ။ သားနဲ့သမီးက ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်လင်သားရှိတုန်းက ရည်မှန်း ခဲ့သလိုပဲ။ ကျုပ်သားသမီးတွေကို ပညာတတ်ကြီးတွေ သိပ်ဖြစ်ချင်တာ။ ဒီခေတ်က ပညာခေတ်ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးဖြစ်သွားပြီတဲ့။ နည်းပညာတွေက အချိန်အမျှ တိုးတက်နေပြီတဲ့။ ပြောကြတာပဲလေ။

ဟုတ်မှာပါ၊ အခုဆိုရင် လူတိုင်းလိုလို ဖုန်းနဲ့ ကွန်ပျူတာလား မသိပါဘူး။ ခေတ်မီ ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းကလည်း ပေါ်မှပေါ့။ လာလိုချင်လဲ၊ ဘယ်ကား စီးချင်လဲ၊ ဘယ်နေရာယူချင်လဲ ဘယ်လိုတိုက်မျိုး ဆောက်ချင်လဲ၊ ငွေသာ လိုတော့တဲ့ ခေတ်။ ငွေရှိမှ ကြိုးစားရတော့မယ်။ ပညာရှာရတော့မယ်လေ။ ဒီတော့ ကျုပ်သားသမီးတွေကို ပညာတတ်ဖြစ်စေရမယ်။ ကျုပ်တို့ ကတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော်တော့မှာဆိုတော့ ခေတ်နဲ့ မျက်ခြည် ပြတ်သွားပြီ။ နည်းပညာတွေနဲ့ အလှမ်းဝေးသွားပြီလေ။

ဒီတော့ ကျုပ်သိတာက ကန်စွန်းရွတ် ဘယ်ဈေး၊ ပန်းမုံလာ ဘယ်ဈေး ကျုပ်ရောင်းတဲ့ ကုန်စိမ်းရဲ့ ဈေးပဲသိတာ။ ခေတ်နဲ့ မဆိုင်သလို နည်းပညာ တွေနဲ့ လည်းမဆိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျုပ် သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့ တယ်။ ကျုပ်သားနဲ့ သမီးကျမှပဲ ခေတ်ပညာ တတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားခိုင်းရတော့မှာ ။

“မြကျင်ရေ ညည်း ကုန်စိမ်းရောင်းနေရုံနဲ့တော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ် ဘူး။ သားကြီးက သုံးတန်း။ သမီးက နှစ်တန်းဆိုတော့ ကျောင်းစရိတ်က နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ မြို့ထဲက ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူလုပ် ပါလား။”

တစ်နေ့ ကျုပ် လင်သားရဲ့ အစ်မဖြစ်သူက ပြောလာတယ်။ သူက မြို့ထဲမှာနေတာ။ တိုက်ခန်းငှားပြီး အဲဒီတိုက်ခန်းရှေ့က ပလက်ဖောင်း မှာ ကျူးကျော်ပြီး ဈေးဆိုင်ရောင်းနေတာ။ သူတို့ငှားတဲ့အခန်းကို နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးတယ်။ ငါးလွှာမှာ နေကြတာလေ။ အဲဒီတုန်းက လည်ရင်းရောက် ခဲ့လို့ ဝိုင်းကူပြီးတောင် ရောင်းပေးခဲ့ရသေးတယ်။ သူတို့ဆိုင်က မုန့်ဟင်း ခါး ရတယ်။ နန်းပြားသုပ်၊ ချင်းသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ထမင်းသုပ် ရောင်း တယ်။ ထမင်းနဲ့ဟင်းလည်း ရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ (Ready Made) ရယ်ဒီမိတ်ဆိုလား ဟိုလေ- လက်ဖက်ရည်လည်း ရောင်းတယ်လေ။

ရောင်းအားကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဆယ်နာရီနဲ့ ညနေ လေးနာရီကြား မှာ အတော်ရောင်းရတယ်။

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မြကျင်ကလည်း လာစားတဲ့လူတွေ ဘာစားမလဲ မေးရမယ်၊ စားချင် တာ ပြောပြီး မှာပေး၊ ကျုပ်တို့က ပြင်ဆင်ပေး၊ ပြီးရင် စားစရာချပေး၊ ကျသင့်ငွေ ရှင်း၊ ပြီးရင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးပေါ့၊ ဒါတွေလည်း ညည်းလုပ်တတ်ပါတယ်၊ အရင် အလည်လာတုန်းက လုပ်ဖူးသားပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အစ်မအလုပ်က မြို့ထဲမှာ၊ ဒီမှာက သားနဲ့သမီးက ရှိသေး တာ၊ ကျုပ်တော့ စိတ်မချဘူးတော် အဲဒါ”

ကျုပ်က သားနဲ့သမီးအတွက် နောက်ဆံငင်တဲ့အကြောင်း ပြောမိ

တယ်။ ငြင်းမိတယ်လေ။ မျက်စိကွယ်ရာမှာ ထားခဲ့ရမှာဆိုတော့ ဘယ်မှာ စိတ်ချရက်ပါ့မလဲလေ။ ဒီမှာက ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာတောင် စိတ်မချနိုင် တာ။

“မြကျင်ကလဲအေ... မနက်စောစော ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ပြင်ပေး ခဲ့၊ အနားမှာလဲ ကျောင်းသားအဖော်တွေ ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ ညနေကို စော စောပြန်ပေါ့”

ကျုပ် အတန်တန် ငြင်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မက သူ့ဆိုင်မှာ လူ တကယ်လိုတာရော၊ ပြီးတော့ လစာကလည်း ကောင်းမယ်ဆိုတာရော ကြောင့် ကျုပ် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒီမှာက ဆိုင်မှာလုပ်သလောက် မရတာတော့ အမှန်ပဲလေ။

“ကျုပ် စဉ်းစားဦးမယ်နော်”

“အမယ်လေးအေ လုပ်စမ်းပါအေ၊ ဒီပြင်လူလည်း မခေါ်ချင်ဘူး။ ပေးချင်းပေး ကိုယ့်အမျိုးပဲပေး၊ ကျွေးချင်းကျွေး ကိုယ့်သွေးသားပဲကျွေး ချင်တာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

အစ်မက ကျုပ်သားနဲ့ သမီးအတွက် ဦးတည်ပြီး ပြောလာတယ်။ နောင်တစ်ချိန် အားကိုးရမှာ အမှန်ပဲဆိုပြီး တွေဝေနေမိတာ ကျုပ်။

“ညနေကျရင် ဆိုင်က ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေယူသွား၊ ညနေစာ မချက် ရတော့ဘူးလေ။ ဟုတ်ပြီလား၊ ပြီးတော့”

အစ်မက တီးတိုးပြောလာတယ်၊ ကျုပ်လည်း သဘောကျသွားတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် လုပ်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျုပ် သဘောတူလိုက်တယ်၊ လစာကလည်း ကောင်းတယ်၊ ညနေ ထမင်းဟင်းလည်း ထည့်ပေးဦးမယ်၊ ခရီးစရိတ်လည်း ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ကျေနပ်တယ်၊ အစ်မက ပြန်ရင်းနဲ့ ကလေးတွေအတွက် မုန့်ဖိုး တောင် ပေးသွားသေးတယ်။ ကျုပ် ဝမ်းသာမိတယ် အမှန်။

ညနေရောက်တော့ သားနဲ့သမီးကို အကျိုးအကြောင်းပြော၊ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်အောင် မှာ၊ ပြီးတော့ အနားက အဖော်တွေဆီရယ်၊ မိဘ တွေဆီရယ်ကိုပြောရင်း ဂရုစိုက်ပေးဖို့အတွက် အသနားခံခဲ့တာက ကျုပ်။ စိတ်ချပါဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့စကားက ကျုပ်အတွက်တော့ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ အင်အားတွေပါပဲ။

ဒါနဲ့ နောက်ရက် ကျုပ် အလုပ်ဆင်းခဲ့တယ်။

နေ့တိုင်းလိုလိုပါပဲ။

ကျုပ် အလုပ်ဆင်းတာ နှစ်လထဲဝင်ခဲ့ပြီ။ အဆင်ပြေတယ်လေ၊ မနက် စောစော အိပ်ရာကထ၊ ထမင်းအိုးတစ်လုံးတည်၊ ဆွမ်းတော်ကပ်၊ အမျှ ဝေ၊ ကလေးတွေစားဖို့နဲ့ ကျောင်းယူဖို့ ချိုင့်ထဲထည့်၊ ပြီးရင် သားကြီးကို နှိုး၊ မှာစရာရှိတာ မှာ၊ လိုင်းကားနဲ့ မြို့ထဲလိုက်။

ဒါက ကျုပ်ရဲ့ တစ်နေ့တာအလုပ်၊ တစ်ရက်တာ တာဝန်။

“သား... အမေသွားမယ်နော်၊ အတော်ကြာမှ ညီမလေးကို နှိုး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြ၊ ရေမိုးချိုး ကျောင်းသွားကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားကြီးကို မှာ၊ ကျုပ် မြို့ထဲသွားဖို့ ကားမှတ်တိုင်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ဝန်းကျင်ကတော့ လှုပ်ရှားနေကြပြီ။ မီးတွေကတော့ လင်းထိန်နေဆဲ ပါပဲ။ ကားတွေကလည်း ဥဒဟိုသွားနေပြီ။ ကားလာတော့ ကားပေါ် တက်၊ မြို့ထဲလိုက်၊ နှစ်နာရီနီးပါး သွားရတဲ့ခရီး၊ ကျုပ်တို့နေတာက လှိုင် သာယာလေ။ မြို့ထဲနဲ့ဆိုတော့ ဝေးတာပေါ့။

မြို့ထဲရောက်တော့ ဆင်းရဲမယ့် မှတ်တိုင်ဆင်း၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ရှိရာ ကိုလာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်က ခင်းကျင်းပြီးသွားပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်း ဇယ်ဆက်သလို လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ဆေးစရာရှိတာဆေး၊ ဆိုင်မှာက အစ်မရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ အခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်ပဲရှိတာ။

စောသေးတယ်လေ၊ ဒီတော့ သုံးလေးဦးပဲ လက်ဖက်ရည်သောက် သူ၊ မုန့်ဟင်းခါးစားသူတွေပဲ ရှိသေးတာ။ အဲ... မကြာပါဘူး။ လူတွေ

ကျလာပြီ။ အဲသလို လူအကျကို မျှော်နေရတာက ကျုပ်အလုပ်။ စားသုံး
တဲ့လူ ပေါလေ အစ်မအတွက် အဆင်ပြေလေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်အတွက်
လည်း အဆင်ပြေမယ်လေ။

“ဟုတ်တယ်... အစ်မပြောသလို ထမင်းစားတဲ့သူတွေက အစား
တာ မဟုတ်ကြဘူး။ အလှစားဆိုတော့ ဟင်းတွေကျန်တယ်လေ။ အဲဒီ
ကျန်တဲ့ဟင်းတွေကို ကျုပ်က သီးခြားချိုင့်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ညနေ
ပြန်တော့ ယူသွားတယ်။ အစ်မက အဲသလိုယူဖို့ ကျုပ်ကို တီးတိုးပြောခဲ့
တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် ဒီအလုပ်ကို ပိုပြီး လုပ်ဖြစ်တာ။

ဟင်းက ဝက်သား၊ ငါး၊ ဆိတ်သား၊ အဲဒီ ဟင်းသုံးမျိုးရယ်၊ ဘဲဥရယ်၊
ဒါပဲ အချို့က ဝက်သားဆိုရင် တစ်တုံးလောက်ပဲ စား၊ ဟင်းရည်တွေနဲ့
ဟင်းဖတ်တွေ ချန်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒါတွေစု ချိုင့်ထဲထည့်၊ အပြန်ကျ
ရင်ယူ၊ ဟန်ကျတာ။

သားနဲ့သမီးဆိုရင် ညနေတိုင်း ဟင်းတွေမြင်ရတိုင်း ဝမ်းသာနေကြ
တာလေ။ သူတို့ပျော်တော့ ကျုပ်လည်းပျော်တာပေါ့။ တကယ့်ဟင်းကောင်း
တွေကို စားစေချင်တာပေါ့။ သူတို့စားတာမြင်ရင် ကျုပ် ဝမ်းသာတာပေါ့။

တွေးဆဲမှာပဲ စားတဲ့လူတွေ ရောက်လာပြီ။

“ဝက်သားနဲ့ နှစ်ပွဲ၊ အရည်သောက်ပါ ပေး”

“ဘဲဥနဲ့ တစ်ပွဲ၊ အတို့အမြှုပ်ပါ ချပေး”

“ဆေးလိပ်တစ်ပွဲပါ ချ”

“ဆိတ်သားနဲ့ သုံးပွဲချ”

မှာသူတွေက အပြိုင်၊ ကျုပ်နဲ့ ကောင်မလေးမှာ ပျာယာကိုခတ်လို့၊
အစ်မမှာလည်း ခုံနောက်ရပ်ရင်း ခုံပေါ်ဟင်းတွေထည့်ရင်း ပြင်ပေးနေရ
တာ ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့၊ ပြင်ပြီး ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲတွေကို ချ၊ အဖန်ရည်
အိုးချ၊ တစ်သျှူးဘူးတွေချနဲ့ ကျုပ်တို့မှာလည်း လျှာကိုထွက်မတတ်။

မကြာပါဘူး...

“ရှင်းမယ်ဟေ့ ဘယ်လောက်လဲ”

ကျုပ် ဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာ တွက်ရင်းနဲ့ စားတဲ့လူတွေရဲ့ရှေ့

က ဟင်းခွက်ထဲက လက်ကျန် ဟင်းဖတ်တွေဆီပဲ မျက်လုံးက ရောက်နေ
တယ်လေ။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနဲ့ ဟင်းခွက်တွေယူ၊ ဆေးတဲ့နေရာချ၊
ကျန်တဲ့ ဝက်သားဖတ်တွေ၊ ဘဲဥတွေ၊ ဆိတ်သားဖတ်တွေကို ချိုင့်ထဲထည့်။

စိတ်ထဲမှာ တကယ်ကျေနပ်မိပါတယ်။ တစ်ခါမှ အဲသလို ဖောဖော
သီသီနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ချက်ပြီး သားနဲ့သမီးကို မကျွေးဖူးဘူး။

ပထမအသုတ် ဆေးကြောအပြီး နောက်ထပ်ဆိုသလို စားတဲ့လူတွေ
လာကြပြန်ရော။ ပြီးတာနဲ့ ဟင်းကျန်တွေထည့်၊ ပန်းကန်တွေဆေး။

“ငါ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါလား”

ကျုပ် စားသုံးတဲ့လူတွေကိုကြည့်ရင်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ တကယ်
ပြောတာ၊ သူတို့အလှစားလို့ ကျန်တဲ့ဟင်းဖတ်တွေ၊ အရည်တွေက ကျုပ်
မိသားစုအတွက် ညနေစာလေ။ ပြီးတော့ ဟင်းပေါင်းလုပ်ထားတော့
မနက်စာပါ ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဒီတော့ သူတို့က ကျေးဇူးရှင်ပေါ့။

“အစ်မ ကျုပ် ပြန်တော့မယ်နော်”

“ဪ... အေး... အေး... ရော့”

အစ်မက ကျုပ်ကို လမ်းစရိတ်ပေးတယ်၊ ကျုပ်ယူလိုက်တယ်။

“ဒီနေ့ အခြေအနေ”

“အဟင်းဟင်း... မဆိုးပါဘူး”

အစ်မက ဟင်းကျန် ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာ ချိုင့်ကို မေးငေါ့ပြ
ရင်း မေးတာ။ အစ်မကို ချိုင့်မြှောက်ပြ၊ ကောင်မလေးကို နှုတ်ဆက်၊
ကားမှတ်တိုင်ကိုလာ၊ ရွှေပြည်သာသွားမယ့် စီးနေကျ ကားနံပါတ် လိုင်း
ကားပေါ်တက်ပြီး ပြန်ခဲ့တဲ့ကျုပ်။

ခြောက်နာရီ ထိုးအပြီးမှာတော့ အိမ်ရောက်။

“အမေ ပြန်လာပြီ၊ ညီမလေး၊ အမေပြန်လာပြီဟေ့”

“အမေ... အမေ”

သားကြီးက ကျုပ်ကိုမြင်သွားတော့ ညီမလေးကိုပြောရင်း ကျုပ်ဆီ
ပြေးလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်လက်ထဲက ချိုင့်ကိုယူတယ်။ သမီးလေး
လည်း အနားရောက်လာပြီလေ။

“အမေ. . . ဒီနေ့ ဟင်းတွေ အများကြီး ရလာတယ်”
 “ဟုတ်တယ်. . . သား၊ ဘာလဲ သားစားချင်ပြီလား”
 “အဟီးဟီးဟီး. . . အရင်က အဲသလိုဟင်းမျိုး မစားရဘူး။ အလုပ် သစ်လုပ်မှ စားရတယ်”
 ကျုပ်စကားကြောင့် ပြုံးမိတယ်။
 “နေ့တိုင်း အဲသလို ဟင်းကောင်းတွေရအောင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အန်တီက ပေးတာလား”
 သားရဲ့အမေးကြောင့် မဖြေနိုင်သူက ကျုပ်။ သူများစားပြီးသား စား ကြွင်းစားကျန်တွေသိမ်းပြီး ယူလာတာလို့ အမှန်အတိုင်း ကျုပ် မပြောရက် ဘူး။ မပြောချင်ဘူး။ သားတွေသိသွားရင် သိမ်ငယ်သွားမယ်။ ပတ်ဝန်း ကျင်ကလူတွေ သိသွားရင်လည်း ကဲ့ရဲ့ကြမယ်လေ။
 “သမီး လာပါဦး”
 မဖြေချင်တာနဲ့ သမီးကိုပွေ့ပြီး ချီလိုက်တယ်။ သားကတော့ ချီရုံအဖုံး ကိုဖွင့်၊ အထဲက ဟင်းတုံးတွေကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်။ သွားရည် တွေ ကျနေတဲ့ပုံ။
 အိမ်လေးထဲအရောက် မနက်က ချက်ထားတဲ့ ထမင်းကိုခူး၊ ပါလာတဲ့ ဟင်းတွေ ဇလုံထဲထည့်။ သားနဲ့သမီးကို ကျွေးခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်။
 “သားကြီး. . . ဒါက ဆိတ်သားတုံး၊ ဒါက ဝက်သား ရော၊ သမီးရော ဒါက ဆိတ်၊ ဒါက ဝက်”
 သားနဲ့သမီးကို မျှတအောင် ဟင်းတွေပုံပေး၊ ဟင်းရည်တွေဆမ်းပေး ရင်း အနားထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မနက်ရော၊ ညနေပါ အိမ်မှာ မစားတာကြာပြီလေ။ ဟိုမှာစားခဲ့တာကိုး။
 သားနဲ့သမီးက ဟင်းရည်တွေနဲ့ အားပါးတရနယ်ပြီး စားတာကိုကြည့် ရင်း ကျုပ် ကျေနပ်နေမိတယ်။ ပါးစပ်ဘေးမှာ ဆီတွေတောင် ရစ်သီနေ သေးတယ်။ ထမင်းလုံးတွေတောင် ကပ်လို့၊ ကျေနပ်လိုက်တာ၊ ကြည့်နူး လိုက်တာ၊ ဒါ. . . မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ ပေးဆပ်ရဲတဲ့ ကျေနပ်မှုမျိုးရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့အရသာပေါင်းစုံပါလား။

သားနဲ့သမီး စားပြီးလို့ ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေကို ဟင်းပေါင်းအိုးထဲထည့် မီးမွှေးပြီး တည်လိုက်တယ်လေ။
 တစ်ရက်တာ နိဂုံးချုပ်သွားပေမယ့် မပြီးသေးတဲ့ ဘဝခရီးအတွက် ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကျုပ်အတွက်ကတော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ငုံ့လင့်ရင်း အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားမိပေမယ့်-
 သားနဲ့သမီးလေးတို့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း နောင်ရေး အတွက် စိတ်ပူမိတာ အမှန်။
 ■■
 “အစ်မ. . . ကျုပ် ပြန်တော့မယ်”
 “ဪ. . . အေး. . . အေး”
 “ညီမလေး အစ်မ ပြန်မယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 အစ်မကို ကျုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးကိုပါ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ အစ်မက ကျုပ်ကို လမ်းစရိတ်ပေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခုံဘေးချထားတဲ့ ဟင်းချိုင့်ကို ယူလိုက်တယ်။
 “သွားမယ်. . . အစ်မ”
 “အေး. . . အေး”
 ပြောရင်း ထွက်လာတဲ့ ကျုပ်၊ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းအရောက် အစ်မက ပြန်ခေါ်တယ်။
 “ဟဲ့. . . မြကျင် ခဏ”
 ပြန်ချင်တာနဲ့မို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားတယ်။ အလုပ်ပြီးလို့ ပြန်ချိန်ဆို ရင် သိပ်ပျော်မိတာကိုး။ သားနဲ့ သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်တာကိုး”
 “ဘာလဲအစ်မ”
 “အဲဒါတွေ ဒီကနေ့ ချိုင့်နဲ့မယူနဲ့၊ ချိုင့်က သုံးရအုံးမှာ၊ ဟင်းတွေကို ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ ထည့်သွား၊ နှစ်လုံးသုံးလုံး ထပ်ပြီးထည့်သွား”
 “ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့”
 အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတော့ ကျုပ် ဘာပြောရဲမလဲ။ ချိုင့်ထဲက

ဟင်းတွေကို ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ထည့် ပြီးတော့ သုံးထပ်ပြည့်အောင် ဆင့်ဆင့်ပြီး ထည့်လိုက်တယ်။ ချိုင့်ကို ပြန်ဆေးပေးလိုက်တယ်။

“ပြန်တော့မယ် အစ်မ”

အေး... အေး”

ချိုင့်ကို အစ်မအနားထားပြီး အိတ်ကိုစွဲပြန်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်။ ကားမှတ်တိုင်ဆီကို မပြေးရဲတမယ် လာခဲ့မိတယ်။ ခုချိန်ဆိုလျှင် သားနဲ့သမီး မျှော်နေရော့မယ်။ ကျုပ်ကိုစောင့်ရင်း စာကျက်နေကြမှာ အမှန်ပဲ။ မကြာခင် စာဖြေကြရတော့မှာလေ။ ကျုပ် တွေးရင်း ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကားစောင့်။

အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ ကားက ကြာလိုက်တာ။ တော်တော်နဲ့မလာဘူး။ မျှော်ရတာ အမော။

“ဟော... ကားလာပြီ”

ကားလာနေပြီ။ ကျုပ်ရင်ထဲ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အပြေးတက်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ ခရီးသည်တွေကြားကနေ တိုးထွက်လိုက်တယ်။ ကားရပ်တယ်။ ကျုပ် တက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုင်ခဲ့မှာတော့ လူပြည့်နေပြီ။ ကျုပ် မျက်လုံးတွေက ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်မိတယ်။ ခုံလွတ် မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ တစ်ဖက်က ဟင်းအိတ်ကိုဆွဲ၊ တစ်ဖက်က ဘားတန်းကို ကိုင်။

“ဆွဲ... ဆရာရေ”

ဝူခနဲ ဆောင့်ထွက်လိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် ကျုပ် ယိုင်သွားတယ်။ ရပ်လိုက်တဲ့ လူတွေလည်း ယိုင်သွားတယ်။ လူတွေက အပြည့်။ ကျုပ်နားက လူတွေက ကျုပ်လက်ထဲက ချထားတဲ့အိတ်ကိုကြည့်တယ်။ ဘာတွေလဲဆိုတဲ့သဘော။ စင်မှာ ပေကျံမှာကြောက်တဲ့ သဘော။ သူတို့ကို ကျုပ်တောင်းပန်တဲ့အပြု၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အပြုံးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရတယ်လေ။

နှစ်မှတ်တိုင်အရောက်မှာတော့ ကောင်မလေးတစ်ဦးနဲ့ အမေလို့ထင်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ဦး တက်လာပြီး ကျုပ်အနား လာရပ်တယ်။ သူတို့က ကျုပ် ဟင်းအိတ်ကို မမြင်ကြဘူး။ ကျုပ်ကလည်း သူတို့မမြင်အောင် အသာကပ်ထားလိုက်တယ်လေ။

ကားမောင်းတော့ သူတို့ကို အကဲခတ်မိတယ်။ လူပုံစံတွေက လူချမ်းသာတွေရဲ့ပုံစံ။ ကောင်မလေးက ချောတယ်။ ရွှေတွေဝတ်ထားတာ သီးလို့။ သားကြီးနဲ့ အသက်အတူတူ အရွယ်မျိုး။ မျက်လုံးမျက်ကွင်းက တကယ့်ကို ချောမောတဲ့ ကလေးမလေး။ အဲ... သူကသာ ချောတာမဟုတ်။ သူ့အမေကလည်း သန့်မှသန့်။

“မာမိ ကားကျပ်တယ်”

“သမီး အသာစီး... သုံးလေးမှတ်တိုင်ပဲ စီးရမှာ”

“အဟင့်... ဒက်ဒီကလည်း လာကြိုမယ်ပြောပြီးတော့”

“သမီးရယ် ကြိုမယ်လို့ ပြောသားပဲ၊ ရုတ်တရက် သမီးဒက်ဒီက ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့တဲ့ အဲဒါ”

မိခင်ဖြစ်သူ စကားဆက်မပြော။ ခုမှ ကြည့်မိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ လက်ထဲမှာ ထူထူထဲထဲ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် လက်ကိုင်ဖုန်း ကိုင်ထားတယ်လေ။

“အဲဒါ ဒက်ဒီ တက္ကစီငှားပြီးပြန်ခဲ့လို့ မှာတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကားသမားက မတန်တဆတောင်းတော့ ဘယ်ငှားမလဲ သမီးရယ်”

“ကျပ်တယ်... အဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ကောင်မလေးက မကျေမနပ် ပြောသည်။ ပြောရင်း ကျုပ်ကိုကြည့်တယ်။ ကျုပ် ပြုံးပြမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက မပြုံးဘူး။ ခပ်တည်တည်နဲ့ စူးစိုက်ကြည့်တယ်လေ။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း အဲသလိုပဲ ကြည့်တယ်။ သူတို့မျက်လုံးတွေက မရှိခိုးနိုးဆိုတဲ့ မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးတွေ။

ကားက မှတ်တိုင်မှာရပ်သည်။ လူတင်၊ ဆင်းသူဆင်း၊ တက်သူတက် ပိုပြီးကျပ်။

ကားစထွက်တယ်။ မှတ်တိုင်က ခွာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကတော့ အမြန်ရောက်စေချင်ပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်းပြီးပြေးလိုက်ချင်ရဲ့။ တကယ်။

“မာမိ. . . မာမိ”

“သမီး ဘာလဲ. . . ဘာလဲ”

ရုတ်တရက် ကောင်မလေးက လူကြားထဲကနေ အော်တယ်။
အားလုံး လန့်သွားတာပေါ့။

“သမီးစကတ် ဘာတွေပေးနေသလဲ မသိဘူး”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း”

လူတွေ ကြည့်နေတဲ့ကြားက မိန်းမကြီးက သူ့သမီးကို ငဲ့ကြည့်တယ်။

“ဟင်. . . နံလိုက်တာ. . . ထို့”

“ဟုတ်တယ်. . . နံတယ်”

ပြောရင်းနဲ့ ကျုပ်လက်ထဲက ဟင်းအိတ်ကို တွေ့သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဟင်းအိတ်ပေါက်နေပြီ။ ကျုပ် ရင်တုန်သွားတယ်။ အပေါက်က ခပ်သေးသေးပေမယ့် ဟင်းအဆီတွေက ထွက်နေတယ်လေ။ အဲဒါ ကောင်မလေးရဲ့ အကောင်းစား စကတ် အပြာလေးမှာ ပေကျံကုန်ပြီ။

“ဒီမယ်. . . ဒီမယ်”

“ရှင်. . . ”

“ရှင်အိတ်က ဘာတွေလဲ”

“ဟို. . . ဟင်းတွေပါ၊ မြို့ထဲက ဝယ်လာတာ”

“ကျွန်မသမီး စကတ်တွေ ပေကျံပြီ”

“တောင်း. . . တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် မတော်လို့ပါ”

ကျုပ် တောင်းပန်တယ်။ တောင်းပန်ရင်း သူတို့နဲ့ဝေးအောင် လက်လွှဲပြီး ပြင်ကိုင်ပေးမိတယ်။ ဘေးကလူတွေကလည်း ကြည့်ကုန်ပြီ။ ရုတ်တရက် အကောင်းသား။

ကျုပ် တောင်းပန်နေတာကို မကျေနပ်ဘူးလေ။ တောင်းပန်ရုံကလွဲပြီး ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။

“စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပေါက်လွတ်ပဲစား ဟင်း. . . မပြောချင်ဘူး”

ဒါ လူတွေစီးတဲ့ကား။ ဟေ့. . . ကားစပယ်ယာ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

နောက်ထပ် အခြားလူတွေ ပေကျံကုန်ရင် ပြဿနာတက်မယ်”

အဲသလိုပြောတော့ ကျုပ်ကို စပါယ်ယာက အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ ကျုပ်လည်း အမှန်ပဲဖြေတယ်။ အပေါက်ကို လုံအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မတ်တပ်ရပ်ထားရတာမို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် လူကြားထဲမှာ ဖျစ်ညှစ်ထိုင်ပြီး ပေါက်နေတဲ့နေရာကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ စုကိုင်ဖို့ကြံရတယ်။ အိတ်ကိုကြည့်တော့ အထဲက ဆိတ်သားအရိုးနဲ့ အိတ်သားနဲ့ ထိပြီး ပေါက်သွားတာကိုး။

ကျုပ် အဲသလိုကြံဆမှာပဲ မိန်းမကြီးက ကျုပ်ကို ရန်ထောင်လို့မပြီး သေးဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့အဝတ်အစားတွေ ပေးသွားလို့ ငိုမပြီးသေးဘူး။

“ဒီမယ် မအာ ခုအိတ်က ညည်းထက်တန်ဖိုးရှိတယ်။ နားလည်လား။ လိုင်းကားစီးလာလို့ အောက်တန်းစားများ ထင်နေသလား။ ပညာတတ်တွေ၊ စီးပွားရှင်တွေ”

“တောင်း. . . တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မရယ်”

“တောင်းပန်စရာမလိုဘူး ဟင်း”

“တမင်သက်သက် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မတော်လို့ပါ”

“ဟေ့. . . ဒီစကားက လူတိုင်း ပြောတတ်တယ်ဟဲ့”

ပြောရင်းနဲ့ အဲဒီမိန်းမက ထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်၊ အိတ်က အဆီတွေ ဟင်းရည်တွေ မကျအောင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်ရင်း လက်နဲ့ရွယ်တယ်။

“ဒီမယ်အစ်မ ကျုပ် တောင်းပန်နေတယ်လေ”

ကျုပ်စကားကြောင့် ကျုပ်ကို ကိုယ်ချင်းစာသူတွေက ကိုယ်စားဝင်ပြောသလို အချို့ကလည်း ကျုပ်ကို မလိုလားဟန်နဲ့ကြည့်ရင်း အပြစ်တင်နေကြပြန်တယ်လေ။

“တော်တော်ကောင်းမ ငါ ပါးရိုက်မိမယ်”

“ဘာ. . . ”

ပါးရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ် ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲ ထလိုက်မိတယ်။

“ဒီမယ် အစ်မ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မဘဝနဲ့ကျွန်မ ဆင်းရဲတယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရိုင်းပါဘူး။ အခုလည်း တောင်းပန်နေပြီပဲ၊ ပါးရိုက်မယ်ဆိုတာကတော့ အစ်မ ရိုင်းသွားပြီ။

“ဘာ...”

မိန်းမကြီးက ကျုပ်စကားမဆုံးခင် ကျုပ်ရဲ့ပါးကိုဖျန်းခနဲရိုက်လိုက်တယ်။

“ဖျန်း”

“ဟင်...”

အားလုံး ကားပေါ်ကလူတွေ မျက်ကလူဆံပြာ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တစ်ချို့က လည်း ပြန်ချ၊ တချို့ကလည်း ဝမ်းသာ၊ ဒီတော့ ကားစပယ်ယာက ကျုပ်နဲ့ အဲဒီမိန်းမရဲ့အကြား လာရပ်ပြီး တားတယ်။

“အန်တီ တော်တော့၊ အန်တီ လွန်နေပြီ၊ ဟိုက တောင်းပန်တဲ့ကြား သူများပါးကို ရိုက်ရက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... အမှုဖွင့်”

“တိုင်သာတိုင်”

ကျုပ်ဘက်က ပြောသံတွေလေ။ ကျုပ် လက်နှစ်ဖက်က အိတ်ကို ထိန်းထားရတယ်ဆိုတော့လည်း လှုပ်လို့မရဘူး။ အိတ်ကိုလွှတ်လိုက်ရင် လည်း ဟင်းတွေကုန်မယ်၊ ဘေးလူတွေပါ ပေကျံသွားမယ်။ အသိကို သတိနဲ့ချုပ်ရင်း ကျုပ်ပြောမိတယ်။

“ဒီမယ် အစ်မ... လောကမှာ အရှုံးတစ်လှည့် အနိုင်တစ်လှည့်ပါ။ ကျွန်မ အစ်မကို ပြန်မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်တာကလည်း အကြောင်းရှိလို့ ပါ။ ဒီတော့ ဟင်းတစ်စက် ပေကျံတာနဲ့ ပါးရိုက်အပြစ်ပေးမှ ကျေနပ်မယ် ဆိုရင် ထပ်ရိုက်၊ ထပ်ရိုက်ပါ။ ”

ကျုပ်... ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းဖြစ် ပြောမိပြောရာ ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်လေ။

“တော်တော့ ကောင်မ၊ ညည်းနဲ့ပြောရတာ လေကုန်တယ်။”

ပြောဆဲမှာပဲ ကားက မှတ်တိုင်ရပ်တယ်လေ။

“လာ... သမီး ဆင်းမယ်။ ”

ကောင်မလေးက ငိုရင်းပါသွားတယ်လေ။ ကျုပ်ကတော့ နာကြည်းမှု အပြည့်နဲ့ သူတို့သားအမိကို ကြည့်ရင်း အကြိတ်နေမိတယ်။ ကျုပ် အရုံး ပေးလိုက်တယ်။ ဒေါသကို ချုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ သားနဲ့သမီးကြောင့် မိဘရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့် ၊ ကျုပ်ပြန်လုပ်ရင် ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဟင်း တွေကုန်မယ်။ ပြီး... သားနဲ့ သမီး မျက်နှာငယ်ရမှာ။

အဲဒါတွေကြောင့်

“မေမေဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... ”

သားက ထမင်းစားရင်း မေးတယ်။ အရိုက်ခံရတဲ့ပါးကို ပွတ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်တွေ တွန့်သွားတယ်။ လက်ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

“ပါးက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သမီးက မေးပြန်တယ်။

“သွားနာလို့လား၊ သွားဖုံးရောင်လို့လားဟင်”

သားရဲ့ နောက်ထပ်အမေးကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တဲ့အချိန် ကျချင်ချင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်မျက်ရည်စက်တွေ ဘယ်လွင့်စင်သွားမှန်း မသိ တော့ဘူး။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာတွေ ဘယ်ပြေးကုန်တယ် မသိတော့ ဘူး။ သားသမီးတွေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ အသံလေးတွေက ကျုပ်ရင်ကိုအေးမြ သွားတယ်။

သူတို့အပေါ်ချစ်တဲ့ အချစ်တွေက အရာရာကို ပြောင်းလဲပေးနိုင် တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သိလိုက်တဲ့အချိန် အဲဒီလိုအချစ်မျိုးထက် အဆ တစ်ရာ သိန်းသန်းကုဋေမက ဆင့်ကဲမွေးလာမယ့် ကျုပ်ရဲ့အချစ်တွေက တော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမြဲရှင်သန်နေမှာတော့ အမှန်ပဲလေ။

ကျုပ် တွေးရင်းနဲ့ သားနဲ့သမီးကို တစ်လှည့်စီ နမ်းလိုက်တဲ့အချိန် အရိုက်ခံရတဲ့ ပါးတစ်ဖက်က အေးမြသွားတော့တာ အမှန်ပဲလေ... တကယ်။

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ကျွန်တော့်ရဲ့ မေမေ

သားစိန်ခိုင်

ဒီနေ့ ကျွန်တော်ရဲ့မှ အိမ်အပြန် နောက်ကျသည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၇ နာရီ ထိုးတော့မည်။

ကျွန်တော် ခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြံတံခါးကြီး ပွင့်နေပြီး အိမ်ပေါ်မှ လူသံများ မကြားရသည့်အပြင် အိမ်ရှေ့အဝင် တံခါးပေါက်ကလည်း ဖွင့်လျက် တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေပြီး မီးမဖွင့်သည်နှင့် ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် လှမ်းမေးမိဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလားဟေ့...။ အိမ်တံခါးကြီးလည်း ပွင့်လို့”ဟု အိမ်ပေါ်တက်ရင်း မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်စဉ်-

အိမ်ရှေ့ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသူက အသက် (၈၂)နှစ်အရွယ် ရှိ ကျွန်တော်၏ မေမေ။

“မေမေ... မှောင်ကြီးထဲ ထိုင်နေရတယ်လို့ဗျာ၊ မီးလည်း မဖွင့်၊ အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးတွေလည်း ပွင့်လို့၊ ကလေးတွေနဲ့ အမေ့ချွေးမ ဘယ်သွားနေကြသလဲ”

ကျွန်တော့်မေမေ ကျွန်တော့်အမေးကို အရင်မဖြေဘဲ-

“သားလေး... အိမ်ပြန်နောက်ကျလိုက်တာကွယ်၊ ထမင်းစားတော့ မလား၊ မေမေ ထမင်းပြင်ပေးမယ်လေ”

“မစားသေးဘူးမေမေ၊ သားမေးတာ အရင်ဖြေပါအုံး”

“ဪ... အေး... အေး၊ ကလေးတွေ ပူဆာလွန်းလို့ ဘုရားပွဲကို မင်းမိန်းမ လိုက်ပို့လေရဲ့၊ သားအပို့ကို စောင့်နေကြသေးတယ်။ သားက သိပ်နောက်ကျနေတာကိုး”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ မှောင်ကြီးထဲ အိမ်မီးမဖွင့်ဘဲ နေရတာတုန်း”

“မင်းမိန်းမက မီးအားမြှင့်စက်နားမှာ စောင့်နေပါတဲ့၊ မေမေလဲ မီးအားမြှင့်စက် အတင်အချ မလုပ်တတ်လို့ မီးပိတ်ထားမိတာပါကွယ်”

“ဪ... မေမေ၊ မေမေ။ ကြောင်အိုတော့ ကြွက်က မလေးစား ဆိုသလို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မေမေရယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုံခြုံစိတ်ချရဆုံးက မေမေ၊ မေမေ အသက် ၈၂ နှစ်တွင် အရွယ်အိုပြီ။ ခုထိ ကျွန်တော်ပင်မက မိသားစု လုံခြုံရေးအတွက် သတိမပြတ် စောင့်ကြပ်ပေးနေသည့် မေမေပင်...။

“ကဲ... သားက ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်တော့၊ သားမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ကို သားလေးကိုယ်စား မေမေ စောင့်လိုက်ပါမယ် ကလေးရယ်”တဲ့။

စာရေးသူ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ မေမေနှင့် လမ်းထွက်ဖြစ်တိုင်း လမ်းမှာတွေ့သမျှ ဆိုင်းဘုတ်များ၊ လမ်းဘေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် စာများကိုဖတ်ရင်း အဓိပ္ပါယ်မသိသည့် စာများကို မေမေ့ကို မေးသည်။ မှတ်သည်။ အရွယ်ရောက်လို့ အတန်းရလာသော အခါ စာရေးသူဖတ်သည့် စာအုပ်များထဲမှ အကြိုက်တွေ့သည့် သဘော ကျသည့် စာများတွေ့ရှိပါက မှတ်သားထားသည်က ကျွန်တော့်အကျင့်။ စာရေးသူ မှတ်သားခဲ့သမျှ စာတွေထဲမှာ အမေများနှင့် ပတ်သက်သော

စာတန်းလေးနှစ်ကြောင်းကို အလွန်ကြိုက်သည်။ မေမေအကြောင်းရေး တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ယခု အသုံးဝင်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။ စာကြောင်း လေးက မိခင်များအတွက် အမွှမ်းတင်ထားသည့် ဒဿနစာကြောင်းလေး နှစ်ကြောင်းပင်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး ကလေးတစ်ဦးသာ ရှိသည်။

အဲဒီကလေးမျိုး မိခင်တိုင်းမှာ ရှိသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဒီစာကြောင်းလေးများကို မေမေ့ကိုပြရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို မေးမိသည်။

“မေမေ့မှာလည်း အလှဆုံးကလေးရှိတာပေါ့၊ အဲဒီကလေးက သား လေးပေါ့တဲ့”

မေမေ့အဖြေကို အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော် လွန်စွာမှ သဘောကျ ကျေနပ်မိသည်။

ကျွန်တော် အမြဲပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်ကို မေမေ သဘောကျ သည်။ မေမေ့စေတနာသည် ကြီးမားလှ၏။ အမေ၏ စေတနာကို အပြည့်အဝ ပေါ်လွင်အောင် ရေးမပြနိုင်ပါ။ မေမေ့အကြောင်း၊ အမေ များအကြောင်း၊ မိခင်များအကြောင်း အများတကာ ရေးကြပြောကြ ဟောကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် “မေမေ”ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေး ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် မရေးရဲ၊ မေမေ၏ ကြီးမားနက်ရှိုင်း သော မေတ္တာတရားကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော့်အမေရဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ကြီးမားပုံကို ကုန်စင်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိပေမယ့် မေမေရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာကိုတော့ ဖော်ပြပါ မည်။ အနေရိုး၊ အစားရိုးတဲ့ ရှေးအဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပါ။ မေမေ ဟာ ဘယ်တော့မှ မော်မော်ကြွားကြွား မဝတ်စားတတ်ပါ။ အစား အသောက်လည်း ဆင်ခြင်ပါသည်။ မတည့်တာကို မစားပါ။ စကားပြော ရင်လည်း အများနားဝင်ချို့အောင် အများအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နားဝင် ချို့အောင် ဆိုဆုံးမတတ်သည်။ မေမေ၏ အရိုက်အနှက်ကို ကျွန်တော်

မခံခဲ့ရဖူးပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ့ကို ချစ်ပါသည်။ အလွန်ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်တိုင်း အထူးအံ့ဩ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အမေ့ကို တွေ့မြင်လာရသည်။

အမေဟူသော အသိစိတ်ကို မိမိရရှိသည်မှစ၍ မေမေ့ကို ပို၍ပို၍ လေးစားအားထား မိပါတော့သည်။ အဖေလုပ်စာက မလုံလောက်တော့ မေမေ့ခေါင်းပေါ် ဈေးဗန်းတင်ခဲ့ရပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် အသားဟင်းက မပြတ်၊ အသားဟင်း ပါအောင် အမေ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သားသမီးမျက်နှာ သူများအောက်မကျရ။ မေမေ အလုပ်တွေ စုံခဲ့ပါသည်။ ချေးတန်ချေး၊ ပေါင်တန်ပေါင်၊ ချေးထားသည့် ငွေ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြန်ဆပ်ခဲ့သည်။ ပေါင်ခဲ့သည့်ပစ္စည်း အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရောက်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်မရောက်ခင် ကာလပေါင်းများစွာကို စိတ်ပင်ပန်းစွာ၊ လူပင်ပန်းစွာဖြင့် အမေ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသော ဝါဒတစ်ခု ရှိပါသည်။ အဲဒီဝါဒဟာ အမေတိုင်း အမေတိုင်းရဲ့ သားသမီးအပေါ်မှာ ထားရှိသော မေတ္တာဝါဒပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာစေရန်၊ စာတိုစာရှည်တွေနှင့် ဆုံးမသလို မေမေပြောပြခဲ့သည့် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို လိမ္မာစေချင်၍ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ မေမေပြောပြခဲ့သော ပုံပြင်လေးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါ။

“ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ လယ်သမား သားအမိ၊ သားအဖ သုံးယောက်ရှိသတဲ့။ ဖခင်ကြီးက လယ်သမားကြီး၊ ဖခင်ကြီးလယ်ထဲဆင်းရင် အိမ်မှာ သူ့သားလေးနဲ့ သူ့အမေနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်ပေါ့...။

အဖေကြီး လယ်ထဲမှပြန်လာရင် လယ်ထဲက ရခဲ့တဲ့ ပုဇွန်နဲ့ ငါးတွေ ပါလာခဲ့တယ်။ လယ်ထဲက ရလာခဲ့တဲ့ ငါး၊ ပုဇွန်တို့ကို သူတို့တွေ မစား

ရက်ကြဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကိုသာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ကျွေးခဲ့ကြတယ်။ အစားအသောက်တွင်မက သားကလေးက လိုချင်တာ ဝယ်ပေး၊ ဝယ်ကျွေး၊ အစစ အရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သားလေးကို အချစ်တွေပို အလိုလိုက်ရင်း ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သားလေးအရွယ် ရောက်လာခဲ့တယ်ပေါ့။ မကြာခင် လယ်သမားကြီးလည်း လယ်တောထဲမှာ ပိုးထိလို့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်ကွယ်။

ဒီတော့ အဖေနေရာကို လယ်လုပ်ဖို့တာဝန် သားက ယူလိုက်ရတယ်ပေါ့။ သားလယ်ထဲကို အမေအိုကြီးက နေ့စဉ် ထမင်းဟင်း ပို့ပေးခဲ့ရတာပေါ့။ သားဖြစ်သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ခံခဲ့ရတော့ အမေအိုကြီးအပေါ် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဆိုးလာတယ်ကွယ်။ အမေအိုကြီးကို အမျိုးမျိုး ရမယ်ရှာပြီး အပြစ်လုပ် ရန်ရှာတာပေါ့။ အမေအိုကြီးက သားပြောသမျှကို ပြန်မပြောဘဲ နေရှာသတဲ့။

ထမင်းပို့နောက်ကျတဲ့နေ့များဆို အမေအိုကြီးကို ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ရိုက်နှက်သည်အထိ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ အမေအိုကြီးက သားလေးအပေါ် အပြစ်ယူလိုက်ရင် သားလေး ငရဲတွေကြီးမယ်လို့ ယူဆကာ အမြဲခွင့်လွှတ်နေသတဲ့။

ထမင်းစောစောပို့ပြန်ရင်လည်း စောစောလာပို့ရသလားပေါ့။ နောက်ကျရင် နောက်ကျပြန်ပြီပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ထင်းတွေရေစိုနေလို့ မီးမွှေးမရဘဲ သားဆီ ထမင်းပို့နောက်ကျတော့တာပေါ့။ သားဖြစ်သူ လယ်သမားကလည်း လယ်ထွန်ရတာက ပင်ပန်း၊ ဗိုက်ကလည်းအာ၊ နေကလည်းမြင့်နေပြီဆိုတော့ ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်နေတာပေါ့။ အမေကြီး အခုချိန်အထိ ထမင်းလာမပို့တာကို စိတ်ဆိုးပြီး အမေအိုကြီးထမင်းပို့အလာကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ-

“ဒီအဖွားကြီးတော့ မှတ်လောက်အောင် ရိုက်မှပဲ”
ဆိုပြီး နွားရိုက်တဲ့ကြိမ်လုံးကြီးကို လက်မှာကိုင်လို့ အမေအိုကြီး ထမင်းလာပို့မယ့်လမ်းကို စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ထွက်လာခဲ့သတဲ့။

အမေအိုကြီးကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတဲ့ လယ်သမားဟာ လမ်းဘေး မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှ ကျီးကန်းအော်သံများကြားတော့ မော့ကြည့်လိုက် မိတယ်တဲ့။ လယ်သမား မြင်ကွင်းက မန်ကျီးပင်ပေါ်မှာ ကျီးကန်းမကြီး တစ်ကောင် အစာများကိုက်ချီလာပြီး အသိုက်ထဲက အာခေါင်နီနီ ကျီးကန်း လေးများကို အစာခွံ့ကျွေးနေသတဲ့။ တစ်ခဏ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကျီးကန်း မကြီးရဲ့ သူ့သားသမီး ကျီးကန်းပေါက်လေးများအပေါ် ထားရှိတဲ့ မေတ္တာ တရားကို သား လယ်သမား သဘောပေါက်နားလည်သွားတော့တာပေါ့။

“ငါမှားပြီ. . . ငါ့ အမေအိုကြီးကို ငါ အနိုင်ကျင့် ရိုက်နှက်ဖို့လာခဲ့ တာ ငါ အမှားကြီးမှားခဲ့ပြီပေါ့”

ဆိုပြီး အမေကို ကန်တော့တောင်းပန်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ အမေ ဆီ အပြေးထွက်သွားလေတော့တာပေါ့။

သူ့ဆီပြေးလာနေတဲ့သားကို အမေအိုကြီး လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခါမှာတော့-

“ငါ့သားတော့ ငါထမင်းပို့ နောက်ကျလို့ ဒေါသထွက်နေပါ ပေါ့လား။ လက်ထဲမှာလည်း နွားရိုက်တဲ့ ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ပါလား။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဘုရား။ ငါ့သားလေးတော့ ကံကြီးထိုက်တော့မှာပါလား။ သားလေးတော့ ကံကြီးထိုက် ငရဲအကျမခံဘူး”

ဆိုပြီး အနားရှိတဲ့ သစ်ပင်ငုတ်တိုကြီးကို အမေအိုကြီးက ဦးခေါင်းနဲ့ တအားဆောင့်တိုက်လိုက်တာ သေပွဲဝင်သွားရှာသတဲ့။ သားဖြစ်သူ လယ်သမားလည်း နောက်ကျခဲ့လေခြင်းဆိုတဲ့ အသိတရားများရကာ အမေအိုကြီး ဦးခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ သစ်ငုတ်တိုကြီးကို အမေပုံတူ ပန်းပုရုပ်တု ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်တဲ့ သားရဲ့။

မိဘကျေးဇူးတရားများကို တန်ဖိုးထား နားမလည်သော သားသမီး များလည်း လောကကြီးမှာ ရှိနေကြပါသေးလားဆိုသည့် အသိတစ်ခု ကျွန်တော်ရခဲ့ပါသည်။

မေမေ ပြောပြခဲ့သည့် ပုံပြင်လေးကို ယခုတိုင် စာရေးသူရင်ထဲရှိနေ

ဆဲပါ။ မေမေရဲ့ ပုံပြင်ထဲက လယ်သမားလို မေမေအပေါ် ဘယ်တော့မှ နောက်ကျတဲ့ နောင်တဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိစေရပါဘူး။ ဘယ် သောအခါမှလည်း မေမေစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ရက်ပါဘူး မေမေရယ်။

မေမေက ကျွန်တော်နှင့်အတူနေသည်။ ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံး တစ်ခုရှိသည်။ မလွန်ဆန်နိုင်သည့် တရား။ မေမေအသက်က အခုဆို ၈၂ နှစ်၊ အသက်ကြီးရင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မေမေ ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ် ကလို မပြောင်းလဲဘဲ ယခုတိုင်ခေါ်နေသည်က “ကလေးရေ”တဲ့။

မေမေ ကျွန်တော့်ကို “ကလေး”လို့ နှစ်တွေ လတွေ အများကြီး အများကြီး ခေါ်နိုင်ပါစေ “အမေ”

မေမေက ယခုတိုင် ကလေးရေဟု ခေါ်နေသော ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ ၆၀ သို့ပင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သားစိန်ခိုင်

အမေ့ချစ်တဲ့ သက်သေ

မောင်မောင်အုန်း (လယ်ဝေး)

(၁)

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မရွှေပုတို့ လက်ထပ်ကြတော့ ကျွန်တော့်အသက် (၁၉)နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိတော့တဲ့ဘဝ။ အမေတစ်ဦးတည်းရဲ့ လုပ်စာကို ထိုင်စားနေရတဲ့အချိန်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိသေးဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ဇွတ်တိုးဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ရရာအလုပ် ရှာရပါတယ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ဌာနတစ်ခုမှာ အောက်တန်းစာရေးတစ်နေရာ ရခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်အပြီး တစ်နှစ်ကျော် တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာ သမီးဦးကို မွေးခဲ့ပါတယ်။ သမီးဦးလေး သုံးနှစ်ပြည့်ခါနီးမှာ ဇနီးသည် မရွှေပု ဒုတိယသားလေးကို မွေးပါတယ်။ မရွှေပုကလည်း မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့လို့ ပြောရမယ်။ သူ့မှာ မွေးချင်း ၁၂ ယောက်တောင်ရှိတယ်။ သူက အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံး အခုသူ့ကျတော့လည်း မွေးလိုက်တာ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် နှစ်နှစ်စီလောက်ခြားပြီး သမီးလေးနှစ်ယောက် ထပ်မွေးပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် စလုံး

အသက်သုံးဆယ်မပြည့်ခင် ကလေးလေးယောက်ရဲ့ အဖေနဲ့အမေ တွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ရတဲ့လစာလေးနဲ့ မိသားစု စားဝတ်နေ ရေးကို ဘယ်လိုမှ ပြေလည်အောင် မဖန်တီးနိုင်ပါဘူး။ အိမ်စရိတ်အနည်း အကျဉ်း ကာမိအောင် မရွှေ့ပုတစ်ယောက် ဈေးထွက်ရောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ မနက် ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက အိမ်ကထွက်ရပြီး ညနေ ၅ နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်ပါတယ်။ မိုးလင်းတာ နဲ့ အိမ်ကထွက် ညနေမိုးချုပ်ကာနီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဇနီး၊ သားသမီးတွေနဲ့ အတူတူ နေရချိန်က ညပိုင်းမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကလေးတွေကို အနီးကပ် မယူနိုင်ပါဘူး။ အကြီးက အလတ် ကိုထိန်း၊ အလတ်က အငယ်ကိုထိန်းစေတဲ့ နည်းနဲ့ပဲ ကြီးပြင်းလာကြရ ပါတယ်။ မောင်နှမချင်း၊ ညီအစ်မချင်းတောင် “မောင်လေး၊ အစ်ကို၊ အစ်မကြီး၊ ညီမလေး ဆိုပြီး ခေါ်ဝေါ်ကြဖို့ သင်ပေးချိန်တောင် မရလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်တွေကိုပဲ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြပါ တယ်။ ကြာလာတော့လည်း နှုတ်ကျိုးသွားပြီး ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲခေါ် ဝေါ်လို့ မရကြတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကတော့ တစ်ယောက်တစ်လက် ကြိုးစား လုပ်ကိုင် ခြိုးခြံချွေတာရင်း ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျောင်းထားဖြစ်အောင် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်သားသမီးလေးယောက် ထဲမှာ မိန်းကလေးတွေက အေးဆေးသလောက် တစ်ဦးတည်းသောသား က ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ကျောင်းသွားအောင် အဖေနဲ့ အစ်မက ဇွတ်အတင်းချော့မော့ပြီး ပို့ပေးရတယ်။ တစ်ခါက ကျွန်တော့်သား ကျောင်းမှာ ဆော့လွန်းလို့ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာက အဖေခေါ်လာခဲ့ပါဆို လို့ မအားတဲ့ကြားက ကျောင်းကို လိုက်သွားရသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ သူ့ဆရာက-

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားသားကို ကျောင်းစာမသင်ခိုင်းဘဲနဲ့ တခြားအတတ်ပညာတစ်ခုခု ဥပမာ ကားဝပ်လျှော့လိုမျိုးမှာ သင်ပေးပါ လားဗျာ”တဲ့

ကျွန်တော် အတော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

“ဆရာရယ် ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးလေးယောက်နဲ့ ရုန်းကန် ရှာဖွေနေရတာနဲ့ ကလေးတွေကို အနီးကပ် မသင်ပြနိုင်တာတော့ အမှန် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သားကိုကျောင်းတော့ မနုတ်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်”

ကျွန်တော် ဆရာကို ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ခယတောင်းပန်စကား ပြောလိုက်ရပါတယ်။

“အေးဗျာ... ခင်ဗျားတို့လဲ ဆုံးမနိုင်သလောက် ဆုံးမပေးပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပြီး ထိန်းပေးပါမယ်”

အဲဒီလို ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဇနီးနဲ့ သမီးတွေ ကိုခေါ်ပြီး သားကိုဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းကြဖို့ ပြောရပါတယ်။ အားလုံးက လည်း သားကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့် ထိန်းသိမ်းပြီး ကျောင်းဆက်ထားခဲ့ ကြပါတယ်။

သည်လိုနဲ့ သမီးကြီးက ဘွဲ့ရ၊ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ရပြီး အိမ်ထောင် ရက်သား ကျသွားပါတယ်။ အိမ်မှာ၊ သားရယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ကျန်ပါတယ်။ သားကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ တစ်စတစ်စ ပြုပြင်နေထိုင်ရင်း ၁၀ တန်းအောင်သွားပါတယ်။ သား အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ အလုပ်လုပ် ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဆက်တက်မယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သွင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ သား အလုပ်လုပ်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သွားတာလာတာ များ လာတယ်။ ပိုဆိုးတာက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ဆုံပြီး အရက်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်လာတယ်။ အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျလာ တယ်။ သူများမြှောက်ပေးရင် မြှောက်ပေးသလို လုပ်တတ်တယ်။

တစ်ခုသော သင်္ကြန်အကြံနဲ့...

ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကို သားဖြစ်သူက ဖန်တီးလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက သမီးကြီး တို့အိမ်ကို ရောက်နေတယ်။ အိမ်မှာ သားရယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။

မနက် ၅နာရီခွဲလောက်မှာ သမီးငယ်နှစ်ယောက် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နဲ့ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ သမီးတို့ရယ်၊ ရင်တုန်လိုက်တာ မြန်မြန်ပြောပါအုံး”

“အဖေသား ညတုန်းက သူများအိမ်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်သွားတာ မိသွားလို့ အခု ရဲစခန်းရောက်နေပြီ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ လာ... လာ သွားကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အငှားကားတစ်စီး ချက်ချင်းတားဆီးပြီး ဇနီး၊ သမီးများနှင့်အတူ သားရောက်နေတဲ့ ရဲစခန်းကို အမြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဇနီးကတော့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်၊ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်။

ရဲစခန်း ရောက်ရောက်ချင်းပဲ တာဝန်ကျ ရဲအရာရှိထံ ခွင့်တောင်းပြီး အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေတဲ့သားကို သွားတွေ့ပါတယ်။ သားကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ မှိုင်တွေချပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ညက ဖမ်းမိပြီး ရှိတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကိုလည်း မျက်နှာနဲ့ လက်တွေမှာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ကို အပ်နဲ့ထိုးဆွသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ တစ်သက်လုံး မကြုံဖူး၊ မဖြစ်ဖူးတဲ့ အဖြစ်မို့ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေပါတယ်။

“သားရယ် မိုက်လိုက်တာကွာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညတုန်းက သားအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်တာများသွားတယ် အဖေ။ အရမ်းမူးသွားတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီအိမ်ဝိုင်းထဲ ရောက်သွားတယ် မသိတော့ဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ... အမှုစစ်တဲ့အခါ အမှန်အတိုင်းပြောပေါ့၊ အဖေတတ်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

သားနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ရဲစခန်းအပြင်ရောက်တော့ သားဝင်သွားတဲ့ အိမ်ရှင်လင်မယားနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်

ကြည့်တော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ခပ်အေးအေး ပုံစံပေါက်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူကတော့ သွက်လက်ချက်ခြာ ပါးနပ်တဲ့ပုံစံကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က စပြီး မိတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်က နောင်ကြီးတို့အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်တဲ့ သားရဲအဖေပါ”

ကျွန်တော့်သား တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ညက အရက်မူးသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးမီ ဇနီးဖြစ်သူက မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ခပ်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောပါတယ်။

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သမီးပျိုလေးတွေရှိတယ်ရှင်၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ၊ ကျွန်မတို့သိက္ခာအရမ်းကျတယ်၊ ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး တရားပဲရင်ဆိုင်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြီး စိတ်မော့၊ လူမောဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဇနီးနဲ့ သမီးကြီးတို့လင်မယား၊ သမီးငယ်နှစ်ယောက်စလုံးရယ်အားလုံး ဝိုင်းထိုင်စဉ်းစားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှ သိရှိသွားကြပါပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၍ ယခုလိုဖြစ်ပျက်ရသည့်အတွက် အများစုက စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း လာပြောဆိုကြပါတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ ဖြစ်တာထက်ပိုပြီး ပုံကြီးချဲ့ပြောဆိုလျက် သားအပေါ် အပြစ်ပုံချ ပြောဆိုလာကြပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့သား ဖြစ်တာတောင်နဲ့သေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဝေဖန်ရှုတ်ချ ပြောဆိုကြတာတွေကိုလည်း ကြားရပါတယ်။

သူတို့ဘယ်လိုပဲပြောပြော အပြစ်တင်ရှုတ်ချကြပါစေ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်သားကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် ဆက်ပြီး မနေစေချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကလွဲပြီး တခြားဘာစိတ်မှ မရှိတော့။ နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန် အကျနေ့ဆိုတာလည်းမသိ၊

အကြိတ်နေဆိုတာလည်း မသိ၊ အတက်နေဆိုတာလည်း မသိ၊ ဘာဆို ဘာမှ မသိတော့။ လူအများ သွားလာလှုပ်ရှား ရေကစားပျော်ရွှင်နေတာ လည်း မမြင်တော့၊ တီးသံ၊ မှတ်သံ၊ သီချင်းသံတွေကိုလည်း မကြားတော့။ ကျွန်တော့်သား အချုပ်ခန်းထဲက အပြင်ထွက်နိုင်ရေးသည်သာ ကျွန်တော့် အတွက် အရေးကြီးဆုံး အလိုလားဆုံး၊ ကျွန်တော့်ကို ဖေးမကူညီမယ့်သူ ကိုသာ အမျှော်လင့်ဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် နေ့ညမနား လုပ်ကိုင်နေရတဲ့အခြေအနေမို့ ငွေပိုငွေလျှံဆိုတာ မရှိတော့ သားရဲ့ အမှုအခင်းကာလမှာ သုံးစွဲရမယ့်ငွေရဖို့ကိုလည်း ကြံဆရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ မျက်နှာငယ်ရမှန်းလည်း မသိ၊ သားအတွက်ချစ်တဲ့ဇောစိတ်က ထိပ်တက်နေတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုပဲ အောက်ကျိုးပြောရပြောရ ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲရှိနေပါတယ်။ ခေတ္တခဏ အကူအညီပေးနိုင်မယ်ထင်တဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို သားအမှုအခင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်ဆိုတဲ့သူက အတော့်ကိုရှားပါတယ်။ ခင်ဗျားသားက မိုက်တာ ကိုးဇီလိုဖြစ်မှာပေါ့ဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့ ဆက်ဆံတာက များပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သားကိုချစ်တဲ့ ဖခင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အကူအညီ လေးများ ရလိုရငြားဆိုပြီး မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ အနားမယူနိုင်၊ နှစ်သစ် ကူးမှာ မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်အိမ်ဝင်၊ တစ်အိမ်ထွက် သွားခဲ့မိတာပါ။ သည် ကြားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဆိုရမလို သားရဲ့ဆရာတစ်ယောက်ကတော့ တပည့်သံယောဇဉ်အပြင် လူသားချင်း၊ မိဘချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အကူအညီပေးလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ အခြေအနေ အားလုံးကို သိထားတဲ့ဆရာက- မအားလပ်တဲ့ကြားထဲက အချိန်ပေးပြီး ကူညီရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက် မေ့ပျောက်လို့မရနိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးပါ။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဆရာအိမ်သွား၊ အခြေအနေတွေပြောပြပြီး

ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ အကြံဉာဏ်ပေးပါအုံးနဲ့ ပြောပြပါတယ်။ ဆရာကလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို နားလည်မှုရှိစွာနဲ့ မျှဝေခံစားဆက်ဆံပါတယ်။ ဆရာက ပြောသေးတယ်။

“ခင်ဗျားက သားကိုတော်တော်ချစ်တာပဲနော်”တဲ့။

ဆရာပြောသလို ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားနဲ့နေရာချင်းလဲပြီး ခံစားလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်အထိ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဆရာက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဩဇာတိက္ကမလည်းရှိ၊ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေလည်းရှိ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကလည်းကောင်းမွန်တော့ ကျွန်တော် အတော်အားကိုးရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရေနစ်နေတုန်းမှာ ဝါးတစ်လုံးရလိုက်သလို ပါပဲ။ ကျွန်တော့်သားနဲ့ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အိမ်ရှင်တွေဆီ သူတစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ညှိနှိုင်းပေးပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ရှင်တွေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီကိုလည်း အပင်ပမ်းခံ သွားရောက်ပြီး ကြားခံလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရာ ပြောကြောင်းဖြစ်အောင် ကူညီပေးဖို့ ညီပေးရှာပါတယ်။ ညီလို့ ပြောလို့ရတဲ့ အခြေအနေတွေကိုလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆရာနဲ့ကျွန်တော် တွေ့ဆုံတဲ့အခါ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ကရုဏာသက်ရှာပါတယ်။ ဟိုသွား၊ ဒီသွား သွားရလို့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုတောင် ဆရာခမျာ စိုက်ထုတ်အကုန်အကျခံပါတယ်။ သားကလည်း အချုပ်ထဲမှာ ခုနစ်ရက်ကျော်လာပါပြီ။ ကျွန်တော် အပြင်က ပြန်လာတိုင်း သားဆီကို သွားတွေ့ပြီး အားပေးစကားပြောပါတယ်။ သူ့အစ်မ လင်မယားနဲ့ ညီမတွေက နေ့တိုင်းထမင်းသွားပို့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သနားနေကြပါတယ်။

“အဖေ... ထမင်းလဲအချိန်မှန်မစား၊ ညကျလဲ မအိပ်နဲ့ တော်ကြာ အဖေပါ အိပ်ရာထဲ လဲသွားအုံးမယ်”

သားကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့ကိုလာတွေ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောရှာပါတယ်။

“အဖေကိုမြင်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ။ သားမိုက်ပြစ် သားပါသာ ခံပါမယ်အဖေ၊ အဖေ သွားလာလှုပ်ရှားပြီး မလုပ်နေပါနဲ့ အဖေ”

သားက ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်တော် မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်သွေးနဲ့ မွေးထားတဲ့သား၊ သားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထောင်ကျမခံစေချင်ပါ။ မအိပ်မနေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းထုံး နှလုံးမူပြီး အချိန်ပြည့် စဉ်းစားတွေးတော လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးကလည်း မပြည့်မစုံဖြစ်လာတာမို့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး ကျွန်တော့်အမည်နဲ့ ရထားတဲ့ မြေကွက်ကလေးကို ရောင်းချဖို့ ဝယ်မည့်သူလိုက်ရှာရပြန်ပါတယ်။ ရောင်းမယ်ဆိုတော့မှ ဝယ်မည့်သူတွေက အင်တင်တင်။ ကျွန်တော်တို့ ငိုက်နာနေမှန်းသိတော့ မတန်တဆ ဈေးနှိမ်ဝယ်ချင်သူတွေကိုလည်း တွေ့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ငါ့ရှိသမျှ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ “ငါ့သားလွတ်ဖို့ရာ အဓိက” ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်တော့်မြေကွက်ကို လေးသိန်းနဲ့ပဲ ရောင်းလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အမှန်တကယ် ပေါက်ဈေးက သိန်း(၂၀) လောက်တောင် ရနိုင်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အချိန်မစောင့်နိုင်ပါဘူး။ ချက်ချင်းငွေပေးချေဝယ်တဲ့သူကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ သား လွတ်မြောက်ရေးက ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ ရရေးထက် ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်က ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပါကူညီနေတဲ့ ဆရာခမ္မာ ကျွန်တော့်ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ သူ့အိမ်ကို အချိန်ပြည့်လိုလို လာနေတာကိုလည်း မငြိုငြင်ရှာပါ။ တရားလိုအိမ်ရှင်များဆီကိုလည်း အချိန်ယူပြီး နေ့စဉ်တွေ့ဆုံ ညှိနှိုင်းပေးပါတယ်။ သားကိုရှာထုတ်ဖို့ (၂)ရက် အလိုမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်လာတဲ့အထိ မစောင့်တော့ဘဲ ဆရာဟာ မနက်အစောကြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။

“အိမ်ရှင်နဲ့တော့ ညှိလို့ရခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျားဝမ်းသာရအောင် ကျွန်တော် လာပြောတာ”

ကျွန်တော် ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်းမသိ။ ငယ်ထိပ်ပေါ်က အပူလုံးကြီး ကျသွားသလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ အေးကနဲ၊ စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာကို အငမ်းမရ မေးမိပါတယ်။

“ဆရာစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်သားလေး အချုပ်ထဲက ထွက်ရတော့မှာလားဆရာ၊ ဘယ်လို ဘယ်လို ညှိလို့ရတာလဲ ဆရာ”

ဆရာက ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးအသံနဲ့ အိမ်ရှင်တွေနဲ့ ညှိလို့ရတဲ့အခြေအနေကို ပြောပြပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ခင်ဗျားသားကို သိပ်ချစ်တဲ့လူ၊ ခင်ဗျားဟာ အလွန်အဖေပီသတဲ့လူလို့လည်း ပြောကြတယ်လို့ ဆရာက ထပ်ပြီးပြောပြပါတယ်။ သားကို ရုံးထုတ်စစ်ဆေးဖို့ကလည်း (၂)ရက်ပဲ လိုတော့တယ်။ သားကို အချုပ်ခန်းထဲက အမြန်ထွက်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်အမြန်ချပြီး အိမ်ရှင်ကို အကြောင်းပြန်မှဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

“ဆရာ... သူတို့နဲ့ ညှိလို့ရတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်။ ကျွန်တော့်သားလေး ထောင်မကျဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါမယ်ဆရာ။ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ညနေပိုင်းကျရင် သူတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါမယ်။ ဆရာလည်း စောင့်နေပေးပါအုံး ဆရာရယ်။ ဆရာကိုလည်း အားနာလှပြီ”

ဆရာပြန်သွားပြီးနောက် သူတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းရရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်။ ဇနီး၊ သမီး၊ သမက်၊ သမီးများနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နားလည်လက်ခံအောင် ပြောရပါတယ်။

“ဒီမိသားစုဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်လာခဲ့ကြတာ အားလုံးအသိပဲ။ ငါ့သားလေး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားမိလို့ သူတို့တောင်းဆိုသလို လိုက်လျောတာနဲ့ တို့မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစရာ မရှိပါဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးက ငါ့သား အချုပ်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်လာနိုင်ဖို့ပဲ”

ဇနီးနဲ့ ကလေးများကလည်း ကျွန်တော့်ရှင်းပြချက်ကို လက်ခံသဘောတူကြပါတယ်။ သား အချုပ်ထဲ စဝင်ရတဲ့နေ့ကတည်းက နေ့စဉ်တောက်လျှောက် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပြီး သွားလည်းသားစိတ်၊ အိပ်လည်းသားစိတ်၊

စားလည်းသားစိတ်နဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားသွားလာဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီးသနားနေကြလို့လည်း ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြတာပါ။

ညနေပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအားလုံးဟာ သားကိုအမှု ဖွင့် တိုင်ကြားထားတဲ့ အိမ်ရှင်တို့အိမ်ကို သွားကြပါတယ်။ သားရဲ့ဆရာ ကလည်း တာဝန်ကျေပါတယ်။ သူပြောထားတဲ့အတိုင်း အိမ်ပေါက်ဝက ဆီးကြိုနေပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးတွေကိုလည်း ဖိတ် ခေါ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက သူတို့အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ နေရာယူကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲစပြီး စကားပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံး အခုလိုလာတာဟာ ရပ်ကွက်မှာရှိ ဟဲ့ ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ဘာရည် ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်းမှုအတွက် ဒီက အိမ်ရှင် မိသားစုကို တောင်းပန်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ သားကိုယ်စား ကျွန်တော်အပါ အဝင် မိသားစုအားလုံးက အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက် နောင် ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး မဖြစ်အောင်လည်း ထိန်းသိမ်းသွားပါမယ်။ ကျွန်တော့်သားကို တိုင်ကြားထားတဲ့အမှုကို ကျေအေးပေးပါလို့ အဖေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

စကားပြောရင်းပြောရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆို့တက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာပါတယ်။ ရပ်မိရပ်ဖများ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား အနေအထိုင် ဆက်ဆံမှုများကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး ကျေအေးနိုင်ရင် ကျေအေးပေးဖို့ ဝင်ရောက်ပြောဆိုပေးကြပါတယ်။

အိမ်ရှင်မိသားစုဘက်မှ ယောက်ျားဖြစ်သူက သူတို့မိသားစုကိုယ်စား စကားပြောပါတယ်။

“အခုလို မိသားစုလိုက်လာပြီး တောင်းပန်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ကျေနပ်ပါတယ်။ အထူးပြောချင်တာကတော့ အဖေလုပ်တဲ့ သူဟာ သားဖြစ်သူ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေတာကို မမြင်ရက်၊ မကြည့်

ရက်ဘဲ အပင်ပမ်း အဆင်းရဲခံပြီး နေ့စဉ်ရက်စက် သွားလာဆောင်ရွက် နေတာ ကျွန်တော်တို့ မြင်လည်းမြင်၊ ကြားလည်းကြားရတဲ့အတွက် အဖေ ချင်း၊ သားသမီးချင်း စာနာပြီး ထောက်ထားပြီး အမှုကိုကျေအေးခွင့်ပြုဖို့ ရုံးထုတ်တဲ့နေ့မှာ လျှောက်ထားပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

အိမ်ရှင် မိသားစုစကား ကြားရသူအားလုံး ဝမ်းသာသွားကြပါတယ်။ ဝမ်းသာသားဆုံးက အဖေဖြစ်သူ ကျွန်တော်ပါ။ သားရဲ့ဆရာကတော့ သူ့ရဲ့ ကူညီဆောင်ရွက်ချက် အောင်မြင်သွားပြီဆိုတဲ့အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် နေ့စဉ်ရက်ဆက် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် တပိုင်ပိုင်၊ တထွေ ထွေဖြင့် သား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နေ့မအား ညမနား ပင်ပင်ပန်း ပန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းများကို မေ့ပျောက်သွားပါပြီ။ သားကို အဖေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့အလုပ်နဲ့ သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါ ပြီ။ အခုအချိန်မှာတော့ အမှုကို ကျေအေးခွင့်ရ လွတ်မြောက်ပြီး အဖေ ရင်ခွင်ဆီသို့ ဦးခိုက်ပြေးကပ်လာတော့မည့် ချစ်သောသား၏ မျက်နှာကို သာ ကျွန်တော်ကြိုတင်မြင်ယောင်လျက် ရှိနေပါတော့တယ်။

မောင်မောင်အုန်း(လယ်ဝေး)

အဖေချစ်တဲ့ သား
သားချစ်တဲ့ အဖေ
စလင်းဦးအောင်သိန်း

အဖေချစ်တဲ့ သား သားချစ်တဲ့ အဖေ

စလင်း ဦးအောင်သိန်း

“ဟော ဒီရွာ... တစ်ရွာလုံး ဒီသူငယ်မ အဝဆုံး ဖြစ်ပေမယ်။ ကျေး
တောရွာတစ်ရွာလုံး ဒီသူငယ်မ အဝဆုံးဖြစ်ပေမယ်”

“ဝုတ်... ဝုတ်”

အောင်မာ ဒီခွေးက ငါ့များ ဘာထင်နေလဲ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်။

အဖေ့ကို တူလို့ ဝနေတာလား။ အမေ့ကို တူလို့ ဝနေတာလား...
ဘယ်သူနဲ့တူလို့ ဝတာဖြစ်စေကွယ်... ဟောဒီရွာမယ် ဒီသူငယ်မ အဝ
ဆုံးဖြစ်ပေမယ်။

“ဝေါ... အေ့”

ကျုပ်ကတော့လေ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားရမှပဲ ကျေနပ်တယ်။
ဟေ့ မပေးပေးပေး ငါ့ရွှေခွက်ပေး မပေးပေးပေး ငါ့ရွှေ ခွက်ပေး။ ဒီ
မိန်းမဖို့ ရွှေ၊ ဒီရွှေ။ ဟိုမိန်းမဖို့ ဒီရွှေ... .

ဉာဏ် အောင်ဘွင့် အိမ်အပြန်ခရီး တွေ့ရာသီချင်း အော်ဟစ်နေ
ခြင်းပင်။ ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများသာမဟုတ်၊ ခွေးများပင် ကြားဖန်

များ၍ရိုးနေပြီ။ နားမခံနိုင်သောခွေးများသာ ရံဖန်ရံခါဟောင်တတ်သည်။

“ဟဲ့... မိသင်းကြိုင် ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

သင်းကြိုင်မှာ အောင်ဘွင့်၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ညဘက် ပြန်လာတိုင်း လေးကွက်သိုင်းနင်း ပါးစပ်က ပေါက်တတ်ကရတွေ အော်ဟစ်လာတတ်သော လင်တော်မောင် အပြန်ခရီး မခေါ်လည်း သိနေပါသည်။

မူရင်း... အော်အော်မလာနဲ့ ရှင့်သမီးက ရှက်တတ်နေပြီ။

“ငါမမူးပါဘူးဟ”

မမူးပါဘူး ဆိုသော်လည်း ခြေလှမ်းက ယိုင်နေသည်။ သင်းကြိုင်မနေသာတော့။ တွဲပြီး အိမ်ပေါ်တင်ရသည်။

“ရော့ ဒါခေါက်ဆွဲကြော် ဒါ ငါ့လုပ်အားခ”

အောင်ဘွင့်ကို ဆာလာအိတ်ခွံအခင်းတပ် သစ်သား ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ အောင်ဘွင့်လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်နှင့် ငွေစက္ကူအချို့ကို သင်းကြိုင် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မိနွယ်... နင့်အဖေ့ ပိုက်ဆံသိမ်းထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိနွယ်မှာ အကြီးဆုံး သမီးဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်နေသည်။ ဒေးတက်ချင်သော်လည်း မိဘများ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေအရ အဝေးသင် တက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ညဘက် အရက်မူးပြီး စောစောအိပ်သည်။ မနက်စောစောနိုးနေသည်။ ဝမ်းဟာနေ၍ မီးဖိုချောင်ဝင်ကာ ညက ကျန်သော ထမင်းဟင်း စားလိုက်သည်။ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ အိမ်လေးမှာ သုံး ပင်ပတ်လည် ထနိမိုး ထရံကာ အိမ်လေးဖြစ်သည်။ လှေခါးမရှိ လှေခါးအစား သစ်သားတုံးချထားသည်။ ခြေရင်း ခန်းမှ နောက်ဘက် အဖီလေးထိုးထားသည်ကို အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးကြောရန်ဖြစ်သည်။

အောင်ဘွင့် သည် လမ်းထိပ်နားရှိ အများသုံးရေတွင်းမှ ရေထမ်းကာ

အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက်ဖေး ကျောက်စည်ပိုင်းများကို ဖြည့်သည်။ သောက်ရေ သုံးရေများဖြည့်သည်။ အောင်ဘွင့် အလုပ်က ပုံမှန်မဟုတ်။ အုန်းပင်တက်သည်။ သစ်ပင်ခုတ်သည်။ ကျရာကြိုရာလုပ်သည်။ အစုံလုပ်သည့် အတွက် အလုပ်မရှား။

သင်းကြိုင်က ပဲပြုတ်ရောင်းသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်လုပ်ကိုင်ရာသို့ ဝင်ငွေက သားသမီးသုံးယောက်ကို လှပအောင် တန်ဆာမဆင်နိုင်။ ဝမ်းဝရံသာ။ သားဟင်း... ငါးဟင်း ဆိုသည်က ကြုံကြိုက်ခဲ့သည်။

“ကိုအောင်ဘွင့် ရေချိုးပြီးရင်လာ ထမင်းကြော်စားမယ်။ ကျွန်မက ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်ရဦးမှာ”

“အေး... အေး”

ပဲပြုတ်နှင့် ကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်က ဆီနည်းနည်းသာပါသည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးနှင့်တော့ ကိုက်ညီသည်။

“ကိုအောင်ဘွင့် သမီးကြီးကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အဖျိုရွယ် ဖြစ်လာပြီ။ ရှင် အသောက်အစားတွေဆင်ခြင်ပါတော့။ အပြင်က သောက်မလာနဲ့ အိမ်မှာပဲ သောက်ပါ”

“ငါလည်း ဖြတ်မလို့ပါပဲ။ သင်းကြိုင်ရာ”

“ဖြတ်မယ် ပြောတာ ရိုးနေပြီတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေ၊ အဖေသောက်ချင်ရင် အိမ်မှာပဲသောက်ပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်”

သောက်မထားသည့်အချိန်တွင်တော့ အောင်ဘွင့်နှင့် အတိုင်အဖောက် ပြောဆို၍လည်းကောင်းသည်။ ဆွေးနွေးလို့လည်းရသည်။

သင်းကြိုင်သည် ထမင်းကြော်လေးစားပြီး ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းပေါ်တင်ကာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။ အောင်ဘွင့်သည် မူလတန်းကျောင်းသွားရမည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မှာထားသည်။ အိုဟောင်းနေပြီ ဖြစ်သော ကျောင်းလေးရှိ တံခါးရွက်များမှာ အချို့ဖွင့်ပိတ်မရ၊ ပတ္တာတွင်

ရိုက်ထားသော သံများကျိုးနေသည်။ အချို့လုံးဝမရှိတော့။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများ အသုံးပြုသည့် အိမ်သာတံခါးများကလည်း အလား တူပင်။ တိုင်တွေရွဲ့စောင်းနေသည်။ အိမ်သာပါ ယိုင်နေပြီ။

“လိုအပ်တာ ကြည့်သာလုပ်ပေတော့ အောင်ဘွင့်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

အောင်ဘွင့်တို့၏ ငယ်ဆရာလည်းဟုတ်သည်။ သားသမီးတွေရ တော့လည်း သည်ဆရာကြီးကျောင်းမှာပင် ပညာသင်ကြားရသည်။

“သားတို့သမီးတို့ကို ဆရာမ ပြောမှာက သားကိုချစ်တဲ့ ဘုရင်ကြီး အကြောင်းပြောမှာ နားထောင်ချင်ကြလား”

“နားထောင်ချင်ပါတယ် ဆရာမ”

ဆရာမ၏ အမေးကို ကျောင်းသားလေးများ ပြိုင်တူဖြေကြသည်။ အောင်ဘွင့်သည် တံခါးရွက်ပြင်ဆင်နေရာမှ စိတ်ဝင်စား၍ နားထောင် နေမိသည်။

အေး ကောင်းပြီ ဆရာမ ပြောပြမယ်။ ဆရာမတို့ ခုကိုးကွယ်နေတဲ့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူစဉ် အခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ဗိမ္ဗိသာ ရ ဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီး ထီးနန်းစိုးစံနေတယ်ကွဲ့။

ထီးနန်းစိုးစံတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာမ။

ဘုရင်ဆိုတော့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရတာပေါ့။ အဲဒါကို ထီးနန်း စိုးစံ တယ်လို့ပြောတာ နားလည်ကြရဲ့လား။

“နားလည်ပါတယ် ဆရာမ”

“အဲဒီ ဘုရင်ကြီးမှာ မိဘုရားကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီ ဘုရင်မကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ ပေဒင်ဟောတဲ့ ပုဏ္ဏားတွေကို ပေဒင်မေးတာပေါ့ ကွယ်”

“ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါ ဆရာမ”

အောင်ဘွင့် နားထောင်နေရင်း ပြုံးမိသည်။

“ဪ... ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးလေးရှိနေတာကို ပြော တာကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“ပေဒင်ဆရာပုဏ္ဏားတွေက ဘုရင်မကြီးမွေးလာမယ့် ကလေးဟာ ကြီး လာရင် ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဖခင်ကြီးကို သတ်မယ့် သားဖြစ်ပါတယ်လို့ ဟောသတဲ့ကွဲ့”

ကလေးငယ်များ မျက်လုံးပြန့်သွားကြသည်။ အချို့က ဟယ် ဟုအံ့ ဩသည့် အသံပြုသလို၊ အချို့က အမလေး ဟု တကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် မွေးလာရင် သတ်ဖို့အကြံပေး တိုက်တွန်းကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ဘုရင်ကြီးက သားလေးကိုချစ်တော့ ဘယ်အသတ်ခံမလဲ။ မသတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“သားတော်လေးမွေးပြီး ကလေးလေးအရွယ်ပေါ့ လက်ညှိုးမှာ အနာ ပေါက်ပါလေရောတဲ့ကွယ်။ အနာပေါက်တော့ ပြည်တွေတည်ပြီး နာကျင် ကိုက်ခဲတော့ ငိုတာပေါ့”

“သားတို့သမီးတို့ရော အနာပေါက်ဖူးလား”

“ပေါက်ဖူးပါတယ် ဆရာမ”

“သားတော်လေးဟာ ငိုလွန်းတော့ မောပြီး အိပ်ပျော်သွားရောတဲ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးက သားတော်လေးရဲ့ အနာပေါက်တဲ့ လက် ညှိုးလေးကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံထားသတဲ့။ အနာလေးပေါက်ပြီး ပြည်တွေ ထွက်ကျလာတာပေါ့။ ဘုရင်ကြီးက သားတော်လေးနှိုးမှာစိုးလို့ အဲဒီ ပြည် တွေကို ထွေးမထုတ်ဘဲ မျိုချလိုက်သတဲ့ကွယ်”

ကလေးများ မျက်နှာမဲ့ ရွဲ့သွားသည်။ လျှာထုတ် သူထုတ်၊ တံတွေး ထွေးသူထွေး လုပ်ကြသည်။

အောင်ဘွင့် ယခင်က ကြားဖူးသော်လည်း ဆရာမလေးပြောသည်

ကို စိတ်ဝင်စားကာ ငေးမောနေမိတော့သည်။

“အဲဒီမင်းသားငယ်လေးဟာ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီး အရွယ်ရောက်လာတာပေါ့ကွယ်။ အရွယ်ရောက်တယ်ဆိုတာ ကလေးကနေ လူကြီးဖြစ်သွားတာကွဲ့၊ အဘိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

လူပျိုဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လားဆရာမ

အေးဟုတ်တယ်။ သားတို့သမီးတို့ ကအရမ်းတော်တာပဲ။ လူပျိုဖြစ်ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်ကွဲ့။

အဖာတသတ်မင်းသားသည် ဗိမ္ဗသာရမင်းကြီးအား နန်းချကာ ဘုရင် လုပ်သည်။ အကျဉ်းချထားပြီး ခြေဖဝါး ဓားခွဲကာ နောက်နတ်ရွာစံသွားသည့် အပိုင်းကိုတော့ အကျဉ်းမျှသာ ပြောပါတော့သည်။ ကလေးများအားနေဖြင့် မှတ်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ထက် မပိုစေရန်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှ မင်းသားလေးနောင်တရသွားပုံကို ပြောသည်။

“သားတို့ သမီးတို့ကော ကိုယ့်အဖေကို ချစ်ကြရဲ့လား”

“ချစ်ပါတယ် ဆရာမ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ခေါင်းငုံ့နေသည်။ အဖြေမပေး။ ဟိုနောက်ကသားလေးက မဖြေဘူး။ အဖေကို မချစ်ဘူးလား။

ခေါင်းသာငုံ့နေသည်။ အဖြေမပေး။

“သားလေး ဆရာမနား လာပါဦး”

နွေးကွေးသော ခြေလှမ်းလေးများဖြင့် လှမ်းလာသည်။

“သားလေးက အဖေကို မချစ်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆရာမက ချော့မော့မေးသည်။

“အရက်သောက်လို့”

အောင်ဘွင့်မျက်နှာ ပူထူသွားကာ ချွေးပြန်လာသည်။ အရက်သောက်လို့ ဟု အဖြေပေးသောကလေးမှာ အောင်ဘွင့်၏ သားအငယ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဪ... သားလေးက အဖေအရက်သောက်တာ မကြိုက်ပဲကိုး။

“သားတို့လည်း မကြိုက်ပါဘူးဆရာမ”

“သမီးတို့လည်း မကြိုက်ပါဘူးဆရာမ”

ကလေးများ အော်ဟစ်ပြောသံက အောင်ဘွင့်ရင်ထဲ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်သလို နာကျင်သွားသည်။

“အရက်သောက်တော့ ရှက်ကြောက်ကိုယ်ပယ် အရက်မူး အရွှေ့ပုံသဖွယ်တဲ့ အရက်သမားဟာ အရွေးနဲ့ တူတယ်ကွဲ့ မှတ်ထားကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“ကဲ... သားလေးသွားတော့”

အောင်ဘွင့်သည် ထိုသင်ခန်းစာလေးအနီးမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ရင်ထဲတွင် သားနှင့်ပတ်သတ်သော ဝေဒနာလေး ထင်ကျန်ရစ်လေပြီ။ ပြီး ခဲ့သော ညက မူးပြီးပြန်လာသည့် ပုံရိပ် ယခင် ယခင်က မူးခဲ့ ရှာခဲ့သည်များကို ပြန်တွေ့မိကာ ရှက်ဖွယ်လိမ့်ဖြစ်ရပ်များသာ မြင်ယောင်မိနေတော့သည်။ ကောင်းကျိုးဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမျှမပေးတဲ့ အရက်၊ ဒီနေ့ကစပြီး သေခန်းပြတ်ပြီမှတ်ပေတော့ ရင်ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ကျောင်းဆင်းသွားပြီ။

အောင်ဘွင့်သည် နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် အိမ်သာတံခါးပြုပြင်နေသည်။ သံချေးတက်နေသည့် ပတ္တာကို ဆိတ်ချိုတူဖြင့် ကော်ထုတ်လိုက်သည်။ အသစ်လဲလှယ်လိုက်သည်။ ပတ္တာပေါက်ကို ဝက်အူလေးများလှည့် သွင်းလိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်။ ငါဟာ သံချေးတက်နေတဲ့ပတ္တာပဲ။ သံချေးကို ဖယ်ထုတ်သလို ဖယ်ထုတ်ရမယ်။ အောင်ဘွင့်ဟာ မနေ့က အောင်ဘွင့်မဖြစ်စေရဘူး။ ဟုတ်တယ်။ မနေ့က အောင်ဘွင့်မဖြစ်စေရဘူး။

ရင်ထဲက အသံကြီးသည် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ တုန်ဟီးသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မောင်အောင်ဘွင့်ရေ၊ ရော့... မင်းလုပ်အားခ သိပ်လည်း မသောက်နဲ့ကွာ”

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ရှင်းမပြတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

“ကိုအောင်ဘွင့်... ဒီနေ့ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

“အဖေကြီးအတွက် သမီးဝယ်ထားတာရှိတယ်”

သင်းကြိုင်နှင့် သမီးကြီးတို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြောသောစကားများဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံး သားကတော့ ဆော့ကစားနေသည်။

“အလုပ်ပြီးတာနဲ့ အိမ်တန်းပြန်လာတာ။ ရေသွားချိုးဦးမယ်”

သင်းကြိုင်နှင့် သမီးကြီး မိနွယ်တို့မှာ-

ကိုအောင်ဘွင့် ဘယ်လိုဖြစ်လာပါလိမ့်၊ အဖေကြည့်ရတာ ထူးခြားနေတယ် ဟူသော အမြင်များ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ သမီးကြီး မိနွယ်က သူမခင်အကြိုက် ရန်ပုလင်း အပြားလေး ဝယ်လာသည်။ ရန်နှင့် မြည်းရန် မြေပဲဆားလှော်နှင့် ငါးခြောက်ပါ မီးဖုတ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း လေးထောင့်စားပွဲခုံပုလေးပေါ် ရေဖန်ခွက်တို့ပါ ချထားပေးသည်။

“နင့်အဖေအတွက် အဲဒီလောက် လုပ်ပေးမနေနဲ့၊ အားပေးအားမြှောက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အို... အမေကလဲ အပြင်က သောက်လာတာနဲ့စာရင် အိမ်မှာပဲ သောက်တာက တော်သေးတာပေါ့”

“ပြောလိုက်ရင် အဖေဘက်ကကြီးပဲ”

သားအမိ စကားပြောနေဆဲမှာပင် အောင်ဘွင့်ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဖေအတွက် သမီးပြင်ထားပေးတာ”

စားပွဲကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အခါတိုင်းလိုဆိုလျှင် “သိပ်တော်တဲ့သမီး၊ အလိုက်သိတဲ့သမီး” ဟု ချီးကျူးပေလိမ့်မည်။ မနက်ခင်းက စာသင်ကျောင်းတွင် ဆရာမနှင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများ သင်ကြားပို့ချရင်း ပြောဆိုသည်များကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“သားလေးက မချစ်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရက်သောက်လို့”

“အရက်သောက်တော့ ရှက်ကြောက်ကိုပယ်၊ အရက်မူး အရူးပုံသဖွယ်”

အောင်ဘွင့်အရက်ကို ကြိုက်ပါသည်။ ကောင်းကျိုးမပေးမှန်းလည်း သိပါသည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်လာသည့်အတွက် အရက်စွဲနေသည်။ ဖြတ်ရန်ခက်နေသည်။

“သမီး အရက်ပုလင်း ခွဲပစ်လိုက်”

“ရှင်... ”

အရက်ကို နေ့စဉ်သောက်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူက “အရက်ပုလင်း ခွဲပစ်လိုက်” ဆိုသောအခါ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံနိုင်။ ထို့ကြောင့် နားကြားများ လွဲလေသလား အထင်ဖြင့်- “ရှင်” ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိနွယ် မင်သက်မိကာ ငြိမ်နေစဉ်မှာပင် အောင်ဘွင့်က ပုလင်းဖွင့်ကာ မြေပြင်ပေါ် သွန်ချလိုက်လေပြီ။

“ကိုအောင်ဘွင့်... ကိုအောင်ဘွင့်”

သင်းကြူက အရက်ပုလင်း လုယူရန် ကြိုးစားသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ... ဒီနေ့ကစ အရက်လုံးဝ ဖြတ်လိုက်ပြီ”

အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုမှ သင်းကြိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သောက်လာသောအရက် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ သောက်စေချင်ပါသည်။

နှစ်ရှည်လများ သောက်လာသောအရက် တုံးတိတိဖြတ်လိုက်တော့ အောင်ဘွင့် ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းဟာသလိုလို၊ ဝမ်းမီးတောက်သလိုလို၊ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အကြောတွေက ဆွဲဆုပ်လိုက်သလိုလို ခံစားရသည်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာတော့ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာသည်မှာ ရေလောင်းထားသလား ထင်ရသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်ကလည်း ထိုးလိုက်တာ ပေါက်ကွဲလုမတတ်ပင်။

“ကိုအောင်ဘွင့်ရယ်... နေသာထိုင်သာရှိအောင် နည်းနည်း သောက်လိုက်ပါ”

“ငါမသောက်ဘူး၊ ငါ့သားလေးအတွက် မသောက်ဘူး”

အောင်ဘွင့်ပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုကား သင်းကြိုင်ရော သမီးကြီး မိနွယ်ပါ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍နေသာထိုင်သာ ရှိလာသလို အစားလည်း ပိုစားနိုင်လာသည်။ အရက်နာကျသည့် ဒဏ်ကို ဆယ်ရက်လောက် ခံစားလိုက်ရသည်။ အသားအရေက

အစ ယခင်နှင့် မတူတော့။

“မင်းတို့တတွေ အောင်ဘွင့်ကို နမူနာယူကြဟေ့၊ လူဆိုတာ မှားတတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ အေး... မှားမှန်းသိလို့ ပြင်နိုင်ရင် လူတော်ပဲ၊ မှတ်ထား”

အောင်ဘွင့်တို့နေသည်က မြို့စွန်တိုးချဲ့ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲသို့ သွားလျှင် ချောင်းကူးတံတားလေးကို ဖြတ်ရသည်။ ဝါးလုံးခင်းထားသည့် တံတားလေးကို သစ်သားခင်း တံတားလေးဖြစ်အောင် အောင်ဘွင့်က ဦးဆောင်စည်းရုံးပြီး တည်ဆောက်နေသည်။ အလှူရှင်နှင့် လုပ်အားပေးသူများကို မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဂုဏ်ပြုစကားဆိုရင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးက အောင်ဘွင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။ ကားမောင်း၍ မရသော်လည်း စက်ဘီး-ဆိုက်ကား သွားလို့ရနေသည်။ ယခင်က စက်ဘီးကိုပင် အလွယ်တကူ တွန်းသွား၍မရ။

“အောင်ဘွင့်ရေ မင်းလိုလူတွေ တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အများကြီး လိုနေပြီကွ”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလောက်က အသေးအမွှားပါ”

“အသေးအမွှားက စပြီးမှ ကြီးကျယ်ရတာကွ”

တွေ့သူတိုင်းက အောင်ဘွင့်ကို ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။ အောင်ဘွင့်၏ အိမ်ကလေးပင် ယခင်နှင့်မတူတော့။ သွပ်မိုး၊ ယဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော”

ခြံထဲမှထွက်သည့် ငှက်ပျောခိုင်၊ သင်္ဘောသီးတို့ကို ဆွတ်ခူးသယ်ယူကာ အောင်ဘွင့်သည် သားငယ်နှင့်အတူ သားငယ်၏ ဆရာမလေးအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ စက်ဘီး(နောက်ခုံ) ကယ်ရီယာခုံပေါ် တောင်းနှင့်ထည့်လျက် သယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ”

“အေး... လာပါပြီ”

ဆရာမလေးက အောင်ဘွင့်ကို မြင်ဖူးသလိုရှိသော်လည်း မသိပါ။ ကလေးကိုတော့ တပည့်ကျောင်းသားလေးမို့ သိပါသည်။

“ကဲ... တက်ကြ”

အောင်ဘွင့်က ငှက်ပျော၊ သင်္ဘောသီးထည့်လာသော တောင်းကိုပါ အိမ်ပေါ်သယ်ယူလာသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကလေးရဲ့ဖခင် အောင်ဘွင့်ပါဆရာမ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေးတွေကို ဆရာမ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအကြောင်း သင်တုန်းက ကျွန်တော် ဆရာမအခန်းတံခါး ပြင်နေတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက အရက်သောက်လို့ အဖေကို မချစ်ပါဘူးဆိုတာ ဆရာမ မှတ်မိလား မသိဘူး၊ အဲဒါ ဒီကလေးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်တော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါဆို ကလေးအဖေရှေ့ပြောတာ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အားနာစရာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာမ၊ ခု သူ အဖေကိုချစ်နေပါပြီ၊ အဲဒါဟာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းဆလို့မရတဲ့ အမြတ်ပါပဲ”

အောင်ဘွင့်တို့သားအဖတော့ ပြန်သွားပြီ။

အရက်မသောက်လို့ အဖေကိုချစ်သည်ဆိုခြင်းနှင့် အရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း သောက်လာသူ ဖခင်က သားအတွက် အရက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုသော သားအဖနှစ်ဦး၏ အချစ်ကို ချိန်ခွင်လျှာညှိရင်း ဆရာမလေး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသတည်း။

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

■ ■ ■

ကျွန်မဘဝထဲက
ကျွန်မတို့ အဖေ
တိမ်တမန်(ရွှေပြည်သာ)

ကျွန်မဘဝထဲက ကျွန်မတို့ အဖေ တိမ်တမန်(ရွှေပြည်သာ)

(၁)

အဖေကွယ်ရာမှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမတတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတာ အဖေရော၊ အမေရော မသိကြပါ။ ဝေဒနာကိုယ်စီ ရင်မှာသိမ်းပြီး ဟန်ဆောင်မျက်နှာထားတွေနဲ့ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ကိုရောက်တော့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ အင်အားလေးတွေနဲ့...

“အဖေ... အဖေမှာ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးပြဿနာ မရှိပါဘူးတဲ့။ သွေးနည်းနည်း ပြစ်နေလို့ ခြေထောက်နည်းနည်း ဖောတာပါတဲ့။ အဖေ ကျရင် ဆင်းရဲမယ်တဲ့၊ သိလား။ အမေ... အမေလည်း ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့... အိမ်ပြန်... စိတ်ချလက်ချ အိပ်တော့...”

ကျွန်မက ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဆရာဝန်ကြီးပြောသမျှကို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေပါတယ်။ ပြီးမှ... အဖေက-

“ငါပြောသားပဲ... သမီးတို့အဖေက စိတ်ပူနေတာ။ အဖေလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သမီးတို့က ပြဆိုလို့ ပြရတယ်၊ တက်ဆိုလို့ တက်ရတယ်၊ ဒါပဲ။ အခုတော့ ကျေနပ်သွားကြပြီ မဟုတ်လား”

အားတက်သရောပြောနေတဲ့ အဖေ့ရဲ့ စကားသံထက် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စကားသံကသာ ကျွန်မရင်ထဲ တုန်ခါဟည်းနေပါတယ်။

■

(၂)

အမေ့ကို ဖေးမထားတဲ့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ၅ယောက်ရဲ့ လက်တွေ့မှာ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေပါတယ်။ အဖေ့ရောဂါကို အမေမသိအောင် ဖုံးထားတဲ့ကြားက ဘယ်လိုသိသွားသလဲ မသိပါ။ အမေ သတိလစ် ပျော့ခွဲသွားပါ့ဘယ်။ ငိုလို့ဝမှ အမေနဲ့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ အဖေအခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့ကြတာပါ။ အဖေ့ကို ကျွန်မတို့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောတာကို မယုံလို့ အမေ့ကို စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာတဲ့လေ... အခုမှ အမေပါ ကျွန်မတို့နဲ့ ရောပြီး လိမ်ရတော့တာပေါ့... မလိမ်လို့လည်းမရဘူး...။ အဖေက စိတ်ပျော့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အဆုတ်ကင်ဆာဆိုတာကို သိသွားရင် အမြန်ဆုံး နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားနိုင်တယ်လေ။

အမေက ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ဟန်ဆောင်တယ်ပြောပြော သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်နေတယ်။ အဖေရိပ်မိမှာစိုးတာနဲ့ အတင်းပြန်ခိုင်းရတယ်။ အမေပြန်တော့ အဖေက...

“နင့်အမေ မျက်နှာမကောင်းဘူး... ဘာဖြစ်ထားကြသလဲ”

“ဪ... အဖေရယ်၊ အမေကလည်း ရောဂါသည်ပဲဥစ္စာ၊ ပင်ပန်းလို့ နေမှာပေါ့”

“ငါကတော့... နင့်အမေကို ဆေးရုံမလာစေချင်ဘူး။ ဆေးရုံမှာက အနီဌာရုံတွေချည်းပဲ။ အနဲ့အသက်ကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်... သူပါလဲမှာစိုးရတယ်။ သမီးက အဖေအနားမှာ အမြဲနေနိုင်တယ်မို့လား”

“နေနိုင်ပါတယ် အဖေရဲ့... သမီးက နောက်ကြောင်းစိတ်ပူစရာမှ မရှိတာ... နေပေးမှာပေါ့”

-အဲသည်လိုနဲ့ ဆေးရုံတစ်ယောက်ခန်း(အထူး)လေးထဲမှာ သားအဖ

နှစ်ယောက်တည်း ကျွန်မက တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ့ကို မေးပါတယ်။
“အဖေ... သမီးတို့ မောင်နှမ ငါးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုအချစ်ဆုံးလဲဟင်”

အဖေက ပြုံးပြီးတော့-

“သမီးကို အချစ်ဆုံးပေါ့။ သမီးငယ်ငယ်ကဆို အဖေ့ဗိုက်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားလေးမှောက်ပြီး အဖေက ကျောပွတ်ပေးမှ အိပ်တာ။ အိမ်အပြန် ဘယ်လောက်နောက်ကျနောက်ကျ သမီးက မအိပ်ဘူး။ ထိုင်စောင့်တယ်”

ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ အဖေက ပြော... ကျွန်မက အဖေ့ကို ကျောကုတ်ပေးပြီး နားထောင်... ရင်ထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ပေါ့။

■

(၃)

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အဖေ့ကို သန့်ရှင်းရေး(ရေပတ်)လုပ်ပေးပါတယ်။ အဖေအခါကျရင် ကျွန်မက အဖေပါး ပိန်ချိုင့်ချိုင့်လေးကို နမ်းပြီး နှိုးရတာပေါ့... အဖေကလည်း ကလေးလေးလို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး ထူခိုင်းနေကျ...

“ဟိတ်... အိပ်ပုတ်ဖေကြီး... ထတော့... ဆရာဝန်(Round) လှည့်တော့မယ်။ ပြီးမှ ပြန်အိပ်နော်... ထ... ထ... ထ...”

“အင်း... ဆွဲထူ...”

“ဟား... အာပုပ်စော်ကို မွေးနေတာပဲ”

ကျွန်မက ပါးစပ်ကပြော၊ နှာခေါင်းက နမ်း၊ လက်က သဘက်ရေစိုလေးနဲ့ အနံ့အပြား ပွတ်၊ ပြီးရင် စနိုးတာဝါလေးနဲ့ မွှေးပြီး အေးသွားအောင် အချောပွတ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်တော့တာပေါ့။ ပြီးရင်တော့ သားအဖ နှစ်ယောက်စားဖို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် ထွက်ဝယ်ရပါတယ်။ လူမမာစောင့်သာဆိုတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ပါးကွက် မပျက်ခဲ့ပါဘူး။ လှချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းနေကြတဲ့ လူနာတွေ လူနာစောင့်တွေ စိတ်ဓာတ်မကျစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။ ကျွန်မကို

သိတဲ့ လူနာစောင့်တွေဆို အဆုတ်ကင်ဆာသည် အဖေကြီးကို စောင့်နေတယ်လို့ မထင်ကြပါဘူး။ လူနာလာမေးတဲ့သူလို့ပဲ ထင်ကြပါတယ်။ တချို့က မေးတာပေါ့...။

“အဖေက အဆုတ်ကင်ဆာဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ အစ်မကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း တက်ကြွလန်းဆန်းနေတာပဲ... ကျွန်မတို့ကတော့ စိတ်ညစ်လှပြီ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာဝန်က (၃)လပဲလို့ ပြောပါတယ်... အစ်မရယ်။ ကင်ဆာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင် သေရမှာချည်းပါပဲ... ဒါပေမဲ့ အဖေက အခုချိန်ထိ သူ့ကိုယ်သူ မသိသေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကလည်း မပြောပါဘူး။ ကျွန်မက တက်တက်ကြွကြွ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနေပြီမှ အဖေက စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့... အဖေရှေ့မှာ မျက်နှာပြောင်နဲ့ အပူသည်ရုပ်ပေါက်နေရင် အဖေ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ နီးလာပြီ... အစ်မရယ်”

ဆေးရုံရှေ့လေးမှာ လူနာစောင့်အချင်းချင်း စကားပြောဖြစ်တာပါ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြဖူးပေမယ့် ဆေးရုံမှာကျတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီရိုင်းပင်းကြပါတယ်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်ဟန် (Round) လှည့်ဖို့ ဝင်လာရင် ကျွန်မတို့မှာ ဆရာဝန်ကြီး မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေရတယ်။ ဆရာဝန်က ကျွန်မတို့ ဖုံးထားတာ မသိဘူးလေ။ ပြောမလို့ စကားစလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မက နပ်စ်မလေးတွေကြားထဲ မသိမသာ အတင်းတိုးပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို လက်ကုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပညာတတ်တွေများ လူ့အရိပ်အကဲကို လက်ကလေးကုတ်လိုက်တာနဲ့ သိပါတယ်။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတာပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ နပ်စ်မလေးတွေက အဖေကို “အဘ... အဘ”နဲ့ ချစ်ပြီး သနားနေကြတာပါ။ အဆုတ်ကင်ဆာသာဆိုတယ်။ ချောင်းတစ်ချက် မဆိုးပါဘူး။ သွေးတစ်ချက် မမြင်ရပါဘူး။

(၄)

အဖေက ရေချိုးရမှာ ပျင်းတယ်။ ရေချိုးခါနီးဆို အမြဲတမ်း ကဏ္ဍကကျောင်းကျတယ်။ ရေအေးတယ်၊ လေတိုက်တယ်၊ မိုးအံ့တယ်နဲ့ အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေပေးတတ်တယ်။ ရေချိုးဖို့ ဓာတ်ဗူးထဲ ရေနွေးအရင်ဖြည့်ရတယ်။ အဲဒါတောင် စမ်းကြည့်သေးတာ ပူရဲ့လားလို့။

လက်တွန်းလှည်းလေးနဲ့ အမေကတွန်း။ ကျွန်မက ဓာတ်ဘူး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ဆပ်ပြာခွက်လေးကိုင်ပြီး ရေချိုးတဲ့ဆီကို သွားရပါတယ်။ ရေတစ်ခါချိုး ၁၀၀ ကျပ် အခပေး ရေချိုးခန်းလေးပေါ့။ ဆေးရုံဝင်းထဲတင် ဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။

ရေချိုးခန်းထဲထိ ကျွန်မကလိုက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ယုယုယယနဲ့ ပွတ်သပ်ချိုးပေးပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်လည်း အဖေက ကလေးလေးလို ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းပြသေးရဲ့။

ဆေးရုံမှာ အနေများလာတော့ အိမ်လုံးလုံးကို ဖြစ်နေပါပြီ။ နပ်စ်မလေးတွေနဲ့ တာဝန်ကျသမျှ ဆရာဝန်လေးတွေနဲ့ဆိုလည်း မိသားစုလိုပါပဲ။ အဖေအလိုကို အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးကြရှာတယ်။

အဖေက ဘောလုံးပွဲကြိုက်တယ်။ ကျွန်မက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကြိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းတွဲချိန်ဆို အဖေက ကျွန်မကို သတိအမြဲပေးနေကျ။ ဆေးရုံအပေါ်ဆုံးထပ်က နပ်စ်မလေးတွေအခန်းမှာ TV ရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မက စပ်စပ်စုစု သိထားတယ်။ အဲဒီကို တက်ကြည့်ရတာ ကြော်ငြာလာတဲ့အချိန်ဆို အောက်ပြန်ဆင်း အဖေကိုကြည့်ပေါ့။ ဗျာများခဲ့ရတာတွေ၊ အဲဒါကို အဖေက မကြည့်ရက်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း ဝါသနာပါလွန်းလို့သာ ကြည့်ရတာ အဖေကို ထားရစ်ခဲ့တာ စိတ်မချဘူးလေ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ အခန်းလေးထဲမှာ TV သေးသေးတစ်လုံးကို ညီမအငယ်ဆုံးလေးက စီစဉ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခုမှပဲ အဆင်ပြေတော့တယ်။ သားအဖနှစ်ယောက် မနက်တရားနာ၊ ပြီးရင်စားသောက်၊ ပြန်အိပ်၊ ဇိမ်ကို ကျလို့ ကျွန်မလည်း အပေါ်ထပ်နဲ့ အောက်ထပ် မပြေးရတော့ဘူး။ အဖေနားကလည်း မခွာရတော့ဘူးပေါ့။

၃ ရက်၊ ၄ ရက် တစ်ခါလောက် ကျွန်မက အိမ်ပြန်ပါတယ်။ ပြန်တယ် ဆိုတာကလည်း ခဏပါ။ ဘုရားပန်း ညှိုးလောက်တဲ့အချိန် ပြန်လဲတဲ့ သဘောပါ။ အဲဒီအခါကျရင် အဖေ့ရဲ့ အမြဲတမ်းမှာနေကျ စကားက-

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ သမီးပြန်လာမှ ထမင်းစားမှာ”တဲ့

ကျွန်မမှာ ဆေးရုံရှေ့ကနေ ဟိုင်းလတ်လေးပေါ်ရောက်တော့ မနက် ၉:၀၀ နာရီ၊ ထမင်းစားချိန် ၁၁:၀၀ နာရီကို အရောက် ပြန်ရမှာဆိုတော့ ကမန်းကတန်းမှ တကယ်ကမန်းကတန်းပါပဲ။ အိမ်ရောက်ရင်ပဲ ဘုရား ပန်း အရင်လဲ၊ တံမြက်လဲ့၊ ကြမ်းတိုက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်ထဲလှမ်းခဲ့ပြီး တက်သုတ်ရိုက် ပြန်ပြေးရတာပေါ့။ အဖေက ထမင်းဆာနေမှာစိုးလို့ပါ။

■
(၅)

သွေးအပြစ်အကျဲက ၃ ရက်တစ်ခါ စစ်ရတယ်။ အဲဒီသွေးညှိဖို့ အတွက် ဆေးက (ဝေါ်ဖရမ်)ဆိုလားပဲ။ ညနေ ၆ နာရီတိုင်း ပုံမှန်တိုက်ရ တယ်။ အချိန်လွဲလို့ မဖြစ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေရင်တောင် နှိုးတိုက်ရတယ်။ သွေးအပြစ်အကျဲ အဖြေစာရွက်လေးကိုကြည့်ပြီး အဖေက သူ ပြန်ဖို့ နီးပြီ၊ မနီးဘူး ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။

TV မကြည့်တဲ့အချိန်ဆို ကျွန်မတို့သားအဖ တရားဆွေးနွေးဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်မတို့ခြေရင်း ပြတင်းပေါက်လေးကနေ မသာတွေ ထမ်းထမ်း ချသွားတာ မြင်လည်းမြင်ရ၊ ကြားလည်းကြားရပါတယ်။ အဖေကတော့

“အိပ်ရက်ကလေး ပါသွားပြန်ပြီ။ ဇိမ်ပဲ”တဲ့။ ကျွန်မက-

“အဖေရယ်... မအိပ်ချင်လည်း အိပ်၊ မဇိမ်ချင်လည်း ဇိမ်၊ အချိန် တန်ရင် သမီးရော၊ အဖေရော၊ ဒီလိုချည်းပါပဲ”လို့...

ကျွန်မတို့ အခန်းလေးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ လူနာတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ဟောခန်းကြီးပါ။ အမြဲတမ်း ကျွက်ကျက်ဆူတဲ့ ငိုသံတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒါကို ကျွန်မကထွက်ပြီး စပ်စုနေကျ ပြန်လာရင် အဖေ့ကိုပြန်ပြော၊ အဖေက အခန်းလေးထဲမှာသာ နေရတာ။ သတင်းအစုံ သိရတယ်။ ကျွန်မက အငြိမ်မှ မနေတာ။

တစ်ယောက်ယောက်သေလို့ ငိုသံကြားရင် ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရင် တောင် အဖေက နှိုးပါတယ်။

“ဟိတ်... ထ... ထ... အပြင်မှာ ငိုသံကြားတယ်။ တစ်ယောက် လျှောပြန်ပြီထင်တယ်။ သွားကြည့်ချေ၊ သွား... သွား”

သူတုတ်တို (ကျောကုတ်တံ)လေးနဲ့ ထိုး... ထိုးပြီး တွန်းလွှတ်ပါ တယ်။ ဒါမှ ကျွန်မပြန်လာရင် ဘယ်သူသေတယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ကလေး လူကြီး ဘာရောဂါနဲ့ သေတယ်ဆိုတာ အပြည့်အစုံ သိရမှာလေ။

ကျွန်မတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်က သူများ မသာတွေကြည့် ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားပေးရင်း အသေပြင်နေကြတာပါ။

■
(၆)

စနေ... တနင်္ဂနွေဆို ဘောလုံးပွဲတွေက ညလုံးပေါက်နီးပါး လာတယ်။ ကျွန်မတို့သားအဖ နေကြာစေ့စားရင်း ဇာတ်လမ်းတွဲကြည့် ပြီး တော့ ဘောပွဲဆက်ကြည့်လိုက်တာ မိုးလင်းလု လင်းခင်မှာ...

ဖြစ်ချင်တော့ အဖေက အောက်ဆီလျှင်ပိုက် တပ်ထားတာ၊ တစ်ပတ် လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီကတည်းက အဖေက ရန်ဖန်ရန်ခါ လာအိပ်တယ်။ အဲဒီနေ့ညကျကာမှ အမေကော လားရှိုးက အမေအစ်ကိုကြီးကပါ (တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်) ရောက်လာပြီး ဆေးရုံမှာ အိပ်ဖြစ်သွားတယ်။

မနက် ၄ နာရီလောက်ကျတော့ ဘောပွဲလည်းပြီးပြီ။ အဖေက-

“သမီး အိုဗာတင်းတစ်ခွက် အဖေဖျော်ပေး၊ ပြီးရင် ဆရာဝန်သွား ခေါ် မောသလိုလိုပဲ၊ ဆေးလေးတစ်လုံးလောက် ထိုးခိုင်းမလို့ ပြီးမှပဲ အိပ်တော့မယ်”

ကျွန်မလည်း အိုဗာတင်း ဖျော်ရည်ကို အဖေလက်ထဲထည့်ပြီး ဆရာဝန် သွားခေါ်ရတာပေါ့။ ဆရာဝန်လေးတွေကလည်း အဖေ့ဆို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် လာကြည့်ပေးရှာတယ်။ အလိုလည်း လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်လေးက ကျွန်မကိုမကြည့်ဘဲ လိုက်လာရင်း -

“ကိုယ့်လူနာ အခြေအနေ ကိုယ်သိထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...”

ဆရာဝန်ကြီးပြောတဲ့ သုံးလဆိုတာ ကျော်လို့ လေးလထဲရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာနေကြတာပေါ့။ အခန်းထဲရောက်တော့ အဖေက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။

“နည်းနည်းမောလို့ ဆရာရယ်၊ ဒီအချိန်ကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာ အားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် အဘ၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ ဆီမှာ နေရယ်၊ ညရယ်၊ မရှိပါဘူး”

ဆရာဝန်လေးက ပြောပြောဆိုဆို ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးပါပြီ။ ဆရာဝန်လေးလည်း ထွက်သွားရော အဖေရဲ့ မျက်လွှာမှေး အိပ်ပျော်သွားပုံက မသင်္ကာစရာပါ။ အမေက အဖေရဲ့နားနားကပ်ပြီး သရဏဂုံ ရွတ်ပေးပါတယ်။ အဖေကြားမှာပါ။ ရွှင်ပြုံးတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တစ်ကယ် အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။ ကျွန်မ အဖေရဲ့ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကို အပ်ပြီး အသံတိတ် ရှိတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ‘ရှိတ်’လိုက်ခြင်းပါ။ အမေကို နှစ်သိမ့်ရဦးမယ်လေ။ ကျွန်မရဲ့ အားတွေကို အမေကို ပေးရဦးမယ်။ ငိုဖို့ အားတွေကို ကျွန်မဆီမှာ မထားတော့ပါဘူး။

(၇)

အဖေဆုံးတော့ ကျွန်မ မငိုမိပါဘူး။ အဖေနဲ့ ကျွန်မ အတူတူ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပြီးသားပါ။ အခုတော့ အဖေပြောသလို ထမ်းစင်လေးပေါ်မှာ ပါသွားတာ ဇိမ်မှ ရှိပါလေစ။ အဖေဆုံးတာ ၃ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ နေ့စဉ်ဝတ္ထရားက ‘မဆုံးသေးပါဘူး။ အဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖေဆေးသောက်ချိန် ညနေ ၆နာရီတိုင်းဟာ ကျွန်မအတွက် ဘာဝနာတရား စီးဖြန်းချိန်ပါပဲ။ အဖေမွေးနေ့တိုင်း ကျွန်မ ကုသိုလ်လုပ်တယ်။ အလှူခံ

စာအုပ်တွေမှာလည်း အဖေနာမည်ပါတယ်။ ကျွန်မယူဆချက်က အဖေက လူသာ သမုတိအနေနဲ့ သေတာ။ အဖေရဲ့ အလှူက မဆုံးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ။

မိဘတွေက သားသမီးတွေဆီက လိုအပ်တာ ငွေကြေးမဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာပါ။

မေတ္တာဆိုတာ ကာယကံမေတ္တာဆိုက ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ တချို့ သားသမီးတွေက ငါက အမေကို ဘယ်လိုကျွေးတာ၊ ဘယ်လိုပေးတာ၊ ဘယ်လိုဆင်ပေးတာ ဆိုပြီး လုံလောက်ပြီထင်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုတာ အဲဒါ မဟုတ်ပါ။ နွေးထွေးနှစ်သိမ့်ယုယမှုတွေပါ။

သူတို့ရင်ထဲက စကားတွေ နားထောင်မယ်။ သူတို့လုပ်ချင်တာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် သက်ရှည်ချမ်းသာ ဆေးတစ်ခွက်ပါ။

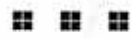
ကျွန်မ အဖေကို ငွေကြေးမထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ဆေးရုံစရိတ်က အဆမတန် ကြီးတာကိုး။ ညီမငယ်လေးက ငွေအားတောင့်တော့ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကာယကံမေတ္တာနဲ့ အဖေအပေါ်မှာ “အဖေ” လို သဘောရော၊ “သားလေး” လိုသဘောပါ။ အသွယ်သွယ်သော ကာယကံမေတ္တာကို အလုံအလောက် ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တာဝန်ကျေတဲ့ သားသမီးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ရာလည်း ရောက်ပြီးသားမို့ အဖေဆုံးတာ မငိုရခြင်းပါ။ အဖေကို သတိရရင် ငိုမယ့်အစား ဘာဝနာတစ်ခုခု နှလုံးသွင်းလိုက်တာပါပဲ...။

အဖေမွေးနေ့တွေမှာ၊ အဖေဆေးသောက်ချိန်တွေမှာ အဖေဆုံးတဲ့ နေ့မှာ ကုသိုလ်ပြုခဲ့သမျှတွေကို အဖေဆီ ပေးချင်ပါတယ်။ ပေးလို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖေရေ...

အမျှ... အမျှ... အမျှ...။

တိမ်တမာန်(ရွှေပြည်သာ)

အမေမဟုတ်သော

အမေ

အမေမဟုတ်သော အမေ

အက်စ်ဖုန်းကြိုင် (မော်ကျန်း)

ဤအကြောင်းကိုရေးရန် စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ မရေးဖြစ်ခဲ့။ ပုထုဇဉ်သား အလုပ်များဆို မဟုတ်လား။ အိမ်မှုကိစ္စ ဟာဟိရတွေက လည်း များလှပါဘိ။

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ဦးမြင့်သိန်းဆိုသူ လူတစ်ဦးရှိသည်။ ကျွန်တော် ၏ သူငယ်ချင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ သမီးမှာ ချောမောလှပလွန်းသဖြင့် မလှချောဟူ၍ ချစ်စနိုးမည်ခေါ်ထားသည်။

မလှချော (၃)နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူ့အမေက ဆုံးသွားသည်။ ဦးမြင့်သိန်းအဖို့ ဇနီးဆုံးပါးသွားသော်လည်း ယခုထိ နောက်အိမ်ထောင် မပြုပါ။

အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု၊ မုဆိုးဖိုဘဝနှင့်ပဲ နေခဲ့သည်။

“ဘာကြောင့် နောက်အိမ်ထောင် မပြုသလဲ”

ဟု မေးကြည့်သောအခါ ဦးမြင့်သိန်းက-

“နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် သမီးနဲ့ မိထွေး မတည့်မှာစိုးလို့” ပါ ဟူ၍ ပြောတတ်သည်။

အမှန်က သမီးကို ဦးမြင့်သိန်းချစ်လို့၊ ချစ်လွန်းလို့၊ ဦးမြင့်သိန်းက

သမီးကို အောက်တန်း နောက်တန်း မကျရလေအောင် လူတန်းစေနေနိုင်
အောင် ရှာဖွေကျွေးမွေးပါသည်။ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်သည်။ သမီးကလေး
စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ မချမ်းသာပေမဲ့ စိတ်မဆင်းရဲ
ဘူးပေါ့။

ဦးမြင့်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။

“လူဆိုတာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာတာ၊ မချမ်းသာတာထား၊ အဓိက
က စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ”တဲ့။

သမီးက အမေမရှိပေမယ့်လည်း မဆိုးသွမ်းဘူး။ မလှချော (၄)တန်း
အထိ ရွာကမူလတန်းကျောင်းမှာပဲ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ (၄)တန်း
အောင်တော့ ရွာသစ်အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းပြောင်းတက်ရ
သည်။ ရွာနှင့်ကျောင်းက သုံးမိုင်လောက်ဝေးသည်။

မလှချော စာကြိုးစားသဖြင့် ကျောင်းစာတစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်
အောင်သည်။ ၁၀တန်းကိုလည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သည်။ တောကျောင်း
မှာက ကျူရှင်ဆိုတာ မရှိ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဂရုတစိုက် သင်ကြား
ပေး၍သာ တော်တော့သည်။

စာမေးပွဲကြီး ဖြေခါနီးမှာ အနီးကပ်အချိန်ပို သင်ကြားပေးကြသည်။
တောကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမများက စေတနာအပြည့်နှင့် ပီတိစား
သူများ ဖြစ်၏။

“တပည့်မရွေး၊ တစ်ပြားမရှိ၊ ပီတိကိုစား အားရှိပါ၏”

တောကဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ညွှန်းနေသည်။ သုံးကြောင်းသော
ကဗျာကလေး။

(မြို့မှ ဆရာ၊ ဆရာမတွေလည်း တချို့ စေတနာပါကြပါ၏။)

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက စေတနာထား၊ ကျောင်းသူဖြစ်တဲ့ မလှချော
ကလည်း စာကြိုးစားလေတော့ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာပေါ့။

ဦးမြင့်သိန်းမှာ သမီးက ၁၀တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သဖြင့်
အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိသည်။

ဦးမြင့်သိန်း ပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“အဖေက တာဝန်ကျေသလို သမီးဘက်ကလည်း တာဝန်ကျေပါ
သမီး”

ဟူ၍ဖြစ်၏။

မလှချောကလည်း-

“အဖေတာဝန်ကျေသလို၊ သမီးကလည်း တာဝန်ကျေအောင်
ကြိုးစားမယ်အဖေ”

ဟူ၍ ကတိပေးပြီးသား။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တာဝန်ကျေကြပြီ။

ဦးမြင့်သိန်းက တကယ်တော့ မုဆိုးဖို့။

လယ် ဂုဏေပဲရှိသည်။ သမီးကျောင်းစရိတ်နှင့် စားစရိတ် မလောက်
ဘူး။ လယ်ပြီးတော့ တခြားကျဘန်းအလုပ် လုပ်ရပြန်သည်။ သမီးအတွက်
ဆို အဖေဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း၊ ပင်ပန်း ရင်နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပါစေ၊
အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်မည် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ သူ့တွင်မရှိ။

“အဖေ-သမီး ၁၀ တန်းအောင်ပြီ။ သမီးဘွဲ့ရဖို့အတွက် ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်အဖေ”

မလှချောကလည်း သူ့အဖေ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေရသည့်
အတွက် မကြည့်ရက်ရှာပါ။

မဝံ့မရဲဖြင့် မလှချောက ပြောလာသောအခါ ဦးမြင့်သိန်းခင်မျှာ
ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ၅ မိနစ်ခန့် တွေဝေပြီးမှ---

“သမီး၊ ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ သမီး”

“သမီး သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်မိတယ်အဖေ။ အကူသုနာပြုသင်တန်း
တဲ့၊ သင်တန်းပြီးရင် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်ပြန်လုပ်လို့ရတယ်တဲ့
အဖေ။ သမီးကို ခွင့်ပြုပါအဖေ။ နော် . . . နော်”

ဦးမြင့်သိန်းမှာ သမီးပြောလာသည့်စကားကြောင့် သမီးကို ရန်ကုန်
မှာ သွားထားရမှာကလည်း စိတ်မချ၊ သမီးကိုလည်း မခွဲချင်၊ သမီးစိတ်
ဆင်းရဲမှာလည်း စိုးရိမ်သဖြင့် အခက်တွေ့နေရှာသည်။ ဦးမြင့်သိန်း
ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်၊ သမီးမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတော့

သမီးစိတ်ကြိုက် လိုက်လျောလိုက်ရပါတော့သည်။

မလှချောလည်း စမ်းချောင်းမှာရှိသည့် ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တည်းခိုရင်း အကူသူနာပြုသင်တန်းတက်သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးသောအခါ အထူးကုဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ မလှချော အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ခန့်ကြာသည်တွင်-

သူဌေးသားတစ်ယောက် အူအတက်ရောင်သည့်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်နှင့်ကြုံ၏။ ဆေးရုံတက်ရင်း လူနာနှင့် သူနာပြုဆရာမလေး မလှချောတို့ တွေ့သည်။ တစ်ပတ်ခန့်အခါ ဆေးရုံမှ လူနာသူဌေးသား ဆင်းသွားပေမယ့်လည်း သူဌေးသားလူနာမှာ ဆေးရုံကို နေ့စဉ်လိုလို ရောက်လာပြန်၏။

ဘာကြောင့်များလဲ မလှချောကြောင့်လေလား။

မလှချောက ချော၏။ လှ၏။ သို့သော်လည်း မလှချောက ဆင်းရဲသည်။ သူဌေးသားကား ရုပ်မချောသည့်အပြင် အရပ်က ပုဖျပ်ဖျပ်၊ မင်းကုသ ပေါက်စလိုပင်။ သို့သော်...

မလှချောက သူဌေးသားကို မချောပေမယ့်လည်း ချမ်းသာလို့ ကြိုက်မိ၊ ချစ်မိသည် ထင်၏။ သူဌေးသားကလည်း မလှချော မချမ်းသာ ပေမယ့် ချောလို့၊ လှလို့ပင် ကြိုက်မိ၊ ချစ်မိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်ယောက်သား မလှချော အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ကြိုပို့ပေးရင်း ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ ရက်လပေါင်း ကြာလာသော် နှစ်ဦးသား လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

မလှချောက လက်ထပ်မည့်နေ့ မတိုင်ခင်လာခဲ့ဖို့ သူ့အဖေကို မှာလိုက်သည်။ ဦးမြင့်သိန်းအဖို့ အကြောင်းစုံ သိရသောအခါ ဝမ်းသာမိသည်။ သူဌေးသားနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတော့လည်း ဖခင်ခမျာ အတိုင်း အဆမရှိ သမီးလေး ဆင်းရဲသည့်ဘဝမှ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ ဟူ၍ ပင် ထအော်လိုက်ချင်နေမိတော့သည်။

ဦးမြင့်သိန်းလည်း သမီးမင်္ဂလာဆောင် သွားရဦးမည်ဆိုသောအခါ စဉ်းစားရပြန်၏။

“သမီးက သူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်မှာဆိုတော့ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ ငါ့မှာက တိုက်ပုံလိုမယ်၊ ကော်လံကတုံး ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူလိုမယ်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်လိုမယ်။ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဦးမြင့်သိန်း စဉ်းစားကာ အကြံအိုက်သွား၏။

နောက်တော့မှ စဉ်းစားမိသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းဆီမှာတော့ တိုက်ပုံရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ဆီမှာ ရုပ်အင်္ကျီငှားမယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ဆီမှာ ကတ္တီပါဖိနပ်ငှားမည်။

ဟုတ်ပြီ သူတို့ဆီမှာ သွားငှားမည်။

အလိုက်သင့်ပင် သွားငှားတော့ရပါသည်။ အဲဒီအချိန်က ရွာမှာ တိုက်ပုံဝတ်သူ သုံးယောက်အပြင် မရှိ။ အားလုံးပြည့်စုံပါပြီ။

ဦးမြင့်သိန်း (၃)ဦးစပ် အငှားနှင့် ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားတော့သည်။ စမ်းချောင်းရှိ သူ့အမျိုးဘုန်းကြီး ကျောင်းတိုက်မှာ တည်းသည်။ သမီးနဲ့ အဖေနေ့တော့ တွေ့ကြပြီ။ သမက်ကိုတော့ မတွေ့ရသေး။ ဖိတ်စာကိုလည်း မဖတ်ရသေး။

“ဖေဖေ... သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲက ၁၁ နာရီက နေ့မွန်းလွဲ ၁နာရီဆို တော့ သမီး ၁၀ နာရီလောက်မှာ အဖေကို လာခေါ်မယ်။ အဖေအဆင်သင့် ပြင်ထားပါအဖေ။”

“အဖေစောင့်နေပါမယ် သမီး”

သမီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ ကျောင်းပေါက်ဝအထိ သမီးကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဦးမြင့်သိန်း ခံစားနေသည်။

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး သူဌေးသားနဲ့ညားတာကို ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ သူ့အမေသာ မြင်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ”

လို့ တွေးနေမိပြန်၏။

သမီးအတွက် ဝမ်းသာ၊ ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ ဇနီးအတွက် ဝမ်းနည်း၊
ဦးမြင့်သိန်းခမျာ မျက်ရည်မကျအောင် မနည်းထိန်းထားရရှာသည်။

တွေးရင်း တွေးရင်းမှ ငှားလာသောတိုက်ပုံကို စပါယ်ရှယ်ဝတ်၊
ဘိုကေကို ကျော့နေအောင် ဖိသင်သည်။ ဦးမြင့်သိန်း အဆင်သင့် အနေ
အထားနှင့် သမီးကို စောင့်မျှော်နေရှာသည်။

သမီး ၁၀ နာရီမှာ လာခေါ်မယ်ပြောလို့ စောင့်နေခဲ့မိ။ ၁၁ နာရီ
ကျော်သော်လည်း ရောက်မလာ။ ၁၂ နာရီ ရှိပြီ။ ၁ နာရီကျော်သွားပြီ။
သမီးကတော့ ပေါ်မလာ။ မျှော်သူ ဦးမြင့်သိန်းခင်မျာ မောပေမယ့် သမီး
အတွက် စိတ်ပူရတာက ပိုဆိုးပါ၏။

ဦးမြင့်သိန်း မျှော်ရင်း၊ တွေးရင်း၊ သမီးက ၁ နာရီခွဲလောက်ကျမှ
ရောက်လာပါ၏။

“သမီး... အရမ်းနောက်ကျပါလား၊ သမီး နေမကောင်းလို့လား၊
ဘာပြဿနာ ဖြစ်ကြလို့လဲ”

ဦးမြင့်သိန်း သမီးကို တတွတ်တွတ် မေးနေရှာ၏။ မလှချောက
အဖေအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ အဖေကိုဖက်ပြီး ချုံးပွဲချ
ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“မှားပြီ... သမီး အကြီးအကျယ် မှားခဲ့ပြီ။ နောင်တရပါပြီ”

မလှချော အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီ။ မလှချော ပြောလိုက်၊
ငိုလိုက်ပေါ့”

အဖေကိုလည်း မင်္ဂလာပွဲခေါ်ချင်၊ ဆင်းရဲလို့ တစ်ဖက်လူ နှိမ်မှာ
လည်းစိုး။ မင်္ဂလာပွဲ အဆင်ပြေဖို့အတွက်တော့ အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ
အလုပ်လုပ်ရင်း ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို မလှချော အကူအညီတောင်း
ခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မက အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီ၊
ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကိုယ်စား ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကြီး
ကတော်တို့က ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်ဆရာကြီး”

ဆရာဝန်ကြီးက မလှချောပြောလာ အကူအညီတောင်းလာတော့

လည်း ရင်းနှီးခြင်းကတစ်မျိုး၊ သနားခြင်းကတစ်ဖုံ၊ လိုက်လျောလိုက်ခဲ့
ပါသည်။

ဖိတ်စာရိုက်တော့လည်း မိဘအမည်က ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်
ကြီး ကတော်တို့၏အမည်။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပတော့လည်း ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
ဆရာဝန်ကြီး ကတော်တို့က မလှချော၏ အဖေနေရာ၊ အမေနေရာ၊
မလှချောအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့လျက်။

အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရပါပြီ။

မိုက်လိုက်တဲ့ သမီးရယ်၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်သားနဲ့
တခြားသူတွေကို အဖေနေရာမှာ ထားရတယ်လို့၊ အဖေ မသေသေးပါဘူး
သမီးရယ်။ အဖေ မသေသေးပါဘူး။

ဦးမြင့်သိန်းက သမီးမလှချောကို ဤသို့ဤနည်း ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။
သို့သော် မပြောရက်၊ ပြောမထွက်၊ သမီး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလွန်းသည့်
အဖေကြီးပဲလေ။

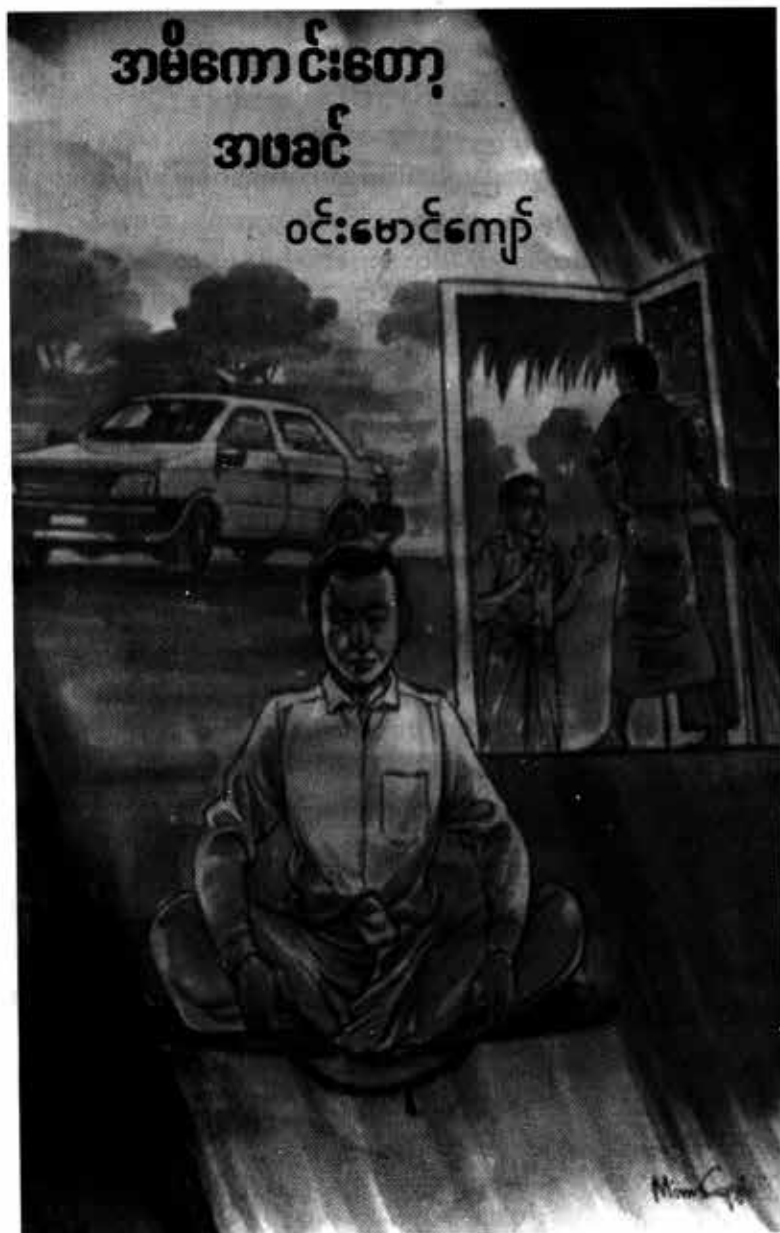
မလှချောက သူဌေးသားဘက်က မိသားစုတွေ နှိမ်မှာစိုးလို့ မကြံ
စည်အပ်တဲ့အရာ ကြံစည်မိပြီ။ အဖေရှိလျက်သားနှင့် အဖေက ဆင်းရဲလို့
သေပြီလို့ ပြောလိုပြော။ အဖေ မတော်တဲ့သူကိုတော့ ဂုဏ်ပကာသန
မက်မောမှု တစ်ခုကြောင့် အဖေပါ၊ အမေပါလို့ ပြောလိုပြော။ မိုက်လိုက်
တဲ့ မလှချော။

တကယ်တော့ ဦးမြင့်သိန်းက အဖေအရင်း ခေါက်ခေါက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့
ဆင်းရဲရှာ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက အဖေမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာ
တယ်၊ ဂုဏ်ရှိန်တော့ ရှိတာပေါ့။

အခုတော့ အရင်းက အဖျားဖြစ်သွားပြီး အဖျားက အရင်းဖြစ်သွား
တာကိုတော့ အဖေ ရင်နာလို့မဆုံးပါဘူး သမီးရယ်...။

အက်စ်ပုန်းကြိုင် (ဖော်ကျမ်း)

အမိကောင်းတော့ အဖခင်

ဝင်းမောင်ကျော်

အဖေသည် အသက် ၅၀ ကျော်လို့ ဌာနဆိုင်ရာ အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝ ကနေ ဆေးပင်စင်ယူခဲ့၍ မိသားစု စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ စားဝတ်နေရေး တို့ကို နပန်းလုံးခဲ့သည်မှာ ယခုထိပင် မပြီးဆုံးသေးပါ။ ဌာနဆိုင်ရာက ပင်စင်ယူခဲ့သော်လည်း ပင်စင်လစာလေးမှာ မဖြစ်စလောက်ဖြစ်နေ၍ ၂ လကြာမှတစ်ခါ ၃ လကြာမှတစ်ခါ ပင်စင်ထုတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဟာ အဖေငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတာကို ကျွန်တော် မမြင်တတ်။ အမေ့ကို သာလျှင် မြင်တတ်ပါသည်။ ယခုလည်း အဖေဟာ တက္ကစိကားမောင်း ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အိမ်ရဲ့ မိသားစုစရိတ်များကို လိုအပ်တဲ့ဘက်က နေ၍ ကျရာတာဝန် ထမ်းဆောင်နေပြန်ပါသည်။ သူ့ရဲ့ တက္ကစိပေါ်တွင် အရင်တုန်းက ဌာနဆိုင်ရာက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ပါတတ်သည့်အတွက်-

“သားရေ... ရေနွေးအိုးလေး တည်ပါလားကွာ။ ဒါမှမဟုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရင်း ရေနွေးကြမ်းအိုးတစ်လုံး လောက် တောင်းခဲ့ကွာ”

“ဟာ... အဖေကလည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အဖေ မသိဘူးလား”

ကျွန်တော် ဒီကနေ့ တာဝန်ကျတာက ထမင်းချက်ဖြစ်နေသည်။ အမေနဲ့ ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက်က ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးသွားလို့ ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းချက်ကျတီကျနေသည့်အတွက် အဖေကို ကျွန်တော် မကြည်ဖြူတဲ့စကား ပြောမိခဲ့သည်။ အဖေဟာ မျက်နှာမကောင်းစွာနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရန် ဆိုင်သို့ခေါ်သွားပါတော့ သည်။ အဖေဟာ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီး စီးပွားရေး၊ လူမှု ရေး ကိစ္စတွေ ပြောချင်ပြောမှာပေါ့။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆို၍ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလို့ အဖေက တော့ အိမ်ပြန်လာပါသည်။ ရေမိုးချိုး၍ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲလို့ အပြီး တွင်-

“သားရေ... မင်းထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် အဖေကို ထမင်း ခူးပေးပါလားကွာ”

“ကျွန်တော် စားပြီးပြီဗျာ၊ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး မီးဖိုချောင်ထဲမှာရှိ တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခူးခပ်စားတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ပေးတာလောက်တော့ ကျွန်တော်လုပ်ပေးလိုက် ရင် ဘာမှအပန်းမကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု။ ဒါကို ကျွန်တော်လုပ်မပေးနိုင် ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နှင့်အဖေတို့ဟာ ည အိပ်ရာထဲဝင်ချိန် ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော့်အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အဖေကတော့ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ ဘုရားဝတ်တက်၊ တရားထိုင်နေ၏။ ည ၁၀နာရီ ခန့်လောက်မှာ အိမ်ရှေ့မှ လူငယ်တစ်ယောက် ခေါ်သံကြားရသည်။

“ဗျို့... ဦးသိန်းအောင်၊ ဦးသိန်းအောင်၊ ဗျို့ ကားဆရာကြီး ဦးသိန်း အောင်”

ဦးသိန်းအောင်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အဖေနာမည်ပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် ကြားနေသည်။

“ဘာလဲခင်ဗျာ၊ ပြောပါ ကျွန်တော့်အဖေ ဘုရားဝတ်တက်၊ တရား ထိုင်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့ရင်လည်း ပြီးပါတယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောသင့်ပါ၏။ သို့သော် ထိုစကားမျိုး ကျွန်တော် မပြောဖြစ်။

“အဖေ... မကြားဘူးလားဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုခေါ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားမို့ မကြားတယ်၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်နေသူတွေရှိရင်တောင် နိုးကုန်တော့ မယ်”

ဟုသာ ကျွန်တော်က အော်ပြောမိသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ ဘုရား ဝတ်တက်ပြီး တရားထိုင်တဲ့နေရာကနေ လူးလဲထပြီး အသံကြားရာသို့ သွားလိုက်သည်။ ခေါ်သူမှာ သူ့သားအရွယ်လောက်ရှိသည်။ ဟိုး... ကားဆရာကြီး ဆိုကတည်းက မနက်ဖြန် ကားအော်ဒါချိတ်ချင်လို့မှန်း သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်ခရီး မြန်းမယ်၊ ဘယ်စခန်း သွား လိုသည်ကိုတော့ အဖေနားထောင်ရမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ပြောပါ ငါတူ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဦးလေး မနက်ဖြန် ကားအားလား”

“အားပါတယ် ငါတူ”

“ကျွန်တော်တို့ အဝေးပြေးသွားချင်လို့ပါ”

“ဘယ်အဝေးပြေးလဲ ငါတူ”

“အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးကိုပါ။ ဧည့်သည်သွားကြိုချင်လို့ပါဦးလေး”

“ဘယ်နှနာရီ သွားမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက် ၆ နာရီလောက် အဝေးပြေးအရောက်ပေါ့”

“ရပါတယ်”

နောက်မှ ကားလာငှားသော လူငယ်သည် ညက ဦးသိန်းအောင် တရားထိုင်နေသည်ကို တွေ့သွားသည့်အကြောင်း၊ သူ့အိမ်တွင် လူကြီး များကို ပြောပြလိမ့်မယ် ထင်ပါသည်။ ကားပေါ်မှာတက်လာတဲ့လူတွေ

ကလည်း ညက ကားအော်ဒါလာငှားသော လူငယ်၏ မိဘဖြစ်နေသည်။

“ဦးသိန်းအောင်. . . ညကဗျာ ကျွန်တော့်သား လာပြီး ကားအားလား။ မအားလား မေးခိုင်းလိုက်တော့ ခင်ဗျား တရားထိုင်နေတာကို မသိလို့ ခေါ်မိတာ၊ အားနာလိုက်တာဗျာ။ ဦးသိန်းအောင်သား မောင်သိန်းဇော် နဲ့ ပြောလည်းပြီးသားမို့ ခင်ဗျားကို မရကုတ်ကခေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ကျွန်တော့်သားက လူမဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လို သွန်သင် ဆုံးမရမလဲ မသိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သား လိမ္မာဖို့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုတော့ ကျွန်တော်တွေးထားတဲ့ အတွေးတစ်ခုရှိတယ်”

အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မပျက်ပါ။ ငါက သားမွေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သားက ကျားဖြစ်နေတယ်လို့လည်း မယူဆ။ မိဘမေတ္တာတွေ ကို ကျွန်တော့်အပေါ် အပြည့်အဝ ပေးထားတယ်ဆိုတာ လူအများသိ သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နွဲ့ဆိုးကြီးပေါ့”

“မောင်သိန်းဇော်. . . သားရေ”

“ဘာလဲဗျာ”

“မင်းအဖေနဲ့ မင်းညီမတွေ ဘုရားဖူးသွားတာ ဘယ်တော့ပြန်လာ မှာလဲ”

“ဟာ. . . အဖေကလည်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ပြောခဲ့သားနဲ့”

“ဪ. . . အဖေက အသက်ကြီးတော့ မေ့တတ်တယ် သားရဲ့”

“မနက်ဖြန် ရောက်လိမ့်မယ်ဗျာ”

“အဖေ မေးတာက သွားကြိုရ ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ကြိုမနေပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ပြန်လာမှာပေါ့၊ အဖေဆန်မရှိ တော့ဘူးနော်၊ ဟင်းဖိုးတွေပါပေးခဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမရှိရင်တော့ ထမင်းချက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းချက်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျာ”

“ဪ. . . အေး ဒီမှာသားကြီး ပိုက်ဆံ”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ဘာလေးပေးခဲ့ဦးဗျာ”

အဖေသည် တစ်မိသားစုလုံး စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေရှာပေးရုံ

တင်မဟုတ် သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေးတွေပါ ဒီအသက်အရွယ်အထိ မိသားစု စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ၏။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မျက်ကွယ် ပြုထားမိသည်။ အဖေနဲ့ ညီမလေးတို့ ဘုရားဖူးက ပြန်လာ တော့ မုန့်ပဲသွားရည်စာများ ပါလာခဲ့လို့ ကျွန်တော်က မိန့်ရေရှက်ရည် စားနေသည်။ အဖေနဲ့အဖေ ညီမလေးတွေတောင် မစားရသေး။ အဲဒီ တော့ အမေက-

“ဟဲ့. . . မောင်ဇော် နင့်အဖေဖို့ နည်းနည်းလောက် ခွဲထားလိုက် ပါဦးလား သားရယ်”

“အမေကလည်းဗျာ အမေက ဘာသိလို့လဲ၊ အဖေက အပြင်မှာ စား ချင်တာတွေ စားလာတာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်မှာ ငတ်နေတာ၊ ကားသမားပါးစပ် ကြက်သားကပ်ဆိုတာ အဖေအမြဲတမ်းပြောဖူးတာ သိရဲ့သားနဲ့”

အဖေသည် ခေါင်းရင်းဖျားမှကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ပေါ့၊ အဲဒီတော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို-

“မောင်ဇော်. . . နင်ကတော့ ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်ထိအောင် မလိမ္မာ သေးဘူးနော်”

ကျွန်တော်ကြည့်ရတာကတော့ အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အတွေးတစ်ခုတော့ စဉ်းစားနေ၏။ အကြံဉာဏ် ထုတ်နေသလား။ အကြည့်ကတော့ ထူးနေသည်။ အမေကလည်း ယခင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖေက မာန်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲတမ်းရပ်တည်တတ် ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အမေအပေါ်၌ အဖေထက်ပို၍ ချစ်ခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင်။ ယခုတလော အဖေဘက်ကနေ၍ ကျွန်တော့်ကို အပြစ် မြင်နေ၏။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေသည်။ အဖေဟာ အဖေနဲ့ ပူးတွဲပူးတွဲနဲ့ စကားတွေပြောနေတာလည်း ကျွန်တော်မြင်တွေ့ နေတယ်။ ကျွန်တော် အထင်လွဲမိတာလည်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ငါ့အဖေနဲ့

ငါ့အမေ ငယ်မူတွေများပြန်နေပြီလား။ ဟိုတုန်းက အဖေငါ့ကို အနည်းအပါး မာန်မယ် ဟောက်မယ်ဆိုရင် အမေဟာ ငါ့ဘက်ကရပ်တည်တယ်၊ အခုတော့ မရပ်တည်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။ တစ်နေ့တော့ အဖေဟာ ကားမထွက်ဘဲနဲ့ အိမ်မှာနားနေတာ တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရေမြောင်းတွေကို ရေစီးရေလာကောင်း အောင် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖေ့ကို မမြင်၊ အဖေ ငုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေတာ သိရက်နဲ့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကိစ္စလေးကို အဖေနဲ့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးသားနဲ့။

“အဖေ”

“ဘာလဲသား”

“အမေရော”

“မင်းအမေ ဈေးသွားတယ်လေကွာ”

“ဟာဗျာ . . . ဈေးထဲတော့ မလိုက်တော့ဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်းမလို့”

“လက်ဖက်ရည်ဖိုးပဲကွာ အဖေဟိုတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့အင်္ကျီထဲမှာ ယူသွား”

အဖေ ငုတ်တုတ်ကြီး မြင်နေပါရဲ့သားနဲ့ အဖေ့ကို မမြင်၊ အမေ့ကို သာ ကျွန်တော် တမ်းတခဲ့သည်။ တစ်နေ့တော့ အဖေဟာ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သိပ်ပြီးတော့ မကြီးကျယ်လှပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွတ်ထိ ထိသွားလို့ ဆေးရုံတင်ပေးလိုက်ရသည်။ လူမှုရေး မကျေလည် သည့်အတွက် အဖေ ထောင် (၆)လ ကျသွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ ကျတော့ အဖေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှုလားတော့ မသိ၊ တော်တော်ကြီး အရွယ်ကျသွားပါတော့သည်။ မိသားစုတွေမှာ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်း မှု ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ငန်းခွင်သို့ဝင်ရန် စိုင်းပြင်းနေ

ရသည်။ အဖေ အချုပ်ကျပြီး ပြန်ထွက်လာတော့-

“ဒီမှာ မိန်းမရေ ငါ ကားပြန်မောင်းမယ်ကွာ”

အဖေသည် အမေ့ကို ကားပြန်မောင်းရန် တိုင်ပင်နေသည်။ ဒီတော့ အမေက-

“ပြန်မမောင်းပါနဲ့ ကိုသိန်းအောင်ရယ်၊ အိမ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်နဲ့ မီးသွေး လေး၊ ဘာလေးပဲ စမ်းရောင်းကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်လည်း အဖေ့ကိုတော့ သနားတတ်လာပါပြီ။ ထောင်ခြောက် လကျသွားတော့ အဖေ မိသားစုတွေ မပြေလည်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူနေတာ က တစ်ကြောင်း၊ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ တော့လည်း တတွတ်တွတ် မှာ သည်။ မိန်းမအတွက် ပူရတာကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့သားသမီး တွေအတွက် ပူပင်သောက ရောက်ရတာကတစ်ကြောင်း၊ မကုန်သင့်တဲ့ ငွေရေးကြေးရေးတွေ ကုန်တာကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အိမ်ဂရုန်ပေါင် ရပါတော့၏။ အဖေက သူ ကားပြန်မောင်းရန်အတွက် အမေ့ရော ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေပါ အားစိုက်ပြောပါတော့သည်။ သူ၏ဆန္ဒ သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား တင်ပြပါတော့သည်။

“ဒီမှာမိန်းမရေ ငါ ကားမောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီအတိုင်းနေရင် အိမ်ဂရုန်လည်း ပြန်ရွေးဖို့မလွယ်ဘူး။ သားသမီးတွေကလည်း အလုပ် အကိုင် ရှိတာမဟုတ်သေးဘူး။ မင်းကလည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေးနဲ့ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး။ ဈေးဆိုင်တည်တဲ့ကိစ္စလည်း အရောင်းအဝယ်ကောင်းရင် တော်တယ်။ မကောင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဖေဖေ၏ စကားက အမှန်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှမငြင်းနိုင်။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်သည်ကိုသာ ဦးစားပေးရွေးချယ်လိုက်ရ၏။ ဖေဖေဆန္ဒကို မည်သူမျှ မလွန်ဆန်ဝံ့တော့ချေ။

အဖေဟာ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် သူ့ရဲ့ အံ့နာဆီမှာ ကား မောင်းရန်အတွက် ပြောပြီး ကားပြန်မောင်းပါတော့သည်။ အဲဒီကြာကာ

မှ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေ ပါးစပ်စို၊ အူစိုဆိုသလို အနေအထိုင် ပြန် မှန်လာပါတော့သည်။ တစ်နေ့တော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောပါတော့သည်။

“ဒီမှာမောင်ဇော်”

“ဘာလဲအမေ”

“အမေ သားကို အေးအေးဆေးဆေးပြောမယ်ကွယ်၊ နားထောင်ပါ။ မင်းအဖေဟာ ငါတို့မိသားစုအပေါ် ဘယ်လောက်ဒုက္ခခံပြီး ရှာကျွေး သလဲ ဆိုရင် မင်းသိလောက်ပါပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကားမောင်း တယ်ဆိုတာ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းပြီး အသက်နဲ့ရင်းကျွေးနေတာပါကွယ်။ ဟိုတစ်ခါ ကလေးတစ်ယောက်ကို တိုက်လိုက်တယ်ဆိုတာ သေမသွား လို့ ကံကောင်းတာပေါ့။ အင်္ဂါချို့ယွင်းတာလောက်ဖြစ်သွားလို့ သေ ပျောက်သွားမယ်ဆိုရင် မတွေ့ရဲစရာပေါ့ကွယ်၊ အခုလည်း အိမ်ဂရန် ပေါင်ပြီး ကားတိုက်ခံရတဲ့ ကလေးရဲ့ မိသားစုတွေနဲ့ ပြေလည်အောင် ရှင်းလိုက်လို့ ဒါတောင် ထောင်(၆)လလောက် ကျသွားသေးတယ်။ မင်း အဖေဟာ သူ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး မိသားစုကိုရှာဖွေကျွေးနေတာပါကွယ်။ မင်းအဖေ ပြန်လာရင် စကားကို နားဝင်ချိုအောင်ပြောပါ။ ရည်ရည်မွန် မွန် ဆက်ဆံပါသားရယ်။ သူ့ . . . ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းပြီး လုပ်ကျွေးရတဲ့ ထမင်းကို တို့စားနေရတာ။ လုပ်ကျွေးရကျိုးနပ်အောင်၊ သူစိတ်ချမ်းသာ အောင် ပြောဆိုဆက်ဆံပါသားရယ်”

ကျွန်တော့်ကို အမေဟာ မပြောဖူးခဲ့တဲ့ စကားတွေပြောနေပါသည်။ အဖေ့ကို ချစ်ဖို့ အဖေ့ကိုခင်ဖို့ ကျေးဇူးကြီးမားတဲ့အကြောင်းတွေ ဝန်ထမ်း ဘဝမှာနေစဉ် တစ်ချိန်တုန်းကလည်း လခထုတ်ရင် မပွန်းမပဲ့ဘဲ အိမ် ပြန်လာတတ်၏။ သူ့ပါလာသော လစာလေးလျော့နည်းသွားမည်စိုး၍ အရက်သောက်သောက်စားစားလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ ကွမ်းတစ်ယာ ဆေးလိပ်တစ်ဖွာတောင် မသောက်ဟုဆို၏။ မိသားစု စားဝတ်နေရေး

သာ ဦးစားပေးခဲ့တဲ့အကြောင်းများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် အမေက ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေကို အဖေမာန်မယ်ဆိုရင် ယခင် အမေက ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ယခုတော့ အဖေ့ကို အမေ့နည်းတူ ကျွန်တော်ပါသနား လာပြီး ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိလာပါပြီ။ တစ်နေ့တော့ အဖေ့အမေ ဟာ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးနဲ့ သမီးရည်းစားစကားပြောသလို ငယ်မှု ပြန်နေသလားလို့ ချောင်းပြီးနားထောင်လိုက်တော့ အဖေက အမေ့ကို စကားစတင်ပြောတော့သည်။

“ဒီမှာ မိန်းမရဲ့ ငါက သားသမီးတွေဆုံးမရင် မင်းက ကာဆီး ကာဆီး မလုပ်နဲ့ကွ၊ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရတယ်။ အစ်ကို ကွယ်ရာ သွားရင် နှင့်အဖေပြောတာ မှန်တယ်၊ နောက်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ နေတာ ထိုင်တာက အစ မင်းက ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဆုံးမရတယ်။ ဒီတော့ ဒို့သား သမီးတွေ လိမ္မာရေးခြားရှိလာပြီး အသိဉာဏ်တွေ တိုးလာမှာပေါ့ကွာ”

ငါ သားသမီးဆုံးမရင် မင်းဝင်မပါနဲ့၊ ဘယ်အဖေပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် သားသမီးကို ကောင်းအောင်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် စိတ်ကောင်း စေတနာနဲ့ပဲ ဆုံးမတာကွ”

အမေ့မျက်နှာမှာလည်း လဝန်းကြီးလို ဝန်းစက်ပြီး ပြုံးရွှင်နေသည် ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်သာ-

“အစ်ကိုသားကို အလုပ်ရှာပေးဖို့ လုပ်ဦးလေ”

အလုပ်လုပ်မယ့် အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မိဘအရိပ်ကို ခိုနားပြီး ဒီ အတိုင်းသွားရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အမေ့အဖေ စကားလက်ဆုံကျ ပြော နေသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်တော့ အားလုံးဟာ အမှန်တွေကြီး ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေကို ဖအေလုပ်တဲ့သူက ကာဆီး ကာဆီး လုပ်ခဲ့ရင် သားသမီးတွေ ဇိတက်လာမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရေလာ မြောင်း ပေးတဲ့သဘော အမိက ဖျောင်းဖျပေးရမှာပေါ့။ ဒါမှသာ သားသမီး တွေက စည်းစည်းရှုံးရှုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာလာ

မှာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ့ကို သနားလာပါပြီ။ ဒီမိသားစုကို အဖေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေမယ့်အစား ကျွန်တော်ပါ ဝင်ရောက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေ မသာယာပေဘူးလား။ ကျွန်တော် တွေးတောပြီး လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ပါတော့သည်။ အမေကလည်း အဖေပြန်လာရင် ဦးစားပေးစကားပြောဖို့ အဖေ့ကို ချစ်ပါ၊ ကြင်နာပါ၊ သနားပါလို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆုံးမသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေပြောတဲ့ စကားတွေ စိတ်ဝင်စားလို့လား မသိ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဖေ့ကို ချစ်တတ်လာပါပြီ။ ကျေးဇူးကြီးမားတာတွေကိုလည်း သိလာပါပြီ။ နောက်ဆုံး အဖေ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိရက်သားနဲ့ အဖေ အမေ ဘယ်မှာလဲလို့ မေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေနဲ့အမေ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြင်တတ်လာပါပြီ။ ဒါတွေဟာ အမေ တတွတ်တွတ်နဲ့ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် အမိကောင်းလို့ အဖေကို ကျွန်တော်ခင်သွားပါပြီ။”

ထို့ကြောင့် ယခင်က အဖေတစ်ခုခုခိုင်းလျှင် ငြိစုငြင်းဆိုတတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ယခုအခါ အဖေစိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ရအောင် ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”ဟူသော ချိုသာယဉ်ကျေးသော စကားများကို ရင်ထဲ အသည်းထဲကပါအောင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတတ်ပြီဖြစ်သည်။ အပြောနှင့်အလုပ်ညီအောင်၊ အဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေက ပြုံးပြီး ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝသောအပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး..။

“ငါသားလေး လိမ္မာလာပြီ”

ဟူ၍ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ချိုးကျူးဂုဏ်ပြုစကားတွေကို သူ့နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမပြောသော်လည်း သူ့ဝမ်းထဲ၌ ကျိတ်၍ ပြောဆိုနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အသည်းတလှိုက်လှိုက်နှင့် ကြည်နူးဝမ်းသာစွာခံစားရမိပါတော့သည်။

အဖေတွေ အမေတွေ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြပါစေ။
ကမ္ဘာတည်သရွေ့ သက်တော် ရှည်စေသော်...။

ဝင်းမောင်ကျော်

မပြဝံသော မေတ္တာအလှ

ကေဇော်မိုး

မပြဝံသော မေတ္တာအလှ

ကေဇော်မိုး

“အစ်ကို၊ သမီးလေးချောင်းအရမ်းဆိုးနေတယ်။ ညကလျက်ဆားတိုက်တာလည်း မသက်သာဘူး။ ဒီနေ့သမီးလေးကို ဆေးခန်းသွားပြချင်တယ်။ ပိုက်ဆံက ဈေးဖိုးပဲရှိတော့တာ။ အစ်ကို ညနေစောစောပြန်လာခဲ့နော်”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် အလုပ်သွားရန် ချိတ်မှလွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူနေသော ကျွန်တော်၏လက်များ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ညနေစောစော ပြန်လာခဲ့နော်ဆိုသော စကားမှာ သမီးငယ်အား ဆေးခန်းပြရန် ပိုက်ဆံရှာလာဖို့ သွယ်ဝိုက်စွာ သတိပေးသောစကားဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ညက သမီးလေး ချောင်းဆိုးနေ၍ သူ့ကော ကျွန်တော် ပါ အိပ်မရခဲ့။ သမီးငယ် ချောင်းဆိုးသံကြားတိုင်း ကျွန်တော်တစ်ခါ သူတစ်လှည့် ‘ဟဲ့ချောင်း၊ ချောင်းကြီး တိတ်စမ်း’ဟု ပါးစပ်ဆေးဖြင့် ကုနေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အေးပါကွာ... ငါ ဒီနေ့ ကိုသန်းအောင်ဆိုင်ကို သွားမလို့ သူ့ဆီက ငါ ပိုက်ဆံရဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒါ သွားတောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်။ မင်းလည်း အိမ်အလုပ်တွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်နော်။ သမီးလေး နိုးသွားဦးမယ်၊ သူ့မျှာ ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရရှာဘူး။ သမီးလေး အိပ်ရေး ၀၀ အိပ်ပါစေ”

ကျွန်တော်လည်း ဇနီးသည်ကိုမှာပြီး လွယ်အိတ်အား ယူလိုက်စဉ် အခန်းတွင်းမှ သမီးငယ်၏ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ဖအေ မအေကို မတွေ့၍ထင်။ အခန်းပေါက်ဝသို့ ထွက်လာပြီး အလုပ်သွားရန် ပြင်နေသော ကျွန်တော့်အားတွေ့သည့်အခါ-

“ဖေကြီး... အဟွတ်... အဟွတ်။ အလုပ်ကပြန်လာရင် သမီး အတွက် ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ ဝယ်လာခဲ့နော်... အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

“အေး... အေး... ဖေကြီး အကုန်ဝယ်ခဲ့မယ်နော်။ သမီးလေး လည်း အိမ်ပေါ်မှာပဲနေ၊ အောက်ဆင်းမဆော့နဲ့၊ အအေးပတ်ပြီး ချောင်း ပိုဆိုးနေဦးမယ်။ ဖေကြီးပြန်လာလို့ သမီးအိမ်ပေါ်မှာပဲနေတယ်ဆိုရင် သမီးမှာလိုက်တာတွေ အကုန်ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

သမီးငယ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာသော ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်း များမှာ နှေးကွေးလေးလံလျက်ရှိနေသည်။ အလုပ်သွားရန် ထွက်လာ သည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရေရေရာရာ မရှိ ဖြစ်နေရ ၏။ ယခင်က မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း(ဘားလမ်း)ရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သည့် အလုပ်လုပ်နေခဲ့ပြီး ယခုအခါ ယင်းဆိုင်နေရာ အား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ဝယ်ယူကာ အထပ်မြင့် အဆောက်အအုံ ဆောက် လုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ ဆိုင်လည်းဖျက်သိမ်းရပြီး ကျွန်တော်လည်း အလုပ် ပြုတ်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည်မှာ တစ်လကျော်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကွန်ပျူတာများသာ ခေတ်စားနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်လို လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူအတွက် အလုပ်ရှာမရ ဖြစ်နေသည်။ မွေးရာပါဖြစ်သော ရင်ကျပ်ရောဂါကြောင့် အလုပ်ကြမ်းလည်း မလုပ်နိုင် ပေ။ အလုပ်ရှာမရသည့် တစ်လခန့်အတွင်း မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတွက် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများထံ လှည့်လည်ချေးငှားနေရသည်မှာ လူ ကုန်လောက်ပင်ဖြစ်ချေပြီ။

ယခုသမီးငယ်အား ဆေးခန်းပြရန် သူ့အရမ်းစားချင်နေသော ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်ဝယ်ယူရန်၊ ပြီးတော့ ဘိုမရုပ်ကတ်ပြားလေးဝယ်ယူ

ရန် စသည့် ရန်ပေါင်းများစွာအတွက် ငွေလိုနေသည်။ ဆေးခန်းကလည်း မပြု၍မဖြစ်။ ချောင်းဆိုးနေတော့ ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိဘဲ သူကြိုက် သည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို အာသီသရှိနေပုံရသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဘေးအိမ် မှ ကိုမောင်ကြီး၏ သမီးလေးမှာ ဘိုမရုပ် ကတ်ပြားလေးကိုင်လာသည်။ ကတ်ပြားထဲတွင် ဘိုမရုပ်နှင့်အတူ အရုပ်အားဆင်ယင်ရန် အဝတ်အစား၊ ဘီးကုတ်၊ ဖိနပ်၊ ခြင်းတောင်း စသည့်များ အစုံပါသည်။ ကလေးများ အကြိုက်ပင်။ တစ်ခုလျှင် တစ်ထောင်ကျော်လောက်ရှိပေမည်။ သမီးငယ် မှ ခဏကြည့်မည်ဆိုသည်ကို ပျက်စီးမည်ဟုဆိုကာ ပေးမကိုင်ချေ။ သမီး ငယ်မှာ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာနေ သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၏။ ယခုလို နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်အချိန် ဝယ်ပေးလိုက်လျှင် သမီးငယ် မည်မျှ ပျော်ရွှင်အားတက်သွားမည်ကို တွေး ကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ ဒီနေ့ ကိုသန်းအောင် ထံက ပိုက်ဆံရလျှင် သမီးလေးမှာတာတွေကို အကုန်ဝယ်ပေးမည်ဟု တွေးရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့၏။

“ကိုသန်းအောင် ခရီးသွားနေတယ်အစ်ကို၊ သူပြန်လာရင် ကျွန်တော် ဘာပြောပေးရမလဲ”

မန်နေဂျာလုပ်သူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း သွားရ၏။ ကိုသန်းအောင်မှာ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အရောင်းအဝယ်အတွက် ခရီးမကြာခဏ ထွက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ယခု သူမရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်ငွေလည်း မရနိုင်တော့ချေ။ မန်နေဂျာလုပ်သူမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသော ကြောင့် ငွေကြေးကိစ္စပြော၍ မကောင်းပေ။

“ညီလေး... ကိုသန်းအောင် ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မှာလဲ”

“နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကြာမယ်အစ်ကို၊ မနေ့ကတောင် ဖုန်းဆက် တယ်၊ သူ မန္တလေးကနေ ဆိုင်အတွက် ဘိလပ်မြေအိတ်တွေ တင်ပေး လိုက်တယ်လို့ ပြောသေးတယ်”

“ဒါဆို... သူ မန္တလေးရောက်နေတာပေါ့”

